

NHUỘC THIỆN KHÊ

dtv-ebook.com

Tiểu Đóa, vì đó là em!

*Đừng để nỗi nuối tiếc
nhân chìm tắt cả
những giấc mơ hoa.*

Dịch giả: Phương Thủy

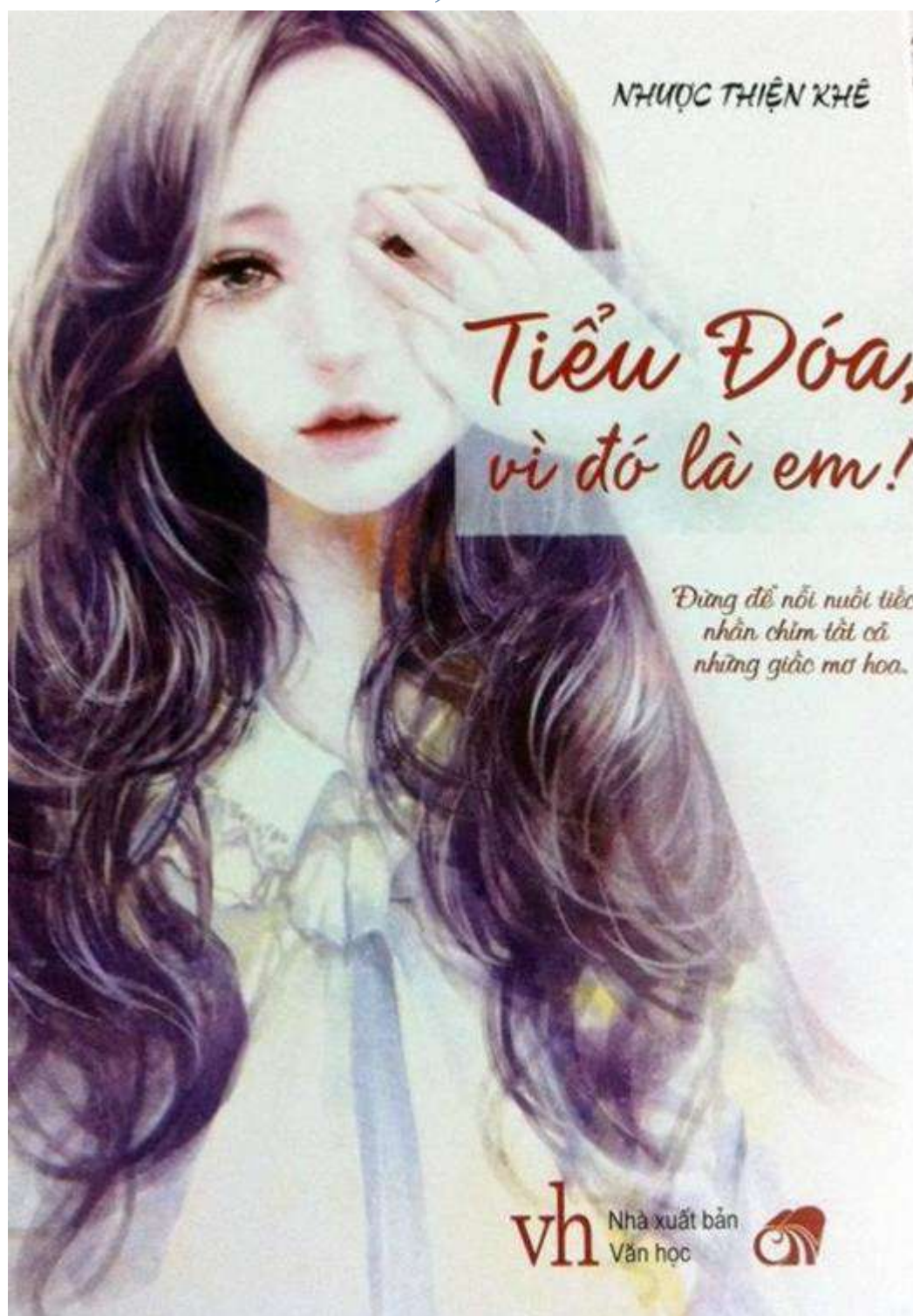
Làm ebook: Dâu Lê

vh

Nhà xuất bản
Văn học

Tiểu Đóa, vì đó là em

Tiểu Đóa, vì đó là em

Tác giả: Nhược Thiện Khê

Người dịch: Phương Thúy

Số Trang: 518

Khổ: 15.5x20.5 cm

Giá bìa: 123,000 đ

Ngày xuất bản: 01/1/2014

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Nhà phát hành: Cổ Nguyệt Books

Nguồn sách: tititidi

Chụp pic: kararoxbee

Type

yurri1996: 1-2

havang25: 3-4

sagelc91: 5-7

lyly2010: 8-hết

Beta: onceuponatime

Làm ebook: Dâu Lê

Nguồn: luv-ebook.com

Ebook: <http://www.dtv-ebook.com>

Giới thiệu

Tiểu thuyết là câu chuyện tình hấp dẫn của cô nàng Tiểu Đóa luôn tìm mọi cách để được nổi tiếng và chàng diễn viên đẹp trai nhưng cô độc, luôn ước ao một gia đình đầm ấm.

Nếu là con gái, bạn có thừa nhận rằng, ít nhất một lần đã từng hỏi bạn trai hay chồng của mình: “Vì sao anh yêu em?”. Bạn chờ đợi gì ở câu trả lời của người ấy? Bạn muốn được nghe họ ngợi ca nhan sắc, đức hạnh hay sự tài giỏi của bạn? Nhưng có lẽ họ sẽ nói: “Anh không biết”. Bởi mỗi phụ nữ sinh ra, sẽ trở thành nữ hoàng của ít nhất một người đàn ông, bất kể họ có bề ngoài xấu hay đẹp. Câu chuyện về tình yêu của cô gái Diêm Tiểu Đóa sẽ chứng minh điều đó.

Tiểu Đóa xuất thân là một ngôi sao nhí nổi tiếng khắp Trung Quốc với gương mặt xinh như búp bê và giọng hát tuyệt vời. Nhưng càng lớn lên, gương mặt cô càng biến dạng và đến 18 tuổi, mọi cánh cửa của làng giải trí dường như đã đóng chặt với cô gái đã quen sống trong nhung lụa.

Nhưng Tiểu Đóa vẫn kiên quyết một lòng theo đuổi sự nghiệp giải trí. Cô chấp nhận đóng những vai phụ, những vai diễn chỉ thoáng qua, đóng vai người chết... chỉ để nhận được vài đồng bạc lẻ không thể đủ trang trải cuộc sống. Các đạo diễn thành thật khuyên cô hãy từ bỏ đam mê điện ảnh vì gương mặt to “như cái bánh bao” của Tiểu Đóa không thể nào nổi tiếng và được đảm nhận vai diễn chính được. Nhưng Tiểu Đóa vẫn không từ bỏ.

Rồi bất ngờ một ngày, Tiểu Đóa gặp lại Cố Nặc Nhất – người bạn thuở thiếu thời khi cả hai cùng là ngôi sao nhí nổi tiếng. Nhưng Nặc Nhất giờ đây đã là một diễn viên nổi tiếng, là chàng trai trong mộng của hàng triệu cô gái. Ôm mối tình đơn phương với Nặc Nhất, Tiểu Đóa có nhận được tình yêu từ phía người chàng trai lạnh lùng và cô độc này?

Chuyện tình cảm của họ sẽ đi về đâu? Một anh chàng đẹp trai tài giỏi, một cô gái không còn xinh đẹp; một người đàn ông chỉ ao ước một cuộc sống gia đình đầm ấm, một cô gái luôn có khát khao và dám làm mọi chuyện để được nổi tiếng, họ sẽ làm thế nào để đến được với nhau?

“Ngôi sao thần đồng hết thời” dường như đã trở thành số mệnh không thể thay đổi của Diêm Tiểu Đóa. Danh xưng ấy tựa cái đuôi không cách nào rút ra nổi. Tình yêu đến với cô cùng với nỗi tự ti và ngượng ngùng, muốn lại gần nắm lấy tình yêu mà chẳng khác nào bước chân trên lớp băng mỏng. Đứng vào lúc toàn bộ cuộc sống là những chuỗi tuyệt vọng và đau buồn, cô gặp được người đàn ông tuyệt vời đầy bí ẩn.

Từ đó về sau, liệu có còn những tháng ngày êm đềm bằng phẳng hay lại nổi lên bao sấm chớp bão giông? Thế nhưng khi đứng ở nơi những vì sao lấp lánh, Diêm Tiểu Đóa mới biết rằng những hồi ức ấy đã khắc sâu vào tận đáy tim, không quên được mà cũng không tránh được.

Tình yêu lớn dần lên từ những thù hận và cứu vớt lẫn nhau, rốt cuộc cần mảnh đất màu mỡ cỡ nào mới có thể bình yên đơm hoa kết trái? Trái tim thanh thản chính là bờ bến quay về, phải chăng chỉ cần dũng cảm và tin tưởng, cô liền có thể yên tâm đứng yên chờ đợi? Chỉ có điều, nơi cô đứng lại là một nơi mang tên Showbiz.

“Nhìn có vẻ như sự tự ti, chẳng qua chỉ là cất giấu đôi cánh lông vũ mềm mại sẵn sàng tung bay. Đợi chờ ấm áp và ánh sáng trong màn đêm thăm thẳm. Thế mới biết tự ti cũng là một loại vũ khí.”

Nhà văn Vân Nhiễm

“Tháng năm như nước chảy trôi, xóa đi biết bao mối tình, cả đậm sâu lẫn nhạt nhòa... Xin cho thời gian khẽ khàng dừng lại, đọng chút hơi ấm cho cõi lòng bớt hoang vu.”

Nhà văn Lạc Mộc Tiểu Tiểu

Tác giả

Nhược Thiên Khê

Cung Thiên Bình, chuyên gia mơ mộng, thần kinh thô nên rất vô tâm, ghét tính toán chi li đo lọ nước mắm đếm củ dưa hành, yêu mến thảo nguyên, hiện đang sống tại thành phố Bao Đầu, Nội Mông Cổ. Trong những giờ phút mù mịt nhất cuộc đời, cô kết tóc xe duyên với văn chương, từ đó không gì cắt nổi

Mục lục

[Chương 1: Vẫn luôn vô tình như thế](#)

[Chương 2: Phiêu bạt nơi biên giới, tĩnh lặng](#)

[Chương 3: Hạnh phúc mong manh, bình yên nơi đâu](#)

[Chương 4: Thăng hoa lắng đọng, dĩ vãng tỏ mờ](#)

[Chương 5: Lấp lánh yên vui, thao thức đêm sâu](#)

[Chương 6: Tựa gần tựa xa, quán quýt triền miên](#)

[Chương 7: Ngôi nhà trong mây, gió thổi vút tan](#)

[Chương 8: Ai đảo ngược thời gian của ai?](#)

[Chương 9: Gột sạch đau thương bên nhau lần nữa](#)

[Ngoại truyện: Nụ hôn đầu](#)

Chương 1: Vẫn luôn vô tình như thế

Nếu có người hỏi: Giữa nhan sắc mỹ miều và vẻ đẹp nội tâm, bạn chọn thứ nào? Dù những người khác trả lời ra sao, Diêm Tiểu Đóa cũng không do dự mà chọn nhan sắc. Bởi vì con dao thời gian đã cứa nát cô đến độ hồn bay phách lạc.

Những ngày tháng Năm ở Ô Trấn có đôi khi thoáng qua những cơn mưa nhẹ nhàng, mỏng tang, dệt thành tấm màn khói sương mờ ảo. Vùng non nước Giang Nam, cũng chỉ vào mùa này, những con đường lát đá xanh đắm mình trong làn hơi nước mới có được khoảnh khắc thanh bình yên ả..

Sớm tinh mơ, thanh âm êm ái của dòng nước hòa với bóng dáng xanh mượt của dòng sông cùng nhau chìm vào giấc mộng. Một nơi mềm mại dịu dàng đẹp tựa lụa là như thế chưa bao giờ thiếu vắng những câu chuyện lãng mạn hay bi thương, có chăng cũng chỉ là những nét điểm xuyết vào bức tranh gấm hoa mà thôi.

Trên cầu Quan Âm cổ kính tĩnh lặng, người đàn ông tuấn tú tao nhã khoác chiếc áo dài ôm ngang chiếc eo thắt đáy lưng ong của người con gái. Họ nhìn nhau thật sâu, trong mắt chỉ có hình ảnh của nhau. Mưa bụi thấm ướt chiếc sườn xám gấm thêu của cô gái, làm đôi mắt cô càng long lanh mê ảo

“Ngài thực sự phải đi ư...”

“Lan Chi, đã bước lên con đường cách mạng chỉ còn cách dần lòng từ bỏ tình ta thôi”.

Lan Chi nghe vậy, nhào vào vòng tay người đàn ông, anh ôm cô thật chặt.

Diêm Tiểu Đóa đứng sau Lan Chi, tay cầm chiếc ô nhỏ, thế nhưng món đạo cụ kém chất lượng đáng giá có năm tệ ấy đã thủng từ bao giờ, nước mưa tí tách nhỏ lên đỉnh đầu cô. Tóc mái ngang trán vốn bông bênh giờ biến thành mớ bông bong, mềm oặt vắt trước trán.

Lan Chi và người đàn ông kia đã ôm nhau mười mấy giây rồi, Diêm Tiểu Đóa không tránh khỏi có chút khó chịu. Cô diễn viên đóng vai Lan Chi lại quên lời thoại rồi, bốn giờ rưỡi sáng đã thức giấc, mất cả buổi sáng quay cảnh trên cây cầu Quan Âm này lúc nào mới đến lượt cô xuất hiện đây. Diêm Tiểu Đóa buồn bực bĩu môi, nhỏ giọng gèm gừ một câu thoại mơ hồ: “Nhưng mà, ngài là tất cả của đời em...”

Lan Chi cứng người, nháy mắt khôi phục như cũ: “Nhưng... nhưng mà ngài...”

“Cắt! Cắt! Cắt!”

Đạo diễn ra lệnh, bực dọc quăng kịch bản trong tay xuống: “Cô mang đầu óc theo không hả? Có mỗi ba câu kịch bản thôi mà hỏng bao nhiêu lần rồi? Có biết hôm nay là ngày cuối cùng chúng ta ở Ô Trấn không! Kinh phí quá dự toán các người tự chịu trách nhiệm nhé!”

Diêm Tiểu Đóa nhai một viên kẹo cao su, lắc lắc chiếc ô nhỏ trong tay, nhìn hai diễn viên chính đang bị mắng cho tối tăm mặt mũi, bỗng có cảm giác muốn cười trên tai họa của người khác. Đây là lần đầu tiên cô diễn viên chính này đóng phim, không phải là người trải qua trường lớp bài bản, cũng chẳng có kinh nghiệm gì cả, hoàn toàn là một diễn viên nghiệp dư, chẳng qua được nhà đầu tư đề cử nên mới được chọn vào vai này.

“Diêm Tiểu Đóa, còn cô nữa! Lúc này cô bấu môi cái gì hả? Trong ống kính toàn cái mặt mệt xấu mù của cô thôi đây này!”

Đạo diễn chữa mũi dùi sang Diêm Tiểu Đóa, cô hoảng hốt đứng thẳng lưng, lảm nhảm niệm A di đà Phật, đạo diễn mắng rất hăng, may mà Diêm Tiểu Đóa có nội công thâm hậu, ở trong đoàn làm phim lâu ngày nên sớm đã tu luyện đến mức “toàn thân kim châm không thủng”, dù sao cũng có phải lần đầu tiên ăn mắng đâu, cô quen rồi.

Điều chỉnh lại máy quay đến vị trí thích hợp, quay lại một lần nữa, nữ diễn viên chính bị mắng đến tỉnh cả người, cuối cùng cũng suôn sẻ hoàn thành lời thoại của mình.

Theo kịch bản, sau đó là đến cảnh của Diêm Tiểu Đóa. Từ một con hẻm nhỏ có kẻ bắn lén một phát súng, vai diễn a hoàn của Diêm Tiểu Đóa sẽ lấy thân mình chặn phát súng ấy để cứu người đàn ông kia, rồi trong nhạc nền não nề, thân mình đầy thương tích sẽ chìm xuống dòng sông, lấy cái chết của mình để tác thành cho đôi tình nhân.

Diêm Tiểu Đóa chỉ cần nói một câu thoại duy nhất: “Tiên sinh, xin ngài chăm sóc tốt cho tiểu thư.”

Lúc bò từ dưới nước lên bờ, toàn thân cô run cầm cập. Hôm nay vô phúc thế nào lại đúng ngày “đèn đỏ”, giây phút rơi xuống nước, trong lòng Diêm Tiểu Đóa chợt dấy lên cảm giác bi ai. Diễn viên nữ chính cũng có cảnh rơi xuống nước, nhưng người ta có người đóng thế, chỉ cần lấy bình xịt làm ướt tóc là xong xuôi cả, nào có như cô, biết là chốn gian nguy, vẫn phải quên mình nhảy vào.

Cô lấy chiếc khăn lông lau mái tóc sũng nước, việc vui duy nhất của ngày hôm nay là cô đã “chết” rồi, từ nay khỏi phải nhìn thấy bộ mặt đáng ghét của lão đạo diễn hung dữ nữa.

Diêm Tiểu Đao uống hết hai bát canh gừng nóng hổi, cơ thể mới từ từ ấm lại. Thay một bộ quần áo sạch sẽ, Diêm Tiểu Đóa rời khỏi trường quay, tản bộ trên những ngõ hẻm của Ô Trấn. Bầu trời mới vừa rồi còn dày đặc mưa bụi, giờ đã thay sang một màu nắng vàng rực rỡ điểm lẹ, Ô Trấn yên tĩnh lại lần nữa nghênh đón một ngày ồn ào huyên náo.

Diêm Tiểu Đóa lôi cái ví lép kẹp còn có mỗi mười tệ của mình. Tuy rằng trong thẻ ATM vẫn còn chút tiền dự phòng nhưng đó là lộ phí về Bắc Kinh, cô không dám đụng tới.

Mua hai xiên đậu phụ khô giá mười tệ, cô ngồi bên chiếc bàn cũ kĩ của quán ăn vặt, ngắm nhìn những chiếc thuyền gỗ mũi đen chở những du khách đầy hứng khởi lướt qua. Diêm Tiểu Đóa hơi thần thờ. Nếu có một ngày cô kiếm được thật nhiều thật nhiều tiền, việc đầu tiên cô làm sẽ là mua một căn nhà ở Ô Trấn, mỗi khi không phải quay phim, cô sẽ ngồi nhàn tản tắm nắng mặt trời, mở một cửa hàng nho nhỏ làm ăn buôn bán, dặt cho cuộc đời mình đẹp tựa một giấc mơ.

Đang chìm vào những suy tư tươi đẹp, bụng cô đột nhiên đau buốt. Nếu sáng nay không phải nhảy xuống làn nước sông lạnh băng kia thì giờ chắc cô không đau đến thế. Người cô lúc nóng lúc lạnh, mồ hôi chảy ròng ròng trên trán từ bao giờ. Trong tay vẫn còn cầm chặt xiên đậu phụ khô, nhưng cô chẳng còn bụng dạ nào mà ăn nữa. Cô đau đến mức nằm bò ra bàn, tất cả hứng thú ban đầu bay biến sạch. Diêm Tiểu Đóa gọi một bát nước đường đỏ, uống xong tuy thấy đỡ hơn nhưng đầu vẫn còn váng vất. Quang cảnh đẹp đẽ bên ngoài kia dần trở nên mơ hồ tựa hư ảnh. Diêm Tiểu Đóa chẳng muốn để ý đến những thứ khác nữa, cô nhắm đôi mắt lại.

Không biết đã qua bao lâu, Diêm Tiểu Đóa bị một chuỗi thanh âm huyên náo đánh thức. Cô mơ màng ngược đầu lên mới phát hiện ra quán ăn vặt đã biến thành trường quay từ lúc nào, các nhân viên đã dựng máy quay, đang

ghi hình tiết mục. Trước ống kính, người con trai đeo tai nghe chỉ lộ một bên mặt, tạo nên chiếc bóng âm áp hắt ra dưới ánh mặt trời.

“Thưa quý vị khán giả, hôm nay Tiểu Nhất sẽ đưa các bạn tới thưởng thức món đậu phụ khô nổi tiếng của Ô Trấn! Tuy thoát nhìn cửa tiệm này không bắt mắt chút nào, nhưng thực ra nó đã có đến mấy mươi năm lịch sử rồi đây ạ...”

Giọng anh chàng rất dễ nghe, nét mặt rất đáng yêu, quan trọng nhất là trông mặt quen lắm. Diêm Tiểu Đóa chợt có linh cảm lạ lùng, tim đập loạn lên. Là cậu ấy, là người năm đó cũng xuất thân là ngôi sao thiếu nhi Cố Nặc Nhất.

Tuy đã nhiều năm không gặp, nhưng Diêm Tiểu Đóa chỉ vừa nhìn là đã nhận ra Cố Nặc Nhất. Chỉ sau một bộ phim thần tượng dành cho giới trẻ mà Cố Nặc Nhất đã hoàn toàn thoát khỏi cái bóng của một ngôi sao thiếu nhi. Giờ cậu ấy là ngôi sao trẻ đầy tiềm năng có đến hai triệu fan hâm mộ.

Thời gian vô tình như thế đấy, nó đẩy Diêm Tiểu Đóa vào địa ngục nhưng lại giữ Cố Nặc Nhất ở lại trong thiên đường ảo mộng kia.

Cố Nặc Nhất đang ghi hình, trên môi thường trực nụ cười mỉm nhẹ, thân mình ngập tràn ánh nắng, cứ thế từng chút từng chút một làm trái tim Diêm Tiểu Đóa mềm nhũn. Cậu ấy chẳng thay đổi gì cả, mỗi khi cười vẫn khiến người ta chết mê chết mệt.

Chương trình của bọn họ quay xong rất nhanh, nụ cười trên môi Cố Nặc Nhất thoát cái tan biến, làn môi mỏng cong lên nét mỉm cười. Anh vuốt lại tóc mái che trước trán nhàn nhạt nói với nhân viên trường quay: “Các cậu cứ đi trước, tôi ở lại một chút.” Rồi thuận tay, anh đội chiếc mũ bóng chày, kéo sụp lưới trai xuống che đi khuôn mặt đẹp trai thanh tú.

Diêm Tiểu Đóa nghĩ, Cố Nặc Nhất tựa như một bức tranh lặng lẽ trải ra trong màn mưa bụi Giang nam. Giờ đã gần trưa rồi, người đến quán dần dần đông lên. Cô đấu tranh tư tưởng một phen, cuối cùng lấy hết dũng khí đến trước mặt Cố Nặc Nhất: “Bé Cung phải không?”

Cố Nặc Nhất khẽ nhú mày, nhìn sang phía phát ra tiếng nói. Anh chỉ thấy một gương mặt tròn xoe với nụ cười tươi tắn: “Không nhận ra tớ ư? Tớ là Tiểu Đóa, Diêm Tiểu Đóa đây mà.”

Vẻ mặt Cố Nặc Nhất vẫn không thay đổi, không nhìn ra anh đang vui mừng hay khó chịu. Lòng Diêm Tiểu Đóa lạnh dần đi. Tuy cậu ấy là trúc mã của cô, nhưng cậu ấy vốn đã sớm quên cô bạn thanh mai này rồi, quả nhiên vẫn chỉ có mình cô đa tình mà thôi.

“Tiểu Nhất, phải đi rồi!” Nhân viên trường quay đứng trên cây cầu phía xa đã gọi anh.

Cố Nặc Nhất uể oải vươn người đứng dậy. Anh rất cao chắc phải một mét tám lăm nhĩ! Dù có chút hụt hẫng, nhưng Diêm Tiểu Đóa vẫn không quên đánh giá người con trai trước mặt một chút.

“Có bút không?”

Câu hỏi bất ngờ khiến Diêm Tiểu Đóa giật mình không kịp phản ứng: “Sao... sao cơ?”

“Tôi nói, cậu có bút không?”

Diêm Tiểu Đóa bới tung chiếc túi cô mang theo, may vẫn còn một chiếc bút đánh dấu. Cô đưa nó cho anh, nào ngờ Cố Nặc Nhất đã chìa ống tay áo ra: “Ghi số điện thoại của cậu lên đây.”

Cô ngớ người. Cậu ấy muốn lấy số điện thoại của cô ư? Vừa rồi mặt lạnh như tiền cơ mà, sao thái độ trước và sau lại khác nhau thế này?

Một lúc sau Diêm Tiểu Đóa mới hoàn hồn trở lại. Cố Nặc Nhất bắt đắ dĩ nhận lấy cây bút, rồi kéo tay cô, viết lên mu bàn tay một dãy số: “Nhớ phải gọi điện cho tôi đây, ngốc ạ.”

Diêm Tiểu Đóa nhìn đôi chân thon dài kia nhanh nhẹn bước qua bậc cửa quán ăn, mặt đỏ bừng. Cậu ấy vẫn nhớ cô là Bé Ngốc.

Nếu quay ngược thời gian lại mấy năm trước, cho dù đối phương có là Cố Nặc Nhất, cô cũng sẽ không dễ dàng lại gần chào hỏi như hôm nay. Cô không thể không thay đổi, nàng thiên nga cao ngạo cuối cùng cũng phải cúi cái cổ nho nhã của nó xuống. Thời gian đã thay đổi tất cả, khiến cô trở nên tự ti, khiêm nhường, luôn phấn đấu quên mình. Diêm Tiểu Đóa xoa nhẹ mu bàn tay, nét chữ hơi vội vã, nhưng vẫn có thể lờ mờ cảm thấy độ ấm nhẹ như chuồn chuồn lướt nước giữa những ngón tay anh.

Khi về đến trường quay, mọi người đã thu dọn xong cả rồi. Ngày mai đoàn làm phim sẽ nhanh chóng lên đường đến Nam Kinh quay phim. Còn Diêm Tiểu Đóa cô đã đến lúc phải cắt rồi. Cô bước đến trước mặt giám chế đời sống. “Việc đó... ngày mai tôi phải đi rồi.”

Giám chế đời sống hiểu ý Diêm Tiểu Đóa, đầu cũng chả thềm ngẩng lên nói với cô: “Phong bao ở bên chỗ đạo diễn Trần, ông ấy bảo cô qua đó lấy.”

Trong đoàn làm phim, bất kỳ diễn viên nào đóng vai người chết đều được nhận phong bao đồ trừ tà. Tuy số tiền không nhiều, nhưng đối với Diêm Tiểu Đóa mà nói thì làm gì có chuyện không nhận. Chỉ có điều cô không ngờ đạo diễn Trần lại đích thân phát phong bao. Đứng bên ngoài phòng, nhớ đến gương mặt nung núc thịt của đạo diễn Trần da gà và mồ hôi

lạnh của Diêm Tiểu Đóa cùng không hện mà dựng hết cả lên. Nhưng cô vẫn gõ cửa.

Trong phòng đầy mùi khói thuốc. Đạo diễn Trần đang xem kịch bản. Diêm Tiểu Đóa chưa kịp mở miệng thì phong bao đã được quăng vào lòng cô. Diêm Tiểu Đóa vội vàng cười hì hì giữ chặt lấy: “Hì hì, cảm ơn ông, đạo diễn Trần.”

Đạo diễn Trần không ngẩng đầu, thuận miệng đáp một câu: “Diêm Tiểu Đóa, ta dù gì cũng đã nhìn cháu lớn lên, nên ta khuyên cháu thêm lần nữa, cháu nên chọn con đường khác mà đi. Làm nghề gì cũng có thể kiếm kế sinh nhai được, không nhất thiết phải tự treo cổ mình trong cái nghiệp diễn viên này đâu.”

Diêm Tiểu Đóa thừa cơ liếc phong bao, tận 50 tệ. Cho dù đạo diễn Trần có nói những lời cay nghiệt đi nữa, thì nể mặt 50 tệ này, cô cũng mặc kệ: “Chú cứ nói thế, cháu vẫn đang đợi chú chọn cháu vào vai nữ chính mà!”

Đạo diễn Trần khẽ hừ mũi một tiếng, khoát khoát tay, Diêm Tiểu Đóa vội vàng chuồn ra khỏi cửa. Tuy rằng phong bao này phải tiêu hết trong ngày hôm nay mới may mắn, nhưng cô vẫn không nỡ.

“Ô, Tiểu Đóa, sao lại đứng ngoài cửa phòng đạo diễn Trần thế này?”

Cái giọng vừa nghe đã thấy ghét không chịu được ấy là của phó đạo diễn trong đoàn làm phim, cái gã chuyên đi ve vãn các nữ diễn viên. Diêm Tiểu Đóa nhét phong bao vào trong túi quần: “Việc gì đến anh.”

Cô rất muốn cứ thế ung dung rời đi, thế mà đằng sau lại vang lên một trận cười mai mỉa: “Vờ vịt gì nữa? Ngồi sao nhí thì oai lắm chắc? Giờ đi trên đường, còn ai nhận ra cô nữa đây! Cái mặt thì như cái mâm, còn mơ mộng làm nữ diễn viên chính, đầu óc có vấn đề rồi chứ gì?”

Điều mà Diêm Tiểu Đóa không thể chịu đựng được nhất chính là người khác đề cập đến dung nhan của mình: “Cái đồ Sở Khanh, để tôi nói cho anh biết, óc anh đã bị chó nó tha đi rồi, tôi cứ muốn làm nữ diễn viên chính đây, anh cứ chờ đây mà xem.”

Tên phó đạo diễn vẫn còn đang châm biếm ngoa ngoắt, nhưng Diêm Tiểu Đóa đã bịt tai lại. Cô không muốn nghe, cũng không muốn để ý. Cô về phòng, thu dọn đồ đạc của mình, cũng chẳng có gì, chỉ có một chiếc ba lô nhỏ, một quyển nhật kí và một cái máy ảnh du lịch độ phân giải không cao lắm.

Khi bước ra khỏi khu nhà nghỉ mà đoàn làm phim đã bao trọn, sắc trời đã nhuốm màu ảm đạm. Những chiếc đèn lồng đỏ rực được các hàng quán ven sông treo lên khế đung đưa trong gió nhẹ.

Diêm Tiểu Đóa nghĩ, cô sẽ còn trở lại, sẽ trở thành một nữ minh tinh thật sáng chói và mang về thật nhiều tiền.

Diêm Tiểu Đóa mua một chiếc vé cứng. Trong toa xe chật ních, cô ngồi thu lu một góc. Dưới ánh sáng khi mờ khi tỏ của cái đèn lắp ở trần toa, cô chỉ ngồi nhìn trần trần vào mu bàn tay. Những con số kết hợp một cách ngẫu nhiên được viết trên đó kéo theo suy nghĩ về một người khác, một người mà cô không hề ghét bỏ nhưng lại khiến cô cảm thấy vô cùng tự ti. Diêm Tiểu Đóa mở quyển nhật kí, trịnh trọng viết *Ngày 13 tháng 5, Bé Cương và Bé Ngốc tình cờ tái ngộ*. Sau đó chép dòng số trên tay vào và không viết gì thêm nữa.

Diêm Tiểu Đóa rất khó khăn mới rời khỏi được chỗ ngồi để vào toilet. Sau khi khóa trái cửa, cô mở hé hé cửa sổ và thích thú để những luồng gió vi vút thổi tạt vào bộ óc đang choáng váng. Cô không nhớ rõ đã có bao nhiêu ngày trải qua trên tàu như thế này, nhưng cô biết rõ, chỉ cần cô không

rời bỏ khỏi nghiệp diễn viên thì những ngày tháng như thế này sẽ còn là chu kì lặp đi lặp lại. Diêm Tiểu Đóa châm một điếu thuốc lá, ngắm nhìn làn khói chậm chậm bay lên rồi tan biến mất qua khe cửa sổ. Dung nhan của cô phản chiếu mồn một trên tấm kính ấy, hốc mắt sâu hoắm, gò má nhợt nhạt, và mái tóc rối bù vàng cháy. Đến bây giờ, liệu ai còn nhận ra cô là diễn viên nhí nổi đình nổi đám một thời mà ai gặp cũng yêu thích của mười mấy năm về trước? Người ta vẫn nói, con gái tuổi mười tám đẹp như một đóa hoa, nếu như vậy thì Diêm Tiểu Đóa chắc chắn là một đóa hoa chưa kịp nở đã vội úa tàn. Hồi nhỏ, cô thanh tú xinh xắn như một con búp bê tây. Nhưng từ năm 15 tuổi trở đi, gương mặt càng ngày càng phình to ra, mũi ngày càng ngày càng dày thêm, đôi lông mày cũng dần dần thưa mỏng, những vai diễn mà cô nhận được cũng theo đó mà ngày càng ít đi. Cho tận đến năm 18 tuổi, cô mới miễn cưỡng chấp nhận cái sự thực khiến cô cảm thấy vô cùng bất an này: trông cô xấu xí đến thảm hại.

Diêm Tiểu Đóa đã ngồi lì trong toilet rất lâu, đến khi bên ngoài vọng vào tiếng gõ cửa dồn dập, cô mới dập tắt đầu thuốc lá. Cả dãy người xếp hàng dài chờ đi vệ sinh đều trừng mắt nhìn cô. Về đến toa xe, thấy chỗ ngồi của mình đã bị người khác chiếm mất, nhưng vì Diêm Tiểu Đóa ngại lí luận đôi co, nên đã đứng trọn đêm ở khu vực hành lang nối giữa các toa tàu.

Tàu đã về đến bến cuối, đầu óc cô cứ quay mòng mòng. Ra khỏi ga Bắc Kinh, lúc phải đi tàu điện ngầm, Diêm Tiểu Đóa mới phát hiện ra ví tiền của cô đã không cánh mà bay. Giây phút lo lắng hoang mang đi qua, giờ cô chỉ còn lại cảm giác tê tái. Cô nhanh chóng hỏi tường lại toàn bộ sự việc diễn ra trên tàu, thì ra là cô đã tự mình để quên ví ở bể rửa tay trong nhà vệ sinh. Trong ví thực ra cũng chẳng có bao nhiêu, nhưng cô tiếc cái phong bao 50 tệ. Bây giờ, trên người cô, có lục khắp các túi quần áo, cũng không thể moi ra nổi một đồng xu nào.

Diêm Tiểu Đóa đành đi bộ từ nhà ga về nhà, đi bộ đúng ba tiếng đồng hồ. Lúc về đến nhà, hai chân đã đau nhức và mỏi nhừ. Căn phòng 50 mét

vuông này là toàn bộ tài sản hiện có của cô, cô nén sự mỗi mết rãi ròi để lau đi lớp bụi bám trên bề cửa sổ, rồi tưới một chút nước cho chậu xương rồng duy nhất đặt ở đó, sau cùng bật máy tính lên.

Căn phòng tối om chỉ còn lại ánh sáng ra từ màn hình máy tính. Diêm Tiểu Đóa đang cùng một lúc đăng nhập mười tài khoản ở cùng một diễn đàn, chỉ cần tên tài khoản hiện ra ba chữ “Diêm Tiểu Đóa” là cô liền giống như một đấu sĩ anh dũng, thay đổi thân phận liên tục dưới mười nick ảo khác nhau để tranh luận không ngừng nghỉ với những kẻ xa lạ. Trong lòng cô không thể giả vờ tỏ ra không thèm quan tâm như vẻ bề ngoài mà cô đang cố thể hiện, cô đang rất dễ tâm, dễ tâm hơn bất cứ người nào khác. Cho dù đã trở thành nhân vật của công chúng nhiều năm rồi, nhưng đối diện với những nick từng nhục mạ mình, cô vẫn không thể giữ thái độ bình chân như vại được.

Nhìn xuống đồng hồ đeo tay, đã 4 rưỡi sáng rồi. Cô gấp chiếc laptop lại và thở ra một hơi dài náo nê. Trước đây cô đã từng thề rằng sẽ đoạn tuyệt với internet, vậy mà toàn không thể kiềm chế được, lại mò lên mạng để tìm kiếm với từ khóa chính là tên mình. Mặc dù biết những lần như vậy đều khiến mình bực bội nhưng cô vẫn muốn tìm kiếm.

Ngả lưng lên giường, ánh sáng mong manh của buổi bình minh xuyên qua rèm cửa sổ. Diêm Tiểu Đóa ép mình phải ngủ, chỉ có ngủ rồi mới không cảm thấy phiền não. Giấc ngủ này không cần phải tranh thủ, cô ngủ một mạch xuyên ngày, lúc tỉnh dậy đã là 10 giờ tối. Bụng réo ầm ỉ, Tiểu Đóa vật lộn với cơn đói khá lâu mới chợt nhớ ra trong tủ lạnh còn hai quả trứng gà. Cô tiện tay bật ti vi, chỉnh đến kênh giải trí như thường lệ, vừa ăn món trứng luộc nước muối vừa lạnh lùng nhìn những gương mặt quen thuộc. Trên ti vi, những ngôi sao nhí của ngày xưa đã chẳng còn lại mấy người, vẫn có thể tiếp tục vòng hào quang ngày ấy thì đúng là đã ít lại càng ít. Cố Nặc Nhất có thể coi là một trong số ít ỏi đó. Ti vi đang phát sóng chương trình của anh ấy, bộ mặt dí dỏm, nụ cười đáng yêu, giống như

những que kem mát lịm giữa ngày hè oi bức, làm cho người xem cảm thấy vô cùng thoải mái dễ chịu. Diêm Tiểu Đóa thích nhất vẫn là đôi má lúm đồng tiền đỏ. Phía dưới màn hình có một dòng chữ: *Người trong mộng của mọi thiếu nữ - thanh niên thông minh tuần tú phi thường.*

Cố Nặc Nhất, Cố Nặc Nhất...

Diêm Tiểu Đóa lẩm nhẩm cái tên đó, mắt ánh lên một tia sáng. Cô lục ba lô lấy ra quyển nhật kí, dán mắt vào dòng số điện thoại, nhưng lại một lần nữa phải nếm mùi của sự không may mắn, số điện thoại có 11 con số, mà cô lại chỉ ghi có 10.

Rốt cục phải nếm bao nhiêu cái không may mắn như thế nữa thì mới bị coi là đen đui? Diêm Tiểu Đóa bật ra một tiếng cười đau khổ, nhưng vẫn không ngừng thử từng số điện thoại một, hết lần này đến lần khác. Lần lượt vọng lại từ đầu nghe bên kia, hết giọng nói mỗi một lại đến tiếng nói bực bội, nhưng đều không phải là của người mà cô cần tìm.

Di động đã sắp hết pin vì gọi liên tục trong thời gian dài, thân máy cũng đã nóng ran lên. Sắp đến 12 giờ đêm rồi, Diêm Tiểu Đóa mặt mày sầm sẫm, cô nhất định phải vay được tiền. Ba ngày nữa sẽ có một bộ phim, cô không thể để vì không có lộ phí mà bỏ lỡ cơ hội đó được. Cố thêm một lần nữa, lần này nếu không phải cậu ấy thì cô sẽ từ bỏ. Diêm Tiểu Đóa chọn một dãy 11 số được ghép lại từ những con số có thể coi là số đẹp, lần này không có nhạc chờ, chỉ có những âm thanh đồ chuông dài dằng dặc. Một tiếng, hai tiếng... Diêm Tiểu Đóa đếm thầm trong đầu, đếm đến tiếng thứ bảy mới nghe thấy một tiếng “Alo” uể oải vọng lại.

Vốn đang rất mệt mỏi kèm với cảm giác lạnh lẽo, vậy mà chỉ cần một tiếng đáp đó, đã khiến cho con tim đang lạnh dần của cô nóng ấm trở lại. Cô kìm nén niềm hưng phấn đang nhảy múa trong đầu: “Bé...Bé Cung phải không?”

Đầu bên kia im lặng một hồi lâu, cuối cùng cũng cất lời: “Cô là ai?”

“Tớ là Bé Ngốc đây!”

Không được nhiệt tình như cô mong đợi, chỉ là một câu đáp lạnh lùng giống như trước đây: “Có việc gì không?”

Có việc, tất nhiên là có việc rồi! Nhưng mặt có dày đến đâu đi chăng nữa cũng không thể vừa mở miệng đã nhắc ngay đến tiền, huống hồ đó lại là người bao năm qua không hề liên lạc. Diêm Tiểu Đóa nghĩ thầm rồi chuyển hướng chớp nhoáng, nói: “Cái hôm ở Ô Trấn, cậu quên chưa trả lại mình cái bút đánh dấu. Cái bút đó rất có ý nghĩa với mình, là của mẹ mình để lại cho mình.”

Cố Nặc Nhất ở đầu dây bên kia uể oải đáp: “Thế à? Đáng tiếc là mình lại không có mặt ở Bắc Kinh.”

Cuộc nói chuyện kết thúc như vậy, Diêm Tiểu Đóa tràn trề thất vọng. Bây giờ là 12 giờ đêm, nhưng các chương trình tivi vẫn rất ồn ào sôi động. Nhìn những gương mặt rạng rỡ như hoa của các khán giả tham gia chương trình giải trí, Diêm Tiểu Đóa “ò” lên một tiếng rồi nức nở khóc. Diêm Tiểu Đóa rất hiếm khi rơi lệ, nhưng lần này cô không có cách nào kiềm chế được, cô quả thực đã rơi vào đường cùng rồi. Sau khi mẹ qua đời, cô đã bán đi ngôi nhà cũ, và mua căn hộ nhỏ nhắn này ở Bắc Kinh. Giữa cái đất phồn hoa tiêu tiền như nước này, cho dù có tiết kiệm hơn đi chăng nữa, thì cô cũng đã kiệt quệ, tiền không còn nổi một xu. Chẳng lẽ cuộc đời muốn đẩy cô đến bước cực chẳng đã phải bán nhà đi sao?

Cô ngồi bó gối trên giường thần thờ và thở ra những hơi náo nề dài vô tận. Chuông di động đột nhiên bất ngờ lên, là một số máy lạ gọi đến. Muộn thế này rồi còn ai gọi đến. Muộn thế này rồi còn ai gọi đến nữa? Nhưng cô vẫn ấn phím nghe điện thoại.

“Là Diêm Tiểu Đóa có phải không?”

“Vâng.”

“Tôi là Tiểu Nhã, trợ lí của anh Cố Nặc Nhất, cô ghi lại địa chỉ, ngày mai đến gặp tôi.”

Giọng nói đầu dây bên kia vô cùng dứt khoát mạch lạc, tổng cộng không đến ba mươi giây mà đã truyền đạt xong tất cả mọi việc. Thì ra, cô trợ lí tối nay phải về Bắc Kinh, nên Cố Nặc Nhất đã nhờ mang luôn cái bút đánh dấu đó về. Nhưng cái bút đánh dấu đó chỉ là cái cớ, mục đích vay tiền của cô vẫn chưa đạt được. Thôi thì khi đã bắt chấp tất cả, mặt có dày thêm chút nữa cũng không vấn đề gì. Diêm Tiểu Đóa lại bấm số gọi cho Cố Nặc Nhất, nhưng lần này anh ấy đã tắt máy.

Công ty quản lí của Cố Nặc Nhất nằm trong một tòa văn phòng cao cấp, bức tường phía ngoài hành lang dán kín ảnh các nghệ sĩ của công ty, ngoài ra còn có rất nhiều poster quảng cáo đĩa nhạc và phim. Những ngôi sao nổi tiếng nhất luôn được dán ở những vị trí đập vào mắt, nổi bật nhất, bắt mắt nhất.

“Này, bút của cô.”

Trợ lí Tiểu Nhã có biết Diêm Tiểu Đóa. Với một người đã từng nổi danh khắp trong nam ngoài bắc như Diêm Tiểu Đóa thì trong giới showbiz, không một ai lại không biết, không một ai lại không rõ.

Công ty quản lí của Cố Nặc Nhất làm ăn rất phát đạt, đến trợ lí đi theo Cố Nặc Nhất cũng rất có phong thái. Diêm Tiểu Đóa tay nắm chặt cái bút đánh dấu: “Đợi đã, chị Tiểu Nhã.”

Diêm Tiểu Đóa cuối cùng cũng được như ý, cô rời khỏi công ty quản lí đó với cái mà mình mong muốn đạt được. Nắng hôm nay vừa đẹp, không gây chói mắt, dịu nhẹ như bông. Cô dùng mấy ngón tay búng búng vào ba tờ tiền 100 nhân dân tệ, nghe danh tanh tách, thật sướng tai. Cô hết sức cẩn thận cuộn mấy tờ tiền lại rồi nhét sâu vào trong túi quần.

Lệ phí đền trường quay thế là đã giải quyết xong, ngày mai lại là một ngày nắng vàng rực rỡ, tâm trạng của Diêm Tiểu Đóa rộn ràng hơn rất nhiều. Cô không muốn về nhà, cũng chẳng có bạn bè thân thích gì. Cổng sau của tòa nhà Ma Thiên này thông thẳng đến một con hẻm mà cô không biết tên, hôm nay cô sẽ làm một chuyến tham quan ngõ nhỏ phố nhỏ.

let's go [@DTV](#) & have a nice time^^

Diêm Tiểu Đóa rất thích Bắc Kinh, thích vô số những cơ hội lớn nhỏ mà thành phố này mang lại. Cô có thể liên tục có các cơ hội đi thử vai, có thể dựa vào mối duyên nợ duy nhất với nghề diễn này để mà vất vả phấn đấu. Con đường này do chính cô chọn lựa, vậy đâm lao thì phải theo lao, cô bắt chấp tất cả mà đi tới cùng, đi đến khi nào bị cái nghiệp này xô ngã dúi dụi, đi đến khi nào không còn đường để bước tiếp nữa thì cô mới chịu buông xuôi.

Ở Bắc kinh này, mỗi một tác đất đều nhuộm màu nặng trĩu của ngàn năm lịch sử, mỗi một làn không khí đều thấm đượm hương vị của sự cổ kính. Cô hít một hơi thật sâu thật dài, cố gắng để bản thân mình hòa quyện vào với thành phố này. Cô vẫn còn nhớ lời thề của mình, phải mua được ngôi biệt thự 500 mét vuông trong khu vực từ vành đai ba vào trung tâm thành phố Bắc Kinh, phải mở được một quán cà phê trên bãi biển Thượng Hải, còn phải sắm được một ngôi nhà tuyệt đẹp làm lưu luyến lòng người ở Ô Trấn.

“Này người đẹp, đi dạo một mình không thấy cô đơn sao?”

Diêm Tiểu Đóa dừng bước, hướng về phía âm thanh vừa vọng đến, và xô nhìn khắp một lượt từ đầu đến chân chàng thanh niên đứng dưới gốc cây hòe đang mỉm cười với cô. Anh ta có một khuôn mặt khiến người khác dù chỉ nhìn một lần cũng phải nhớ mãi: đôi mắt nhỏ dài ngờ cười mà cũng như không, ẩn chứa sự dịu dàng xen lẫn chút ngông cuồng, mái tóc màu hạt dẻ dài ngang vai được buộc gọn lại sau gáy bằng một sợi dây tơ ngũ sắc, mặc một chiếc bò vừa cũ vừa thùng lố chỗ và khoác một chiếc áo da màu nâu. Diêm Tiểu Đóa bỗng nhiên cảm thấy thích thú với anh chàng này: “Là anh gọi tôi đấy à?”

“Đương nhiên.”

Anh ta gỡ lấy một bức họa trên giá vẽ trước mặt rồi đưa đến cho Diêm Tiểu Đóa: “Tôi vẽ cô rất lâu rồi, tặng cho cô này.”

Diêm Tiểu Đóa nhận lấy, tờ giấy vẽ rất dày, trắng như tuyết, cô xem qua rồi quảng lại bức tranh vào lòng anh ta: “Anh vẽ tranh kém quá. Trình độ thế này mà cũng đòi chủ động bắt chuyện với con gái à?”

Anh ta lặng đi một lúc, rồi khẽ cười mấy tiếng: “Thế cô nói tôi xem, tôi vẽ kém ở chỗ nào nào?”

Kém ở chỗ nào ư? Kém chính là kém ở chỗ anh ta vẽ quá chuẩn, choán hết cả tờ giấy vẽ là khuôn mặt to tướng của cô, lại còn điểm thêm cái mũi dày quá khổ. Diêm Tiểu Đóa nhìn chòng chọc vào bức vẽ, hận là không thể xé toạc nó ra: “Mặt của tôi đâu có nhỏ như vậy, gò má cũng thon gọn hơn, còn nữa, mũi cũng đâu có gầy thế kia!”

“Nhưng cô đúng là trông như vậy mà. Tôi đâu có vẽ sai?”

Diêm Tiểu Đóa trợn mắt nhìn anh ta: “Đồ thần kinh.”

Trên đời này lại có loại người như vậy đấy, thích lấy sự đau khổ của người khác ra làm trò vui cho bản thân mình. Tâm trạng phơi phới lúc này bỗng chốc tan tành mây khói. Diêm Tiểu Đóa quay lưng bước đi, không thèm nhìn anh ta thêm một cái nào nữa.

Không ngờ anh chàng kia vội thu dọn bảng vẽ rồi chạy đuổi theo: “Cô đã có bạn trai chưa?”

Diêm Tiểu Đóa lấy từ trong túi ra một cái kẹo cao su rồi bỏ vào miệng nhai: “Có rồi, mười bảy mười tám người cơ.”

“Liệu cô có phiền không nếu bỏ sung tôi vào trong danh sách đó?”

“Phiền, rất phiền là đằng khác. Đừng có lằng nhằng đi theo tôi, tôi ghét nhất là loại đàn ông thích làm cụt hứng người khác.”

Bước chân đuổi theo cô đã ngừng lại, nhưng anh ta lại cười giòn tan một cách rất thoải mái: “Ồ, Diêm Tiểu Đóa, cô nhớ nhé, tôi tên là Hà Trục.”

Diêm Tiểu Đóa như vừa bị dội một gáo nước lạnh, không ngờ anh ta lại biết được tên cô! Diêm Tiểu Đóa quay người lại, nhưng anh chàng kia đã biến mất tăm, không thấy bóng dáng đâu nữa rồi.

Không thể lường được là lại xuất hiện một con người lạ kì đến như vậy, Hà Trục, anh ta cũng giống như cái tên của mình, thoát đến rồi lại thoát đi, như một cơn gió, không có cách nào nắm giữ được.

Diêm Tiểu Đóa về đến nhà rồi nhưng vẫn không ngừng nghĩ tới anh chàng đó. Cái anh chàng Hà Trục ấy là ai? Cũng có thể anh ta chỉ là một fan hâm mộ.

Diêm Tiểu Đóa rút 300 nhân dân tệ từ trong túi quần ra, sau đó cẩn thận vuốt phẳng phiu rồi kẹp vào quyển nhật kí. Cô cầm bút viết: *“Ngày 15 tháng 5, Bé Ngốc vay Bé Cưng 300 tệ, còn có một lời nói dối.”* Tất cả những sự việc được ghi chép trong quyển sổ này đều thuộc về cô, có lẽ Cố Nặc Nhất sẽ vĩnh viễn không bao giờ biết được câu chuyện về 300 tệ này. Nói cho cùng, món tiền này đối với anh ta cũng chỉ nhỏ như hạt bụi. Trợ lí Tiểu Nhã sẽ không để ý, anh chàng Cố Nặc Nhất đó lại càng không thèm để tâm.

Cô gấp quyển nhật kí lại, rồi bắt đầu thu dọn hành lí. Ba ngày nữa, Hải Nam, diễn viên phụ.

Vẫn đoàn tàu hỏa ấy, ghế cứng. Chen chúc trong đám đông, cô bắt đầu một hành trình mới. Hải Nam không có bốn mùa, chỉ có sự ẩm áp dịu dàng và cái nóng hầm hập. Một cái ba lô nhỏ, một máy ảnh du lịch, đó là tất cả thế giới của cô.

Cô thích chụp ảnh ở mọi nơi, chụp khung cảnh của những nhà ga, sau đó rửa chúng ra và dán lên tường. Những nơi mà mỗi bước chân cô đi qua đều được lưu lại những dấu tích rất rõ ràng. Bên ngoài nhà ga Hải Khẩu, Diêm Tiểu Đóa đưa bàn tay che trước trán. Ánh mặt trời chiếu chéo xuống mặt đất, những tia sáng chui qua kẽ tay làm cho tinh thần cô vô cùng phấn chấn. Hải Nam, chắc chắn đó là vùng đất lành của cô.

Cô đến chỗ đoàn làm phim để thông báo đã có mặt, để chào đạo diễn một câu và được phân phòng ở. Vai diễn của cô ba ngày nữa mới quay nên bây giờ là khoảng thời gian tươi đẹp nhất. Hải Nam là thiên đường du lịch, cũng là trường quay tuyệt vời nhất, gió biển bao la không thể thổi bay cái chất hữu tình nồng nàn nơi đây, ngược lại càng làm cho nó thêm quyến luyến lan tỏa.

Trên người cô còn 50 tệ, đủ để cô trang trải thêm một thời gian nữa. Xỏ đôi dép tông, ôm trong tay một quả dừa lớn, cô hưởng thụ cái khoảnh khắc tuyệt đẹp này. Ngắm mặt biển bao la ở không xa trước mặt, trong đầu Diêm Tiểu Đóa bỗng dưng hiện lên một suy nghĩ ảo tưởng, trong bộ phim này, cô coi như đã là diễn viên chính rồi. Bây giờ cô chỉ có thể hoàn toàn dựa vào thực lực, liệu có thể thay đổi hình tượng vốn có một cách thành công, chính là vào lúc quyết định này.

“Ô, Tiểu Đóa, thật là trùng hợp quá!”

Diêm Tiểu Đóa tháo bỏ cặp kính râm, nhìn người đàn ông tầm thường đang hướng về phía cô. Tha hương gặp cố nhân vốn là một chuyện vô cùng vui vẻ, nhưng anh này lại là chủ nợ.

Đó là A Hoa, là ông bầu tạm thời của Diêm Tiểu Đóa. Gọi là ông bầu tạm thời do giữa hai người không hề kí kết bất cứ hợp đồng gì. A Hoa giới thiệu cho Diêm Tiểu Đóa những đạo diễn đang cần tìm diễn viên nữ, thử vai thành công lần nào, Diêm Tiểu Đóa sẽ chia hoa hồng cho A Hoa lần đấy. Ngày trước tất cả những chuyện ngoài lề của nghề diễn này đều do mẹ cô quản lí hộ, nhưng sau khi chính thức tự lực cánh sinh một mình bươn trải trên con đường này, cô mới phát hiện ra thật không hề đơn giản.

Đúng lúc hết tiền thì gặp A Hoa, nhưng Diêm Tiểu Đóa vẫn rất không mong chờ gì việc gặp lại người đàn ông này. Tuy nhiên cô vẫn nặn ra được một nụ cười ngọt nhạt: “Anh Hoa à, sao anh lại vui vẻ ở chốn này thế này?”

A Hoa ngẩng cao đầu, chỉ về phía sau: “Nhìn thấy chưa, Tiểu Đóa, người anh em của em bây giờ đã là phó đạo diễn rồi đấy.”

Diêm Tiểu Đóa không nói gì, chỉ nghe răng ra thành một nụ cười gượng gạo. Đoàn làm phim có được mấy ông phó đạo diễn giữ vai trò rường cột?

Chẳng qua toàn là một lũ khua chân múa tay, lừa lọc treo ghẹo diễn viên nữ, cả ngày chẳng được tích sự gì.

A Hoa trông thấy bộ dạng khinh khỉnh không đề tâm đó của cô liền nói một cách nghiêm túc: “Sao, em không tin à? Có biết bọn anh đang quay phim gì không? Nói ra sợ em lại sợ chết khiếp ấy chứ, chính là “Nợ em một cái ôm” đây.”

Diêm Tiểu Đóa ngó người ra, “Nợ em một cái ôm” là bộ phim gây sốt xình xịch ngay từ khi bắt đầu chọn diễn viên, diễn viên nam chính chính là Cố Nặc Nhất.

Nhìn vẻ mặt ngẩn ngơ của Diêm Tiểu Đóa, A Hoa tỏ ra vô cùng đặc ý: “Tiểu Đóa, tiền hoa hồng lần trước lúc nào gửi anh đây?”

A Hoa cuối cùng đã đi vào vấn đề chính, Diêm Tiểu Đóa ngay lập tức tươi cười ngọt nhạt: “Anh Hoa à, anh bây giờ đã là một phó đạo diễn lừng danh rồi, còn kì kèo với em món tiền bé tí tẹo đó sao? Hơn nữa, đoàn làm phim đó cứ ngâm tiền mãi không trả. Cả nhà cả cửa của em bây giờ chỉ còn có mấy chục tệ thôi.”

A Hoa nghe xong, tức đến nhảy phắt lên: “Nếu như không phải cô nói cô thiếu tiền thì tôi đã không hảo tâm đưa toàn bộ cát sê lần trước cho cô dùng. Diêm Tiểu Đóa à, anh thấy em chẳng bao giờ có thể phát được nữa đâu. Em lẫn lộn trong cái giới showbiz này bao năm rồi, hay là tìm một người quen mà học mấy việc đằng sau cánh gà đi.”

Diêm Tiểu Đóa mặc kệ những lời giáo huấn của A Hoa, cô chỉ cúi gằm mặt xuống và nhìn mấy ngón chân. Tùy anh ta muốn nói gì cũng được hết. Lúc về đến đoàn làm phim tâm trạng của Diêm Tiểu Đóa rất xấu. Chiếc giường của nhà nghỉ này thật ẩm ướt, cô nằm lên hết xoay bên này rồi lại lật bên kia. Cô biết, làm mấy việc ở hậu trường thì sẽ dễ dàng hơn một chút,

nhưng cô không đến nỗi quá xấu, chỉ là không được ăn hình lắm thôi. Bây giờ làm gì có ngôi sao nào chưa từng phẫu thuật thẩm mỹ, Diêm Tiểu Đóa cô mà đi thẩm mỹ thì chắc chắn sẽ đẹp không sao tả xiết.

Diêm Tiểu Đóa ở với đoàn làm phim ba ngày, nhìn thấy nữ diễn viên chính có xe rước, có trợ lí bám sát gót chân, sẵn sàng đáp ứng mọi yêu cầu thì trong lòng vô cùng ngưỡng mộ. Từ nữ diễn viên phụ đến nữ diễn viên chính cách nhau có hai bước. Chỉ cần không ngại khó khăn, biết bắt chước tất cả là cô cũng có thể ngồi vào vị trí đó.

Diêm Tiểu Đóa đã đọc kịch bản rất nhiều lần, lời thoại cũng đã thuộc như cháo chảy rồi, nhưng vẫn xuất hiện sự cố ngoài ý muốn. Buổi tối ngày thứ ba ở đoàn, nhân vật nữ diễn viên phụ bị thay người, nghe đâu là bị thay bởi một con bé không có tên tuổi gì. Tình huống này cô không phải gặp lần đầu tiên, nhưng lần này, kiểu gì cô cũng không từ bỏ.

Trong phòng ông đạo diễn, Diêm Tiểu Đóa khóc lóc sụt sịt, cũng bịa ra một loạt những câu chuyện cảm động đến rớt nước mắt.

“Diêm Tiểu Đóa à, thật là xin lỗi, vai diễn này quả thực là không phù hợp với cô. Hơn nữa, cô cũng là lão làng trong giới showbiz này rồi, chấp nhất gì vai diễn con con đó.”

Cho dù nỉ non xin xỏ thế nào thì cũng không có tác dụng gì. Diêm Tiểu Đóa quệt đi hai hàng nước mắt, lại một lần nữa vác ba lô của mình lên và rời khỏi nơi lưu lại của cả đoàn làm phim.

Nửa đêm, Diêm Tiểu Đóa đi bộ một cách vô định trên đường, để mặc gió biển thốc tạt vào mặt. Trên người chỉ có mấy chục tệ, cô biết phải đi đâu đây? Ngồi xõm bên lề đường, nhìn hàng xe cộ chạy qua chạy lại, cô hồi tưởng lại bản thân mình của trước kia. Bé Diêm Tiểu Đóa mặc váy phòng

công chúa có mặt trên khắp các chương trình thiếu nhi, đi đến đâu cũng được mọi người yêu mến...

Diêm Tiểu Đóa cảm thấy uất ức, rút điện thoại ra, bấm số điện thoại mà cô vô cùng trân trọng. Sau một hồi bíp bíp rất dài, đầu dây bên kia bắt máy với âm thanh xung quanh rất ồn ào.

Cuộc gọi đã được kết nối, nhưng Diêm Tiểu Đóa cứ lắp ba lắp bắp: “Bé Cung, mình...mình là Bé Ngọc đây. Nghe..nghe nói cậu đang ở Hải Nam, có thể ra ngoài gặp nhau một chút được không?”

Ngồi đợi dưới một gốc dừa cao lớn, Diêm Tiểu Đóa thấy một chiếc xe mui trần rất sành điệu đi tới. Cố Nặc Nhất vào ban đêm không đeo kính râm, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi sáng sủa. Anh liếc nhìn Diêm Tiểu Đóa một cái rồi nói: “Lên xe.”

Diêm Tiểu Đóa chờ đợi nhất chính là câu nói này, cô vội vội vàng vàng mở cửa xe. Trông Cố Nặc Nhất trong tư thế lái xe thật điển trai, làn gió nhẹ thổi qua, mùi nước hoa trên người anh bay đến mũi Diêm Tiểu Đóa. Diêm Tiểu Đóa chau mày lại, dạ dày đột nhiên như có cái gì đó muốn trào ngược lên: “Dừng...dừng xe.”

Cố Nặc Nhất dừng lại, Diêm Tiểu Đóa vội xông ra khỏi xe chạy đến một gốc cây ven đường. Cô buồn nôn nhưng không nôn ra được, sau khi cảm thấy khá hơn nhiều cô mới lại lên xe.

Cố Nặc Nhất khởi động xe, nói: “Xin lỗi”

Con tim của Diêm Tiểu Đóa như vừa gặp phải một cơn chấn động nhẹ, thì ra cậu ấy vẫn còn nhớ là cô không thể ngửi được mùi nước hoa. Xe chạy đến trước cửa một quán bar thì dừng lại, những chiếc đèn huỳnh quang nhấp nháy làm cho màn đêm trở nên rực rỡ. Đây là một chỗ sang trọng

đẳng cấp, bên ngoài bảo vệ đều đồng bộ comple cà vạt, hành lang đi lại hắt ra một thứ ánh sáng mờ ảo, tất cả khiến cho không gian trở nên hư hư thực thực. Cố Nặc Nhất bước rất nhanh, Diêm Tiểu Đóa gần như phải chạy mới đuổi kịp.

Cố Nặc Nhất ngồi ở góc mà mình ưa thích, ở góc tối có một chiếc bàn tròn, hai người ngồi đó không nói năng gì, chỉ vang lên một giai điệu buồn buồn mà ca sĩ trong quán đang cất lên. Diêm Tiểu Đóa cảm thấy bầu không khí có phần lạnh lẽo, cô là người chủ động gọi người ta đến mà, đương nhiên phải nhiệt tình hơn một chút: “Cậu bây giờ sống tốt đấy nhỉ, lái xe sành điệu như vậy, lại còn toàn đóng những bộ phim gây sốt.”

Cố Nặc Nhất chỉ gọi một chai bia, vừa uống vừa nghe Diêm Tiểu Đóa kể lể huyền thuyên.

Tất cả những câu từ giúp xích gần mối quan hệ, Diêm Tiểu Đóa đều đã áp dụng hết rồi, nhưng không khí vẫn rất tồi tệ, cô nói càng ngày càng thưa. Cuối cùng, cô chỉ còn thu lu trong chiếc ghế sofa mà không huyền thuyên gì nữa.

“Tại sao không nói thẳng ra là cậu đang thiếu tiền: Vòng vo tam quốc mãi như vậy, không thấy mệt sao?”

Cố Nặc Nhất cuối cùng cũng mở miệng, nhưng lại làm cho Diêm Tiểu Đóa xấu hổ không biết chui vào đâu: “Bé Cung...”

“Tưởng rằng lừa được Tiểu Nhã là có thể lừa dối được bất cứ ai khác ư? Mẹ cậu không phải đang ốm sao? Sao không lấy tiền đó làm lộ phí về nhà, chạy đến Hải Nam để làm gì?”

Anh hết câu này sang câu khác, liên tiếp chất vấn cô, khiến cho Diêm Tiểu Đóa dần dần không thể biện minh thêm được nữa. Cô mím chặt môi,

rất lâu sau mới mở miệng nói: “Thực ra mẹ mình đã mất từ lâu rồi, mình không nên lừa cậu.”

Nghe xong câu nói đó, Cố Nặc Nhất đứng bật dậy kéo cô đi khỏi quán bar. Hình như anh kéo rất mạnh, Diêm Tiểu Đóa loạng choạng suýt vấp ngã.

Chiếc xe điên cuồng lao về phía trước, Diêm Tiểu Đóa bám chặt vào tay nắm cửa xe. Gió biển quất thẳng vào mặt, khiến cho cô gần như không thở nổi:

“Bé Cung...Cậu uống rượu rồi, không nên lái xe nữa...mau dừng xe lại đi.”

Cố Nặc Nhất không thèm để ý, cứ phóng xe như điên dại, một lúc sau mới thả chân ga, xe đi chậm dần chậm dần, cuối cùng dừng lại ở chân núi. Ở đây không có đèn đường, ánh trăng rất yếu ớt, xung quanh chỉ có tiếng gió thổi vi vu. Toàn thân Diêm Tiểu Đóa run lẩy bẩy, phải hạ mình trước cậu ấy thế này chẳng qua cũng vì chút tiền kia.

Ngón tay Cố Nặc Nhất lướt qua vô lăng, đặt xuống cần số, xe đã tắt máy. Diêm Tiểu Đóa sợ nhất chính là sự im lặng tĩnh mịch, cô cười gượng: “Xin lỗi, đã làm phiền cậu rồi. Mình bây giờ phải về rồi.”

Cô loay hoay tìm cách mở cửa nhưng cửa xe đã bị khóa. Chỉ nghe thấy Cố Nặc Nhất cười mỉa: “Cậu còn có thể đi đâu? A Hoa đã sớm nói cho mình biết rồi, cậu thiếu tiền đến nỗi sắp bán cả thận đi rồi.”

Những lời nói mồm mép nguy hiểm của Diêm Tiểu Đóa trước mặt anh đều thất bại hoàn toàn, cô ôm lấy chiếc ba lô trong lòng, trong đầu không nghĩ ra nổi bất cứ lời nào để phản bác.

“Mình cho cậu một cơ hội để thẳng thắn.”

Giọng điệu của Cố Nặc Nhất cuối cùng đã ảm áp lại, bức tường dày đặc bao quanh tim Diêm Tiểu Đóa phút chốc dường như sụp đổ, cô nước mắt ngấn nước mắt dài kể lại những sự cố sau khi rời khỏi Ô Trấn. Kể từ suốt nửa tiếng đồng hồ, lần này tuyệt đối không hề thêm mắm thêm muối, nhưng nghe cũng đủ bi thảm lắm rồi.

Cố Nặc Nhất không nói lại điều gì, chỉ thỉnh thoảng đưa cho cô tờ giấy ăn. Diêm Tiểu Đóa lau nước mắt nước mũi nhòe nhoẹt một cách thật đáng thương. Hai lần gặp Cố Nặc Nhất chỉ cách nhau có mấy ngày, vậy mà cô đã khóc đến hai lần, tần suất này quả là rất cao.

“Nói đi, cần vay bao nhiêu tiền?”

Diêm Tiểu Đóa ngó người ra, đúng là cô đến để vay tiền thật, nhưng chuyện vay bao nhiêu tiền thì trước nay cô lại chưa hề nghĩ tới 500 tệ hay 1000 tệ đây? Hay là vay nhiều hơn một chút? Vay tiền Cố Nặc Nhất có coi thường mình không?

Diêm Tiểu Đóa vẫn đang nghĩ mông lung vẩn vơ thì Cố Nặc Nhất rút từ trong ví một xấp tiền, rồi chìa ra trước mặt cô, còn kẹp thêm một chiếc chìa khóa. Diêm Tiểu Đóa nhận lấy, tập tiền cũng không dày lắm, còn chiếc chìa khóa thì lạnh ngắt.

“1000 nhân dân tệ này đủ để mua vé cho cậu về Bắc Kinh rồi. Trên người mình bây giờ chỉ có một cái thẻ ATM, tất nhiên là không thể đưa cho cậu. Cậu đến nhà mình lấy cái thẻ khác, nằm ở tầng dưới cùng trong ngăn kéo phòng ngủ.”

Diêm Tiểu Đóa trông thật ngớ ngẩn vì chết lặng đi không thể ngờ được rằng Cố Nặc Nhất muốn đưa cô nguyên một cái thẻ ATM? Cô nuốt miếng nước bọt: “Mình có thể hỏi một chút là trong thẻ có bao nhiêu tiền không?”

“Tự đến ngân hàng kiểm tra không phải là sẽ biết ngay hay sao.”

Trong lòng Diêm Tiểu Đóa như đang nổ hàng tràng hàng tràng dài pháo hoa, hôm nay đúng là một ngày hoàng đạo: “Bé Cung, cậu chính là quý nhân phù trợ cuộc đời tớ!”

Trước những lời tăng bốc có cánh như vậy, Cố Nặc Nhất không hề một chút phản ứng nào. Anh lại khởi động xe lần nữa: “Bây giờ cậu về đi. Mình đã một tháng nay không được về nhà rồi, cậu tiện quét dọn một chút hộ mình luôn.”

Dọn dẹp vệ sinh có đáng gì, bây giờ có bắt phải uống nước trong bồn cầu thì cô cũng cam tâm tình nguyện. Cố Nặc Nhất xòe bàn tay ra, Diêm Tiểu Đóa cảm thấy vô cùng bất ngờ.

“Lấy bút ra đi, để mình viết địa chỉ nhà mình cho cậu.”

Diêm Tiểu Đóa cười hì hì, hai tay làm bộ dạng dưng cái bút đánh dấu đỏ lên. Cố Nặc Nhất vừa viết vừa nói: “Sàn nhà rất đắt tiền, lúc lau nhà phải vắt giẻ lau thật khô, không được phép để sũng nước. Đối với bàn cũng vậy, không được lưu lại vết lau nước. Tiện thể cũng lấy sơ mi trong tủ quần áo ra giặt sạch sẽ thơm tho lại một lượt.”

Qui tắc của Cố Nặc Nhất thật là không ít chút nào, những người nổi tiếng hay có máu mặt đều như vậy thôi, ngày trước bản thân cô cũng rất kiêu cách khác người. Diêm Tiểu Đóa không hề cảm thấy một chút phật lòng nào, cô vui đến nỗi cười toe toét, để lộ hết hai hàm răng.

“Còn nữa, sau này không được gọi mình là Bé Cung nữa.”

Nụ cười của Diêm Tiểu Đóa đột nhiên đông cứng lại, đó là tên còn nhỏ của cậu ấy mà: “Vậy thì mình nên gọi cậu là gì?”

“Ngoài cái tên đó ra, gọi thế nào tùy cậu.”

Diêm Tiểu Đóa cảm thấy phới phới trở lại, Hải Nam, quả đúng là chốn đất lành.

Đúng vào lúc nửa đêm, Diêm Tiểu Đóa có mặt tại sân bay quốc tế Bắc Kinh. Mặc dù không gian bên ngoài bị bao trùm bởi một màn đen tối tĩnh mịch, nhưng bên trong vẫn người qua kẻ lại tấp nập. Diêm Tiểu Đóa ôm ba lô đi về phía cửa kính, đúng vào lúc vô tình chạm sát vào nhau, cô có cảm giác người phụ nữ đi ngay trước vô cùng quen mặt. Cô đứng lại để nhìn, người phụ nữ đó dưới sự hộ tống của trợ lý đi về phía phòng chờ VIP. Diêm Tiểu Đóa bất giác thở dài thườn thượt, tại sao lại có những người xinh đẹp không tuổi tác, bên cạnh đó lại có những người như đóa hoa chưa nở vội héo tàn, trường hợp trước chính là mẹ của Cố Nặc Nhất, trường hợp sau là ám chỉ chính bản thân cô.

Diêm Tiểu Đóa khẽ nhún vai, ông trời thật là không công bằng, cô phàn nàn than thở cũng vô ích thôi. Diêm Tiểu Đóa lên taxi, dựa theo địa chỉ mà Cố Nặc Nhất đưa, cô đã nhanh chóng đến được nơi ở của anh ấy. Đó là một căn hộ lệch tầng không rộng lắm, tổng cộng diện tích trong ngoài khoảng 150 mét vuông, nhưng Diêm Tiểu Đóa không thể không cảm thấy ngưỡng mộ.

So với căn phòng của cô, nơi đây có thể coi là chốn thiên đường, cầu thang, sàn nhà, ghế sofa đều trắng tinh. Diêm Tiểu Đóa nhẹ nhàng cẩn thận, rón rén bước trên nền nhà đã bị phủ một lớp bụi mỏng, để lại những dấu chân, nhỏ nhưng rõ nét. Nghe Tiểu Nhã, người đã đưa cô ra sân bay nói, Cố Nặc Nhất rất ghét người khác vào phòng của mình, vì vậy, việc thuê người quét dọn theo giờ chắc chắn không được áp dụng với căn phòng này.

Diêm Tiểu Đóa bỗng cảm thấy mình thật là may mắn, nếu như không phải vì lí do mượn tiền thì cô sẽ không bao giờ có cơ hội đặt chân vào thế giới của Cố Nặc Nhất. Trên tường treo một bức tranh khổ lớn của anh ấy, lạnh lùng, nghiêm nghị, ánh mắt như lấp lóe những tia lửa. Cố Nặc Nhất của ngày xưa luôn tươi cười ngọt ngào, rất giống với hình ảnh của cậu ấy trên màn ảnh ti vi. Cậu ấy của hiện tại đã không biết cười nữa, dường như cũng giống những bông hoa bên cửa sổ trong những ngày đông giá rét, tươi đẹp, rực rỡ nhưng lạnh lẽo đến buốt tim.

Cô bật sang chiếc đèn pha lê lấp lánh, lột bỏ lớp vải trùm kín ghế sofa, xắn ống quần lên và đi chân đất bắt tay vào dọn dẹp vệ sinh. Suốt cả đêm ấy, Diêm Tiểu Đóa không cảm thấy mệt. Căn nhà tuyệt vời thế này, cho dù không phải là của mình thì cũng khiến cho người ta cảm thấy yêu thích và tràn đầy niềm vui. Lúc lau đi vết bụi cuối cùng cũng là lúc bầu trời nhuộm một màu xám trắng nhờ nhờ.

Quảng mấy chiếc áo sơ mi trắng của Cố Nặc Nhất vào máy giặt, cô kẹp chiếc chăn mỏng vào nách rồi đi khắp xung quanh nhà. Ngoài phòng ngủ chính ra, còn có mấy phòng trống nữa, nhưng cô băn khoăn không biết nên ngủ ở phòng nào. Căn nhà này thiếu vắng bầu không khí quen thuộc, mà cô lại là người rất quyến luyến với sự quen thuộc. Cuối cùng cô mơ mơ màng màng ngã xuống tấm thảm lông cừu mềm mại ở phòng khách. Cũng không biết đã thiếp đi bao lâu, Diêm Tiểu Đóa bị tiếng rung của điện thoại di động làm cho tỉnh giấc. Mắt nhắm mắt mở mở điện thoại ra, chỉ thấy một tin nhắn: “Tôi về tới nhà, gà hầm hạt dẻ khoai tây, cá hấp.”

Diêm Tiểu Đóa dụi dụi mắt, không ngờ là của Cố Nặc Nhất gửi đến, cô giật mình ngồi bật dậy. Bên ngoài, sắc trời đã ngả màu sẫm sẫm, lúc này chắc đã gần hoàng hôn. Thôi xong, quần áo vẫn đang trong máy giặt. Cô ôm đống quần áo treo từng cái từng cái thẳng hàng lên giá phơi quần áo ở ban công. Toàn bộ đều là màu trắng, chỉ là kiểu dáng có phần khác biệt. Cô

cẩn thận vuốt phẳng từng tí từng tí một, những tia nắng mặt trời còn sót lại đọng trên cổ áo và tay áo, lấp lánh như dát vàng.

Cho đến lúc đó, Diêm Tiểu Đóa mới nhớ đến việc phải đi tìm thẻ ngân hàng. Nó nằm chờ vợ một mình trong ngăn kéo cuối cùng của cái tủ để đầu giường, xem ra đó là loại thẻ chính phủ. Diêm Tiểu Đóa đem cái thẻ đó ra cây rút tiền tự động ATM ở cạnh một siêu thị, mặt khẩu là sinh nhật của cậu ấy. Một phương tiện thông tin đại chúng đều nói rằng ngày sinh của cậu ấy là ngày mừng 5 tháng 11, nhưng Diêm Tiểu Đóa biết sinh nhật chính xác là vào ngày 15 tháng 10. Nhưng vào cái giây ngay sau đó, Diêm Tiểu Đóa gi sất vào màn hình, hàng đơn vị, hàng chục, hàng trăm, hàng nghìn,... Ôi trời ơi, trong cái thẻ này có tận một triệu nhân dân tệ!

Diêm Tiểu Đóa hoang mang lo lắng rút thẻ ra, sợ nó sẽ bị máy rút tiền nuốt lại. Cô lăm la lăm lét nhìn xung quanh, dùng bàn tay run lẩy bẩy nhét cái thẻ ngân hàng vào một chỗ mà bản thân cảm thấy rất bí mật.

Diêm Tiểu Đóa đi phăm phăm trong chợ, tốc độ gia tăng rõ rệt, cô phải mau chóng mua xong thức ăn rồi về nhà để tránh bị bọn người xấu dễ bắt tơi. Cô xách linh kinh túi lớn túi bé đi sang đường, những cơn gió của tháng năm vẫn se lạnh, cô rút cổ lại rồi cắm đầu đi thật nhanh, thật không may đâm sầm người đối diện, Diêm Tiểu Đóa vội vàng nói câu xin lỗi, ngẩng đầu lên mới phát hiện ra người đó chính là anh chàng tên Hà Trục.

Hà Trục có đôi mắt một mí hẹp dài, anh ta như cười như không nhìn cô. Diêm Tiểu Đóa thảm nguyện rửa, chết tiệt, tại sao lại va phải một tên thần kinh ở đây được chứ. Hà Trục kéo cô trở lại ven đường: “Đèn đỏ rồi.”

Diêm Tiểu Đóa hất tay của anh ta ra, chỉnh lại cái áo khoác bị xô lệch cho ngay ngắn. Thời gian dừng một lượt đèn đỏ không dài, nhưng cô lại cảm giác nó dài lê thê bất tận. Hà Trục vẫn xách theo bảng vẽ, anh ta có vẻ rất yêu thích cái quần bò cũ rách và đôi bốt lính có phần sờn mòn kia, đáng

vẻ dịu dàng của người đàn ông thường khiến cho người khác cảm thấy bị cuốn hút một cách khó hiểu. Mặc dù Diêm Tiểu Đóa không muốn dây dưa quá nhiều với anh ta nhưng vẫn lén soi trộm, và lần nào cũng là bốn mắt gặp nhau, sau đó lại gượng gạo dời ánh mắt đi chỗ khác.

“Cô cần đi đâu vậy?” Hà Trục hỏi cô.

Diêm Tiểu Đóa ngẩng cao đầu, khinh khỉnh trả lời: “Anh quả thật là người thích để ý những chuyện không đâu.”

Hà Trục mở giá vẽ ra: “Bức này vẽ thế nào?”

Diêm Tiểu Đóa không muốn nhìn chút nào, nhưng tính tò mò đã chiến thắng, cô liếc nhìn một cái. Vẫn là một bức phác thảo, nhưng chỉ có đôi mắt, đôi mắt đen nhánh lấp lánh như mắt én, phía trên có đôi lông mày ngài dài nhỏ xinh xắn. Cô nhận ra nguyên mẫu trong tranh chính là mình, vì dưới đôi mắt có một nốt ruồi nhỏ li ti. Không thể phủ nhận rằng Hà Trục vẽ rất đẹp. Diêm Tiểu Đóa đếm thầm số giây còn lại của chiếc đèn đỏ trước mặt, tiện miệng nói: “Cũng được.”

“Thực ra ngũ quan của cô rất đẹp, chỉ là nó lại bị sắp xếp trên một khuôn mặt quá cỡ thôi.”

Hà Trục đúng là người có khả năng như vậy, khiến cho tâm trạng cô thoát vút lên mây xanh rồi lại thoát rơi tõm xuống vũng bùn. Đèn đỏ đã chuyển sang xanh nhưng cô chưa muốn đi. Cô đặt những túi đồ ăn xuống dưới chân, tay chống nạnh, phùng phùng tức giận: “Nói đi, rốt cục anh muốn làm gì? Anh cũng được coi như là tay bắt chuyện cao thủ rồi đây, có ý đồ âm mưu gì thì cứ nói thẳng ra đi.”

Hà Trục thu gọn lại giá vẽ, nhanh chóng leo lên chiếc xe buýt đang đỗ sát vỉa hè. Diêm Tiểu Đóa vô cùng tức giận, giậm chân thỉnh thích rồi hét

về phía cửa sổ nơi Hà Trục đang ngồi: “Anh không phải là bị điên thật đấy chứ?”

Hà Trục kéo cửa sổ ra: “Chỉ là fan hâm mộ của cô thôi. Nhớ giữ đồ cẩn thận, lần sau đừng làm mất lung tung nữa.” Còn chưa dứt lời, anh ta ném một vật gì đó qua cửa sổ, rơi đúng vào lòng Diêm Tiểu Đóa. Cô bị ném bực một cái rất đau, không ngờ đó lại là chiếc di động của cô.

Chiếc xe buýt rồ ga rồi chạy về phía trước, chỉ còn lại Diêm Tiểu Đóa hoang mang mơ hồ đứng ở đó. Nhật kí điện thoại ghi có gọi đi cho một số lạ, anh chàng đó không ngờ đã dùng một thủ đoạn vừa đơn giản lại vừa thô lỗ để có được số điện thoại của cô. Cô bĩu môi, lưu lại số lạ kia với cái tên: “Bệnh hoạn”.

Tin nhắn của Cố Nặc Nhất không nói cụ thể anh sẽ về vào lúc nào, nhưng cô không dám chậm trễ nữa, cô dùng nồi hầm đất om gà hạt dẻ từ rất sớm. Chẳng mấy chốc, âm thanh tu tu ti ti khẽ khàng vang lên nghe thật vui tai và thoải mái. Cô cầm chiếc giẻ lau sạch sẽ kì cọ những viên gạch men kiểu Âu có in hoa văn nổi mờ. Diêm Tiểu Đóa vừa lau chùi vừa lắc lắc đầu, vừa nhìn đã biết, gian bếp của cái nhà này chỉ là đồ trang trí, trưng bày cho đẹp mắt. Cô mới đảo qua đảo lại trong mười mấy phút mà hoa văn đã dính đầy vết mỡ bẩn. Gạch men mặc dù nhìn đẹp thật nhưng lau chùi thì vô cùng phiền phức. Thực ra, đến nồi hầm, tạp dề hay các vật dụng nấu nướng khác cũng là cô mới mua chiều nay, gian bếp của Cố Nặc Nhất chỉ có một cái lò vi sóng và một cái xoong con bé tí tẹo.

Cô nấu nướng khá chậm, nhưng đợi đến khi gà hạt dẻ đã chín nhừ, cô háp đã xong xuôi và bày ra đĩa. Diêm Tiểu Đóa mới gọi điện cho cậu ấy, điện thoại vẫn ở trong tình trạng tắt máy. Diêm Tiểu Đóa chưa ngủ được đầy giấc nên lúc đó díp mắt lại, ngó đồng hồ đã là 8 giờ tối rồi, cô lại trùm kín chiếc chăn mỏng rồi ngủ say sưa ngay trên tấm thảm.

Đến khi Diêm Tiểu Đóa tỉnh dậy thì Cố Nặc Nhất đã ngồi xem đĩa DVD trên ghế sofa rồi, đó là bộ phim mới nhất, rất hay của mùa năm nay. Âm lượng ti vi rất nhỏ, gần như không thể nghe thấy. Diêm Tiểu Đóa lật người ngồi dậy, vuốt lại tóc tai: “Cậu về rồi à, sao không gọi mình dậy?”

Cố Nặc Nhất ném cho cô một cái nhìn khinh miệt: “Không để rót nước dãi ra tấm thảm đây chứ? Đắt tiền lắm đấy, cậu không đền nổi đâu.”

Diêm Tiểu Đóa lau lau khóe miệng: “Yên tâm đi, không chảy nước miếng đâu, cái tật của mình sớm đã sửa được rồi.”

Cố Nặc Nhất lúc này mới đứng dậy: “Ăn cơm thôi.”

Diêm Tiểu Đóa nhìn đồng hồ một lát, lúc này đã là 11 giờ đêm. Cô làm nóng lại thức ăn, bung ra cái bàn dài, hai người ngồi đối diện với nhau. Tất cả mọi vật dụng của Cố Nặc Nhất đều tinh tế nho nhã, ví dụ những đôi đĩa bạc có khắc hình hoa lá. Đầu đĩa mảnh nhọn ấn sâu vào bát cơm như ngọc, sau đó được đưa vào miệng cậu ấy. Diêm Tiểu Đóa cắn đầu đĩa nghĩ vẩn vơ, Cố Nặc Nhất là người đàn ông tỏa ra khí chất của vàng trắng, thờ ơ mờ ảo nhưng cũng tràn đầy ý thơ. Để phù hợp với thị hiếu của công chúng, công ty đã tạo cho Cố Nặc Nhất một vẻ ngoài “nam thanh niên thông minh tuần tú phi thường”. Dưới con mắt của Diêm Tiểu Đóa, đó đơn giản chỉ là một nghiệp chương. Nhưng đã đặt mình trong cái giới showbiz này cô hiểu rằng, chẳng ai có thể muốn gì được nấy cả.

Cứ lặng lẽ ăn cơm thế này thì thật thiếu tự nhiên, Diêm Tiểu Đóa thử mở lời trước: “Hôm qua tôi đã nhìn thấy chị Vi Vi.”

“Rửa bát đĩa sạch sẽ, không được dùng nước rửa bát.”

Diêm Tiểu Đóa quay trở về với thực tại, Cố Nặc Nhất đã ra khỏi phòng ăn từ lúc nào. Bất chuyện không thành công, cô vội vàng ăn đại cho xong,

sau đó dọn dẹp bàn ăn nhưng đầu óc vẫn suy nghĩ ghê lắm, tiền thì đã mượn được rồi, nhưng tiếp theo cô nên từ biệt anh, sau đó về nhà. Còn sau đó thì sao? Mời anh ăn để đáp lại ân tình hay lặng lẽ chạy đến đoàn làm phim để tiếp tục đóng phim?

Chỉ có mấy cái bát nhưng cô rửa đến nửa tiếng. Khi cô chậm rề rề lững thững từ bếp bước ra, Cố Nặc Nhất đã tắt ti vi: “Đi thu quần áo vào, là ủi phẳng phiu xong thì cất vào tủ quần áo.”

Cố Nặc Nhất như đã giải thoát cho cô khỏi bế tắc. Diêm Tiểu Đóa ôm hết chỗ sơ mi trắng vào phòng khách, cẩn thận tỉ mỉ là phẳng phiu từng cái một, tuyệt đối không bỏ sót chỗ nào. Đó là thái độ của Diêm Tiểu Đóa, đối với công việc hay đối với ân nhân thì đều hết mực cẩn thận, không một chút sơ sót.

“Nặc Nhất, chỗ áo sơ mi này cậu đều đã từng mặc qua rồi à?” Diêm Tiểu Đóa hỏi như vậy là vì chỗ áo sơ mi đó quá sạch sẽ, dường như chưa bị bóc tem.

Cố Nặc Nhất lật giở quyển tạp chí, nói: “Có cái từng mặc rồi, có cái chưa, chỉ là mình chúa ghét mùi gỗ ám lên quần áo.”

Độ sạch sẽ trên mức bình thường của cậu ấy quả nhiên đã đạt đến mức độ này, vì ghét mùi gỗ, cho dù chưa mặc thì cũng phải định kì giặt giũ. Nghĩ đi nghĩ lại thì thấy chị Vi Vi nuôi nấng Cố Nặc Nhất trưởng thành thế này thì đúng là một việc không dễ dàng gì. Hai mẹ con ra nông nổi như ngày hôm nay, mặc dù có thể dự đoán được, nhưng Diêm Tiểu Đóa vẫn cảm thấy thật là đáng tiếc.

Là xong xuôi tất cả chỗ quần áo rồi treo hết vào tủ, Diêm Tiểu Đóa lại bắt đầu cảm thấy khó xử. Bước tiếp theo cô phải làm thế nào đây? Bây giờ là 1 giờ đêm rồi, về nhà thì hiển nhiên là không được. Diêm Tiểu Đóa phải

phủi tay rồi lại một lần nữa đi vào phòng khách: “Nặc Nhất, hôm nay muộn quá rồi, cậu có thể đưa mình về được không?”

“Phòng ngủ trong cùng cậu có thể dùng, không được phép chảy nước miếng ra gối đâu đấy.”

Không ngờ Cổ Nặc Nhất giữ cô lại đêm nay, Diêm Tiểu Đóa lòng vui như hoa nở. Nhưng trước khi đi ngủ, vẫn có chuyện khiến lòng cô không yên tâm: “Cậu có thể cho mình vay bao nhiêu tiền? Số tiền trong thẻ lớn quá, mình không dám động vào.”

Cổ Nặc Nhất cười khẩy một cái: “Diêm Tiểu Đóa, cậu coi như cũng là ngôi sao một thời, đến số tiền ít ỏi đó mà cũng chưa từng nhìn thấy bao giờ ư?”

Nhìn thấy, Diêm Tiểu Đóa đương nhiên là đã từng nhìn thấy, nhưng lúc đó cô còn quá trẻ nên không có chút khái niệm gì với tiền bạc cả. Mẹ cô sau khi qua đời để lại cho cô một cái thẻ, trong đó có ba triệu nhân dân tệ, nhưng bây giờ thì đến một xu cũng không còn, thậm chí thẻ cũng không thấy nữa rồi.

Diêm Tiểu Đóa vẫn tăng bốc nịnh nọt cười: “Mình làm sao có thể so bì với cậu được, mình chỉ là một con tốt nho nhỏ, túc tắc kiếm tiền thôi.”

Cổ Nặc Nhất ngáp một cái rồi quay người về phòng ngủ chính: “Có khả năng trả bao nhiêu thì vay bấy nhiêu, mặc dù số tiền nhỏ đó mình không để ý, nhưng cậu nhất định phải trả.”

Diêm Tiểu Đóa rón rén bước nhẹ nhàng đi vào phòng ngủ dành cho khách. Cô đóng cửa rồi trút bỏ quần áo, lấy ra chiếc thẻ ngân hàng từ trong áo ngực. Vật quan trọng như vậy thì nên cất giữ ở một chỗ bí mật không ngờ tới, cô không tin là có ai có thể phát hiện ra.

Có khả năng trả bao nhiêu thì tiêu bấy nhiêu, Diêm Tiểu Đóa nghĩ 179 nghìn hay 180 nghìn tệ thì cô có thể trả được, chỉ cần nhận được vai diễn tốt. Cô gửi cho A Hoa một tin nhắn, chuẩn bị trả tiền cho anh ta. Mặc dù A Hoa không giới thiệu cho cô vai diễn nào nên hồn, nhưng đối xử với cô cũng không tệ. A Hoa quả nhiên chưa ngủ, gửi lại số tài khoản ngân hàng, còn có vài câu trêu chọc cô: “Tiểu Đóa trúng quả lớn rồi à? Sau này nổi tiếng thì nhớ chọn anh làm người quản lý đây nhé.”

Diêm Tiểu Đóa bĩu môi, toàn lời cô ra làm trò cười thôi. Điện thoại vẫn chưa rời tay thì lại rung lên bần bật, ánh đèn màn hình nhấp nháy hắt vào má Diêm Tiểu Đóa, người gọi đến là: “Bệnh hoạn”

Cái anh chàng này rốt cục muốn làm gì? Trông bộ dạng anh ta không giống kẻ xấu, nhưng không thể xem mặt mà bắt hình dong được, cho dù đẹp trai thì cũng không thể chọc giận người khác được. Cô bấm vào phím tắt. Nhưng cái tên “Bệnh hoạn” rất ngoan cố, không ngừng gọi đến. Sau khi từ chối cuộc gọi đến mười mấy lần thì Diêm Tiểu Đóa kiên quyết tháo bỏ pin điện thoại, cả không gian bỗng chốc trở về trạng thái yên tĩnh không một tiếng động.

Diêm Tiểu Đóa trùm chăn lên đầu, cả cái chăn tỏa ra mùi nắng thật thơm tho, ngủ mãi ngủ mãi sau đó an lành đi vào giấc ngủ. Cô đan các ngón tay vào nhau nhắm tịt, ngày mai sau khi ngủ dậy sẽ đi nhờ vả Cố Nặc Nhất, xin cậu ấy giới thiệu cho một ông đạo diễn. Cho dù cậu ấy khinh thường mình cũng không thành vấn đề gì, mặt dày hơn một chút cũng được, cần phải dựa dẫm vào bóng của cây đại thụ này để hưởng bóng râm thôi...

Buổi sáng thức dậy, Diêm Tiểu Đóa cảm thấy vô cùng ảo não, chán chường, Cố Nặc Nhất không một lời nhắn nhủ đã bay trở lại Hải Nam. Cũng không biết cậu ta vội vàng vàng quay về để làm gì, chẳng lẽ để kiểm tra xem cô dọn dẹp nhà cửa ra sao? Sớm biết thế này cô đã xin xỏ nhờ vả cậu ấy từ tối qua rồi, hà tất phải đợi bây giờ.

Diêm Tiểu Đóa mặc mỗi chiếc quần lót đi lòng vòng trong nhà, cô phát hiện ra những chai nước hoa xếp thành hàng trong nhà tắm đã biến mất. Mặc dù không ưa gì nước hoa, nhưng cô biết đó đều là của các thương hiệu xa xỉ. Không phải tất cả đều mang đi trường quay đấy chứ? Diêm Tiểu Đóa không muốn nghĩ nhiều, cô mở điện thoại, thấy có hai tin nhắn.

Một tin nhắn của Cố Nặc Nhất gửi cho cô: *“Mình đi trước đây, giúp mình quét dọn nhà cửa, nhân tiện giúp mình mang con mèo đang nhờ nuôi về, địa chỉ là...”*

Tin nhắn còn lại là của cái tên “Bệnh hoạn” kia: *“Người đẹp, muốn mời cô đi uống chén rượu mà cũng không đồng ý, thật là cụt hứng.”*

Diêm Tiểu Đóa xóa ngay tin nhắn của Hà Trục đi, cô rất ghét uống rượu. Để được có chân trong những bộ phim hay, cô thường xuyên bị buộc phải đi tiếp rượu một loạt các ông đạo diễn, các nhà đầu tư. Uống đến mức nôn cả ra máu, uống đến mức bất tỉnh nhân sự, những lúc say đến lịm đi như vậy chỉ biết trốn một góc để khóc nức nở chua chát. Nhưng cuối cùng thì cái cô nhận được cũng không phải là vai diễn chính, chỉ là những vai diễn nhỏ nhoi không được chú ý. Trong suy nghĩ của Diêm Tiểu Đóa, những vai diễn đó với những vai diễn quần chúng thì cũng na ná nhau thôi.

Con mèo của Cố Nặc Nhất vô cùng đáng yêu, là giống mèo lông xù như thú nhồi bông. Con mèo hiền lành ngoan ngoãn, im lặng nằm trong ba lô của Diêm Tiểu Đóa, chỉ chui cái đầu bé hỏ của nó ra để nhìn thế giới xung quanh. Cô vừa từ cửa hàng nhận nuôi mèo ra thì nhận được điện thoại của Cố Nặc Nhất: “Mèo đã đi lấy về chưa?”

“Rồi.”

Diêm Tiểu Đóa còn chưa kịp thốt lên tiếng thứ hai thì Cố Nặc Nhất đã dập máy rồi. Diêm Tiểu Đóa vuốt ve mấy sợi râu của con mèo, lẩm bẩm: “Bố của mày thật là kì lạ.”

Cố Nặc Nhất rất thích gửi tin nhắn, một phút sau, một tin nhắn hai trăm chữ dài dằng dặc khiến cho Diêm Tiểu Đóa đọc đến hoa cả mắt được gửi đến: “Nó tên là Bé Dưa, không thích bóng râm, thích ăn khoai lang nghiền. Mỗi tuần tắm rửa một lần, bình thường không có việc gì thì chải lông. Những lúc nó kêu rên làm loạn trong phòng thì chỉ cần bật bài hát *Trên đời này chỉ có mẹ là tốt* là nó sẽ im ngay. Bé Dưa không được phép vào phòng ngủ chính cũng như toilet. Khu vệ sinh cho mèo đặt ở ban công cũng phải được dọn sạch kịp thời...”

Diêm Tiểu Đóa chưa đọc hết tin nhắn đã cắt điện thoại đi, cô vỗ vào đầu con mèo: “Bé Dưa à, những lúc bố của mày ở nhà thì mày có thật sự là ngoan như vậy không?”

Bé Dưa không đề ý đến cô, chỉ cuộn tròn chui lại vào ba lô. Mặc dù Cố Nặc Nhất đã đi rồi nhưng Diêm Tiểu Đóa không hề nhàn hạ hơn chút nào. Tin nhắn của Cố Nặc Nhất cứ như đồng hồ báo thức, cứ đúng một tiếng lại xuất hiện một tin. Diêm Tiểu Đóa gọi điện đi thì Cố Nặc Nhất đều không nhắc máy.

Cửa biểu là của lo, cửa cho là của nợ. Mình đã vay được ở cái thẻ ngân hàng một triệu nhân dân tệ đó thì bây giờ sẽ bị biến thành nô lệ cho nó, phải làm bảo mẫu phục vụ hầu hạ Bé Dưa.

Diêm Tiểu Đóa tắm cho Bé Dưa, sau đó dùng máy sấy tóc sấy khô lông cho nó, con mèo ngoan đến kì lạ đó cuộn tròn lại ngủ ngon lành dưới chân ghế sofa. Diêm Tiểu Đóa xoa bóp đôi vai mỏi nhừ, bật ti vi lên. Thật không thể ngờ là không hề có một chút tín hiệu nào. Cô bật máy tính ở phòng đọc sách, càng bi đát hơn là không nổi mạng.

Không nghĩ rằng Cố Nặc Nhất lung linh mà người người hâm mộ kia lại sống một cuộc sống bình thường, thậm chí có phần nhang nhác giống thời kì đồ đá đến như vậy.

Chương 2: Phiêu bạt nơi biên giới, tĩnh lặng

Phần lớn thời gian, Diêm Tiểu Đóa hầu như không có việc gì để làm, cô thích ngồi trước cửa sổ phơi nắng, chốc chốc lại véo véo những thớ thịt của Bé Dưa.

“Bệnh hoạn” cứ dai như đĩa tiếp tục gọi điện đến, Diêm Tiểu Đóa đều nhất loạt từ chối không nghe, nhưng tin nhắn tiếp theo sau đó khiến cô đứng ngồi không yên. Cô khẽ cúi gập người lại, cẩn thận nấp sau rèm cửa, nhưng Hà Trục đã nhìn thấy cô. Hà Trục đứng xa tít dưới lầu, mặc một chiếc áo khoác màu be không cài cúc, bên trong là một cái áo sơ mi màu xám, để lộ một phần bộ ngực, vẫn là chiếc quần bò thùng lố cũ rách đó và một đôi bốt trông rất thảm hại. Anh ta hôm nay không vác theo giá vẽ.

Cô phần nộ gọi điện cho anh ta, nhưng chưa kịp mở miệng thì đã nghe Hà Trục đặc ý nói: “Tôi biết là cô sẽ gọi điện cho tôi mà.”

Diêm Tiểu Đóa kéo rèm cửa sổ ra, chỉ để lộ một khe hở nhỏ, cô lặng lẽ quan sát Hà Trục: “Không ngờ anh lại đi theo tôi.”

“Mau xuống đây đi, nếu không tôi sẽ lên trên đó đây.”

Diêm Tiểu Đóa chắc chắn tuyệt đối không thể để Hà Trục làm những chuyện lỗ mãng, vì đây là nhà của Cố Nặc Nhất, Cố Nặc Nhất không thích cho người lạ vào nhà. Diêm Tiểu Đóa vội vàng chạy xuống cầu thang. Hà

Trục nhìn cô chạy lại một cách vô cùng đắc ý, khề khàng huýt sáo. Diêm Tiểu Đóa cau mày lại, đẹp trai để làm gì cơ chứ, thật là phù phiếm, cứ lạnh lùng như Cố Nặc Nhất có khi lại hay.

“Diêm Tiểu Đóa, tôi dẫn cô đi hóng gió được không?”

Diêm Tiểu Đóa bĩu môi, lộ vẻ chán ghét: “Dựa vào cái gì, ngộ nhỡ anh là người xấu thì tôi biết làm thế nào?”

“VẬY...cho tôi xin chữ kí đi.”

Diêm Tiểu Đóa nhìn chăm chú vào cái bút trước mặt, cô đã rất lâu không kí tặng cho ai rồi, lần gần đây nhất hình như là một năm về trước, trong một lần quay phim quảng cáo khai trương gì đó, nhưng đó đều là các bà mẹ, xách làn rau đứng dưới cái bục đơn sơ chờ cô.

“Đang tỏ vẻ ngôi sao đấy ư? Phải chăng phải mời cô ăn cơm thì cô mới đồng ý kí tên”

Diêm Tiểu Đóa vẫn nhận lấy cái bút mà Hà Trục đưa cho: “Đến giấy cũng không có, vậy để tôi kí vào đâu đây?”

Hà Trục chỉ vào bộ ngực của mình: “Kí vào đây này, nơi gần với tim nhất. Tôi đảm bảo là cả đời này sẽ không tắt”

Diêm Tiểu Đóa quả thật không thể đỡ nổi cái kiêu thô lộ tình cảm một cách quá thô thiển thế này này, cô nhìn bộ dạng căng căng của Hà Trục, cong môi xuống: “Thật là kinh tởm.”

Hà Trục rút ví ra, moi từ trong đó ra một tấm ảnh: “Kí vào đây đi.”

Đó là một bức ảnh đã ố vàng, hình như được cắt từ trên báo xuống và còn được ép plastic. Trong ảnh chính là Diêm Tiểu Đóa, mái tóc dài đen nhánh rủ xuống đôi vai, hồn nhiên và đáng yêu, hình như là cuối năm 14 tuổi, cũng có thể là đầu năm 15. Diêm Tiểu Đóa nhìn hình ảnh đáng yêu năm đó, lại một lần nữa hồi tưởng về quá khứ hoàng kim của mình, không thực tế chút nào, nhưng cũng khiến cho người ta vô cùng lưu luyến.

Diêm Tiểu Đóa tim đập rộn ràng, lóc lên một suy nghĩ, cô vốn cho rằng mình sớm đã bị cả thế giới này bỏ quên từ lâu rồi, nào ngờ vẫn có người quuyến luyến không nở quên. Cô cẩn thận kí tên mình: “Này, trả anh.”

Hà Trục nhận lấy bức ảnh, cười mỉm, bỏ lại vào ví: “Diêm Tiểu Đóa, đưa cô đến một nơi không thể nào quên nhé.”

Lời nói còn chưa dứt, Hà Trục đã xốc Diêm Tiểu Đóa vác lên vai, tiến những bước dài về phía trước. Diêm Tiểu Đóa vì hành động quá sức đột ngột này mà vô cùng hoảng sợ: “Ồi, sao anh lại đáng ghét như vậy chứ!”

Trên người Hà Trục phảng phất mùi thuốc lá, phảng phất đến nỗi phải hít thật sâu mới ngửi thấy. Diêm Tiểu Đóa bị đặt lên một chiếc xe máy, Hà Trục đội mũ bảo hiểm cho cô: “Ngồi lên chiếc Harley của tôi thì mọi phiền não trong cuộc sống của cô đều biến mất.”

Chiếc xe máy này với chiếc quảng cáo chào mời bày ở trước cửa tàu điện ngầm hoàn toàn không giống nhau, nó giống với một con báo đốm chạy đua với tốc độ và cuộc sống. Mặc dù đã đội mũ bảo hiểm nhưng Diêm Tiểu Đóa vẫn nghe thấy tiếng gió vút vút bên tai, tim đập thành thịch nhưng không biết bầu vú vào đâu để bình tĩnh lại. Chiếc Harley dừng mãnh lao vun vút len lỏi vượt qua rất nhiều ô tô con, Diêm Tiểu Đóa bám chắc lấy eo Hà Trục: “Tôi nói là, anh có thể đi chậm một chút, được không?” Câu nói đó dường như phản tác dụng, con báo đang phi như bay bỗng chốc biến thành

đám mây xanh, một bước vút xa vạn trượng, không chịu bất cứ ràng buộc hạn chế gì, tự do tự tại không gì kiềm chế được.

Trong lúc tim đập loạn xạ, sợ hãi tột độ đó, chiếc xe bỗng dừng lại trước một ngôi nhà ba tầng đứng lẻ loi một mình. Hà Trục kéo tay cô băng xuyên qua con đường nhỏ đầy cây phong. Ánh sáng tràn ngập bị những tán phong che khuất, thoát ẩn thoát hiện rơi xuống mặt đường. Diêm Tiểu Đóa đột nhiên cảm thấy vô cùng sợ hãi, Hà Trục giống như một kẻ đi đêm trong bóng tối, càng khủng khiếp hơn nữa khi không biết trong đầu anh ta đang nghĩ gì. Cô vùng tay Hà Trục ra, không đi theo anh ta về phía trước nữa: “Tôi phải về nhà đây.”

Cô bất ngờ quay người đi về hướng mà lúc nãy cô đi vào, càng đi càng nhanh, muốn nhanh chóng thoát khỏi nơi đây. Nhưng cô làm sao có thể thoát được ra, Hà Trục chỉ cần lướt nhẹ hai bước đã đuổi kịp và tóm lấy khuỷu tay cô. Diêm Tiểu Đóa hoang mang ngẩng đầu lên, nhưng hoảng sợ đến mức dường như không thể thở được, người đàn ông bí ẩn này sao lại đáng sợ như vậy chứ.

Nhìn cô bằng đôi mắt nhỏ dài, Hà Trục chỉ lặng lẽ nói: “Ngày mai tôi phải rời khỏi chỗ này rồi, vì vậy cô hôm nay bắt buộc phải đến đây.”

Diêm Tiểu Đóa không có cách nào thoát ra được, đành thất thểu để anh ta kéo đi về phía ngôi nhà: “Anh... rốt cuộc anh định làm gì?”

“Muốn cho cô xem một trái tim thật lòng.”

Nghe giọng nói đều đều điềm tĩnh của anh ta mà Diêm Tiểu Đóa càng trở nên hãi hùng, cô cúi người xuống, cắn thật mạnh vào mu bàn tay lực lưỡng đấy. Hà Trục không hề lưỡng lự trước được tình huống này nên vô cùng đau đớn, theo bản năng anh buông bàn tay của cô ra. Diêm Tiểu Đóa quay ngoắt người lại rồi chạy thục mạng, chạy ra khỏi con đường rợp bóng lá cây

phong, chạy xuyên ra khỏi con đường nhỏ hun hút yên tĩnh, chạy về phía cầu vượt đi bộ.

Hà Trục nhìn theo bộ dạng hoảng loạn tháo chạy của Diêm Tiểu Đóa, không đuổi theo, môi cong lên một nét lạnh lùng. Anh nâng bàn tay lên, chồm răng hằn lên đã rơm rớm máu. Hà Trục bất giác than thở: “Diêm Tiểu Đóa, thì ra là cô cũng biết sợ đây.”

Nguồn ebook: <https://www.dtv-ebook.com>

Hà Trục đẩy chiếc cửa gỗ ra, bóng tối đột ngột hiện ra sau màn ánh nắng mặt trời rực rỡ làm anh cau mày một chút. Anh bước vào trong, bóng ngả dài trên bậc tam cấp cũ mòn bên ngoài cửa. Lần gần đây nhất quay về là nửa năm trước, lúc đó Bắc Kinh đang bị bao phủ trong bão tuyết dày đặc, mà anh đã quen với ánh nắng chan hòa ở Casablanca. Mỗi lần đều cô đơn quay về đây một mình, lưu lại đây hai ba ngày rồi lại vác giá vẽ đi phiêu bạt khắp chốn. Hà Trục không thiếu tiền tiêu, cuộc sống của anh khiến cho ai ai cũng phải ngưỡng mộ thềm thường. Nhưng không ai biết anh đang nghĩ gì, anh sẽ không nói ra và cũng không muốn nói.

Hà Trục đi từ tầng một lên tầng ba, dừng bước trước căn phòng phía đông. Anh đập tung cánh cửa bằng đôi bốt bám đầy bụi bặm. Khắp căn phòng chỉ có tiếng vang của âm thanh vọng lại. Bậu cửa sổ bày một hàng dài bình thủy tinh, cổ bình cao hẹp lấp lánh những tia sáng mặt trời. Anh ngồi thẳng lên trên bệ cửa sổ, mái tóc hạt dẻ được nhuộm một màu vàng rực của hoàng hôn. Hà Trục lấy tấm ảnh ép plastic từ trong ví ra, ngắm chăm chú hồi lâu, Diêm Tiểu Đóa hồi đó thực sự là rất xinh xắn, đẹp tựa sương sớm ban mai, đẹp tựa những chùm lông ngỗng trắng muốt mùa lượn trong không trung.

Anh bỗng nhiên khịt mũi cười khẩy, mò trong túi lấy ra chiếc bật lửa Zippo. Sau những tiếng tách tách dứt khoát, ngọn lửa màu xanh nhạt lóe sáng. Chiếc bật lửa Zippo dần dần tiến sát lại gần, ngọn lửa tham lam liếm

gọn toàn bộ bức ảnh cũ. Hà Trục mở nắp bình thủy tinh, để chỗ tro tàn xám đen còn sót lại vào bên trong, sau đó dùng nắp nhựa nút lại thật kín. Anh tự nói với bản thân mình rằng: “Đây là cái thứ nhất, rồi sẽ đến cái thứ mười lăm. Cứ đợi đấy, sẽ nhanh thôi.”

Hà Trục đứng dậy, kéo lại áo khoác, nắm lấy chiếc bình thủy tinh rồi rời khỏi ngôi nhà cô quạnh đó.

Nếu như thời gian không còn khả năng làm người ta quên lãng thì chi bằng cứ giữ nó ở trong tim.

Chuyến tàu điện ngầm tuyến số hai, từ Tích Thủy Đàn lại về Tích Thủy Đàn, không biết Diêm Tiểu Đóa đã ngồi không biết bao nhiêu lượt rồi. chỉ đến khi đóng cửa cô mới ra khỏi ga tàu điện ngầm, nhưng lúc đó mới phát hiện ra đó không phải là nơi Cố Nặc Nhất sống. Cô hoang mang nhìn con đường nhuộm màu hoàng hôn của đèn đường nhưng vẫn không thể nhớ ra đường trở về. Diêm Tiểu Đóa mắc chứng hay quên đường, không thể xác định nổi phương hướng, cứ lo lắng hồi hộp là chứng bệnh lại càng nghiêm trọng lên, thậm chí có đứng ngay ở dưới chân nhà mình thì cũng cảm thấy bấn loạn không yên. Dòng xe cộ vút qua vút lại như con thoi, trước mắt Diêm Tiểu Đóa vẫn hiện ra hình ảnh đôi mắt nhỏ dài và đôi tròng đen hơi chút cau lại của Hà Trục. Cô ngồi bên vệ đường nhắm tịt mắt lại, dùng hai tay bịt kín tai. Diêm Tiểu Đóa, nhất định phải trấn tĩnh lại, chỉ có như vậy thì mới về được nhà. Nhưng những tạp âm nhức óc hỗn loạn trên đường càng khiến cô cảm thấy vô định.

Tiếng chuông điện thoại vang lên cắt ngang nỗi sợ hãi và tuyệt vọng của Diêm Tiểu Đóa, cô nghe máy, giọng nói của Cố Nặc Nhất rất nhanh: “Tại sao lại không trả lời tin nhắn của tôi? Cậu đang ở đâu? Trong điện thoại sao lại có nhiều âm thanh ồn ào thế, không phải là vẫn chưa về nhà đấy chứ? Cậu có phải muốn bỏ Bé Dưa chết đói không đấy hử?”

Giọng nói bất bình phần nộ đó khiến Diêm Tiểu Đóa cảm thấy tủ thân vô cùng: “Nặc Nhất, mình... mình bị lạc đường rồi.”

Đầu dây điện thoại bên kia bỗng im lặng trong phút chốc, Cố Nặc Nhất biết cô mắc chứng không xác định được phương hướng: “Cậu bây giờ đang ở chỗ nào?”

Diêm Tiểu Đóa ngoái cổ nhìn tứ phía xung quanh, nhưng không thể tìm ra vật nào làm dấu hiệu, cô lo lắng đến nỗi trả lời rời rạc đứt đoạn: “Mình không biết...”

“Đứng yên ở đó, đừng di chuyển đi đâu hết.”

Cố Nặc Nhất đập má, lòng bàn tay Diêm Tiểu Đóa đã lấm tấm một lớp mồ hôi. Cô không ngừng mắng bản thân mình, Diêm Tiểu Đóa à Diêm Tiểu Đóa, đến đường đi mà cũng không nhận ra, may mắn cuộc có khả năng làm cái gì đây?

Một phút sau, Diêm Tiểu Đóa nhận được một tin nhắn: “Cố Nặc Nhất yêu cầu bạn gửi vị trí mà bạn đang đứng, nếu đồng ý xin bấm phím .”

Nửa tiếng đồng hồ sau, Diêm Tiểu Đóa cuối cùng đã đứng dưới tòa nhà Cố Nặc Nhất sống, đưa cô về nhà là diễn viên Vi An, người mới kí hợp đồng với công ty chỗ Cố Nặc Nhất. Diêm Tiểu Đóa thở một cái dài thườn thượt, cười với Vi An với vẻ mặt mệt mỏi: “Cảm ơn em.”

Vi An lắc lắc đầu: “Chị Tiểu Đóa à, đừng nói như vậy, có thể thay anh Cố làm một số việc là vinh dự của em.” Những lính mới tò te, còn chưa thành danh đều như vậy, bất an, vô định, ánh mắt tràn ngập sự ngưỡng mộ và khiêm tốn. Diêm Tiểu Đóa có chút thất thần, nhưng Vi An lại rất hưng phấn: “Chị Tiểu Đóa kí giúp em một chữ kí, có được không?”

Hôm nay làm sao thế nhỉ, sao lại có nhiều người muốn xin chữ kí của cô thế? Trong lúc nói chuyện, Vi An đã chìa ra một quyển sổ nhỏ rất đẹp: “Chị kí vào trang này này.”

Số trang giấy trong quyển sổ này rất nhiều, mỗi trang đều có những chữ kí uốn lượn rồng bay phượng múa. Nhìn vẻ mặt thánh thiện ngây thơ của Vi An, Diêm Tiểu Đóa nở một nụ cười: “Thu thập được nhiều chữ kí như vậy rồi cơ à?”

Đôi mắt của Vi An lấp lánh sáng rực, cô nói với vẻ đầy tự hào: “Tất nhiên rồi, đây chính là niềm tự hào của em đây.”

Diêm Tiểu Đóa trong lòng không tránh khỏi xúc động, Vi An của ngày hôm nay thật đơn giản, chỉ là không biết sự đơn giản đó có thể tồn tại được bao lâu: “An An à, em đã bao giờ nghĩ rằng, sẽ có một ngày mình sẽ còn nổi tiếng hơn bất cứ nghệ sĩ nào kí trong quyển sổ này chưa, đến lúc đó quyển sổ này chỉ còn là một đồng giấy vụn thôi.”

“Chuyện tương lai làm gì có ai nói trước được ạ? Ít nhất thì bây giờ em đang rất coi trọng nó.”

Diêm Tiểu Đóa leo lên lầu, ngồi phía trước cửa sổ nhìn Vi An rời đi mỗi lúc một xa. Cô kéo kín rèm cửa sổ, kiểm tra lại một lượt các loại khóa cửa nẻo. Tội nghiệp Bé Dưa ngoan như vậy mà hôm nay bị đói meo, kêu meo meo suốt cả buổi tối, Diêm Tiểu Đóa ôm Bé Dưa vào lòng rồi nằm cuộn tròn trong chăn ấm. Hai cá thể cô đơn dựa vào nhau, sưởi ấm cho nhau. Cố Nặc Nhất không gọi điện thoại hay nhắn tin về nữa, Diêm Tiểu Đóa cũng không muốn quấy rầy cậu ấy thêm. Hôm nay trông cô đã quá thê thảm, thậm chí đến dừng khi để nói chuyện với cậu ấy cũng đã không còn.

Diêm Tiểu Đóa hát bài hát: “Trên đời này chỉ có mẹ là tốt” hết lần này đến lần khác, Bé dưa dần dần chìm vào giấc ngủ với những âm thanh khẽ

rên ư ử. Tin nhắn của Hà Trục đều đặn bay đến, cô không muốn nhìn thêm một lần nào nữa, không ngừng xóa bỏ ngay lập tức. Cô ôm chặt Bé Dưa trong lòng rồi chìm sâu vào cõi mộng, ánh trăng chiếu qua khung cửa sổ, đổ đầy cả căn phòng cô đơn tĩnh lặng.

Bé Dưa dùng chiếc lưới nhỏ xinh liềm liềm vài mặt Diêm Tiểu Đóa để gọi cô tỉnh dậy, tối qua cô cứ lúc tỉnh lúc mê khiến cho đầu óc có phần nặng nề. Lúc cô tỉnh dậy chuẩn bị đồ ăn sáng cho Bé Dưa thì lại nhận được một tin nhắn điều khiển việc nhà từ xa của Cố Nặc Nhất: *“Hôm nay là sinh nhật của Bé Dưa, đi mua hộp Diên Tiên Bao (một nhãn hiệu đồ ăn cho động vật) về cho nó ăn.”*

Thật không thể ngờ là Cố Nặc Nhất lại tổ chức sinh nhật cho mèo, cậu ấy chắc chắn là phải vô cùng cô đơn trống trải. Ân nhân đã ra chỉ thị thì cô không dám không làm theo. Diêm Tiểu Đóa mặc áo khoác đứng ở trước cửa vẫy tay với Bé Dưa: *“Đợi tao về tổ chức mừng sinh nhật mày nhé!”* Nhưng vừa mở cửa ra, Diêm Tiểu Đóa đã đứng sững lại ngay thềm cửa, dưới chân là một bó hoa tulip, chỉ có một màu tím tươi bắt mắt, không hề lẫn bất kì màu khác. Cô nhặt bó hoa lên, còn có một chiếc hộp sắt cũ mèm. Trên bó hoa gài một tấm thiệp xinh xắn, dòng chữ màu đen được viết một cách lưu loát: *Khi mà cô nhìn thấy bó hoa này thì tôi đã trên đường tới xứ sở hoa tulip. Sự việc hôm qua thật xin lỗi cô, chưa giải thích đầy đủ cho cô nghe. Lúc nào trở về cũng chưa rõ, có thể là một tuần nữa, có thể là một năm, cũng có thể vĩnh viễn không bao giờ gặp lại. Hãy quên đi những chuyện không vui. Tặng cô một bó hoa tươi, và một trái tim thật lòng mà hôm qua muốn cho cô xem. Người gửi Hà trục, ngày 25 tháng 5.*

Diêm Tiểu Đóa đến bên chiếc đệm sồi nắng của Bé Dưa ngồi xuống, ngó chiếc hộp sắt trước mặt, màu sắc của hình cậu bé rô bốt hoạt hình Astro Boy trên nắp hộp đã bị phai mờ. Cô mở nắp hộp, bên trong đều là những ngôi sao giấy nhỏ xinh, sắc sỡ đủ màu, cùng đựng trong chiếc hộp trông thật đẹp mắt. Có một ngôi sao mới chỉ gấp một nửa, Diêm tiểu Đóa cầm

lên, phát hiện ra ở phần giấy chưa gấp hết có một hàng chữ, nét chữ rất trẻ con: *Hôm nay là sinh nhật lần thứ mười bốn của Diêm Tiểu Đóa, tự tay làm món quà này.*

14 tuổi, năm đó chắc phải là năm 2001, món quà này được cất giữ bảy năm trời như vậy mà bây giờ cô mới được nhìn thấy lần đầu tiên. Diêm Tiểu Đóa mở từng ngôi sao từng ngôi sao một, trên mỗi một ngôi sao đều có chữ viết nhưng tiếc là không có thời gian. Những dòng tâm sự lộn xộn không theo thứ tự gì hết từ từ hiện ra, Diêm Tiểu Đóa bất giác bị cuốn theo, cứ đọc thầm mãi.

“Mình thích bài hát “Thời gian” mà Diêm Tiểu Đóa hát, rất mong muốn được bạn ấy hát cho một mình mình nghe.”

“Báo mới nhất ra rồi, mình đã mua trộm được hai tờ nhét dưới giá vẽ, đã vẽ đi vẽ lại rất nhiều lần rồi, vẫn cảm thấy người thật xinh đẹp hơn rất nhiều.”

“Bạn ấy hôm nay đã nói chuyện với mình rồi, giọng nói rất ngọt ngào. Những người khác đều nói bạn ấy kiêu ngạo, nhưng mình lại không thấy như vậy.”

“Nếu gấp đủ một nghìn ngôi sao thì mình sẽ đến đoàn làm phim thăm...”

...

Chiếc hộp nhỏ này quả đúng là đựng đầy chặt những nhịp đập củ một con tim chân thành, Diêm Tiểu Đóa lặng lẽ đọc thầm theo, cảm thấy thật ấm áp. Đây là tình cảm nhưng nhớ của một thiếu niên chưa từng trải, không hề có chút gì tạp niệm, thuần khiết và rất đẹp. Nhớ lại việc hôm qua đã cắn Hà Trục nghiêm trọng như vậy, Diêm Tiểu Đóa bỗng cảm thấy thật không phải

với anh ấy. Cô thậm chí còn coi trái tim chân thành của anh ấy là một âm mưu đen tối nào đó, điều đó quả là một sai lầm không thể tha thứ được.

Đối với ngôi sao nhí đã quá thời như cô, cách thổ lộ tình cảm như vậy thật là quá mức bao la dạt dào.

Xứ sở của hoa tulip là Hà Lan. Hà Trục nói, anh và cô có thể không bao giờ gặp lại nhau nữa. Sâu thẳm trong trái tim cô muốn nghiêm khắc từ chối Hà Trục, nhưng Hà Trục vẫn như trước, sát lại gần gũi vô cùng.

Chiếc hộp sắt này là sự thổ lộ tình cảm cuối cùng của anh ấy, hay đó là lời từ biệt với những việc đã làm quá khứ?

Diêm Tiểu Đóa gấp lại từng ngôi sao một, đây nắp hộp lại rồi cất vào ba lô. Cô không còn dũng khí để nói chuyện với Hà Trục nữa, Diêm Tiểu Đóa bây giờ không còn xứng với trái tim chân thành như thế nữa.

Đêm đen càng khuya càng tối mịt, đen kịt, nhưng ánh sáng chắc chắn rồi sẽ lóe lên, mặc dù yếu ớt nhưng cũng đủ khiến làm cho con người ta thấy sung sướng. Đang trong tâm trạng buồn chán đến chết thì Diêm Tiểu Đóa nhận được điện thoại của A Hoa, thông báo mấy hôm sau cô sẽ làm gương mặt đại diện quảng cáo cho một sản phẩm gì đó, lương lậu cũng khá.

Cố Nặc Nhất cuối cùng cũng quay xong phim ở Quảng Nam, anh về mà không một lời báo trước, không một lời thông báo với Diêm Tiểu Đóa. Diêm Tiểu Đóa biết thân biết phận nhanh chóng đi chợ mua thức ăn nấu cơm, làm kín cả một bàn đồ ngon, chỉ có hai người ăn thì quả thật có phần lãng phí.

Cố Nặc Nhất chỉ im lặng ăn cơm, không nói năng gì, cũng không phát ra tiến động gì. Diêm tiểu Đóa thì vẫn thích được nói chuyện: “Nặc Nhất à, mình được làm gương mặt đại diện rồi.”

“Gương mặt đại diện? Cậu làm gương mặt đại diện cho cái gì? Cho búp bê tây hay là váy xòe bông công chúa?”

Cô vẫn chưa biết là gương mặt đại diện cho cái gì, bỗng chốc mất hết cả hứng khởi: “Dù sao thì cũng là một công việc tốt. À, đúng rồi, Nặc Nhất, cậu giúp mình một chút, giới thiệu mình với đạo diễn Trương được không? Mình ngưỡng mộ ông ấy từ rất lâu rồi, nên...”

“Cậu đã có thể làm gương mặt đại diện rồi, e là đạo diễn Trương cũng không có ích gì cho cậu rồi.” Cố Nặc Nhất ôm lấy Bé Dưa đang cuộn tròn dưới chân rồi đi vào phòng khách, anh tắt điện thoại, bắt đầu xem một bộ phim vô cùng hấp dẫn.

Diêm Tiểu Đóa có cảm giác mình như một làn không khí, lúc nào cũng bay lượn xung quanh nhưng không ai cảm nhận được. Bị Cố Nặc Nhất cự tuyệt dứt khoát như vậy, cô rất không cam tâm nhưng lại không thể làm gì khác. Có thể tâm trạng hôm nay của Cố Nặc Nhất không tốt lắm, để mấy hôm nữa cô sẽ thử lại.

Diêm Tiểu Đóa thu dọn xong xuôi hành lí bước đến trước mặt Cố Nặc Nhất: “Mình đã làm phiền cậu lâu quá rồi, hôm nay nên đi rồi.”

Cố Nặc Nhất chỉ chăm chú xem phim, dường như không nghe thấy, Diêm Tiểu Đóa gượng gạo vuốt vuốt tóc, ngượng ngùng đi về phía cửa. Sắp sửa phải rời khỏi căn nhà của Cố Nặc Nhất rồi, cho dù cô vô cùng quyến luyến cái nơi ấm áp này, nhưng rốt cuộc đó cũng không phải nhà mình.

“Trước khi đi thì trả lại thẻ cho mình.”

Diêm Tiểu Đóa ngó người ra. Cố Nặc nhất đuổi thẳng chân đặt lên bàn uống nước, Bé Dưa nằm bên cạnh ngẩng mặt lên trần nhà ngủ ngon lành:

“Vay tiền thì cũng phải có mức độ chứ, làm sao có thể đến thế cũng cầm đi luôn được?”

“À, mình sẽ trả cậu ngay.”

Thật là xấu hổ! Diêm Tiểu Đóa chuồn vào nhà vệ sinh, tháo bỏ cúc của chiếc áo, để lộ ra áo ngực màu hồng. Chiếc thẻ ngân hàng đã được cô ủ đến nóng hổi, cô đặt trên tay ngấm hồi lâu, đúng là có một chút không ổn. Dù sao cũng là một triệu nhân dân tệ, cho dù không phải là của mình, nhưng ở với nó lâu ngày như vậy, tình cảm coi như cũng sâu nặng.

“Tại sao cậu lại cất thẻ trong áo ngực?”

Âm thanh đột ngột phát ra ấy khiến cho Diêm Tiểu Đóa có cảm giác như tim mình vừa rụng xuống, cô hét lên một tiếng rồi chónh ngay vào sau tấm rèm phòng tắm. Cố Nặc Nhất chỉ lắc lắc đầu: “Lần sau phải nhớ khóa cửa.”

Cửa phòng tắm lại một lần nữa được đóng lại, Diêm Tiểu Đóa mặt đỏ bừng bừng từ sau tấm rèm phòng tắm bước ra. Tại sao lần nào trông cô cũng thê thảm hết cỡ như vậy? Cô mặc lại áo rồi đến trước mặt Cố Nặc Nhất: “Trả cậu.”

Cố Nặc Nhất đến ngẩng mặt lên nhìn cũng không thềm ngẩng: “Cất thẻ ở cái chỗ đó, mình nghĩ đến mà ghê cả người, không cần nữa.”

“Hả?” Diêm Tiểu Đóa cảm thấy thật khó hiểu, cái thẻ này rốt cuộc cậu ấy cần hay không cần?

“Muốn đi thì đi nhanh lên, đứng chần ở đó thật ngứa mắt.”

Diêm Tiểu Đóa cuối cùng cũng được giải thoát, cô cất thẻ vào trong ba lô: “Thế... lần sau gặp lại nhé.”

Cố Nặc Nhất đứng ở ban công dõi theo Diêm Tiểu Đóa chạy bước nhỏ dọc con phố rồi mất hút sau khúc quanh, ánh nắng mặt trời chiếu vào chiếc áo sơ mi trắng, phản chiếu vào mấy cái cúc lóe lên những tia sáng lấp lánh. Thời gian thật là tàn nhẫn, nó có thể nhào nặn một Diêm Tiểu Đóa vốn có một cuộc sống cao sang không vương bụi trần thành một cô gái lém lỉnh, cũng đã biến anh thành bộ dạng như bây giờ. Không rõ là phúc hay là họa, dù sao thì cũng không có ai đoán định trước được.

Đang trôi theo dòng suy nghĩ, điện thoại của Cố Nặc Nhất bắt ngờ reo lên. Sau khi nghe xong tiếng nói trong điện thoại, anh rất thiếu kiên nhẫn nói: “Tôi bận lắm, không có thời gian gặp bà ta đâu.”

Bé Dưa đã tỉnh dậy, đứng ngáp dài ngáp ngắn trước cửa phòng ngủ, Cố Nặc Nhất không bật đèn, chỉ có ánh trăng nhạt nhòa soi rọi vào. Bé Dưa duỗi mình một cách lười nhác rồi lăn ra ngủ ngay ở cửa, nhưng Cố Nặc Nhất thì lại mất ngủ.

Diêm Tiểu Đóa về đến nhà của mình, đó là cái nhà chỉ có một phòng ngủ một phòng khách. Cô quảng cây sương rồng sống dở chết dở đi, nhưng giữ lại cái chậu hoa, lại nhét đầy những viên đất tinh thể dùng để trồng cây rồi cắm cái thẻ một triệu nhân dân tệ vào giữa. Diêm Tiểu Đóa lâu lắm rồi không lên mạng, cô đang nhập vào trang web mà các fan hâm mộ thành lập cho mình, mặc dù thành viên không nhiều nhưng đó là động lực để cô kiên trì cố gắng không ngừng. Câu lạc bộ fan hâm mộ của cô được đặt một cái tên rất hay: “Đóa hoa”.

Trang web “Đóa hoa” của cô biết dùng photoshop biến hóa giúp cô thực hiện những bức ảnh xinh đẹp và tổ chức cho cô rất nhiều hoạt động khác nhau. Nhưng Diêm Tiểu Đóa biết, nếu cô không cố gắng thì sớm muộn cũng có một ngày cô sẽ bị người hâm mộ lãng quên.

Diêm Tiểu Đóa có một tủ chứa đầy quần áo thời trang đẹp đẽ, tất cả chúng đều được dùng từ số tiền ba triệu nhân dân tệ mà mẹ cô để lại để mua. Lúc đó cô đã tròn 17 tuổi rồi, Diêm Tiểu Đóa khi không có các hợp đồng phim thì chỉ chăm chăm suốt ngày mua sắm điên cuồng, tiêu xài hoang phí, mua đồ lông thú siêu đắt, mua những viên kim cương óng ánh lấp lánh, mua xe thể thao, lại còn đặt may những bộ váy dạ hội đắt tiền. Diêm Tiểu Đóa xuất hiện ở khắp các buổi yến tiệc, dần dần tự hạ thấp giá trị của mình xuống, đi chiều lòng cả các vị đạo diễn, các nhà sản xuất và những nhà đầu tư. Quay cuồng trong vòng xoáy đó nhiều năm, ngoài bản thân mình ra thì việc gì trong tầm khả năng làm được cô đều đã làm rồi. Nhưng cuối cùng cô cũng rơi vào cảnh tán gia bại sản vì lãng phí quá mức, cô đành bán bỏ chiếc xe hơi thể thao, bán vội bán tháo số kim cương, bây giờ chỉ còn sót lại những bộ quần áo vô dụng này.

Ngón tay của Diêm Tiểu Đóa vuốt nhẹ qua hàng quần áo lỗi mốt đó, nghe A Hoa nói, cái công ty đó rất thích màu hồng đậm nên cô đã chọn ra một bộ váy liền màu hồng thật đậm, lại còn dán thêm cặp lông mi giả cong vút và đeo thêm kính áp tròng thời trang. A Hoa và cô đi tàu điện ngầm, rồi lại đáp tuyến xe buýt đường dài để di chuyển đến công ty mà cô làm gương mặt đại diện. Về ngoài rực rỡ của Diêm Tiểu Đóa thu hút ánh nhìn của toàn bộ đám đông, đứng vậy ăn mặc như cô thế này phải đi máy bay mới đúng, sao lại có thể xuất hiện giữa chốn đông tạp nham vô bổ này.

Ở ghế sau của xe buýt, A Hoa khoa chân múa tay, hứng thú kể cho Diêm Tiểu Đóa nghe những chuyện mắt thấy tai nghe ở đoàn làm phim “Nợ em một cái ôm”. Diêm Tiểu Đóa nghe mà gật gà gật gù, không ngừng ngáp ngắn ngáp dài.

Mấy anh em bây giờ và mấy nhà đầu tư bây giờ đều quen biết hết, họ toàn muốn kéo tôi vào cùng để bàn chuyện đầu tư đấy.”

Diêm Tiểu Đóa khịt mũi cười đều: “Anh không phải là đang làm phó đạo diễn đây sao?”

“Diêm Tiểu Đóa, cô đừng có coi thường anh! Anh mà trúng được những dự án phim lớn, dựa vào mối quan hệ của hai chúng ta, thì mấy vai kiểu diễn viên chính hay tương tự gì gì đó chắc chắn một trăm phần trăm thuộc về cô.”

Diêm Tiểu Đóa lấy ra cái bánh mì từ trong ba lô, mới sáng sớm bánh mì đã phải vội vàng lên đường nên bây giờ cô đã đói mềm rồi: “Anh phát rồi có còn để ý đến em không? Hay lại theo như luật ngầm, vội vàng đi khai quật những gương mặt non choẹt mới vào nghề?”

A Hoa gãi đầu gãi tai rồi cười hề hề, anh ta và Diêm Tiểu Đóa đôi bên đều quá hiểu rõ về nhau, có muốn che giấu hay dối trá gì thì cũng đều không thể: “Tiểu Đóa, cô có biết không? Cố Nặc Nhất rất kì quặc. Khi quay phim có mấy cảnh hôn nhau, vốn là phải quay cận cảnh, nhưng Cố Nặc Nhất nhất quyết đòi phải thay đổi vị trí máy quay để chỉ đóng hôn giả, còn nói hôn nhau gì gì đó là ghê tởm nhất. Nữ diễn viên chính ngượng chín cả người luôn, hình như vì chuyện đó mà hai người không ưa nhau.”

Diêm Tiểu Đóa ngồi đó nghe tin hậu trường showbiz, tay vừa buông thõng xuống, A Hoa đã giật ngay lấy miếng bánh mì. Cố Nặc Nhất thật sự cảm thấy chuyện hôn hít buồn nôn sao? Cậu ấy đã trải qua một kích động tâm lý nào đó chẳng? Trí tưởng tượng của Diêm Tiểu Đóa thật phong phú, đầu óc cô thoát một cái đã hiện ra ngay cảnh Cố Nặc Nhất bị một fan hâm mộ nữ quá kích động đè ngửa ra hôn cuồng nhiệt. Nếu như vậy thật thì Cố Nặc Nhất đúng là đáng thương.

Sau bốn tiếng đồng hồ lắc lư xóc lên xóc xuống, xe buýt cuối cùng cũng đã đến điểm cuối. A Hoa thuê một chiếc xe taxi đi đến nơi làm quảng cáo,

Diêm Tiểu Đóa ngồi ở ghế sau, vừa dậm lại phần vừa hỏi: “Rốt cuộc là gương mặt đại diện cho cái gì thế?”

“Lát nữa đến rồi là em sẽ biết ngay thôi.”

Hai người xuống xe ở quán rượu duy nhất trong thị trấn. A Hoa chỉnh lại bộ đồ comple bị chút nếp nhăn. Hai người sai những bước dứt khoát về chiếc cửa xoay, ở trước cửa đã có người đứng đợi từ lâu. Nói chuyện nửa tiếng đồng hồ với đại diện công ty ra đón tiếp, Diêm Tiểu Đóa trong lòng thầm nguyên rủa cái tên A Hoa đó. Cái tên A Hoa đáng chết không ngờ lại có thể nhận cái loại gương mặt đại diện này cho cô, đồn ra ngoài người ta biết thì mất mặt chết. Cô lấy cớ đi vệ sinh để thoát ra khỏi phòng dành cho khách, cô tựa lưng vào bệ rửa mặt trong toilet rồi đốt một điếu thuốc. Lâu lắm rồi không hút thuốc, cô bị cái vị cay nồng này làm cho ho sặc sụa.

“Tiểu Đóa, cô đừng có giận đi. Giữ lại chút thể diện cho anh em đi chứ.” A Hoa từ phòng dành cho khách chạy ra tìm cô.

Diêm Tiểu Đóa nhả ra những vòng khí trắng đục, nhìn anh ta trừng trừng một cách dạn dĩ: “Cái loại gương mặt đại diện này tôi không nhận.”

“Công ty chỉ đích danh muốn em làm gương mặt đại diện, người ta cũng là fan hâm mộ của em mà. Hơn nữa lần này thù lao cũng rất cao, những năm mươi nghìn nhân dân tệ lận. Em bao lâu rồi chưa nhìn thấy khoản tiền lớn như vậy? Cái thời buổi này, làm gì có ai từ chối tiền đâu.”

Diêm Tiểu Đóa không nói năng gì, nhưng trong đầu thì lắm bả, cô mấy hôm trước còn nhìn con số khổng lồ một triệu nhân dân tệ, năm mươi nghìn nhân dân tệ đã là cái gì.

“Mặc dù đúng là em bây giờ khó thoát khỏi hình ảnh của ngôi sao nhí ngày xưa, nhưng trong rất nhiều các lĩnh vực khác, em cũng có sức ảnh

hưởng vô cùng lớn, nếu ngày hôm nay không kịp thời tận dụng thì e rằng sau này em sẽ phải hối hận đấy!”

Có phải ý A Hoa là cô sẽ vĩnh viễn không bao giờ nổi danh được nữa? Những ngày tháng tiếp theo chỉ là dựa vào chút hào quang leo lét cuối cùng còn sót lại để kiếm được miếng cơm manh áo, sau đó sẽ bị đuổi hoàn toàn khỏi showbiz?

Diêm Tiểu Đóa dập tắt điều thuốc, nhìn A Hoa, rành rọt phát ra từng từ từng chữ một: “Anh đừng coi thường thôi, Diêm Tiểu Đóa tôi đây không nhận làm cái loại gương mặt đại diện mất giá như vậy.”

“Giá? Cô còn giá không?”

Sau một hồi lờ ra tiếng vào, tranh cãi kịch liệt, cuối cùng Diêm Tiểu Đóa chịu nhượng bộ, công ty thấy vậy, sợ chết khiếp chết vía nên cũng tăng thêm ba mươi nghìn nhân dân tệ tiền thù lao.

Không ai có thể nói không với tiền, huống hồ cô còn đang nợ nần Cố Nặc Nhất. Kí xong hợp đồng, ngoài trời đã sẩm tối. Những cơn gió buổi tối ở cái thị trấn này rất lạnh, Diêm Tiểu Đóa áo quần phong phanh, ôm chặt lấy hai cánh tay run lẩy bẩy.

“Tiểu Đóa, chúng ta cùng nhau vui vẻ chúc mừng nào, tám mươi nghìn nhân dân tệ đây!”

Diêm Tiểu Đóa không tiếp chuyện, cô tránh xa ra khỏi A Hoa và rời khỏi khách sạn. Ở đây vô cùng hoang vu hẻo lánh, thậm chí đến cái xe lửa cũng không nhìn thấy. Vừa lững thững dưới ánh trăng, Diêm Tiểu Đóa vừa mắng A Hoa hàng nghìn hàng vạn lần, nhưng vẫn chưa cảm thấy hả dạ. Đi đến bến xe của thị trấn, chuyến xe cuối cùng về Bắc Kinh đã khởi hành rồi. Cô đứng ở cổng vào, trong lòng cảm thấy vô cùng hậm hực. A Hoa không hề đuổi theo cô, có lẽ đã đi sâu vào thị trấn tìm mấy em út để vui vẻ rồi.

Cô liếc mắt nhìn di động, có một tin nhắn nằm trong hộp thư đến: “Cố Nặc Nhất yêu cầu bạn gửi vị trí mà bạn đang đứng, nếu đồng ý xin bấm phím 1”.

Ở cái chốn hoang vắng không một bóng người này, đừng nói đến mấy con chó sói thật, đến mấy tên bệnh hoạn cô cũng không đối phó nổi, tim cô đập thình thịch khi bấm phím “1”. Diêm Tiểu Đóa đứng trong gió lạnh suốt một tiếng đồng hồ, đợi chiếc xe thể thao của Cố Nặc Nhất chạy tới. Cô không nghĩ là anh sẽ đến, chỉ là ôm một tia hi vọng vô cùng nhỏ nhoi, không ngờ cái tia hi vọng mong manh đó lại dễ dàng trở thành hiện thực như vậy.

Không đợi Cố Nặc Nhất mở lời, Diêm Tiểu Đóa đã nhảy luôn lên xe, cô nhe răng cười hí hí: “Mình đang buồn rầu không biết làm thế nào để về đây. Cuối tuần mà, vì thế ra ngoài đi loanh quanh chơi một chút, không ngờ lại lỡ mất xe về.”

Trên con đường tối om om và gập ghềnh ổ gà ổ vịt thế này, cho dù xe ô tô có bật đèn pha đi chẳng nữa thì ánh đèn vẫn bị bóng đen dần dần nuốt chửng lấy. Cố Nặc Nhất lái xe rất chậm: “Mặc như thế này ra ngoài đi chơi?”

Cô ăn mặc trông trang trọng như vậy, bất kì ai cũng không thể tin được là mặc như thế để ra ngoài ngắm cảnh, đặc biệt là ở cái nơi khỉ ho cò gáy này. Diêm Tiểu Đóa không nói nữa, càng nói càng ngượng ngùng, chỉ bằng không giải thích gì hết. Chỉ nghe Cố Nặc Nhất khẽ ho mấy tiếng: “Bên cung cấp dịch vụ thật không đáng tin cậy, không ngờ dám lén lút gửi tin nhắn định vị để trừ tiền, mình đã hủy dịch vụ đó đi rồi.”

Những tưởng đó là anh cố tình gửi cho cô, hóa ra đó chỉ là sự nhầm lẫn. Diêm Tiểu Đóa ngượng ngùng “ồ” một tiếng.

Trên đường từ thị trấn về Bắc Kinh, những con đường trải sỏi, những con đường trải nhựa, những cầu cạn cứ vun vút lướt qua, không gian cũng ngày càng ồn ào náo nhiệt. Cố Nặc Nhất tiện tay mở đài phát thanh trên xe, đài phát thanh giao thông bên cạnh việc phát đi những thông tin về tình hình giao thông, còn xen kẽ rất nhiều tin tức ngoài lề, lúc đó đang phát sóng tin tức về bộ phim “Nợ em một cái ôm”, nhưng Cố Nặc Nhất đã tắt đi.

Diêm Tiểu Đóa rất muốn nghe, nghe nói có rất nhiều cảnh vô cùng cảm động: “Sao lại tắt đi thế? Đây chính là bộ phim mà cậu là diễn viên nam chính cơ mà.”

Trong bóng tối, Cố Nặc Nhất nhìn nghiêng trông thật hiền lành, không lạnh lẽo tựa băng đá giống như lúc trước: “Công việc là công việc, cuộc sống là cuộc sống, không thể lẫn lộn được.”

Chiếc xe thể thao dừng lại trước cửa tòa nhà mà Diêm Tiểu Đóa đang sống. Diêm Tiểu Đóa đứng trước cửa xe ô tô, để biểu thị lịch sự nên tiện miệng hỏi: “Không lên ngồi một chút sao?”

Không ngờ được là Cố Nặc Nhất lại tắt máy thật và xuống xe ngay sau đó: “Được thôi.”

Hai người một trước một sau đi dọc hành lang, chiếc đèn cảm ứng thoát mờ thoát rõ theo tiếng bước chân, bóng hai người đan lại vào nhau. Diêm Tiểu Đóa lấy chiếc chìa khóa ra, có lẽ do ổ khóa bị gỉ nên thử rất nhiều lần mà vẫn không mở được. Cố Nặc Nhất giành lấy chiếc chìa khóa, chậm chậm thử mở, “tách” một tiếng, bèn đẩy cửa ra. Diêm Tiểu Đóa cười một cách ngượng ngùng, nói: “Cái khóa cửa này cũng biết ức hiếp người ta quá, hì hì.”

Cố Nặc Nhất tự nhiên bước vào trước, căn nhà của Diêm Tiểu Đóa tuy không rộng lắm nhưng rất sạch sẽ gọn gàng. Cố Nặc Nhất ngồi ở ghế sofa nhìn ngắm xung quanh: “Nghèo rớt mùng tơi, vậy mà đồ dùng trong nhà toàn là hàng hiệu, thảo nào số tài sản mà mẹ cậu để lại đã bị cậu vung tay quá trán, tiêu sạch sành sanh rồi.”

Diêm Tiểu Đóa cười khan mấy tiếng rồi chạy vào bếp pha trà. Cố Nặc Nhất nói không sai chút nào, số tiền ba triệu nhân dân tệ mà cô kiếm được khi còn là một ngôi sao nhí, mẹ cô đã một tay giúp cô cất giữ lại, nhưng đến khi tiền tiêu hết nhẵn rồi, cô mới ngộ ra tiền khó kiếm như thế nào.

Chiếc cốc trà bằng pha lê sạch tinh được đồ đầy trà bưởi màu vàng nhạt, nhìn miếng bưởi đang quay vòng vòng trong chiếc cốc, Cố Nặc Nhất nói: “Mình chỉ uống nước lạnh.”

Chiếc cốc trà trong suốt phản chiếu chiếc áo sơ mi trắng muốt và ngón tay thon dài của Cố Nặc Nhất. Diêm Tiểu Đóa cầm chiếc cốc lên đồ bỏ trà bưởi: “Ngày trước cậu rất thích uống trà bưởi mà, không ngờ lớn lên lại thay đổi hẳn.”

“Chỉ có nước lạnh mới làm cho đầu óc người ta tỉnh táo được.”

Diêm Tiểu Đóa nghe xong bữu môi, cậu ấy đã quá tỉnh táo rồi, đâu cần nước lạnh gì nữa. Nước trong cốc được thay thế bằng nước đun sôi để nguội và cho thêm một ít đá, thành cốc chảy mồ hôi, rỉ ra mấy giọt nước, Cố Nặc Nhất cầm cốc lên và uống một hơi cạn sạch.

Diêm Tiểu Đóa ngồi lên chiếc ghế con, vặn vẹo mười ngón tay, hết sức cẩn trọng nói: “Nặc Nhất, việc đó... tuy mình đã nhận làm gương mặt đại diện rồi, nhưng tình hình hiện nay vẫn không được tốt lắm, cậu quen biết nhiều như vậy...”

Những điều muốn nói mới trình bày được một nửa, Diêm Tiểu Đóa đã nhìn thấy Cố Nặc Nhất uể oải nằm thẳng ra ghế sofa: “Cậu... không phải là cậu định ngủ lại ở đây đấy chứ?”

“Mình hôm nay phải chạy sô hai ca quay chương trình giải trí, tối lại phải chạy xe đến một chỗ xa xôi hẻo lánh như vậy để đón cậu, bây giờ rất buồn ngủ. Mang chăn gối lại đây đi, mình ngủ một lát, ngày mai lại có buổi gặp mặt với một tờ tạp chí để chụp ảnh.”

Thì ra bản thân mình đã làm liên lụy đến cậu ấy, Diêm Tiểu Đóa cảm thấy vô cùng có lỗi, cuống quýt ôm chăn đến đắp lên người Cố Nặc Nhất. Cố Nặc Nhất cẩn thận hít hà mấy hơi, Diêm Tiểu Đóa vội giải thích: “Vừa mới phơi nắng đấy, vỏ chăn cũng là mới thay.”

Cố Nặc Nhất lúc đó mới yên tâm nhắm mắt lại. Diêm Tiểu Đóa chuyển cái ghế con đến sát gần người Cố Nặc Nhất: “Mấy lời lúc nãy mình chưa nói xong, cậu quen biết nhiều đạo diễn như vậy, vậy thì giới thiệu một hai người cho mình quen biết với nhé.”

Cố Nặc Nhất xoay lưng, mặt úp vào lưng chiếc sofa. Diêm Tiểu Đóa không muốn bỏ cuộc, cô lại nhào người về phía trước: “Bé Cung, cậu có nghe thấy mình nói gì không thế?”

Cố Nặc Nhất ghét nhất người khác gọi mình là Bé Cung, anh quay đầu lại, giọng nói chứa đầy sự giận dữ: “Cậu còn cần phải được giới thiệu hả? Cậu đã nổi tiếng đình đám từ cách đây rất lâu lắm rồi.”

Diêm Tiểu Đóa chu môi lại, lắc lắc cánh tay anh: “Cậu cũng biết mà, mình muốn được làm nữ diễn viên chính, nếu không thì diễn viên đứng sau diễn viên chính cũng được...”

Cố Nặc Nhất co toàn thân lại trong chiếc ghế sofa, chốc lát đã chìm sâu vào giấc ngủ. Cả căn phòng khách giờ chỉ còn tiếng thở khe khẽ của anh, yên tĩnh và yên bình. Diêm Tiểu Đóa không cam tâm nhưng vẫn phải trở vào phòng ngủ, cô ngồi trên giường bó gối, nhìn chăm chăm vào Cố Nặc Nhất đang nằm bên ngoài. Những kẻ no đủ làm sao hiểu được nỗi lòng của những kẻ thiếu đói, Cố Nặc Nhất của ngày hôm nay làm sao có thể hiểu được cái khó của cô đây. Trong cái thế giới này, trước nay đều là những người đã sướng lại càng sướng hơn, còn chuyện lá lành đùm lá rách đã ít lại càng ngày càng hiếm.

Diêm Tiểu Đóa đã đem chăn cho Cố Nặc Nhất đắp, cô đành phải lấy tạm cái áo khoác phủ lên người, ngắm những giọt ánh trăng tan chảy trong những viên đất pha lê đựng trong chậu hoa rồi để lộ ra những tia sáng lấp lánh. Diêm Tiểu Đóa nằm xuống, cô âm thầm hạ quyết tâm, ngày mai sẽ không làm gì hết, sẽ lẻo đẻo theo sau Cố Nặc Nhất, đến khi cậu ấy đồng ý giới thiệu một ông đạo diễn cho cô mới thôi.

Thật đúng là người tính thì không bằng trời tính. Bắc Kinh mới hơn năm giờ sáng, bầu trời vẫn còn mờ mịt một màu xám sẫm. Chuông di động của Diêm Tiểu Đóa bỗng reo lên liên hồi, cô đang ngủ say sưa nên tưởng là tiếng đồng hồ báo thức, sau khi ấn mấy lần mới chợt phát hiện ra tiếng chuông không hề dứt, mắt nhắm mắt mở nghe điện thoại, không ngờ đó lại là giọng A Hoa đang lo lắng cuống quýt cầu cứu.

“Tiểu Đóa à, cô mau mau đến cứu tôi đi, tôi bây giờ đều nhờ cậy cả vào cô đấy.”

Diêm Tiểu Đóa dụi dụi mắt, ngáp to một cái thật dài: “Anh không phải là làm khách làng chơi rồi bị bắt đấy chứ? Mới sáng sớm mà cũng không để cho người ta ngủ yên.”

Giọng nói A Hoa gần như mèo mào: “Cô đoán đúng rồi đấy, mau mau đến thị trấn đi, mang theo năm nghìn tệ à... không được, năm nghìn không đủ! Mang... mang 20 nghìn! Tôi đợi cô...”

A Hoa vẫn chưa nói xong, Diêm Tiểu Đóa đã đập máy. Cô ghét nhất là loại đàn ông trắng hoa đi tìm em út rồi làm những điều xằng bậy, thật không đáng mặt nam nhi. Diêm Tiểu Đóa vớ lấy chiếu gối chum kín đầu, liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, mới có năm giờ mười phút.

Quả nhiên là A Hoa đã cuống quýt như lửa cháy đến chân rồi, tiếng chuông điện thoại kêu vang ầm ĩ, dai dẳng suốt mười phút. Diêm Tiểu Đóa thò tay ra chuyển điện thoại sang chế độ im lặng, quay người lại bỗng bị Cố Nặc Nhất đứng ngay ở đầu giường dọa cho chết khiếp. Chiếc áo sơ mi của anh xộc xệch, cúc áo bị cài lệch, cái đóng cái mở, bộ ngực trắng phau lấp ló hiện ra lờ mờ. Cánh tay của Cố Nặc Nhất vươn ngang người Diêm Tiểu Đóa, thò tay ra lấy chiếc di động ở dưới gối: “Cậu nghe điện thoại một chút thì chết được à? Ầm ĩ như vậy người ta làm sao ngủ được?”

Cố Nặc Nhất nhanh chóng ấn vào phím loa ngoài, đầu bên kia lập tức vang lên tiếng khóc nức từng cục: “Hu h u... Tiểu Đóa à, cô gái đó tôi còn chưa động chạm gì thì đã bị cảnh sát bắt rồi. Bây giờ đang là thời điểm ra quân tăng cường trấn áp tệ nạn, không biết chừng sẽ vào trại giáo dưỡng cải tạo nửa năm, hu hu... Nói thế nào thì chúng ta cũng là bạn bè từ xưa, trong tang lễ của mẹ cô tôi cũng tất tả, chạy ngược chạy xuôi suốt còn gì. Cô không thể không để ý đến tôi đâu đấy!”

Diêm Tiểu Đóa giằng lấy chiếc điện thoại từ tay Cố Nặc Nhất, tắt loa ngoài đi: “Biết rồi! Biết rồi.”

Cô dập điện thoại, trong lòng trào lên một nỗi buồn phiền buồn bức: cuộc sống hiện tại của cô đã là một mớ quá hỗn độn rồi, vậy mà cô vẫn phải đi giải cứu người khác, nghĩ mà thật nực cười. Diêm Tiểu Đóa cầm lấy quần áo rồi đi vào phòng vệ sinh, sau khi rửa ráy qua loa, cô tắt tả nhổ lấy chiếc thẻ ngân hàng một triệu nhân dân tệ ra khỏi chậu hoa: “Nặc Nhất à, mình có việc gấp phải đi trước, cậu giúp mình khóa cửa nhé.”

Cánh tay của Cố Nặc Nhất chắn ngang trước cửa, chặn đường đi của Diêm Tiểu Đóa: “Cậu muốn dùng tiền của mình để đưa cho cái tên chơi gái đó sao?”

Diêm Tiểu Đóa chột như hóa đá, cô quả nhiên đã quên mất là chủ nhân của chiếc thẻ vẫn đang ở đây. Nhưng cô vẫn nắm chặt chiếc thẻ trong lòng bàn tay: “Mình hôm qua mới nhận làm gương mặt đại diện, có tám mươi ngàn tệ, đợi đến khi có tiền mình sẽ trả cậu ngay.”

“Nếu mình nói là không được thì sao?”

Cố Nặc Nhất rất cao, Diêm Tiểu Đóa phải ngẩng cao lên mới nhìn rõ thái độ thể hiện trên khuôn mặt của anh. Cô cười một cách Bé Ngốc: “Nghe cậu nói kìa, chúng ta quan hệ như thế nào chứ, có cần thiết phải phân biệt rạch ròi như thế không?”

Diêm Tiểu Đóa còn chưa kịp định thần thì chiếc thẻ trong tay đã bị Cố Nặc Nhất giật lấy: “Mình và cậu có quan hệ gì?”

Cô mím chặt đôi môi rồi dần cứng đờ người ra, đúng vậy, cậu ấy và cô có quan hệ gì chứ? Cậu ấy giúp cô, tất cả là dựa vào tâm trạng. Nếu tâm

trạng của Cố Nặc Nhất không tốt thì Diêm Tiểu Đóa cô đây cũng chả là cái gì hết.

Cho dù có cãi nhau hay tranh luận như thế nào đi chăng nữa thì nửa tiếng đồng hồ sau, Diêm Tiểu Đóa đã ngồi trên chiếc xe thể thao của Cố Nặc Nhất. Ánh mặt trời buổi ban mai thật rực rỡ, nhưng bụng Diêm Tiểu Đóa đang sôi sùng sục. Trong ba lô rõ ràng là đã có đồ ăn sáng nhưng cô không dám lấy ra, Cố Nặc Nhất rất ghét người khác ăn uống trong xe của mình.

Ánh nắng bắt đầu chói mắt, Cố Nặc Nhất đeo kính râm lên. Anh bật bộ đàm trên xe, bảo Tiểu Nhã giúp anh lùi lại lịch gặp mặt chụp ảnh với tòa soạn tạp chí. Diêm Tiểu Đóa không tránh khỏi đứng ngồi không yên: “Không làm việc liệu có được không? Nếu không thì cậu đưa mình đến bên xe là được rồi.”

“Thôi đi, nếu không buổi tối cậu không về được, lại phiền đến tôi.” Ngón tay Cố Nặc Nhất đặt hờ trên vô lăng, anh nghĩ đến chuyện sắp phải đi qua đoạn đường đất đá lồi nhồn mà cảm thấy khó chịu. Đi xe thể thao thì vấn đề đó là nhược điểm, gầm xe quá thấp, di chuyển trên những đoạn đường gập ghềnh sỏi đá là chuyện đáng phải lo lắng.

Cố Nặc Nhất đậu xe trước cửa đồn công an của thị trấn, lấy từ trong cốp xe ra một cốc nhân dân tệ rồi ném vào lòng Diêm Tiểu Đóa: “Đi nhanh về nhanh, buổi trưa mình còn phải họp.”

Bị cốc tiền nặng như đá ném phải, Diêm Tiểu Đóa đau điếng, cô ôm tiền chạy vội ngay vào đồn công an. Cố Nặc Nhất xuống xe, không khí ở cái thị trấn này thật trong lành, thoang thoảng mùi thơm của hoa cỏ. Anh uống ngụm nước khoáng để nuốt hai viên thuốc giảm đau, làm việc liên tục trong thời gian dài khiến cho chứng đau nửa đầu của anh càng ngày càng nghiêm trọng. Nếu tình trạng chết dở này vẫn còn tiếp diễn nữa thì phải nghĩ làm là điều không tránh khỏi.

Cố Nặc Nhất vươn vai một cái. Ghế sofa ở nhà Diêm Tiểu Đóa tuy hơi nhỏ nhưng rất thoải mái, nếu bỏ qua cái chuyện điện thoại đáng ghét kia đi thì anh cũng coi như đã ngủ được một giấc ngon lành. Nhưng quả là không thể tưởng tượng được rằng, Diêm Tiểu Đóa lại là bạn bè từ xưa với cái tên A Hoa nhàn rỗi vô tích sự đó.

Điện thoại rung liên hồi, Cố Nặc Nhất nhìn cái tên người gọi đến được hiện trên màn hình, rồi nhận điện thoại với thái độ không thích thú gì: “Chị Nhược Lan à, sớm đã nói với chị là không muốn gặp bà ấy rồi. Tôi đang ở một chỗ cách rất xa thành phố, buổi trưa cũng không thể về kịp được đâu.”

Đầu kia điện thoại vẫn đang tiếp tục nói cái gì đó, Cố Nặc Nhất thở hắt ra một hơi rất dài: “Chuyện của bà ấy tôi không muốn can thiệp vào.”

Cuối cùng thì cũng chấm dứt được cuộc nói chuyện, Cố Nặc Nhất thuận tay quăng điện thoại lên trên ghế qua cửa sổ xe, một ngày với tâm trạng tốt như vậy mà lại bị chuyện này phá hoại.

Phía sau anh vọng lại tiếng bước chân nhỏ nhưng gấp gáp, Diêm Tiểu Đóa đang hấp ta hấp tấp chạy lại phía anh: “Mình... mình vừa mới nộp tiền phạt, nhưng cảnh sát nói không thể miễn được việc phải vào trại giáo dưỡng, quả thật là phải cải tạo trong đó nửa năm cơ. Nặc Nhất, cậu quen biết nhiều người như vậy, có thể giúp A Hoa được không? Anh ta mặc dù đã làm một số chuyện chẳng ra sao nhưng bản chất không phải là người xấu.”

Cố Nặc Nhất nâng cánh tay lên, gạt đi bàn tay của Diêm Tiểu Đóa: “Cậu có phải là Thánh Mẫu không đấy? Cứu anh ta để làm gì? Cậu trước kia có bao giờ để tâm đến những chuyện vớ vẩn không liên quan như thế này đâu.”

Diêm Tiểu Đóa hơi cong những ngón tay bị dừng giữa không trung lại, bắt không được, mà nắm cũng không xong những làn không khí nhẹ mỏng, cảm giác khiến cho người ta cảm thấy bất an. Vì sao phải cứu A Hoa ư? Là vì A Hoa đã cùng cô uống rượu say bí tỉ rồi gây náo loạn, hay là mỗi lần đều gợi ý cho cô những ý tưởng tồi tệ? Điều không phải, đó là vì mẹ cô. Chính A Hoa đã giúp cô tắm rửa, mua quần áo tang, chọn phần mộ cho bà mẹ đột tử vì bệnh tim của cô, đã giúp cô chạy qua chạy lại chăm sóc phần mộ. Mặc dù cô cũng biết, A Hoa làm vậy cũng chỉ vì muốn moi tiền của cô mà thôi.

☆ @STENT ☆

Diêm Tiểu Đóa moi bao thuốc lá trong ba lô ra, bao thuốc lá Trung Hoa nicotin nồng độ thấp là do A Hoa tiện tay đưa cho cô lúc ở Hải Nam. Diêm Tiểu Đóa quẹt một que diêm, gió từng trận từng trận thổi đến, diêm quẹt kiểu gì cũng không thể cháy lên nổi. Cố Nặc Nhất đánh vào bàn tay của Diêm Tiểu Đóa, nửa hộp thuốc lá Trung Hoa đó rơi xuống thảm cỏ. Diêm Tiểu Đóa muốn cúi xuống nhặt lên nhưng đành chịu vì Cố Nặc Nhất đã dung chân giẫm nát. Thuốc lá bị giẫm nát thành một một đồng be bét, bị gió cuốn đi càng lúc càng xa. Diêm Tiểu Đóa chỉ thẫn thờ đứng ở đó yên lặng nhìn, nhìn nghiêng nghiêng một bên mặt của Cố Nặc Nhất, anh trông giống như một vị thần, toát ra vẻ trầm tư u uất: “Mấy năm nay rốt cuộc cậu đang làm cái gì vậy hả? Không lo học hành, mà đi nhiễm bao nhiêu thói hư tật xấu như vậy. Tôi ngày xưa sao lại đi quen cậu nhỉ?”

Diêm Tiểu Đóa cứ tưởng rằng mình không nói thì Cố Nặc Nhất vĩnh viễn sẽ không bao giờ biết được chuyện của cô nhưng cô đã nhầm. Cố Nặc Nhất biết chuyện mẹ cô đã qua đời, cũng biết chuyện cô thi trượt đại học, còn biết chuyện năm trước cô đã cắt hợp đồng với công ty Kinh Kỳ, biết hết tất cả những chuyện khó coi mà cô muốn giấu giếm.

Nhưng Diêm Tiểu Đóa phải nhẫn nhịn, ai bảo bây giờ cô đang phải cầu cứu sự giúp đỡ của cậu ấy, cô bắt buộc phải hạ giọng nuốt giận vào trong.

Những giọt nước mắt rung rung chực trào ra trên khóe mắt bị Diêm Tiểu Đóa cố gắng nén ngược vào trong, cô cười một cách miễn cưỡng: “Mình từ trước đến nay đều như vậy, bây giờ cậu đã trở thành ngôi sao nổi đình nổi đám rồi, đã không còn coi ai ra gì nữa rồi.”

Trong làng Diêm Tiểu Đóa cũng rất không thoải mái, nhưng bây giờ đối với cô mà nói, quá nhạy cảm thì chỉ là tự mình chuốc lấy u sầu thôi. Cố Nặc Nhất trầm tư đến kì lạ, anh đẩy Diêm Tiểu Đóa ra và lên xe, khởi động máy rồi vút đi. Nhìn vào hình ảnh Diêm Tiểu Đóa đang chậm chậm ngồi xồm xuống qua gương chiếu hậu, anh xoay mạnh vô lăng, xe chồm lên trên con đường trải nhựa, bóng dáng Diêm Tiểu Đóa mất hút hoàn toàn.

Cố Nặc Nhất nhai một viên kẹo Xylitol, mùi kẹo thơm mát lan tỏa trong miệng, thuốc đã phát tác nên chứng đau đầu đã giảm đi đôi chút. Khuôn mặt muốn khóc nhưng lại cố mím cười của Diêm Tiểu Đóa cứ lờn vờn trong đầu, anh cầm lấy điện thoại, tìm số điện thoại đó trong danh mục “Cuộc gọi đã nhận” và bấm gọi đi. Không cần phải đợi lâu, chỉ một tiếng chuông là đầu kia nghe máy luôn: “Một tiếng nữa tôi sẽ về, hẹn gặp ở chỗ nào đó đi...”

Diêm Tiểu Đóa ngồi xồm ở đó rất lâu, gió xuân vỗ nhẹ vào mặt khiến đôi gò má cô ửng hồng, cô hít hà rồi lại tiếp tục nhỏ đứt mấy cây cỏ xung quanh một cách nhàm chán. Trong vòng bán kính một mét đổ lại, có lẽ sau này không thể mọc được nữa. Cô gọi một bát mì ở một quán ăn nhỏ ven đường rồi ăn ngấu nghiến. A Hoa lại gọi điện tới, Diêm Tiểu Đóa gắt gỏng nghe điện thoại: “Anh lại làm sao thế hả?”

“Tiểu Đóa, cô vẫn đang ở bên ngoài đấy chứ? Cô đừng có đi đâu đấy nhé! Ngày mai tôi bị giải tới trại giam giữ rồi. Cô tìm người nào đó, trong vòng mười ngày nhất định phải nghĩ cách cứu tôi ra, nếu không là tôi sẽ bị giải đến Hà Bắc đấy.”

Nước bát mì không một váng mỡ, phản chiếu hình ảnh đôi mắt đang vắn lên những tia máu đỏ ngầu của Diêm Tiểu Đóa, cô dùng đũa gảy gảy mấy sợi mì, nói một cách tức giận không thể kiềm chế: “Anh nghĩ tôi là ai cơ chứ? Tôi biết đi đâu để tìm người quen cho anh đây? Anh đã làm những việc xấu xa đáng hổ thẹn như vậy, bị nhốt nửa năm cũng tốt, đỡ phá hoại cái xã hội này thêm nữa!”

A Hoa vẫn đang thốt ra những câu nịnh nọt nhưng Diêm Tiểu Đóa không muốn nghe nữa, liền tắt máy. Một bát mì đại tướng mà cô ăn sạch sành sanh, đến một ngụm canh cũng không chừa lại. Bụng đã ấm lên nhiều, cô ngồi chờ người ra ở trong quán ăn. Mặc dù cô nói những lời tức tối khó nghe với A Hoa, nhưng vẫn phải tìm cách gì đó mới được.

Diêm Tiểu Đóa đi ra đi vào đồn công an không biết phải tìm ai. Ngày mai là cuối tuần rồi, đồn công an vào buổi chiều vắng vẻ đìu hiu. Cô hạ quyết tâm, xem ra giờ chỉ còn cách đi tìm cái công ty mời cô làm gương mặt đại diện thôi.

Lúc vội vội vàng vàng rời khỏi Bắc Kinh, cô không kịp trang điểm, đành mua đại mấy đồ mỹ phẩm rẻ tiền mười mấy tệ trên mấy quầy ven đường, trang điểm qua loa chút ít, rồi gọi điện cho công ty. Người của các doanh nghiệp ở cái thị trấn nhỏ này dù sao cũng ít được tiếp xúc với thế giới bên ngoài, nghe nói Diêm Tiểu Đóa muốn gặp người phụ trách phòng Truyền thông – PR, không ngờ đến tổng giám đốc cũng cùng ra để đón tiếp.

Diêm Tiểu Đóa trông rất ra dáng, nghiêm nghị, không nói cười lung tung, phóng khoáng kí một cái vào quyển lịch để bàn của tổng giám đốc. Ông tổng giám đốc đầu tóc bóng lộn sau khi được chụp ảnh chung với Diêm Tiểu Đóa thì sung sướng cười toe toét hết cỡ, yêu cầu cô thư kí phải ngay lập tức đi rửa ảnh cỡ năm mươi xen ti mét, rồi đóng khung lại treo ở hành lang công ty. Diêm Tiểu Đóa tán hươu tán vượn, vòng vo tam quốc mãi, cuối cùng cũng chuyển được chủ đề sang chuyện của A Hoa.

Tổng giám đốc nghe xong đầu đuôi câu chuyện, xoa xoa cái đầu bóng loáng: “Chuyện của cô Diêm cũng là chuyện của chúng tôi, chỉ có điều hơi khó giải quyết. Đợt này đúng vào dịp cao điểm trấn áp tội phạm, mặc dù chúng tôi là người của địa phương này, nhưng cũng phải tuân thủ pháp luật chứ, cô Diêm nhỉ?”

Dáng vẻ của một ngôi sao lớn lâu lắm rồi không được dùng nên bây giờ hơi thiếu tự nhiên đôi chút. Diêm Tiểu Đóa cười một cách rất lịch sự, cơ hai bên gò má đã mỏi nhừ từ lâu rồi: “Vâng tất nhiên rồi ạ, nhưng A Hoa phạm tội lần đầu, tôi nghĩ vẫn có thể châm chước được.”

Có việc phải cầu xin người khác thì không thể tự chủ được trong một số chuyện, ghét cay ghét đắng việc quan hệ xã giao kiểu này, nhưng Diêm Tiểu Đóa vẫn phải nhắm mắt nhắm mũi cố gắng ngồi vào bàn rượu. Ông tổng giám đốc ra điều kiện, chỉ cần Diêm Tiểu Đóa giúp ông ta giữ thể diện một chút, ông ta sẽ dựa vào quan hệ tìm người cứu A Hoa từ trong trại giam ra.

Bữa tiệc rượu đó kéo dài một mạch đến 11 giờ đêm mới kết thúc, sau đó Diêm Tiểu Đóa lại phải theo cái đám đầu tóc bóng lộn đó đi hát karaoke. Mặc dù cái thị trấn này không thể so sánh được với Bắc Kinh, nhưng khu vui chơi giải trí lại không hề kém cạnh chút nào. Trong một phòng hát lớn, các đại gia mới nổi là các ông tổng tay ôm eo em út tiếp tục uống rượu trong tình trạng đã ngà ngà say. Diêm Tiểu Đóa tay cầm micro đứng ở sân khấu trung tâm, họ chọn bài nào, cô hát bài đó, toàn là những bài hát thị trường vớ vẩn, không có nội dung ý nghĩa gì cả.

Diêm Tiểu Đóa đã uống nửa lít rượu trắng, dạ dày đã nhộn nhạo, lộn tùng phèo cả lên. Cô kiểm soát trốn ra khỏi phòng hát, đứng ở cửa sổ nhìn ra lối đi một lúc lâu. Những chiếc đèn neon ở đây không đủ chói lóa, những chiếc xe hạng sang ở đây không đủ nhiều, nhưng đều là những thứ hào nhoáng, lấp lánh dễ làm mê hoặc lòng người và cũng khiến cho người ta chán ghét.

Đang trong lúc trầm tư suy nghĩ, không biết một bàn tay dè xồm nào đó sờ sờ mông cô. Diêm Tiểu Đóa giận dữ quay người lại, nhưng gần như ngay lập tức lại chuyển sang bộ mặt cười cười, đó là cái tên giám đốc hói đầu. Ông ta đứng không vững, cứ xiêu xiêu vẹo vẹo, chân nam đá chân chiêu: “Cô Diêm thật là nể mặt quá, đúng là người trượng nghĩa. Chỉ là... chỉ là không biết cô Diêm đã có bạn trai hay chưa, tôi làm bạn trai của cô nhé, có thấy thế nào?”

Diêm Tiểu Đóa nghe mà chỉ muốn nhổ toẹt thẳng vào mặt lão ta, nhưng cuối cùng cũng đã nhẫn nhịn, kiềm chế lại: “Nghe ông nói lắm nhảm kia, tỉnh rượu nhớ về nhà ngay đi nhé, tôi còn đợi ông ngày mai cứu người đây.”

Giao kèo giữa cô và ông tổng giám đốc hói đầu đáng lẽ kết thúc tại đây, cô cũng coi như đã cố gắng hết sức làm tròn phận sự rồi. Nào ngờ, lão tổng giám đốc hói đầu đó lại vồ chạt lấy bàn tay của Diêm Tiểu Đóa, cả người phả ra một mùi rượu nồng nặc: “Này, tôi là thích những nữ minh tinh như các cô lắm đấy, làm người yêu của rồi đi, một năm tôi sẽ cho cô năm trăm nghìn nhân dân tệ, cô chỉ cần làm quảng cáo cho công ty chúng tôi một chút thôi.”

Diêm Tiểu Đóa ra sức hất bàn tay béo múp múp của lão ta ra: “Ông nói cái gì thế? Ông đáng tuổi ông tôi, thế mà còn đòi nói chuyện yêu với đương, ông có biết đến liêm sỉ không?”

Nếu không có nhân viên phục vụ dìu đi thì cái lão tổng giám đốc hói đầu đó đã ngã sổng soài ra sàn đất rồi: “Được...được, Diêm Tiểu Đóa mày thì có gì giỏi giang chứ, tao đây coi khinh mày! Nếu không phải vì mướn mày làm đại diện rở mặt thì tao đây cũng không thèm để ý đến mày...”

Lúc Diêm Tiểu Đóa chạy ra khỏi quán karaoke thì đã là ba giờ sáng rồi. Cô và lão tổng giám đốc hói đầu đó đã đánh nhau một trận tơi bời, chai rượu và đĩa hoa quả bay qua bay lại vèo. Cô cố gắng hết sức bảo vệ khuôn

mặt nhưng vẫn bị một mảnh thủy tinh của một vệt vào trán. Loại người như lão tổng giám đốc hói đầu này cô đã thấy nhiều rồi. Nhưng Diêm Tiểu Đóa cô cũng không phải tay vừa, chỉ là một lũ bị thịt, có gì đáng sợ cơ chứ. Cô đội mũ lên, vành mũ chạm vào vết thương, cô không thể không nhăn nhó.

Một mình Diêm Tiểu Đóa bơ vơ đi trên con đường phủ đầy bóng đen, con đường tối om chỉ có một hai cái đèn vàng vọt ảm đạm, bóng cô đổ dài thật dài trên mặt đất. Cô không biết đi đâu về đâu, trong lúc không biết làm thế nào thì cô chợt nghĩ đến đồn công an. Đã nửa đêm không thể vào trong được, cô đành phải ôm gối ngồi xỏm trước cửa. Mặc dù đúng là lạnh thật, nhưng nơi đây có lẽ là nơi an toàn nhất. Tuy cái lão tổng giám đốc đã sớm say đến bất tỉnh nhân sự rồi, nhưng không biết chừng nào lão ta đã uống thuốc giải rượu và đang đuổi theo truy sát cô, vì Diêm Tiểu Đóa đã lỡ tay làm bị thương cái dải tai trông rất có tướng phú quý của tên tổng giám đốc hói đó bằng một mảnh vỡ chai rượu.

Diêm Tiểu Đóa mò trong ba lô một nửa hộp diêm quẹt nhẹ nhàng vào sườn của hộp diêm, que diêm dài bị nắm chặt trong lòng bàn tay cô lóe lên một ngọn lửa bập bùng vàng nhạt. Ngọn lửa khẽ lay động, que diêm cháy hết chỉ còn tro lại sợi tro tàn đen sì. Cô đốt cháy hết que này đến que khác, đến khi chỉ còn sót lại một que cuối cùng. Cô không có khả năng cứu A Hoa a rồi, sau khi anh ta vào tù thì bản thân mình đến thăm nom một hai lần là được rồi.

Diêm Tiểu Đóa đang xoa xoa hai bàn tay vào nhau để sưởi ấm, chiếc điện thoại trong ba lô chợt kêu lên, không ngờ là Cố Nặc Nhất gọi đến. Cô vui mừng khôn xiết, không lời nào diễn tả hết được, đến nỗi nghe điện thoại mà giọng nói cứ run run rẩy rẩy: “Nặc...Nặc Nhất.”

“Cậu đang ở đâu?”

Diêm Tiểu Đóa quay người nhìn lại tòa nhà trông hơi cũ kĩ ở sau lưng: “Mình đang đứng ở trước cửa đồn công an”

Đầu bên kia điện thoại có sự im lặng khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi, Cố Nặc Nhất khịt mũi một cái bật ra tiếng cười: “Cậu quả đúng là Bé Ngốc, không biết tìm chỗ nào đó để ngủ một đêm sao?”

Diêm Tiểu Đóa đương nhiên biết rằng trong nhà nghỉ sẽ ấm áp hơn rất nhiều, nhưng nhà nghỉ thì không thể an toàn bằng cửa đồn công an được. Cô nghĩ là phải nói cái gì đó mới được, nhưng lời nói đến miệng thì quên bống mất. May quá, Cố Nặc Nhất vẫn tiếp tục nói: “Đừng nguyên ở đó, đừng đi đâu hết, mình đi đón cậu.”

Diêm Tiểu Đóa đập máy rồi mà vẫn không tin đó là sự thật, chỉ đến khi hai luồng sáng chói mắt của đèn pha ô tô xé toạc màn đêm di chuyển đến gần, cô mới chắc chắn được là mình đã không nghe nhầm, Cố Nặc Nhất đã đến đón cô, hơn nữa lại là hai đêm liên tiếp đón cô. Diêm Tiểu Đóa leo lên xe, không khỏi hai mắt đỏ hoe rom róm: “Cậu thật là một người tốt, mình kiếp sau có làm trâu, làm ngựa cũng không báo đáp được hết ân tình này của cậu.”

Cố Nặc Nhất bị lời nói đó của cô làm cho bật cười. Anh cười lên nhìn rất đẹp trai, đó tuyệt đối không phải là nụ cười giả tạo trên màn ảnh, thật ấm áp, thật yên bình, giống như con thuyền nhỏ neo đậu giữa vịnh biển lặng sóng, hoặc giống như con đom đóm lập lờ giữa đêm đen. Trong lòng Diêm Tiểu Đóa như có một sự chấn động mạnh. Cố Nặc Nhất của ngày xưa rất hay khóc nhè, khi cô lau hộ những giọt nước mắt long lanh lăn trên đôi má cậu ấy, cậu ấy đã báo đáp lại cho cô bằng một nụ cười tương tự như thế này, thì ra sau bao nhiêu năm, vẫn còn một chút gì đó chưa thay đổi.

Cố Nặc Nhất vuốt nhẹ lên mái tóc dài của cô: “Ngây người ra nhìn cái gì thế?”

Mấy đầu ngón tay của Cố Nặc Nhất tỏa ra một làn hơi ấm nhẹ nhàng, từ chân tóc của Diêm Tiểu Đóa, từng tí từng tí một truyền đi khắp người, sau cùng làm ấm áp cả trái tim cô. Cô bất giác đỏ bừng mặt, nói: “Mình chỉ nghĩ là, cậu cười không đáng yêu như trên ti vi.”

Cố Nặc Nhất thong thả chậm chạp điều khiển xe, tránh khỏi mấy hòn đá trên mặt đường: “Lúc nào cũng phải luyện tập cái kiểu cười mà khán giả thích, mình chán ghét lắm rồi.”

Cậu ấy mới có 23 tuổi, vậy mà trông như đã bước vào tuổi trung niên khi để sự mệt mỏi thoáng xuất hiện giữa hai hàng lông mày. Diêm Tiểu Đóa vẫn cười một cách ngờ nghệch: “Cậu xem cậu nói kìa, chẳng qua cậu đã quá thành công rồi, với những người như mình đây thì sẽ chẳng bao giờ nói ra những câu như thế đâu.”

Xe về đến địa phận thành phố Bắc Kinh thì trời đã sáng rồi. Những hàng xe lưu thông qua lại trên chiếc cầu vượt càng ngày càng đông đúc, xe đỗ được trước cửa tòa nhà mà Diêm Tiểu Đóa sống thì đã gần trưa. Diêm Tiểu Đóa ôm chăn đệm đi về phía phòng ngủ: “Nặc Nhất, nghỉ ngơi một lát đi, mình nhường giường cho cậu nghỉ đây.”

Cố Nặc Nhất ngồi ở ghế sofa, hai tay day day thái dương: “Rót cốc nước lạnh lại đây.”

Diêm Tiểu Đóa vội đặt chăn nệm xuống, đi rót ngay một cốc nước lạnh đúng như yêu cầu của Cố Nặc Nhất. Cố Nặc Nhất lấy từ trong người ra một lọ thuốc, uống hai viên với cốc nước lạnh. Diêm Tiểu Đóa nhìn thấy rất rõ, đó là thuốc giảm đau. Uống thuốc xong, anh bèn đứng dậy ngay: “Buổi gặp mặt tạp chí chụp ảnh bị lùi lại của ngày hôm qua, trong ngày hôm nay nhất định phải hoàn thành. Cậu nghỉ trước đi.”

Chiếc cửa chống trộm cọt kẹt một tiếng rồi đóng chặt lại, sau đó tiếng bước chân khần trương của Cố Nặc Nhất vang lên khắp hành lang. Diêm Tiểu Đóa đứng ở ban công nhìn theo chiếc xe sành điệu rời đi, trong lòng tràn ngập cảm giác hồ thẹn. Cô toàn mang đến phiền phức cho anh, anh xem ra cũng cảm thấy rất mất kiên nhẫn, nhưng có lẽ vì nể mặt cô mà chịu đựng không nói ra.

Cô cả đêm không được ngủ, bây giờ cũng cảm thấy đầu đau liên hồi. Cô cuộn mình trong chăn ấm áp, đôi mắt dần dần nặng trĩu đến mức khó mà mở ra được. Đúng vào lúc bắt đầu chìm vào giấc mộng thì một hồi chuông cửa vang lên làm cô tỉnh giấc. Diêm Tiểu Đóa mặt mày sầu khổ lê lét ra mở cửa, không ngờ là một bức thư chuyển phát nhanh quốc tế và một tấm bưu thiếp.

Dấu bưu điện ghi rõ rằng thư được chuyển từ Hà Lan, Diêm Tiểu Đóa chợt cảm thấy mơ mơ hồ hồ, cô cứ tưởng rằng cái anh chàng có mái tóc dài màu hạt dẻ kia từ đó về sau sẽ lặn mất tăm, biến mất không còn dấu vết gì chứ. Trong bức thư chuyển phát nhanh chỉ có một cái đánh dấu sách hình hoa tulip được làm thủ công rất công phu xinh xắn.

Quanh cảnh rực rỡ của đất nước Hà Lan được in trên một tấm bưu thiếp hẹp nhưng dài, trên đó còn có những cánh đồng hoa tulip rộng bao la bát ngát, xa xa điểm xuyết những chiếc cối xay gió và những ngôi nhà mái nhọn hoắt đứng lặng lẽ như từ bao đời nay. Chữ viết của Hà Trục cũng giống như con người anh, tự do, phóng khoáng, chỉ có một dòng chữ đó thôi nhưng cũng đủ để làm xao xuyến biết bao con tim: *Vốn nghĩ rằng kể từ ngày đó sẽ lãng quên, nhưng hóa ra lại là tự mình lừa dối lòng mình, không biết trên thế giới này còn có bao nhiêu kẻ ngốc như vậy. Đứng giữa cảnh biển thổi một luồng gió, nhớ nhung bay tận về phương xa...*

Chỉ có mấy dòng chữ ít ỏi đó thôi, nhưng đã bộc bạch được hết tình cảm, cho dù ngoài tên người nhận thư ra, anh không hề nhắc lại tên cô. Diêm

Tiểu Đóa nhớ lại buổi chiều mặt trời chiếu rọi qua những tán cây um tùm hôm đó. Hà Trục nắm chặt tay cô, nhất quyết không buông kéo về phía trước, nhưng cô đã phụ lòng người ta rồi.

Diêm Tiểu Đóa kẹp tám bưu thiếp vào giữa quyển nhật kí, đúng lúc đóng quyển sổ chợt nhớ ra việc gì đó, lại giở ra, thời gian lại trở về ngày 28 tháng 5 - *Diêm Tiểu Đóa vay của Cố Nặc Nhất 50 nghìn nhân dân tệ, còn có một cái thẻ đang đợi để trả lại.* Diêm Tiểu Đóa lấy bút đánh một dấu X dưới cái “thẻ đang đợi trả lại” rồi viết tiếp: *Ngày mừng 5 tháng 6, lại vay thêm Bé Cung 10 nghìn nhân dân tệ.*

Diêm Tiểu Đóa lại tiếp tục cuộn mình trong chăn ngủ, hai mắt còn chưa kịp nhắm thì tiếng chuông cửa lại vang lên. Lần này Diêm Tiểu Đóa đã mệt mỏi đến đỉnh điểm rồi, cô không muốn để ý gì nữa, chỉ muốn mặc kệ. Nhưng tiếng đập cửa càng ngày càng to, lại còn vang kèm theo một âm thanh mà cô vô cùng quen thuộc. Cô lồm cồm leo ra khỏi giường, nhìn qua cái lỗ nhỏ trên cánh cửa, quả nhiên là A Hoa.

Cửa vừa được mở ra, A Hoa đã nhảy chồm lên ôm chặt lấy Diêm Tiểu Đóa: “Ồi giờ ơi...Tiểu Đóa, thật đúng là người anh em tốt! Từ nay về sau cô chính là cha mẹ tái sinh của tôi, A Hoa tôi đây sẽ nghe lời cô một trăm phần trăm. Cô nói tôi đi về hướng đông thì tôi quyết không dám đi về hướng tây, cô bảo tôi làm gì cũng được hết!”

Diêm Tiểu Đóa bị anh ta ôm chặt đến nỗi gần như nghẹt thở, không có cách nào khác, đành phải véo vào eo anh ta một cái thật mạnh để thoát ra: “Anh đừng động vào tôi, tôi chê anh bẩn đấy!”

A Hoa lau nước mắt một cách vụng về, cười hề hề, giơ bàn tay lên sát mang tai: “Có trời đất chứng giám, tôi xin thề lần sau tôi sẽ không bao giờ dám vậy nữa.”

A Hoa mới được nhà giam thả ra nên có vô vàn chuyện kể lè, chuyện nọ xọ chuyện kia, từ chuyện bị ngược đãi trong tù đến những chuyện kì lạ ở phòng giam sát vách. Diêm Tiểu Đóa ngồi dựa vào ghế sofa, ngáp dài ngáp ngắn liên hồi. A Hoa vội đưa cho cô một điếu thuốc, vừa tìm bật lửa vừa nói: “Hút một điếu cho tỉnh người đi.”

Diêm Tiểu Đóa tiện tay cầm lấy điếu thuốc đưa lên một hít một hơi, từng làn hơi thuốc lá đưa nhau chui vào mũi A Hoa cầm chắc cái bật lửa trong tay, đưa đến trước mặt cô nhưng Diêm Tiểu Đóa hơi biến sắc. Cô bóp vụn điếu thuốc lá trong lòng bàn tay rồi ném vào chiếc gạt tàn.

“Ấy, Tiểu Đóa, cô làm sao thế? Không muốn hút thì đưa cho tôi chứ, vò nát một điếu thuốc rồi!”

Diêm Tiểu Đóa liếc nhìn A Hoa một cái sắc lẹm: “Anh mau đi đi, đây dọa tôi khổ sở mấy ngày nay rồi, bây giờ còn không để người ta yên tĩnh một chút.”

A Hoa xoa đầu gãi tai rồi cười một cách ngượng ngùng: “Cô cho anh vay một ít tiền nhé, nếu không thì đưa trước cho tôi số tiền phần trăm của vụ làm gương mặt đại diện này đi.”

Vừa nghe thấy gương mặt đại diện, Diêm Tiểu Đóa đã tức điên cả người, bèn thẳng tay quăng chiếc gối tựa lưng trên ghế sofa vào người A Hoa: “Ít nhắc đến mấy chữ gương mặt đại diện trước mặt tôi thôi! Tôi nói cho anh biết, tôi muốn phá bỏ hợp đồng, dù có phải bồi thường tôi cũng không nhận làm nữa.”

A Hoa vốn đã đuối lí, anh ta để mặc cho Diêm Tiểu Đóa giải tỏa hết nỗi căm phẫn, chỉ đứng dựa sát tường mà không dám ho he câu nào. May quá, tiếng chuông cửa đã giải nguy cho anh ta, A Hoa thoát một bước đã xông ra

trước cửa. Sau khi mở cửa, bộ mặt A Hoa lộ rõ vẻ kinh dị: “Cố...Cố Nặc Nhất!”

Diêm Tiểu Đóa cuống cuống vội vã đứng dậy khỏi chiếc ghế sofa. Cố Nặc Nhất đã đẩy A Hoa đang đứng chắn trước cửa ra để bước vào trong phòng. Diêm Tiểu Đóa hơi lấp ba lấp bắp: “Chụp ảnh xong rồi à?”

Cố Nặc Nhất chỉ “ừ” một tiếng, đứng ở cửa không bước thêm nữa: “Cùng mình về nhà nấu cơm.”

“Hả? À...vâng...”

Mệnh lệnh của Cố Nặc Nhất không thể không thực hiện, Diêm Tiểu Đóa liền mặc chiếc áo khoác vào, đeo cái ba lô lên vai, nói với A Hoa đã đứng ngây đó ra từ nãy đến giờ: “Anh còn chưa đi sao, tôi phải khóa cửa rồi.”

A Hoa lấy lại tinh thần: “Tiểu Đóa, tiền...”

Còn chưa đợi Tiểu Đóa mở miệng, Cố Nặc Nhất đã rút ví rồi chìa năm trăm tệ ra trước mặt A Hoa. A Hoa trông như vừa chịu một sự kích động vô cùng lớn, cầm tiền trong tay mà không ngừng lật qua lật lại để xem. Diêm Tiểu Đóa đẩy A Hoa ra khỏi cửa, khóa cửa xong xuôi rồi bước xuống cầu thang, leo lên cái xe thể thao của Cố Nặc Nhất. A Hoa vẫn đứng ngay trước cửa tòa nhà với bộ dạng ngây ngây ngô ngô. Cố Nặc Nhất đạp chân ga, chiếc xe lao vút về hướng nhà của Cố Nặc Nhất.

Hai người không về nhà luôn mà ghé vào siêu thị trước. Diêm Tiểu Đóa lẻo đẻo chạy sát sau Cố Nặc Nhất đã đội một chiếc mũ bóng chày sùm sụp, hai người trong nửa tiếng đồng hồ thu hoạch được đầy ăm ắp một xe thức ăn. Hôm nay mua quá nhiều đồ mà không gian trong xe lại không rộng lắm, Diêm Tiểu Đóa ôm cả một túi rau xanh to tướng ở trong lòng.

Diêm Tiểu Đóa rút rút chiếc túi nilon, để phát ra những âm thanh sột soạt sột soạt: “Cám ơn cậu đã cứu A Hoa ra.”

Cố Nặc Nhất hình như không nghe thấy, chỉ dừng xe lại ở điểm dừng xe tạm thời. Anh nhắm mắt lại day day hai bên thái dương: “Có mang bằng lái xe đi không?”

Diêm Tiểu Đóa gật đầu.

“Cậu lái xe đi.” Vừa dứt lời Cố Nặc Nhất đã xuống xe để đổi chỗ cho cô. Diêm Tiểu Đóa ngồi trên ghế lái hít hà một hơi thật sâu, cô đã lâu lắm không tự lái xe. Mặc dù tài nghệ lái xe của Diêm Tiểu Đóa không tồi, nhưng dù sao thì xe của Cố Nặc Nhất cũng rất đắt tiền, cảm thấy một gánh nặng tâm lý đang đè nặng nên cô chỉ duy trì tốc độ trên dưới 20 ki lô mét một giờ. May mà Cố Nặc Nhất không để ý, Cố Nặc Nhất buồn ngủ đến cực điểm nên đã thiếp đi từ lúc nãy rồi.

Xe về đến tòa nhà, Cố Nặc Nhất liền tỉnh dậy, hai người khệ nệ tay xách nách mang ôm hết túi lớn đến túi bé lên lầu. Nhìn Diêm Tiểu Đóa đã sẵn sàng trong chiếc tạp dề, Cố Nặc Nhất đột nhiên bước ra khỏi cửa: “Buổi tối cậu ăn cơm một mình đi, mình còn một buổi họp báo.”

Diêm Tiểu Đóa còn chưa kịp phản ứng gì thì cánh cửa đã đóng sập lại, cô chậm chạp tháo chiếc tạp dề ra, Cố Nặc Nhất thật quá kì lạ, rõ ràng là yêu cầu cô nấu cơm, thế mà lại không ở nhà dùng cơm. Bé Dưa lâu lắm rồi không nhìn thấy Diêm Tiểu Đóa nên sán sát lại gần, rên rỉ mấy tiếng rồi liên tục kêu meo meo. Diêm Tiểu Đóa nhắn tin cho Cố Nặc Nhất một tin, bảo anh kết thúc chương trình thì về nhà ăn cơm.

Vẫn là gà hầm hạt dẻ và cá hấp, Diêm Tiểu Đóa nấu cơm xong đâu đấy thì lại không còn cảm giác muốn ăn nữa. Cô nằm ôm Bé Dưa trong căn phòng ngủ mà cô từng ngủ lại. Đã thức trọn một ngày một đêm, bây giờ cô

có cảm giác phiêu phiêu mơ màng trôi mà không thể xác định được phương hướng. Hậu quả của việc thiếu ngủ quả là nghiêm trọng, nhưng Cố Nặc Nhất vẫn đang phải vất vả làm việc, Diêm Tiểu Đóa thật khâm phục anh. Chiếc di động của Diêm Tiểu Đóa gần như bị A Hoa gọi đến cháy máy, cô bắt đầu dĩ miễn cưỡng bấm nhận máy, đầu bên kia oang oang vang lên giọng nói đầy kích động và không giấu được sự vô cùng hào hứng của A Hoa: “Tiểu Đóa! Cô và Cố Nặc Nhất đang yêu nhau sao? Đây quả đúng là một tin sét đánh, long trời lở đất. Tôi... tim tôi suýt nữa thì nhảy ra khỏi lồng ngực luôn!”

Diêm Tiểu Đóa cau mày lại: “A Hoa, không được ăn nói lung tung. Anh là được Cố Nặc Nhất cứu ra đây, tôi đang giúp anh trả người ta món nợ ân tình đây này! Nếu anh quả thật là người có chút lương tâm thì mau ngậm cái mồm thôi của anh lại.”

Mặc dù đã bị nói như vậy nhưng A Hoa vẫn không thể bình tĩnh lại được: “Chúng ta thân thiết như vậy, tôi làm sao có thể tùy tiện nói lung tung được chứ, cứ yên tâm hàng trăm phần trăm đi!”

Dập tắt điện thoại, tai Diêm Tiểu Đóa vẫn còn văng vẳng tiếng léo nhéo của A Hoa. Cô lắc lắc cái đầu đang đặc quánh lại như hồ dán rồi ngã vật ra giường bất tỉnh nhân sự. Cũng không rõ lắm bản thân mình đã ngủ trong bao lâu, cô mơ hồ cảm thấy nhói đau trong cơn mơ, trước mắt còn hiện ra một bóng người mờ mờ ảo ảo, cô trở mình rồi lại tiếp tục chìm sâu vào giấc ngủ.

Tỉnh dậy một lần nữa, cô thấy trên người đã được đắp một lớp chăn, Bé Dưa chẳng có phép tắc gì hết đang ngủ ngon lành trên chiếc gối, làm cho cô cả đêm không được gối đầu. Bên ngoài cửa sổ trời đã sáng tỏ, Diêm Tiểu Đóa nhìn đồng hồ, không ngờ đã 11 giờ trưa rồi.

Cô vội vàng leo xuống giường, tầng trên tầng dưới tìm một lượt, không thấy bóng dáng của Cố Nặc Nhất đâu, nhưng đồ ăn trong bếp thì không thấy nữa, nồi niêu bát đĩa đều sạch bóng. Diêm Tiểu Đóa mở tủ lạnh, bên trong chỉ còn lại nửa con cá hấp. Thì ra, Cố Nặc Nhất có về nhà thật.

Cô không định sẽ ngủ lại nhà Cố Nặc Nhất nên đồ dùng vệ sinh cá nhân không mang theo, bất giác cảm thấy ỉu dột. Diêm Tiểu Đóa vừa mở điện thoại liền nhìn thấy tin nhắn của Cố Nặc Nhất: *“Đã mua khăn mặt và bàn chải đánh răng mới, để trên bàn uống nước ở phòng khách.”*

Những tia nắng mặt trời ấm áp chiếu rọi qua cửa sổ vào phòng tắm, Diêm Tiểu Đóa buộc gọn mái tóc rồi rửa mặt mũi. Cô rất thích kem đánh răng của Cố Nặc Nhất, thoang thoang mùi anh đào nhẹ nhàng, khiến cho người ta cảm thấy vô cùng thoải mái. Cô còn thích những hoa văn họa tiết phức tạp kiểu Châu Âu được in mờ trên những tấm gương gắn trước lavabo rửa mặt. Lúc soi gương, Diêm Tiểu Đóa đột nhiên lặng người lại, cô vén tóc mái lên, vết thương trên trán có một vết màu hồng nhạt, vết thương cũng đã khép miệng lại. Cái bóng người mờ mờ ảo ảo tối qua là Cố Nặc Nhất, anh ấy đã bôi thuốc lên vết thương cho cô.

Diêm Tiểu Đóa lặng lẽ đánh răng như một cái máy, hai mắt đỏ hoe. Cố Nặc Nhất càng đối tốt với cô, cô càng cảm thấy tự ti. Anh ấy không chỉ đẹp trai lòng rộng, vô cùng giàu có mà có sự nghiệp cũng rất thành công. Còn mình thì sao? Đã không được xinh đẹp như ngày trước, lại còn không nhận được vai diễn nào. Diêm Tiểu Đóa cô đứng trước Cố Nặc Nhất chỉ là một cô hề vô danh tiểu tốt chẳng đáng kể gì.

“Không ngờ vừa mới ngủ dậy.”

Cố Nặc Nhất đã về nhà, nhìn thấy Diêm Tiểu Đóa vừa mới đang rửa mặt mũi, bất đắc dĩ lắc lắc đầu. Lúc Diêm Tiểu Đóa chui ra khỏi toilet thì Cố

Nặc Nhất đang yên vị trên ghế sofa đọc một tờ tạp chí nào đó, Bé Dưa lười nhác nằm dưới chân anh tiếp tục ngủ.

Diêm Tiểu Đóa vừa xoa xoa vết thương trên trán tiến sát đến gần trước mặt anh: “Buổi trưa ăn gì nhỉ?”

“Nấu bát mì gì đó thôi.”

Mì Dương Xuân là đơn giản nhất, mỗi người một bát. Không khí vẫn như trước, nhưng Diêm Tiểu Đóa đã dần dần làm quen được, cô không nói năng gì. Cho dù cô có nói gì đi chăng nữa thì e rằng Cố Nặc Nhất đều không thích nghe.

“Trứng ốp lết chín kĩ quá, mình thích ăn lòng đào một chút.”

Diêm Tiểu Đóa “ồ” lên một tiếng rồi tiếp tục xì xụp bát mì của mình. Cố Nặc Nhất đã đặt đĩa bát xuống: “Ngày mai mình phải đi Thanh Đảo quay phim, cậu cứ ở lại đây giúp mình chăm sóc Bé Dưa và dọn dẹp nhà cửa.”

“Nhưng...Nặc Nhất, mình cũng phải làm việc mà.”

Cố Nặc Nhất nghe xong, miệng khẽ nhếch mép cười: “Cậu nhận được vai diễn rồi?”

“Không.”

“Có hợp báo phải đi chăng?”

“Cũng không phải.”

“Một tháng mười nghìn nhân dân tệ, như thế đủ cho cậu chăm sóc Bé Dưa rồi chứ?”

Diêm Tiểu Đóa cứ ngỡ mình nghe nhầm, ai ngờ Cố Nặc Nhất lại chìa cái thẻ ngân hàng đã bị anh lấy lại mấy ngày trước: “Cái thẻ này đưa cho cậu, nhớ kĩ này, chỉ một mình cậu được dùng, không được đưa cho bất kì kẻ khác nào, đặc biệt là cái tên A Hoa đó.”

“Mình có thể giúp cậu chăm sóc Bé Dưa miễn phí mà, cậu giúp mình giới thiệu với một ông đạo diễn đi, được không? Mặc...mặc dù mình không qua trường lớp đào tạo chuyên nghiệp, nhưng mình rất có kinh nghiệm...”

“Đừng nói nữa.” Cố Nặc Nhất cắt lời Diêm Tiểu Đóa, anh đứng khoanh hai tay nhìn đôi mắt buồn rười rượi ở trước mặt: “Đừng cố chen chân vào nữa, cái giới này không hợp với cậu đâu.”

Mặc dù không phải là lần đầu tiên nghe được mấy câu như thế này, nhưng lần này là do chính Cố Nặc Nhất nói ra, bản thân Diêm Tiểu Đóa vẫn cảm thấy run rẩy lạ thường: “Mình thật sự... có kém như vậy không? Mình cũng... từng nổi tiếng mà...”

“Tại sao cứ phải chen chân vào cái giới này? Nếu đã hết thời rồi thì cứ bình thản nhã nhặn mà rút lui đi, cậu còn có thể làm được rất nhiều những công việc thú vị khác.”

Diêm Tiểu Đóa đứng ngây đờ nhìn Cố Nặc Nhất ở trước mặt, trong lòng cảm thấy như một con thiên nga đang lượn vòng sai cánh giữa trời xanh, bỗng một tiếng súng vang lên làm cho cô rơi từ tầng mây xanh xuống tận mặt đất, cho dù có cố gắng vùng vẫy đập cánh thế nào đi chăng nữa. Trước mặt Cố Nặc Nhất, mọi sự nguy trang đều là vô ích, đến cuối cùng đều sẽ bị bắt hiện nguyên hình mà thôi. Diêm Tiểu Đóa hơi nắm tay lại: “Thì ra, cậu

cũng nghĩ như vậy. Thật là xin lỗi cậu, cứ bám dính lấy cậu, tiền mình sẽ trả cậu sớm.”

Hai tai Diêm Tiểu Đóa kêu u u không ngừng, cô xách chiếc ba lô của mình lên rồi nhanh chóng đi về phía cửa, cô cúi gập đầu xuống, không nhìn cậu ấy, chỉ khẽ nói một tiếng “Tạm biệt”.

Cô không đi thang máy mà chạy một mạch từ tầng 20 xuống. Đứng ở phía dưới tòa nhà, cô ngẩng đầu lên nhìn cánh cửa quen thuộc, cái ban công rộng trước cửa sổ chỉ có bóng dáng nhỏ bé của Bé Dưa. Cứ nghĩ rằng cậu ấy đối tốt với mình, cứ nghĩ một cách hão huyền rằng có thể đạt được cái gì từ cậu ấy, là do bản thân quá tham lam, cũng không biết lượng sức mình. Cố Nặc Nhất không phải là một thằng ngốc, cậu ấy không có lí do gì, cũng chẳng có trách nhiệm gì phải giúp đỡ cô.

Trong cái thế giới này, không tồn tại bất kì điều gì là tự nhiên mà xảy ra cả.

Diêm Tiểu Đóa cô độc bước đi, phía sau vang lên một tiếng gầm của xe ô tô. Cô vội vàng tránh vào những bồn hoa ở mép đường, chiếc xe thể thao ầm ầm lao vút qua. Cố Nặc Nhất đeo cặp kính đen tựa như một cơn gió, vút biến mất hút ngay bên cạnh cô. Diêm Tiểu Đóa nhấc chân lên, những chiếc lá cây rơi trên mặt giày rớt xuống bùn đất trong mấy bồn hoa.

Vào mùa này, khách du lịch từ các vùng khác đến Bắc Kinh đông nghẹt một cách lạ thường, tàu điện ngầm cũng chen chúc chật cứng. Cô bị mắc kẹt trong biển người, nghe được rất nhiều giọng địa phương khác nhau, trong lòng bỗng dưng cảm thấy khó chịu một cách đáng ngạc nhiên. Về được đến nhà mình, cô lăn luôn ra giường rồi ngủ một giấc đã đời, ngủ say đến nỗi không còn biết trời đất gì. Giấc mơ cũng là một màn xám xịt u u mê mê, cô đã không phân biệt được thực tại và hư ảo nữa rồi. hai giờ sáng tỉnh dậy, cô bật ti vi lên, chương trình phim truyện nửa đêm đang phát lại những

bộ phim hay tiêu biểu của mấy năm về trước. Trong những bộ phim truyền hình đó, còn có thể nhìn thấy bóng dáng cô. Những diễn viên cùng đóng phim năm đó, đến bây giờ, một số người đã mờ nhạt dần và biến mất khỏi showbiz, cũng có một số ít người giành được những thành công vang dội, trong những ngôi sao nhí đóng phim năm đó, có một người đã lấy chồng, an phận một cuộc sống mẹ hiền vợ thảo.

Đó là bộ phim truyền hình đã làm cho cô trở nên nổi tiếng, cũng là bộ phim mà cô không cách nào vượt qua nổi, để lại cho cô rất nhiều kỉ niệm đẹp đẽ, nhưng còn nhiều hơn thế nữa là một cảm giác mát mát hệt hăng. Diêm Tiểu Đóa tắt ti vi đi. Cô đã lâu lắm rồi không lên mạng, lần này đăng nhập vào “trang web của Diêm Tiểu Đóa”, cô phát hiện ra có mấy kẻ cố tình bôi xấu cô, trang web đã nhuốm một màn khói đen u ám. Nếu như mọi khi, cô nhất định sẽ dùng nick ảo để tranh cãi quyết liệt đến cùng với mấy tên xấu xa đó. Tuy nhiên, tại thời điểm này, cô đã cảm thấy hoàn toàn kiệt sức rồi.

➤©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Chuyển sang trang web khác để xem qua tin tức, những khung quảng cáo đáng ghét bất ngờ nhảy xổ ra trước mắt, là quảng cáo giới thiệu cho bộ phim “Nợ tôi một cái ôm”. Bộ phim sắp sửa được phát sóng vào mùa hè này, chiến dịch quảng cáo bây giờ đã rất mạnh mẽ. Cố Nặc Nhất trong quảng cáo đang làm một động tác thân mật vô cùng kì quặc với nữ diễn viên chính, Diêm Tiểu Đóa tiện tay tắt luôn máy tính. Rất muốn triệt để cáo biệt với quá khứ nhưng xem ra đó không phải là một chuyện dễ dàng.

Chiếc di động đã im lìm hồi lâu của Diêm Tiểu Đóa lại vang lên, liếc nhìn một cái, không phải là Cố Nặc Nhất, trong lòng cô thoáng chút thất vọng. Bấm nghe điện thoại, là tiếng gào lên giận dữ đến lạc giọng của A Hoa: “Diêm Tiểu Đóa có phải cô phát điên rồi không? Không thể ngờ được là cô dám đánh nhau với cả ông tổng giám đốc của công ty mời cô làm đại diện! Cô còn muốn trụ chân được ở cái giới showbiz này không đấy hả? Cô

có biết là tôi vất vả như thế nào mới tìm được cái gương mặt đại diện đó không?”

Diêm Tiểu Đóa nhắc điều thuốc ở trên bàn lên, mân mê một lượt điều thuốc thon dài, nói: “Anh gào thét cái gì thế hả? Nếu không phải là vì cứu anh thì tôi có đi uống rượu cùng với mấy thằng đàn ông không ra gì đó không? Anh nếu còn lương tâm thì tự đi mà giải quyết đi.”

A Hoa im lặng trong giây lát rồi lại cười hề hề: “Xem cô nói kìa, tôi nào biết là cô vì tôi mà phải làm nhiều chuyện như vậy đâu. Nhưng cái tay đầu hói đó cũng không phải tay vừa đâu, dù sao thì cũng là cô đánh người, bây giờ hẳn đang nằm bệnh viện đấy, dọa là sẽ kiện chúng ta ra tòa.”

Diêm Tiểu Đóa châm điều thuốc, cầm trong tay nghịch nghịch một lúc. Cô chẳng qua cũng chỉ là cửa rách một bên tai của cái tên đầu hói đó, làm gì đến mức phải nằm viện. Cô rít nhẹ một hơi thuốc, lửa đầu thuốc lóe lên một chớp sang giữa căn phong tối om: “Anh chẳng phải là đã nói... tôi là bố mẹ tái sinh của anh sao? Vì vậy, việc này anh tự tìm cách giải quyết đi, đừng làm phiền tôi thêm nữa.”

Diêm Tiểu Đóa tắt hẳn điện thoại. Nỗi cô đơn và sự thất vọng mất mát như những làn khói thuốc dần dần lan tỏa ra, đầy ứ cả tâm hồn. Diêm Tiểu Đóa kéo rèm cửa sổ ra, giữa màn đêm tối kịt chỉ có vầng trăng sáng. Con đường này càng đi càng gặp nhiều khó khăn, có lẽ cô quả thật không phù hợp với cái thế giới giải trí này rồi.

Nếu dễ dàng rút lui như vậy, thì cảm giác tội lỗi đó, e rằng cả đời này cô sẽ không thể rũ bỏ nổi.

Những lúc tâm trạng không tốt, Diêm Tiểu Đóa thường thích mua mì tôm loại có thể ăn sống, một tệ một gói, sau đó bóp nát toàn bộ thành những mẩu vụn. Nghe những tiếng lạo xao giòn tan, trong lòng cô cảm thấy thoải

mái hơn nhiều. Đồng mì đã bóp nát vụn, nhưng trong lòng Diêm Tiểu Đóa vẫn chưa thể trấn áp được nổi u sầu. Những lời nói máy móc châm chọc của người khác, từ trước đến nay cô đều không thêm để ý, nhưng lần này đã qua một tuần rồi, tại sao cô vẫn cảm thấy buồn bực thế này? Chỉ vì những tình cảm đã có với Cố Nặc Nhất từ hồi nhỏ sao? Nghĩ đến đây, cổ họng Diêm Tiểu Đóa trở nên nghẹn đắng. Cô lấy thìa sục vào túi mì vụn, hút từng thìa từng thìa vào miệng, Diêm Tiểu Đóa đã ăn tổng cộng tám túi rồi, dạ dày cảm thấy rất không thoải mái. Cô không dám uống nước, vì sợ chỗ mì trong bụng sẽ trướng phình ra, như vậy sẽ càng thêm khó chịu.

Cuốn danh bạ điện thoại dày cộm cộp, Diêm Tiểu Đóa lật từng trang từng trang để tìm kiếm, gọi cho từng vị đạo diễn ngày trước đã từng hợp tác, một giọng nói ấm áp vang lên, lặp đi lặp lại “Số máy quý khách vừa gọi không nằm trong vùng phủ sóng” hay “Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được”, thực ra Diêm Tiểu Đóa biết, cô biết là bọn họ đều cài đặt số máy của cô ở ngoài vùng liên lạc, nhưng cô vẫn hi vọng rằng có thể mình sẽ gặp may mắn.

Mặc dù không muốn liên lạc với A Hoa, nhưng lúc này chỉ có A Hoa mới có thể giúp cô tìm ra con đường sống. A Hoa nhận điện thoại, gọi cô bằng ngữ điệu kì quặc mờ ám đáng ngờ: “Mẹ trẻ Diêm”. Diêm Tiểu Đóa biết anh ta đang rất tức cô, tức cô vì đồng tiền chia đến tận mặt rồi còn hất bỏ.

Nhưng sở trường giỏi nhất của Diêm Tiểu Đóa chính là biết co biết duỗi, cô cười cười rồi nói với A Hoa: “Anh A Hoa à, em biết anh là một người có bản lĩnh nhất rồi, cái việc đó đã giải quyết xong chưa?”

“Chẳng lẽ lại không biết A Hoa tôi là ai, việc đó chẳng lẽ còn chưa xử lí xong sao?”

Diêm Tiểu Đóa nghe thấy anh ta nói như vậy thì thở phào nhẹ nhõm, tảng đã gánh nặng trong lòng cuối cùng đã được trút bỏ: “Mau tìm giúp tôi một vai diễn đi. Nếu mãi không nhận được vai diễn như thế này thì tôi sẽ phải treo niêu mất.”

“Người anh em đề xuất cho cô một ý tưởng, không biết cô có đồng ý nghe không?”

Diêm Tiểu Đóa biết đó chẳng phải ý tưởng gì hay ho, nhưng vẫn nhẫn nại nghe tiếp: “Anh nói đi.”

“Tôi sẽ thuê cho cô một số tay tung tin trên mạng, sau đó sẽ lan truyền tin đồn tình ái giữa cô và Cố Nặc Nhất. Quan hệ giữa cô với anh ta không phải bình thường, cô cứ rào trước đón sau với anh ta trước, tôi nghĩ anh ta sẽ không có ý kiến gì đâu. Nếu anh ta chịu phối hợp thì hiệu quả sẽ không thể tưởng tượng được đâu.”

Cái ý tưởng này quả nhiên là tòi tẽ không để đâu cho hết, Diêm Tiểu Đóa vừa nghe thấy ba tiếng “Cố Nặc Nhất”, trong lòng đã cảm thấy nặng trĩu: “Tôi sẽ không dựa vào xì căng đan để mà tiến thân đâu.”

Đầu dây bên kia vọng lại hai tiếng cười khô khốc của A Hoa: “Mẹ trẻ Diêm của tôi à, lúc đầu chính cô còn yêu cầu tôi phải tìm cho cô một minh tinh phù hợp để mà tung tin tình ái giữa giới showbiz với nhau, đến bây giờ xuất hiện một người sẵn ăn như vậy, thì cô lại không vừa lòng. Sao cô lại có lớn mà không có khôn thế hả?”

Những chuyện mượn danh tính của người khác để tiến thân không còn xa lạ gì. Diêm Tiểu Đóa cũng không hề chê bai bài xích gì, cái mà cô từ chối ở đây chính là Cố Nặc Nhất, người đã khiến cô cảm thấy vô cùng khó xử, không thể chịu đựng được: “Tôi đang bảo anh tìm vai diễn cơ mà, anh nói mấy thứ linh tinh ta linh tinh đấy làm cái gì?”

“Được rồi! Tôi không nói lại được mẹ trẻ. Mẹ trẻ cứ đợi đấy, tôi đây sẽ đi đàm phán kiếm mối về.”

Diêm Tiểu Đóa chẳng có việc gì làm nên mang tất tần tật quần áo ra giặt một lượt, rất nhiều trong số váy áo dạ hội lộng lẫy đó đã hết mốt từ lâu rồi. Cô còn cầu kì mua một chiếc tủ có móc áo tự động, dựa vào các hình ảnh mẫu mới mới trên tạp chí mà sửa sang, thay đổi lại một chút đồng quần áo của mình. Tiền nhàn rồi dành để sắm sửa quần áo cô không còn nữa rồi, những gì bây giờ cô có chỉ còn lại là một đồng thời gian nhiều như vô tận.

A Hoa mấy ngày liền tắm cá chim trời, chẳng có tin tức gì, Diêm Tiểu Đóa không biết trong lòng đã nguyên rửa anh ta bao nhiêu lần rồi. Nhàn rồi buồn chán, Diêm Tiểu Đóa từ sáng sớm đến tối mịt chỉ biết đi dạo lung tung vô định khắp phường trên phố dưới. Thứ duy nhất mà cô mong chờ chính là những tấm bưu thiếp mà Hà Trục đều đặn gửi đến, mỗi lần cách nhau không quá ba ngày.

Trên những tấm thiếp mỏng manh đó đều được viết lèo tèo dăm ba chữ ít ỏi, nhưng lại ấm áp ngọt ngào tựa lời văn trong thư tình, Hà Trục thậm chí còn mời cô đến thăm Hà Lan.

Amsterdam, quả thật là một cái tên khó phát âm, đó là nơi mà Hà Trục đang dừng chân. Diêm Tiểu Đóa thầm nghĩ, đó là một chốn xa xôi mà cô cả đời này sẽ chẳng bao giờ đặt chân tới được. Cô sắp xếp gọn gang mấy tấm bưu thiếp theo ngày tháng gửi đến, sau đó tìm một chiếc hộp nhựa trong suốt, cất toàn bộ chỗ bưu thiếp và chiếc hộp có hình cậu bé rô bốt hoạt hình Astro Boy vào trong một cách ngăn nắp.

Cô rất muốn biết Hà Trục còn có thể kiên trì như thế này bao nhiêu thời gian nữa, còn bao lâu nữa thì sẽ lãng quên cô mãi mãi.

Chương 3: Hạnh phúc mong manh, bình yên nơi đâu

Từ sau vụ tranh luận không lấy gì làm vui vẻ với Cố Nặc Nhất, Diêm Tiểu Đóa cũng không hiểu mình bị làm sao, cứ cảm thấy nhớ nhung Bé Dưa. Trong căn nhà của Cố Nặc Nhất, chẳng có thứ gì đáng để cô lưu luyến cả, chỉ có duy nhất Bé Dưa là ngoại lệ. Cô dựa theo trí nhớ tìm đến cửa hàng nhận gửi nuôi vật nuôi đó, ở trong một khoảng không gian nhỏ hẹp được ngăn cách với bên ngoài bằng cánh cửa kính, Bé Dưa hình như đã đánh hơi thấy mùi của cô. Nó cuống quýt liên tục kêu meo meo, bộ móng vuốt mồm mím đập đập cào cào lên cánh cửa, phát ra những đợt âm thanh cao vút, nghe thật chói tai.

“Con mèo của Cố Nặc Nhất hơi cổ quái một chút, không được thân thiện với mọi người lắm, có lẽ nguyên nhân là do nó bị đem gửi nuôi trong một thời gian dài quá. Tôi cũng đã khuyên anh ấy là nên tìm cho Bé Dưa một mái nhà khác ổn định hơn.”

Chủ cửa hàng đứng bên cạnh Diêm Tiểu Đóa, nhìn Bé Dưa mà lắc đầu tỏ vẻ ngao ngán. Trong lòng Diêm Tiểu Đóa đột nhiên trào lên một cảm giác tội lỗi vô tận, là do cô đã từ chối lời xin giúp đỡ chăm sóc Bé Dưa của Cố Nặc Nhất, nên Bé Dưa mới ra nông nỗi không còn chỗ nào có thể về như thế này. Nghe chủ cửa hàng nói, giống mèo lông xù này là một loài rất sợ cô đơn, cần được nhiều thời gian ở bên để vỗ về, chăm sóc. Con mèo này là do Cố Nặc Nhất nhặt được khi còn đang du học ở bên Mỹ, anh đã phải tốn rất nhiều công sức và tiền bạc mới có thể mang nó về nước. Cũng chính vì thế mà Cố Nặc Nhất không muốn tìm một ngôi nhà khác cho Bé Dưa.

Lúc Diêm Tiểu Đóa rời đi, Bé Dưa vẫn tiếp tục kêu rên không ngớt, nhưng cô thậm chí không dám ngoái đầu lại để nhìn. Cứ tưởng rằng, trông

thấy Bé Dưa rồi thì tâm trạng sẽ chuyển biến tốt lên, nhưng không ngờ, bây giờ xem ra còn càng tệ thảm hơn. Diêm Tiểu Đóa mua một xiên bọ cạp rán giòn rồi vừa đi vừa nhấm nháp, cô rất thích đứng trên chiếc cầu vượt sang đường rồi nhìn xuống những dòng xe cộ vội vã đi qua đi lại như con thoi.

Đời người chẳng phải cũng như vậy sao, vui buồn lẫn lộn, sinh ly tử biệt, hưởng hờ chi là một con mèo? Bản thân mình còn chưa lo nổi, vậy mà còn muốn đeo bông để ý quan tâm đến những vật mà mình không thể nào bảo vệ được, vậy thì càng thêm đau lòng thôi. Ánh mắt ngóng chờ của Bé Dưa cứ lớn vồn trong đầu, Diêm Tiểu Đóa lắc lắc đầu như muốn xua hình ảnh đó ra khỏi tâm trí mình.

Chuông điện thoại trong túi kêu lên, là một số máy lạ gọi đến. Những cuộc điện thoại như vậy, thông thường Diêm Tiểu Đóa sẽ không nghe. Một lúc sau, có một tin nhắn được gửi tới: “Chào bạn, tôi là đạo diễn của chương trình *“Tối nay hẹn hò nhé”*, tôi muốn mời bạn làm khách mời đặc biệt của chương trình.”

Khách mời đặc biệt ư? Diêm Tiểu Đóa nhanh chóng trả lời lại tin nhắn: “*Có cát sê tham dự không?*”

Chỉ mười giây sau đã có tin nhắn hồi đáp: “*Có, xuất hiện với tư cách là khách mời đặc biệt của Cố Nặc Nhất. Mời bạn gọi điện để nói chuyện cụ thể hơn.*”

Không ngờ lại liên quan đến Cố Nặc Nhất, Diêm Tiểu Đóa cau mày lại. Khi gió thật, cái thế giới này rốt cục là làm sao thế nhỉ? Những người không muốn dây mơ rễ má gì đến thì lại cứ nhảy xổ ra trước mặt là sao?

Đang lúc nghĩ ngợi lung tung thì vị đạo diễn kia gọi điện lại. Nghĩ đến số tiền cát sê, Diêm Tiểu Đóa bèn nhắc máy nghe luôn. Sau một hồi trao đổi

cụ thể, Diêm Tiểu Đóa đã không chút chần chừ mà nhận lời tham gia chương trình ngay. Biết co biết duỗi mới có thể làm nên đại sự, cô không sợ bị mất mặt, chỉ sợ bị mất tiền. Bản thân cô đã là một người chẳng có điểm nào tốt đẹp trong mắt của Cố Nặc Nhất thì cô còn gì để sợ nữa.

Đó là một buổi chiều với nắng vàng rực rỡ, cô chú ý trang điểm thật đẹp, khoác lên người bộ váy áo lễ hội đã được sửa sang lại. Mặc dù trông đã xuống sắc nhiều, nhưng nói cho cùng thì cô cũng có nhan sắc trung bình khác trở lên, mọi cơ hội được lên màn ảnh nhỏ, cô đều không thể bỏ lỡ. Đến trường quay rồi, cô mới vỡ lẽ, thì ra khách mời đặc biệt không chỉ có một mình cô, ví dụ còn có một bạn học người Mỹ của Cố Nặc Nhất, một giáo viên dạy piano hồi mới chập chững nhập môn, còn có một số diễn viên gạo cội từng đóng phim chung.

Diêm Tiểu Đóa bị xếp ngồi cạnh ngay một diễn viên già đã 70 tuổi, ông ấy và Cố Nặc Nhất đã từng vào vai ông cháu trong một bộ phim. Vị diễn viên gạo cội ấy cứ chốc chốc lại lấy khăn mù xoa ra lau nước bọt, run rẩy nhìn mọi người bận rộn chạy qua chạy lại.

Diêm Tiểu Đóa thấy tế nhị quá bèn bắt chuyện với ông diễn viên đó: “Ông sao lại cũng đến tham gia những chương trình như thế này thế? Ông không thấy mệt sao?”

“Ha ha... cũng là để vận động xương cốt một chút, không thể cứ ngồi lì một chỗ ở nhà mãi được...”

Diêm Tiểu Đóa không nhiều lời nữa. Người ta cao tuổi đến là để tập luyện sức khỏe, còn cô chẳng qua là tham gia rồi nói linh tinh mấy câu, để kiếm miếng cơm, quả đúng là không cùng chung một đẳng cấp.

Khán giả sớm đã ngồi kín trường quay rồi, chỉ còn cách giờ bắt đầu chương trình nửa tiếng đồng hồ, toàn bộ ê kíp chương trình đang điều chỉnh, hoàn thiện nốt những công đoạn cuối cùng. Trên ghế khán giả có một số các bà các cô túm tụm vào nhau, mỗi người một câu tăng bốc khen ngợi.

“Còn nhớ cái hồi tôi sinh em bé năm đó, trên đầu giường dán kín ảnh của Tiểu Đóa, thế là quả nhiên sinh được một cô công chúa xinh xắn tuyệt vời đấy.”

“Tôi là tôi thích nhất Diêm Tiểu Đóa đấy, cô gái này hồi nhỏ trông long lanh cứ như thiên thần ấy nhỉ.”

...

Diêm Tiểu Đóa nở một nụ cười hết sức xã giao, hai gò má trông hơi cứng nhắc, thiếu tự nhiên. Nhắc đến “hồi nhỏ” của cô thì vô hình chung, có khác nào đã cửa sâu vào vết thương của cô, nhưng điều càng khiến cô cảm thấy mất mặt thì vẫn còn ở phía sau. Các bà cô cầm quyển album ảnh mới xuất bản của Cố Nặc Nhất trên tay, giở đại ra một trang bất kì: “Tiểu Đóa à, kí tên vào đây cho cô đi, cô cầm về cũng dễ khoe khoang với bà con phố trên xóm dưới.” Trời đất, mấy bà mấy mẹ này thật là làm cho người ta cảm thấy ngượng ngùng khó xử không để đâu cho hết, làm sao có thể lấy đồ dùng của một nghệ sĩ khác rồi yêu cầu cô kí tên vào đó chứ: “Cái này cháu không thể kí được...”

Các bà các cô đó phấn khởi hưng phấn đến nỗi không nghe thấy lời từ chối của Diêm Tiểu Đóa, họ sột sà sột soạt lật giở quyển album ảnh, tìm xem chỗ nào có thể đặt bút kí tên được. Diêm Tiểu Đóa chẳng thể làm gì được đành hơi hơi cau mày: “Ôi... thật là xin lỗi quá, cháu phải vào toilet một chút.”

Mở vòi nước của bồn rửa tay, lắng nghe những tiếng rào rào không ngớt của dòng nước tuôn chảy, cái cảm giác chua cay đang trào dâng trong Diêm Tiểu Đóa mới dần dần giảm xuống. Người hạnh phúc thì luôn luôn chỉ có một kiểu, còn người bất hạnh thì mỗi người lại có một kiểu bất hạnh riêng. Dù sao thì cô cũng đã đến đây rồi, tể nên phải duy trì sự bình tĩnh. Cô xem giờ trên chiếc đồng hồ đeo tay, còn mười phút nữa sẽ bắt đầu, đoán chắc đạo diễn đã bắt đầu làm trò quấy động cả trường quay rồi. Cô vén những lọn tóc lòa xòa ở bên tai cho gọn gàng rồi bước vào. Nhìn từ dãy hành lang mờ ảo, ánh đèn trong trường quay hiện ra thật chói mắt, cô dò dẫm từng bước từng bước đi về phía vùng ánh sáng chói lòa đó. Đạo diễn nói cô sẽ xuất hiện trong đoạn nói về thanh mai trúc mã, cứ kể linh tinh mấy chuyện nhí nha nhí nhố mà hồi còn bé Cố Nặc Nhất đã từng làm, khuấy động không khí cho sôi nổi một chút là được. Chỉ cần làm như vậy là cô sẽ có trong tay hai nghìn nhân dân tệ.

Diêm Tiểu Đóa nắm thật chặt hai bàn tay, hai nhìn nhân dân tệ, tôi đến đây!

“Tại sao cậu lại ở đây?”

Tinh thần vừa mới được cân bằng lại bị ngay một âm thanh đột ngột ở đâu đó phát ra làm gián đoạn, Diêm Tiểu Đóa nhìn vọng về phía âm thanh, đằng sau cánh cửa đang hé mở của phòng thay đồ, Cố Nặc Nhất đang ngồi một mình. Hôm nay cậu ấy vẫn hóa trang thành “thanh niên ưu tú trong mộng”. Nhìn chiếc nơ màu hồng hoa đào mà Cố Nặc Nhất đang đeo trên cổ, Diêm Tiểu Đóa có phần tỏ vẻ khinh khỉnh: “Mình chính là khách mời đặc biệt của cậu đấy.”

“Không phải là vì có tiền cầm về nên mới đến đây chứ?”

Nghe cậu ta nói như vậy, Diêm Tiểu Đóa khẽ nhún vai, trả lời với một giọng thờ ơ bất cần: “Cậu đoán đúng rồi đấy!”

“Vậy thì ngày mai hãy trả tiền cho tôi đi.”

Mười giây trước, cô vẫn còn là con hươu cao cổ hiên ngang ngẩng cao chiếc cổ thẳng dài, vậy mà chỉ một giây sau, cô đã biến thành con chim đà điểu rúc đầu vào đồng cát. Diêm Tiểu Đóa bỗng chốc mất hết tinh thần, cô giả vờ như không nghe thấy gì, quay người một cách duyên dáng cất bước nhỏ, nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng thay đồ.

Cố Nặc Nhất cũng không để tâm, anh ngồi đối diện trước tấm gương, nở ra một nụ cười đã làm nên thương hiệu của mình, miệng khẽ lẩm bẩm: “Đúng là đã rơi vào vòng cám dỗ của tiền bạc rồi.”

Diêm Tiểu Đóa quay trở về hội trường trường quay, không ngờ mấy bà cô đó vẫn còn đứng chắn ở cạnh cửa. Diêm Tiểu Đóa nhớ tới mấy lời nói vừa rồi của Cố Nặc Nhất, trong lòng không khỏi cảm thấy tức giận, cô cười vô cùng xởi lởi: “Các cô à, để cháu kí tên cho các cô...”

Cố Nặc Nhất ngồi ở vị trí bắt mắt nhất trên sân khấu, chương trình diễn ra theo đúng kế hoạch đã lên trước. Mấy cô bé học sinh ngồi ở hàng ghế đầu, tay cầm gậy nhựa phát sáng, miệng không ngừng gọi tên Cố Nặc Nhất một cách điên cuồng, những nhân viên an ninh phải liên tục can thiệp để ổn định trật tự. Sức khỏe của ông diễn viên lão thành rất yếu, đã vẹo đầu sang một bên mà ngáy o o từ lâu, Diêm Tiểu Đóa ngồi cạnh bị nhiễm nên cũng ngáp dài ngáp ngắn. Cô ngày trước cũng từng xuất hiện trong chương trình “Tối nay hẹn hò nhé” rồi, cô luôn cảm thấy chương trình như thế này thật kì quặc, cứ hồi tưởng lại một cách nhát gừng những mẩu chuyện của ngày xưa, thật là giống những hình ảnh hiện ra trong đầu óc của những người đang hấp hối hay những hình ảnh được hiện ra từ chiếc đèn kéo quân, cứ

từng cảnh từng cảnh một, cực kì giật gân. Tuy nhiên, đối với những fan hâm mộ cuồng nhiệt, mê mẩn thần tượng, thì những thứ đó lại là những tin tức đời tư tầm phào quý giá. Để gia tăng tỉ lệ thu xem, những chương trình kiểu này xuất hiện nhan nhản khắp mọi nơi, các đài truyền hình cũng đều tỏ ra hết sức nhiệt tình.

Cuối cùng thì cũng đến màn nói về thanh mai trúc mã, MC dẫn chương trình Ngôn Na đưa ra một câu hỏi để nhử Cố Nặc Nhất: “Có biết tôi đã mời ai đến không?”

Cố Nặc Nhất nở một nụ cười ngọt ngào, lộ ra một vẻ đẹp trai trên mức hoàn hảo: “Không phải là chị đã mời đến một người mà sẽ làm cho tôi xấu hổ đấy chứ?” Lời nói vừa dứt, mấy fan hâm mộ nữ dưới sân khấu đã hét lên the thé như đang đánh ghen.

Nhìn bộ dạng Cố Nặc Nhất lúc đó mà Diêm Tiểu Đóa cảm thấy toát mồ hôi lạnh. Cậu ấy biến hóa thật quá sức nhanh, vừa mới lúc nãy còn là cái bộ dạng cực kì đáng ghét mà.

“Người mà hôm nay chúng tôi mời tới, chính là ngôi sao nhí lừng danh một thời, cô Diêm Tiểu Đóa.”

Ánh đèn soi rọi sân khấu dừng lại ở vị trí của cô, Diêm Tiểu Đóa nhẹ nhàng uyển chuyển đứng dậy, mỉm cười tươi tắn khi đối diện với bộ mặt tỏ vẻ vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, lại xen lẫn chút xấu hổ của Cố Nặc Nhất, trong lòng cô âm thầm cổ vũ bản thân, phải giả vờ diễn, diễn cho thật tốt vào.

Điều khiến cho Diêm Tiểu Đóa không thể ngờ tới chính là Cố Nặc Nhất bất ngờ đi từ sân khấu xuống, đưa tay ra một cách thật ga lăng. Ánh mắt của Diêm Tiểu Đóa vẫn không thể rời khỏi khuôn mặt phía trên phần nơ cổ màu

hồng của anh, Cố Nặc Nhất đẹp trai lông lộng tất nhiên là sẽ mặc áo sơ mi trắng tinh sạch bóng và quần kaki màu cà phê rồi. Nhưng cái mà cô không thể quên nổi vẫn chính là nụ cười của anh, nụ cười quá sức ngọt ngào, ngọt ngào đến nỗi nhìn nhiều thì cũng có thể bị sâu răng luôn. Diêm Tiểu Đóa đưa tay lên đặt vào lòng bàn tay của Cố Nặc Nhất, bất chợt, anh ấy lại kéo một cái thật mạnh, Diêm Tiểu Đóa liền ngã vào lòng anh.

Các fan hâm mộ nữ vừa ngưỡng mộ vừa ghen tị, lại vừa hận là không thể giết chết được Diêm Tiểu Đóa, kêu gào phản đối một cách điên cuồng. Cố Nặc Nhất làm như không hề nghe thấy, ôm thật chặt Diêm Tiểu Đóa vào lòng: “Quả đúng là người bạn mà lâu lắm rồi không gặp.”

Diêm Tiểu Đóa gần như bị ngạt thở, cái gì mà lâu lắm rồi không gặp, không phải là nửa tiếng đồng hồ trước vừa nhìn thấy nhau ở trong hành lang sao. Diêm Tiểu Đóa ngược mắt lên cười hi hi, cô ghé sát vào tai anh thì thầm: “Nặc Nhất à, để thư thư mấy hôm rồi mình sẽ trả tiền nhé.”

Chỉ nghe thấy Cố Nặc Nhất khe khẽ cười khẩy, anh gí sát môi vào tai cô: “Đừng có mơ.”

Hành động này thật sự là khiến cho các fan hâm mộ không thể nào bình tĩnh thêm được nữa, nếu nhìn nghiêng thì gần như Cố Nặc Nhất đã hôn vào má của Diêm Tiểu Đóa rồi. Tiểu Nhất của họ chưa bao giờ hôn một cô gái nào cả, đến quay phim mà anh ấy còn yêu cầu đóng thế trong những cảnh đó, vậy mà bây giờ lại đi thom vào cái mặt tròn quay như cái đĩa của Diêm Tiểu Đóa, thật là không thể tha thứ được.

Nếu như không phải là Cố Nặc Nhất khéo tay đưa cô lên sân khấu thì Diêm Tiểu Đóa sớm đã bị chôn chân ở dưới ánh đèn chiếu rọi nhấp nháy rồi. Trên sân khấu, cô và Cố Nặc Nhất ngồi đối diện với nhau. Ngôn Na vỗ vỗ tay, trên màn hình rất rộng liền xuất hiện đoạn phim ngắn được dàn dựng

trước rất công phu. Có những bức ảnh hồi nhỏ của cả hai người, đang tay nắm tay đi trong đài truyền hình, đang búng tai nhau khi còn ở trong đoàn làm phim, còn có hình ảnh quảng cáo khi hai người đóng quảng cáo cho một sản phẩm máy tính phục vụ học tập nào đó. Diêm Tiểu Đóa làng có thể ứng phó được với rất nhiều các tình huống khác nhau, nhưng khi nhìn những bức ảnh cứ lóe sáng rồi vụt qua đó, trong lòng cô không khỏi có chút chấn động nhẹ. Cô như đang ngồi trên một cỗ máy xuyên thời gian, những kí ức, kỉ niệm đó cứ hiện ra thật rõ nét, chân thực. Thời thơ ấu, thật là đẹp.

Bức ảnh chốt dừng cuối cùng không ngờ lại là bức ảnh Cố Nặc Nhất đang nâng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn cô lên để làm điệu bộ như đang hôn. Từ lúc đó về sau, khán phòng của trường quay không thể yên tĩnh lại được nữa, những fan hâm mộ nữ như mất hết cả lí trí đòi trèo lên cả sân khấu, may mà đã bị mấy nhân viên bảo vệ kịp thời ngăn lại. Ngôn Na cười khúc khích: “Hai người quả đúng là không như bình thường.”

Cố Nặc Nhất nhoẻn miệng cười, hai bên má hơi hiện ra đôi lúm đồng tiền: “Vâng, chúng tôi có thể coi là thanh mai trúc mã mà.”

Lại một hồi nhao nhao âm âm nữa phát ra từ phía khán giả, Diêm Tiểu Đóa quả thật chỉ muốn bịt kín tai lại. Thôi được rồi, vốn dĩ không hề muốn dựa dẫm vào cái bóng của Cố Nặc Nhất để tiến thân, nhưng lần này run rẩy thế nào cô lại có được một nước cờ lợi thế, vật thì cũng đừng trách cô không khách khí. Diêm Tiểu Đóa cầm chiếc micro ở bên cạnh lên: “Tôi còn nhớ Tiểu Nhất rất thích hát bài *Cốc nước quên sầu tình* của Lưu Đức Hoa cho tôi nghe.”

Ngôn Na lộ vẻ vô cùng kinh ngạc: “Tiểu Nhất mới sáu bảy tuổi đã biết lấy mấy ca khúc tình yêu ra để làm rung động các bạn nữ rồi sao?”

Diêm Tiểu Đóa nhìn về phía Ngôn Na và làm ra vẻ hết sức xấu hổ ngượng ngùng, nhưng đôi mắt thì vẫn liếc nhìn Cố Nặc Nhất một cách bất an. Mặc dù cậu ấy vẫn duy trì một nụ cười nhẹ nhàng, nhưng Diêm Tiểu Đóa đã cảm nhận được hơi lạnh đang dần dần lấn tới, cô biết là mình đã hơi nhiều lời rồi.

Diêm Tiểu Đóa nhấp một ngụm nước, cố gắng trấn tĩnh tinh thần đang đôi chút lo lắng: “Hồi đó còn quá nhỏ, chẳng thể hiểu được lời bài hát nói cái gì, bây giờ nghĩ lại thì mới cảm thấy ngượng ngùng xấu hổ.”

Ngôn Na dường như đã tóm được một thông tin ngoài lề quan trọng, rất phấn khích quay về phía Cố Nặc Nhất đang ngồi trên chiếc ghế sofa đối diện: “Tiểu Nhất thật có bản lĩnh, tôi đã lấy chồng rồi mà cũng chưa bao giờ bắt gặp một lời tỏ tình nào sâu đậm và chân thành như vậy.”

Tâm trạng của Diêm Tiểu Đóa thật tồi tệ hết sức, giống như con chim sơn ca thỏa sức bay lượn giữa trời cao bỗng bị rơi xuống khe núi sâu thẳm như những con cá chép vàng, một thời tung hoành thoải mái đã chấm dứt. Chỉ vì lí do nợ tiền mà cô phải vâng vâng dạ dạ, khép na khép nép suốt một thời gian dài trước mặt cậu ấy, nỗi lòng ức chế đó quả đúng là khó có thể dùng lời nói để diễn tả được. Hai người quả thật là thanh mai trúc mã, vì vậy Diêm Tiểu Đóa biết rất rõ, điều Cố Nặc Nhất sợ nhất chính là đề cập đến mấy chuyện liên quan tới tình cảm với cậu ta.

Cố Nặc Nhất hơi hơi cúi đầu xuống, dưới khoảng khuất bóng của ánh đèn, không ai có thể phát hiện ra được là hai môi anh đang mím chặt lại, nhưng gần như ngay lập tức, anh lại thay ngay nó bằng một nụ cười rạng rỡ: “Lúc đó cũng không thể hiểu rõ ý nghĩa của lời bài hát, trẻ con có biết gì đâu mà. Chị Ngôn Na mà cứ xoáy sâu vào vấn đề này thì fan hâm mộ của tôi sẽ bỏ rơi tôi mất.”

“Hai người hồi nhỏ đã hợp tác với nhau quá thật là vô cùng ăn ý, sau này trưởng thành rồi còn có ý tưởng muốn hợp tác lại lần nữa không?”

Ánh mắt của Diêm Tiểu Đóa không biết nên hướng vào chỗ nào nữa, phía dưới khán đài thì như một bể cá sấu hung tợn, chỉ chực nuốt chửng cô, còn phía trên sân khấu thì lại có một ánh nhìn chăm chăm hung tợn như hổ của Cố Nặc Nhất, cô đành hơi cúi đầu xuống, nhìn trân trân vào mũi giày của mình. Trong đầu cô thầm đếm thời gian, đây có lẽ là câu hỏi cuối cùng rồi, sau đó cô sẽ được giải thoát một cách triệt để.

“Nếu có cơ hội thì tất nhiên là sẽ thử xem sao rồi.”

Câu trả lời của Cố Nặc Nhất luôn luôn thành thực, hoàn hảo không sai sót gì như thế, đều là những lời nói khách khí, không hề có cảm xúc như tiến hành mấy công việc hành chính vậy. Chương trình đã quay được tròn đúng hai tiếng đồng hồ rồi, trong thời gian nghỉ giải lao mười phút ở giữa, Diêm Tiểu Đóa chuồn ra sau hậu trường, đợi để được phát tiền cát sê. Cố Nặc Nhất thì vẫn đang lưu lại trên sân khấu để kí tên cho các khán giả, mỗi lần kí tên vào một quyển, anh đều khuyến mại thêm một nụ cười mỉm mà có thể khiến cho trái tim của người nhận tan chảy được. Khi kí đến quyển thứ mười, anh cuối cùng cũng không thể cười được nữa. Trên quyển album ảnh của anh đã xuất hiện một chữ kí của người khác, Cố Nặc Nhất chăm chú nhìn, thì ra là của Diêm Tiểu Đóa. Quyển album ảnh tổng cộng có hơn hai mươi trang, trang nào cũng có chữ kí của cô ấy. Càng quá đáng hơn là, ba chữ uốn lượn kiêu rông bay phượng múa “Diêm Tiểu Đóa” lại được kí ngay trên đỉnh đầu của anh, trông như thể vẽ thêm râu mèo, tai gấu hay mũi lợn cho bức ảnh của anh vậy.

“Tiểu Nhất kí nhanh lên đi!” Mấy bà cô hơi có phần sốt ruột. Chỉ còn một phút nữa là sẽ tiếp tục quay nửa sau của chương trình rồi, nếu bây giờ không kí thì có lẽ về sau không còn cơ hội nữa.

Cố Nặc Nhất trong chốc lát cảm thấy mơ mơ hồ hồ, thật khó hiểu, bất giác hơi cong môi xịu mặt xuống, kí thêm ba chữ “Cố Nặc Nhất” bên cạnh “Diêm Tiểu Đóa”.

Diêm Tiểu Đóa lấy được tiền cát sê một cách thuận lợi từ phòng tài chính, hai nghìn nhân dân tệ, ăn mì tôm thì có thể cầm cự được hơn nửa năm, còn nếu đi chợ nấu cơm thì cũng có thể duy trì được ba tháng, còn lại có thể lấy được hai chiếc áo từ khu chợ quần áo ở vườn bách thú nữa. Cô không thể chờ đợi được, vội rút tiền từ trong phong bì ra, đếm từng tờ một. Ước mơ lớn nhất của cô không phải là mua biệt thự hay mở nhà hàng, mà thực ra là đếm tiền, vì Diêm Tiểu Đóa đã từng cho rằng được chết trong khi đếm tiền là điều hạnh phúc nhất trên thế gian này.

Phần sau của chương trình đã tiếp tục quay, Diêm Tiểu Đóa nhập tâm vào chuyện của mình đến nỗi không hề nghe thấy hàng loạt tiếng bước chân vang lên trong hành lang. Đột nhiên có rất nhiều người tràn vào từ phía sau sân khấu, Diêm Tiểu Đóa nghe thấy tiếng động liền dừng việc đếm tiền lại. Vừa nhìn thấy người mới đến, hai tay cô bỗng nhiên run lẩy bẩy, mấy tờ tiền nhẹ nhàng rơi lả tả xuống mặt đất. Diêm Tiểu Đóa bất giác khẽ lắp bắp: “Chị Vi Vi...”

Người phụ nữ sang trọng khoác chiếc áo khoác ngoài bằng lụa và đi đôi bốt cao cổ đỏ cởi chiếc mạng che mặt màu đen xuống, đôi môi đỏ thắm nở một nụ cười nhẹ nhàng: “Thì ra là Tiểu Đóa, lâu lắm rồi không gặp.”

Mấy nhân viên vệ sĩ đi theo Vi Vi nhặt mấy tờ nhân dân tệ rơi lung tung dưới sàn lên, rồi đưa cho Diêm Tiểu Đóa. Diêm Tiểu Đóa lo lắng bất an nhìn về phía trường quay rực rỡ ánh đèn, xem ra Vi Vi cũng là khách mời đặc biệt của Cố Nặc Nhất, chỉ có điều không biết là cậu ấy có biết hay không?

Một nhân viên sốt sắng chạy đến bên cạnh Vi Vi: “Chị đến rồi, sắp đến lượt chị ra sân khấu rồi.”

Vi Vi cởi bỏ áo khoác, để lộ ra bộ quần áo đặt may cao cấp sang trọng. Cô chỉnh trang lại váy áo một chút rồi bước lên sân khấu. Diêm Tiểu Đóa vội vội vàng vàng nhét tiền vào trong ba lô rồi chạy nhẹ nhàng đến đứng thẳng sau tấm rèm sân khấu. Mẹ con gặp nhau trong tình huống này, liệu có gượng gạo không?

Quả nhiên, khi nghe Ngôn Na nhắc đến tên của Vi Vi, Cố Nặc Nhất bỗng trở nên cứng đờ lại, nhưng cũng chỉ là trong phút chốc. Diêm Tiểu Đóa nhìn thấy Cố Nặc Nhất đứng dậy một cách điềm tĩnh, rồi ôm Vi Vi một cách thật thân thiết. Trong tiếng nhạc nền êm dịu, nhẹ nhàng, rất nhiều khán giả phía dưới khán đài đã mắt đỏ hoe rơi lệ.

Diêm Tiểu Đóa thở phào nhẹ nhõm, cô cứ ngỡ là Cố Nặc Nhất sẽ từ chối quay tiếp chương trình, thì ra cậu ấy lại có thể điềm tĩnh như vậy. Không biết chừng quan hệ giữa cậu ấy và Vi Vi sẽ được phục hồi một cách nhanh chóng, dù sao thì tình cảm mẹ con cũng rất sâu đậm mà. Điều khiến Diêm Tiểu Đóa vô cùng ngạc nhiên đó là, lần phỏng vấn ở nửa sau chương trình này mới quay được năm phút đã nhanh chóng kết thúc, lí do là sức khỏe của Cố Nặc Nhất không được tốt. Dưới sự che chắn của trợ lí và các nhân viên an ninh, Cố Nặc Nhất rời đi từ phía sau khán đài. Trong một thoáng đi lướt qua, cô nhìn thấy gương mặt Cố Nặc Nhất trắng bệch. Cậu ấy thậm chí còn không nói chuyện với cô, chỉ vội vội vàng vàng rời đi.

Nhưng Vi Vi thì vẫn ngồi yên lặng trên sân khấu, cho đến khi khán giả đã về hết, không còn một bóng người. Diêm Tiểu Đóa nhớ lại vụ lùm xùm tình ái năm sáu năm về trước, những bức ảnh tấm chung của Vi Vi và một minh tinh màn bạc giàu có, nổi tiếng nhất thời bấy giờ đổ bộ trên khắp các mặt báo. Cũng từ ngày đó, Cố Nặc Nhất cắt đứt mọi quan hệ và liên lạc với

Vi Vi. Người phụ nữ đó quả thật là rất trẻ trung và xinh đẹp, cô sinh Cố Nặc Nhất ra khi chỉ mới mười bảy tuổi, bây giờ cũng chỉ mới vừa bước vào tuổi trung niên. Trên gương mặt của Vi Vi vẫn không hề nhìn thấy dấu vết của thời gian, có chăng chỉ là sự sâu thẳm trong đôi mắt.

<3*©STEN.T*<3

Diêm Tiểu Đóa nghĩ, nếu cô là Cố Nặc Nhất, thì cũng sẽ cảm thấy vô cùng khó xử. Mặc dù trong làng giải trí đầy rẫy những chuyện ăn chơi trụy lạc, nhưng bất luận là ai thì cũng không muốn công khai rầm rộ mấy chuyện riêng tư đó trên mặt báo chí. Cô sắp xếp lại ba lô, đi ra khỏi trường quay. Bây giờ là 9 giờ tối, cô phải nhanh chóng bắt được tàu điện ngầm trước giờ đóng cửa để về nhà. Phía bên ngoài đài truyền hình, sao sáng lấp lánh, những chiếc xe sang trọng đỗ trước cửa nhiều không đếm xuể. Đây là nơi hay lui tới của các nhân vật nổi tiếng, cũng chính là xưởng sản xuất các ngôi sao màn bạc. Diêm Tiểu Đóa mặc dù rất ghét những chương trình đại loại kiểu “Tối nay hẹn hò nhé”, nhưng cô không hề bài xích nó, dù sao nếu xuất hiện trong chương trình này thì cũng thể hiện rằng mình vẫn đang còn được mọi người chú ý tới. Diêm Tiểu Đóa nắm chặt hai bàn tay hạ quyết tâm, cô sẽ còn trở lại nơi đây, với tư cách là nhân vật chính.

“Diêm Tiểu Đóa! Mau trả nợ hôn đầu cho Tiểu Nhất!”

Diêm Tiểu Đóa hướng ánh nhìn về phía âm thanh vừa được phát ra. Không xong rồi, những fan hâm mộ nữ cuồng nhiệt đang mai phục trong một góc để chờ tính sổ với cô. Cô đã làm dấy lên sự phẫn nộ của cái đám người vừa ngưỡng mộ vừa ghen tị, thậm chí là uất ức này. Dự đoán là tối nay không thể yên ổn được rồi, Diêm Tiểu Đóa vội tháo đôi giày cao gót 10cm, kéo váy lên rồi cũng chạy thục mạng như điên. Mặc dù biết là nếu bị họ bao vây lại thì cũng chả có gì nghiêm trọng, nhưng cô vẫn sợ, vì cô

không thể đếm nổi rốt cuộc là có bao nhiêu người đang đuổi theo cô, năm mươi, một trăm, có khi còn nhiều hơn, chỉ biết là họ cứ âm âm xông tới.

“Tiểu Đóa, lên xe!”

Ngôn Na đang lái chiếc xe Cayenne màu vàng, dừng lại trước cổng của đài truyền hình, Diêm Tiểu Đóa vội vã chui ngay vào xe. Ngôn Na đạp chân ga một cái, đám người đuổi theo liền bị bỏ xa lại phía sau. Diêm Tiểu Đóa thở hắt hắt, xỏ lại đôi giày cao gót của mình: “Cảm ơn chị quá.”

Ngôn Na chỉ nói một câu “Không có gì” rồi không nói thêm gì nữa. Diêm Tiểu Đóa biết, trong lòng Ngôn Na đang có chút hối hận sợ hãi. Dù sao thì cũng vì mời Vi Vi đến mà đã đắc tội với Cố Nặc Nhất, sau này em là khó mà hợp tác tiếp được.

“Nhà em ở đâu? Chị đưa em về nhé!”

Diêm Tiểu Đóa nói địa chỉ, rất nhanh sau đó, Ngôn Na đã đưa cô về đến nhà.

“Chị Ngôn Na à, em rất cảm ơn sự giúp đỡ của chị, em biết là chị muốn giúp em một tay.”

Ngôn Na cười một cách vô tư: “Không có gì đâu, nếu Cố Nặc Nhất không đồng ý, thì chị cũng không dám mời em tới. Máy đoạn phim chiếu hôm nay, và mấy bức ảnh mà chương trình sử dụng nữa, đều là do Cố Nặc Nhất cung cấp.”

Ánh mắt của Diêm Tiểu Đóa bất động, hướng chầm chầm về phía cô ấy: “Những lời chị nói... đều là thật sao?”

“Tất nhiên rồi, chỉ có điều tiết mục cuối bị thất bại rồi. Vốn dĩ muốn mời Vi Vi đến là để khiến cho Cố Nặc Nhất cảm thấy bất ngờ, thật không lường trước được là người tính không bằng trời tính.”

Diêm Tiểu Đóa về đến ngôi nhà nhỏ của mình, cô ngã vật ra giường, nằm hồi tưởng lại những cảnh tượng vừa mới xảy ra, thì ra Cố Nặc Nhất sớm đã biết là cô sẽ tới. Nghĩ đến bức ảnh được dừng lại ở cuối cùng, cô dường như lại quay trở về cái thời làm DJ nhí chuyên giới thiệu những bài hát được yêu thích cho đài truyền hình. Vào một hôm, Cố Nặc Nhất với mái tóc uốn xoắn bồng bênh rụt rè hỏi cô: “Diêm Tiểu Đóa, mình có thể hôn cậu một cái được không?” Diêm Tiểu Đóa vênh mặt đầy kiêu ngạo: “Phải cho mình ăn hai viên sô cô la nước ngoài của cậu thì mới được hôn” Cố Nặc Nhất liền đem tất cả sô cô la mà cậu quý giá cất giữ cho Diêm Tiểu Đóa, sau đó nâng khuôn mặt vừa đáng yêu vừa xinh xắn đó lên. Mãi cho đến sau này Diêm Tiểu Đóa mới biết, những viên sô cô la có chữ tiếng nước ngoài đó là của bố Cố Nặc Nhất tặng cho cậu ấy, tất cả chỉ có ngần đó, không còn sót lại viên nào nữa. Nhưng Diêm Tiểu Đóa lúc đó chỉ ném một miếng rồi vứt hết đi, dù sao thì mùi vị của sô cô la đen thuần khiết cũng không hợp với khẩu vị của trẻ con.

Màn đêm mờ ảo, Diêm Tiểu Đóa cảm thấy thật xúc động, trái tim nhỏ bé của cô đón nhận làn gió ấm áp của tháng ba đầu xuân. Từng làn gió nhẹ lướt qua, trong lòng cô như dậy lên những gợn sóng lăn tăn. Bao nhiêu năm nay, giữa cô và cậu ấy rốt cục là đã bỏ lỡ mất điều gì? Cố Nặc Nhất biết tất cả mọi thứ về cô, cô cũng hiểu rõ mọi thứ về cậu ấy. Mặc dù bao nhiêu năm không hề gặp mặt, nhưng cái giới showbiz này đã khiến cho cả hai người có một sự gắn bó vô cùng chặt chẽ.

Diêm Tiểu Đóa nhớ về hành động ôm cô vào lòng của Cố Nặc Nhất trong trường quay, rất quyết đoán, vừa ấm áp mà cũng rất mạnh mẽ. Cô

bỗng nhiên rất muốn nghe thấy giọng nói của Cố Nặc Nhất, bây giờ rất muốn nghe.

Diêm Tiểu Đóa không hề do dự cầm lấy điện thoại, rồi bấm gọi đi cho số điện thoại quen thuộc, chỉ thấy một hồi chuông chờ đợi cứ văng vẳng kéo dài. Nhưng cuối cùng thì đầu bên kia cũng nhắc máy, vẫn là cái giọng nói “A lô” lạnh lùng đó. Diêm Tiểu Đóa lắp ba lắp bắp, cô không biết phải nói cái gì: “Cậu... cậu đã về đến nhà chưa?”

“Rồi.”

“À... lúc... lúc nào thì trả tiền cho cậu?”

“Đợi khi nào mình có thời gian đi, bây giờ mình có việc bận rồi, đập máy đây.”

Thậm chí đến một lời “tạm biệt” cũng không có, cuộc nói chuyện đáng nhẽ phải tràn ngập sự ấm áp thì lại có một kết thúc như vậy. Cái đầu đang nóng hừng hực của Diêm Tiểu Đóa bỗng trở nên đôi chút mông mị, lúc này vừa nói cái gì cô cũng đã quên sạch rồi, trong đầu cô giờ chỉ còn lờn vờn hình ảnh cái ôm vô cùng ấm nóng và khiến người khác phải ngẹt thở đó.

Bên ngoài gầm lên một vài tiếng sấm khan, liền ngay sau đó là những giọt mưa hắt vào cửa kính, tí tách tí tách kêu, nghe rất êm tai. Diêm Tiểu Đóa nhìn ra bên ngoài cửa sổ, màn đêm càng ngày càng trở nên mờ mịt, đây là trận mưa đầu tiên trong năm nay của Bắc Kinh.

Sau khi đập máy, Cố Nặc Nhất ngồi tĩnh lặng trong chiếc xe thể thao, điện thoại thông báo nhận được hai tin nhắn xin lỗi của Ngôn Na, nhưng anh đến nhìn cũng không thèm nhìn đã xóa hết đi. Anh cứ như vậy khóa

mình lại bên trong xe, chiếc cần gạt nước ở đầu xe không ngừng chuyển động, nhưng trước tấm kính chắn gió vẫn là một màn mờ mờ ảo ảo. Cố Nặc Nhất ngồi trong bóng tối, mắt nhìn chăm chăm về hướng Vi Vi cũng đang đứng trong bóng tối như vậy, ánh mắt không hề lay chuyển. Hai người bọn họ đã thi gan với nhau như vậy được hai tiếng đồng hồ rồi, Vi Vi cứ đứng ở trước đầu xe mím chặt đôi môi nhìn anh. Mấy nhân viên vệ sĩ định che ô cho Vi Vi, nhưng đều bị cô kiên quyết gạt phăng ra. Nước mưa đã thấm đẫm chiếc váy làm bằng lụa của cô. Cố Nặc Nhất trong lòng cảm thấy vô cùng buồn bực, anh bước xuống xe, muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này, nhưng đã bị Vi Vi chặn lại. Nước mưa lạnh buốt tạt vào mái tóc của Cố Nặc Nhất, chỉ trong chốc lát đã chảy thành dòng. Cuối cùng thì anh cũng mở miệng nói, nhưng lời nói còn lạnh lùng hơn cả nước mưa buốt giá: “Rốt cục là bà định làm cái gì?”

Vi Vi nhất quyết nắm lấy cánh tay của Cố Nặc Nhất mà không chịu nói lỏng, trong đôi mắt lóe lên một sự đau khổ vô biên: “Con vẫn thật là vô tình. Nói thế nào đi chăng nữa thì lần trước cũng là đã giúp con cứu bạn tù trong tù ra, con làm sao có thể trở mặt không thừa nhận nhanh vậy được?”

Giữa khoảng im lặng kéo dài như vô tận, chỉ có tiếng mưa rơi rào rào. Vi Vi biết rõ tính cách của Cố Nặc Nhất nhưng cô không muốn từ bỏ: “Mẹ đã theo con đến tận đây rồi, chẳng lẽ lại không mời mẹ lên trên ngồi một lúc sao?”

Cố Nặc Nhất khẽ chau mày, bàn tay đang bám chặt lấy cánh tay của anh đang không ngừng run rẩy, thời tiết mưa gió như vậy mà bị dính mưa ướt nhẹp thì thật là không dễ chịu chút nào. Anh không nói năng gì, nhất chân bước lên lầu. Vi Vi thở phào một cách nhẹ nhõm rồi bám sát theo anh.

Anh thả nhiên một mình bước vào cửa, không thèm đoái hoài gì đến Vi Vi. Vi Vi lau nước mưa còn đọng lại trên má, nói với mấy nhân viên an ninh đang đi theo sau: “Các anh về trước đi, tôi muốn ở lại với con trai một tối.”

Mặc dù vô cùng cẩn thận, nhưng những giọt nước mưa trên chiếc váy của Vi Vi vẫn nhỏ giọt trên sàn nhà. Cố Nặc Nhất nhìn những hàng nước mưa đang thi nhau chảy xuống, đành bất đắc dĩ ném cho cô một cái khăn tắm sạch, sau đó quay người đi vào phòng tắm. Dưới vòi hoa sen chảy rào rào, anh đứng lặng một chỗ, hơi nước mờ mờ bốc lên dày đặc, dần dần choáng hết cái không gian nhỏ hẹp đó.

Đã bốn, năm năm rồi, anh cố tình đoạn tuyệt với các phương tiện thông tin đại chúng, từ đó đến nay đều không xem bất kì chương trình ti vi có cáp nào, cũng không lên mạng, tất cả chỉ vì muốn xóa sạch, xóa triệt để mọi hình ảnh, mọi kí ức của Vi Vi ra khỏi trí nhớ của mình. Nếu không phải là vì muốn giúp Diêm Tiểu Đóa thì có lẽ anh sẽ không bao giờ cho Vi Vi tìm được bất cứ lí do gì để có thể tiếp cận được anh...

Đêm mưa lạnh lẽo cũng làm cho cõi lòng của Diêm Tiểu Đóa bình thản được một chút. Đã là 11 giờ trưa rồi, nhưng cô vẫn chưa muốn ra khỏi giường. Nghĩ đến cuộc điện thoại gọi cho Cố Nặc Nhất trong lúc xúc động nhất thời tối hôm qua, bộ mặt vừa xấu hổ vừa thê lương của Diêm Tiểu Đóa càng lúc càng thê thảm. Cố Nặc Nhất cung cấp những bức ảnh đó, chẳng qua là vì hiệu quả của chương trình, cô xúc động lung tung vớ vẩn cái gì chứ. Gọi điện một cách vô duyên cũng đã đành, sao lại còn chủ động đề cập đến vấn đề tiền nong chứ? Đây chẳng phải là tự mình nhảy vào miệng núi lửa sao? Cô cứ như thế mà đẩy bản thân mình vào vực thẳm của tuyệt vọng một cách không hề báo trước, cũng không hề suy nghĩ xem có con đường sống nào không.

Đúng lúc đó thì A Hoa đến đập cửa, anh ta còn không ngừng hét to: “Anh Hoa đến đưa tiền cho cô đây!”

Diêm Tiểu Đóa mở cánh cửa, hỏi với giọng uể oải: “Tiền đâu?”

“Không có.”

“Thế tức là liên hệ được vai diễn rồi?”

“Cũng không phải.”

Ngọn lửa trong lòng Diêm Tiểu Đóa vội bùng lên cháy dữ dội: “Không tiền cũng không việc, vậy anh đến đây làm cái gì?”

A Hoa cười hề hề, tiến đến ngồi cạnh Diêm Tiểu Đóa trên ghế sofa: “Không nói như vậy thì cô có mở cửa không? Người anh em à, tôi vất óc suy nghĩ hết nước hết cái mấy hôm nay rồi, cuối cùng cũng vạch ra được một kế hoạch để giúp cô có thể tái xuất giang hồ.”

Diêm Tiểu Đóa cười hừm hừm hai tiếng khô khốc, kế hoạch cái gì chứ, chắc chắn là trong lúc ngồi trên tàu điện ngầm, bị cánh cửa kẹp phải đầu nên mới nảy ra được. Diêm Tiểu Đóa buộc gọn lại mái tóc dài, uể oải đi về phía toilet để rửa mặt mũi. A Hoa vội chạy theo sau, đứng tựa vào cánh cửa nhà vệ sinh nói: “Chúng ta phải cởi thôi! Quần áo mà mặc ít đi một chút thì có hiệu quả hơn bất cứ chiêu trò gì. Cô còn nhớ cái nhóm nhạc Thịnh Hạ đó không? Hai cô gái thuần khiết chân chất như thế, chẳng phải là cũng đã cởi rồi đấy sao?”

Nghe đến đó, Diêm Tiểu Đóa bị sặc bọt kem đánh răng, ho sặc ho sụa không ngớt, A Hoa thấy cô khổ sở như vậy lại đứng bên ngoài tỏ vẻ khoái chí: “Ái chà! Xem cô kia, có đến mức phải xúc động như thế không?”

Diêm Tiểu Đóa vắt chiếc khăn mặt vừa dùng để lau miệng lên mắc rồi quay ra hỏi vặn lại A Hoa: “Thế theo anh, tôi cởi đồ ra thì có tác dụng gì?” A Hoa cứ vòng vo tam quốc, né đi thẳng vào vấn đề mãi: “Kể ra nói vậy thì cũng đúng, cô ngực nghiêng chả khe chả rãnh, có cởi ra thì cũng chả ăn thua gì. Mặc dù chân cẳng trông thì cũng ngon lành đấy, nhưng chúng ta không thể cứ mãi bịt kín mặt lại rồi ngày nào cũng vén chân ra khoe được.”

Vã nước lạnh lên mặt, Diêm Tiểu Đóa rung mình một cái. Lời đề nghị của A Hoa không phải là cô chưa từng suy nghĩ đến, mặc dù cô sở hữu giọng hát rất hay, nhưng bây giờ biểu diễn thì lại lấy “diễn” làm chính. Tính riêng trong cái giới showbiz này, lại cộng thêm với những diễn viên xuất thân trong quần chúng, thì có đến ba trăm bốn trăm nghìn người, nhưng hàng năm, số lượng người có thể xuất hiện trên các phương tiện thông tin đại chúng thì vét hết nước hết cái cũng chỉ vọn vẹn chưa đến mười nghìn người. Vì vậy những chiêu trò để giành giật được cơ hội tiến thân xuất hiện nhiều vô kể như nắm sau mưa, cách thức cũng càng ngày càng tinh vi khó lường, cái kiểu tụt váy lộ ngực này coi như cũng là cách thức đường cùng rồi.

“Cô cứ nói một tiếng đi, tôi sẽ bỏ công bỏ sức ra chuẩn bị một cách thật chuyên nghiệp, thật kĩ càng cho động thái tiếp theo của cô. May mắn cho cô vì cô là ân nhân của tôi, tôi sẽ báo đáp lại thật hậu hĩnh!”

Diêm Tiểu Đóa không nói năng gì, chỉ tiếp tục cuộn tròn người lại trên chiếc ghế sofa để xem ti vi. Cô chuyển kênh ti vi như một cái máy, một hồi im lặng nặng nề sau mới mở miệng nói, kèm theo một tiếng thở dài thườn thượt: “Làm như vậy liệu trụ được bao lâu? Ngộ nhỡ cời ra rồi mà lại chả phát lên được mấy ngày, thế thì có phải là tôi sẽ bị thiệt thòi không.”

A Hoa nghe xong liền quay ra trấn an, lấy hai tay đập bôm bốp vào lồng ngực: “Cái này cô cứ yên tâm đi, A Hoa tôi đây làm sao có thể làm hại Tiểu Đóa được chứ?”

Diêm Tiểu Đóa chỉ cười cười, tiện tay cầm hộp thuốc lá ở trên bàn nước lên, nhưng trống rỗng. A Hoa vội vàng rút nửa hộp thuốc lá còn lại từ trong người ra rồi đưa cho cô: “Sau này nổi tiếng rồi, tôi sẽ là người quản lí của cô đấy nhé, không được tìm người khác đâu đấy nhé.”

Mùi vị của thuốc lá luôn luôn là như vậy, hít vào là một hơi cô đơn, nhả ra lại là một hơi sâu thẳm. Liệu còn có thể phát lên được nữa không? Diêm Tiểu Đóa không hề chắc chắn. Nhưng nếu không vùng vẫy, tranh đấu một thời gian như thế này thì trái tim tràn ngập sự tội lỗi tội cùng của cô sẽ không bao giờ được giải thoát.

A Hoa cuối cùng cũng ra về. Cô nấu đại một bát mì tôm, mới ăn được một nửa thì Cố Nặc Nhất gọi điện đến. Diêm Tiểu Đóa nhìn chiếc di động đang nhấp nháy ánh đèn mà trong lòng vô cùng rối bời, thật đúng là trốn không thoát được cái nghiệp chướng mà chính mình tạo ra. Cô bấm phím nghe điện thoại mà tim đập thình thịch: “A lô, ai vậy?”

“Đi đón Bé Dưa về đây.”

Lại dập điện thoại ngay được. Diêm Tiểu Đóa mím môi lại, quả nhiên là cái suy nghĩ tối hôm qua của cô đã bị rơi vào cái vòng xoáy không thể tự thoát ra được của sự ngượng ngùng và cảm giác xa lạ, Cố Nặc Nhất làm sao có thể thích cô được chứ, đòi nhan sắc lộng lẫy, cô không có, đòi thân hình gợi cảm, cô cũng không có nốt, cậu ta đối với cô chỉ có lòng thương hại kèm theo tí ti một thứ tình cảm bố thí mà thôi.

Nhưng dù sao thì có thể gặp lại Bé Dưa một lần nữa cũng là một chuyện rất hạnh phúc rồi. Bé Dưa cuộn tròn trong chiếc ba lô của Diêm Tiểu Đóa một cách sung sướng rồi ngáy o o, chốc chốc lại kêu lên mấy tiếng ọ ọ ẹ, Diêm Tiểu Đóa bỗng thấy lòng mình khởi sắc lên rất nhiều. Những khóm hoa hồng phía dưới tòa nhà mà Cố Nặc Nhất đang ở đã nở rộ từ rất lâu rồi, điểm xuyết xen lẫn vào đám lá xanh rì, càng khiến cho màu xanh của lá thêm nổi bật. Diêm Tiểu Đóa thích nhất là mùa hè, bởi vì có người đã từng nói với cô rằng, vẻ đẹp của mùa hạ là tuyệt đối, cho dù cho thể ngược mắt vươn tới tận thiên đường đi chăng nữa thì cũng chỉ đến vậy thôi.

Ngược mắt vươn tới được thiên đường thì cũng chỉ như vậy thôi, trong lòng Diêm Tiểu Đóa chợt cảm thấy một tia đau đớn nhẹ nhẹ. Câu nói này như loài cỏ gai đâm sâu gốc rễ vào mảnh đất trái tim, đan kết chặt vào nhau mà sinh sôi, nảy nở, không thể nào diệt trừ được, không thể nào quên lãng được.

Diêm Tiểu Đóa nhắc Bé Dưa từ trong ba lô ra, đem đặt nó vào lòng: “Sắp về tới nhà rồi.”

Diêm Tiểu Đóa bấm chiếc chuông cửa quen thuộc, vào đúng cái lúc mà cánh cửa mở ra, cô đã tròn xoe mắt ngạc nhiên, không ngờ lại là Vi Vi, người phụ nữ này cho dù đang mặc tạp dề thì trông cũng vẫn rất nho nhã thanh thoát. Vi Vi mỉm cười nhẹ nhàng chào cô, Diêm Tiểu Đóa cảm thấy đôi chút xấu hổ. Một tiếng mèo kêu meo meo đã phá vỡ tan tành cái bầu không khí như bị lắng đọng đó.

“Á!” Đôi mắt của Vi Vi ánh lên một vẻ vô cùng sợ hãi, cô bất giác nhảy lùi lại ra sau mấy bước.

Diêm Tiểu Đóa đầu óc rối bời, không hiểu gì cả, cô vội tiến gần lại mấy bước: “Chị Vi Vi, chị bị làm sao vậy?”

Vi Vi dựa lưng vào bức tường, xua xua tay về phía Diêm Tiểu Đóa: “Đừng tiến gần lại đây, chị sợ mèo.”

“Cậu đến rồi à?”

Cố Nặc Nhất từ chiếc cầu thang cuốn tự động ở tầng hai điềm nhiên bình tĩnh đi xuống, làm như không hề nghe thấy tiếng hét chói tai của Vi Vi. Vi Vi hai tay ôm ngang ngực, quay lưng đi vào trong bếp: “Để mẹ đi nấu cơm.”

Diêm Tiểu Đóa đứng như trời trồng trước cửa, không dám động đậy lung tung. Vút một tiếng, Bé Dưa đã nhảy trợn vào lòng của Cố Nặc Nhất, để lại một vết xước nhỏ đang rớm máu trên cánh tay của Diêm Tiểu Đóa, và cả cảm giác đau rất khó chịu nữa.

Diêm Tiểu Đóa đóng cửa, đi theo sau Cố Nặc Nhất. Cô đặt chiếc ba lô xuống, nhẹ nhàng phỉ phỉ tay, nói: “Để mình đi giúp chị Vi Vi.”

“Ngồi xuống, không được đi đâu hết.”

Mặc dù cảm thấy không phải một chút nào, nhưng Diêm Tiểu Đóa vẫn nghe lời của Cố Nặc Nhất. Một tiếng đồng hồ sau, đồ ăn đã được dọn lên bàn.

Cố Nặc Nhất ngồi ở vị trí mà anh vẫn thường ngồi. Diêm Tiểu Đóa vẫn muốn ngồi sang vị trí đối diện với anh, nhưng đã bị Cố Nặc Nhất kéo lại ngồi ngay bên cạnh mình, Diêm Tiểu Đóa muốn đứng dậy nhưng không thể thoát được tay anh. Vi Vi không chú ý đến chuyện đó, chỉ xúc hai bát cơm rồi đưa đến để trước mặt hai người.

Trên bàn bày hai món mặn hai món rau, đều là những món thức ăn thông thường. Cố Nặc Nhất chỉ gấp một miếng trứng rán rồi nuốt xuống mà không hề phát ra âm thanh gì, sau đó anh nói một câu: “Đến hôm nay bà cũng biết nấu cơm rồi đây.”

Vi Vi cảm thấy đôi chút ngượng ngùng, vội gấp vào bát của Cố Nặc Nhất một miếng sườn: “Mẹ cố gắng học là vì con đây.”

Diêm Tiểu Đóa cúi gầm mặt xuống và cơm, cảm nhận thấy bầu không khí càng thêm nặng nề và thật bất an. Đoạn hội thoại tưởng chừng rất đời bình thường giữa hai mẹ con lại khiến cho người ta cảm thấy khó nghe như vậy, không hiểu hồ sâu khoảng cách giữa hai mẹ con họ rốt cục là sâu bao

nhieu? Diêm Tiểu Đóa có thể nghe thấy một tiếng cười khẩy nho nhỏ phát ra từ mũi của Cố Nặc Nhất, miếng sườn đó liền được chuyển ngay sang bát của cô: “Mau ăn đi, gầy thế này rồi.”

Diêm Tiểu Đóa xém suýt nữa thì vục mặt vào trong bát cơm. Cậu ấy rốt cục là muốn làm gì vậy? Có lẽ nào là muốn đem cô ra làm tấm bia đỡ đạn? Cô liền cười hì hì một cách ngớ ngẩn với Vi Vi: “Ôi, ngon quá, em chưa từng được ăn món ngon thế này.”

Vi Vi nghe xong, trên gương mặt biểu lộ ra toàn bộ sự ám áp: “Thích ăn là tốt rồi, sau này thường xuyên đến chơi nhé, chị sẽ làm cho em ăn.”

“Sao bà vẫn còn chưa về nhà? Đã đi lấy chồng rồi mà ngày nào cũng không ở nhà, chồng bà không quản lí bà sao?” Bàu không khí ám cúng lại một lần nữa bị Cố Nặc Nhất phá hoại, khuôn mặt của Vi Vi càng ngày càng trở nên thâm trầm hơn.

Diêm Tiểu Đóa có cảm giác như đang ngồi trên bàn chông, mắt liếc đảo liên hồi, cuối cùng cau có mặt mày rên rỉ: “Ồi, ối, đau bụng quá.”

Đi vệ sinh luôn luôn là lí do hoàn hảo cho kẻ chuồn là thượng sách, cô đóng cánh cửa toilet lại, nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng nói chuyện lảm nhảm ở bên ngoài. Cố Nặc Nhất cứ như một chậu xương rồng gai góc, cho dù Vi Vi có cố gắng dịu dàng ám áp thế nào đi chăng nữa, thì những gì cô nhận được vẫn chỉ là những chiếc gai sắc nhọn.

Từ đầu đến cuối đều là những lời giải thích nhẹ nhàng của Vi Vi. Tiếng ồn ào ở bên ngoài dần dần lắng xuống, Diêm Tiểu Đóa bước ra khỏi toilet. Ở trong phòng khách, Vi Vi đã khoác xong áo khoác, còn Cố Nặc Nhất thì không biết đã lại đi đâu rồi. Vi Vi nở một nụ cười với Diêm Tiểu Đóa: “Tiểu Đóa à, chị phải đi rồi, hôm khác gặp lại nhé.”

Diêm Tiểu Đóa tiễn Vi Vi ra cửa, không khỏi thở ra một tiếng dài thườn thượt, ngồi ăn bữa cơm này còn khổ sở hơn là ngồi tù.

“Mau mau đi rửa bát đi, còn đứng thừ người ra đó làm cái gì?”

Cố Nặc Nhất tựa người vào cánh cửa bếp, cao giọng trình thượng ra lệnh cho cô. Diêm Tiểu Đóa sẵn trong lòng đã cảm thấy vô cùng khó chịu rồi, cô đi vào trong với bộ dạng không lấy gì làm thích thú: “Mình đâu phải là người giúp việc của cậu, làm sao mà cậu phải hung dữ thế hả? Chẳng qua cũng chỉ là vay cậu mấy đồng tiền thôi, cũng chưa đến mức phải bán thân làm nô lệ đấy chứ?”

Nghe Diêm Tiểu Đóa nói vậy, hai khóe môi của Cố Nặc Nhất khẽ hiện ra một tia cười mong manh: “Cậu nợ tôi quá nhiều rồi, vì vậy cậu bắt buộc phải hạ giọng cúi mình để lấy lòng tôi.”

Diêm Tiểu Đóa trợn trừng mắt lên rồi đi vào bếp. Thời buổi này, có tiền có nghĩa là có thể làm vương làm tướng, ai bảo cô không có bản lĩnh kiếm ra tiền, bây giờ phải chịu sự sai bảo của người ta mà cũng không thể kháng cự được. Bé Dưa vui đùa thân mật ới Cố Nặc Nhất một lúc rồi lại quay trở về bên cạnh Diêm Tiểu Đóa, Cố Nặc Nhất kéo tai Bé Dưa lên rồi quay ra trách móc cô: “Mình từ trước đến nay không bao giờ cho Bé Dưa leo lên giường ngủ, bây giờ nó cứ nửa đêm là lén lút nhảy lên giường, đều là tại cậu, làm cho nó không còn kỉ cương phép tắc gì nữa.”

Diêm Tiểu Đóa bĩu đôi môi lại, mặc kệ cậu ta thích nói gì thì nói, cứ giả câm giả điếc không hề nghe thấy là được.

“Buổi tối mình đưa cậu về nhà lấy đồ đạc, từ ngày mai cậu hãy đến ở nhà mình.”

Tay cô bỗng nhiên bị trượt, chiếc bát rơi tõm xuống chậu nước, cạch một tiếng, xém tí nữa thì vỡ tan: “Mình không làm người giúp việc đâu, mình còn phải ra ngoài đóng phim nữa chứ.”

“Cứ coi như cậu giúp mình một chút, nếu không thì Bé Dưa sẽ phải đem đi cho mất.”

Thì ra Cố Nặc Nhất cũng biết nói chuyện với cô một cách nhẹ nhàng tình cảm cơ đấy, hơn nữa còn khiến cho Diêm Tiểu Đóa trở nên mềm lòng, không có cách nào nhẫn tâm được. Cố Nặc Nhất thấy cô không từ chối nữa mới ôm Bé Dưa đi vào phòng khách với một thái độ vô cùng hài lòng.

Diêm Tiểu Đóa chẳng có đồ vật gì quý giá cả, vẫn là chiếc ba lô ấy, chiếc máy ảnh du lịch ấy, quyển nhật kí ấy, có chăng thì cũng chỉ là thêm một chiếc hộp nhựa nhét mấy tấm bưu thiếp. Những đồ còn lại đều để lại nhà, chỉ có những thứ này là không thể nào rời xa được.

Cô vẫn ở gian phòng ngủ mà trước đây cô đã từng ở, căn phòng đó quay về hướng mặt trời, rộng rãi thoáng mát, đứng ở ban công trước cửa sổ có thể nhìn thấy cả một mảng lớn tràn ngập hoa hồng, lại còn có thể ngắm nhìn ánh trăng màu bàng bạc. Diêm Tiểu Đóa để bàn chải đánh răng của mình vào cùng chỗ với cái của Cố Nặc Nhất, trong lòng chợt lóe lên một cảm giác rất tuyệt vời. Trên bồn rửa mặt có để một lọ nước hoa chưa hề mở nắp, một dung dịch màu vàng được đặt trong một chiếc lọ có tạo hình rất độc đáo, Diêm Tiểu Đóa nhận ra ngay đó là loại sản phẩm sản xuất có giới hạn của thương hiệu Armani. Cô cầm lên ngắm nghía một chút, không ngờ bị Cố Nặc Nhất giật lấy, rồi tiện tay quăng thẳng vào trong thùng rác.

“Cái đó... đắt lắm đấy, sao cậu lại vứt đi?”

“Chẳng lẽ cậu có thể chịu được mùi nước hoa rồi sao?”

Trong lòng cô lại bị chấn động một cách mạnh mẽ, chẳng lẽ là vì nguyên nhân đó mà vút đi sao? Vậy thì, cả một hàng dài nước hoa xếp trên bồn rửa mặt này trước kia cũng vì nguyên nhân này mà bị biến mất sao? Tim Diêm Tiểu Đóa đột nhiên đập thành thịch, đập nhanh một cách lạ lùng, từ sau lần gặp cậu ấy ở Hải Nam, trên người Cố Nặc Nhất không hề ngửi thấy mùi nước hoa nữa. Nhưng, mãi cho đến tận hôm nay cô mới phát hiện ra, có phải là hơi muộn không?

“Đừng có nghĩ linh tinh nữa, là của người đàn bà đó tặng, vì vậy mình không muốn dùng.”

Diêm Tiểu Đóa đưa hai tay lên sờ vào hai bên má, đỏ bừng, nóng rực. Thật là xấu hổ quá mức, cô đã thể hiện hết cả tâm tư ruột gan lên mặt thế kia, thảo nào mà Cố Nặc Nhất bảo cô đừng có nghĩ lung tung. Diêm Tiểu Đóa vịn vòi nước, liên tục tấp nước lạnh lên mặt, cho đến khi cảm giác nóng bừng đó tiêu tan. Cô mở nắp thùng rác, nhặt lại chai nước hoa Armani đó. Nếu... nếu đem bình nước hoa này rao bán trên trang web chính thức của câu lạc bộ các fan hâm mộ Cố Nặc Nhất thì không biết chừng có thể bán được đến hai mươi nghìn nhân dân tệ.

Diêm Tiểu Đóa vừa nghĩ vừa chạy vào phòng khách, xí xa xí xón ngồi sát lại bên cạnh Cố Nặc Nhất: “Tiểu Nhất à, cậu ký cho mình một chữ, có được không?”

Cố Nặc Nhất cong đôi môi lại một cách khinh khỉnh: “Để làm gì?”

“Ký lên trên lọ nước hoa này, mình muốn giữ nó lại để làm kỷ niệm mãi mãi.”

“Cậu không phải là muốn bán nó đi đấy chứ?”

Cố Nặc Nhất đã nhìn thấu âm mưu của Diêm Tiểu Đóa, nhưng cô vụng chèo khéo chống, vẫn tìm mọi cách chống chế, cười nói: “Xem cậu nói kìa, mình sao lại là loại người như vậy được chứ?”

Trong lúc đang nói chuyện, Cố Nặc Nhất đã giật lấy lại chai nước hoa Armani đó, nâng nâng trên tay, nói: “Có biết vì sao mình không thuê người giúp việc không? Đồ dùng trong nhà mình cứ không cánh mà bay dần bay mòn một cách khó hiểu, sau đó tự dưng lại thấy được rao bán trên trang web chính thức của câu lạc bộ các fan hâm mộ. Cậu cũng là người trong cái giới này, làm những việc như vậy không cảm thấy mất giá sao? Có giữ lại nó cũng chỉ toàn đem lại những chuyện xui xẻo, tốt nhất là bây giờ xử lí luôn.”

Lời nói còn chưa dứt, Cố Nặc Nhất đã đứng dậy đi về phía cửa sổ. Trái tim Diêm Tiểu Đóa chợt nhói thót lên một cái, trời đất ơi, chẳng lẽ lọ nước hoa mấy nghìn tệ ấy sẽ bị vứt từ cửa sổ xuống sao?

“Tiểu Nhất à, lọ nước hoa đó mà rơi xuống thì uy lực có lẽ cũng tương tự với viên đạn ấy chứ, nhỡ rơi trúng phải người nào đó thì sao?”

Cố Nặc Nhất làm như không nghe thấy, anh mở cửa sổ rồi lùi lại mấy bước, vươn cánh tay xương dài ra làm một động tác ném xuống. Trong lòng Diêm Tiểu Đóa cảm thấy thật xót xa, hai mươi nghìn nhân dân tệ của cô đã không còn nữa rồi, nước mắt như đang tuôn trào nhưng chảy ngược vào trong.

Nhưng lọ Armani vẫn còn chưa rời tay thì đã nghe thấy một tiếng một vật gì đó rất nặng nề đổ ập xuống, Cố Nặc Nhất đã ngã nghiêng người, sõng xoài trên ban công. Tiếng vỡ vụn chói tai bật ngược lên từ sàn đất, mùi nước hoa nồng nặc xâm chiếm hết mọi góc. Diêm Tiểu Đóa khẽ chạy mảy, ngay sau đó cô không thể kiềm chế được cảm giác trào ngược ra từ trong dạ dày.

Cố Nặc Nhất cố dùng cánh tay bám vào cánh cửa sổ bằng kính, nhưng toàn thân không ngừng bị tuột xuống. Mười ngón tay anh như muốn tóm lấy cái gì đó, nhưng cuối cùng thì chẳng có cái gì cả.

“Nặc... Nặc Nhất!” Diêm Tiểu Đóa bỗng cảm thấy sợ chết khiếp, cô nén cảm giác khó chịu ở dạ dày, vội vàng chạy đến bên Cố Nặc Nhất, tiện tay mở toang cánh cửa sổ, mùi nước hoa liền bat tán bột ra màn đêm tối om om.

Cố Nặc Nhất với tay ôm chặt Diêm Tiểu Đóa vào lòng, dựa vào tấm thân nhỏ bé và yếu ớt của cô để có chút điểm tựa, anh cố hết sức hỏn hển nói: “Đỡ mình vào phòng, chậm một chút, mắt mình nhìn không rõ nữa rồi.”

Diêm Tiểu Đóa biết Cố Nặc Nhất bị chứng đau nửa đầu, nhưng không thể ngờ được là lại nghiêm trọng đến nông nỗi này rồi.

Cố Nặc Nhất nhắm tịt hai mắt lại, chiếc cầm gục trên mái tóc suôn dài của Diêm Tiểu Đóa, mùi chanh sả nhẹ nhàng thoang thoảng tỏa ra, xông thẳng vào mũi, anh bất giác ôm cô chặt thêm một chút. Khó khăn lắm mới rờ rẫm vào được đến phòng ngủ, Cố Nặc Nhất liền cúi gập người xuống tựa vào đầu giường: “Tầng trên cùng của ngăn kéo có thuốc.”

Diêm Tiểu Đóa bung đến một cốc nước ấm, Cố Nặc Nhất uống liền hai viên giảm đau nhưng không thấy tác dụng gì, trên trán anh dần dần toát ra những giọt mồ hôi lâm tẩm. Thì ra, cứ tưởng rằng bản thân đã trải qua nhiều chuyện như vậy rồi, thì có thể bất khả chiến bại, nhưng không ngờ một trận đau đầu nho nhỏ như vậy, lại có thể đánh gục được anh, ngay vào lúc này đây, anh bỗng dừng lại trở nên không còn chút sức lực nào cả.

Những trận đau đầu dữ dội trong quá khứ thường đến vô cùng bất ngờ, làm anh trở tay không kịp, mấy lần gần đây coi như là có dấu hiệu báo trước, chính là thị lực bị suy giảm điểm nhìn trở nên nhòe nhoẹt. Hơn nữa, thuốc giảm đau cũng không còn tác dụng nữa, ngoài việc âm thầm chịu đựng ra thì không còn cách nào khác.

“Nặc Nhất, cậu nằm xuống đây!”

Diêm Tiểu Đóa nhẹ nhàng nâng đầu của anh lên, Cổ Nặc Nhất liền đổ gục xuống đùi của cô, trông giống như một ngọn cỏ bị đổ rạp. Diêm Tiểu Đóa luồn mười đầu ngón tay thon dài vào trong tóc của anh, đầu ngón tay lúc mạnh lúc nhẹ, lúc nhanh lúc chậm, liên tục nhấn nhá, ấn vào da đầu: “Mẹ mình cũng hay bị đau đầu, chịu khó mát xa một chút thì sẽ dễ chịu hơn nhiều đấy.”

Mười đầu ngón tay của cô như có dòng điện chạy qua, khi tiếp xúc với da đầu anh thì lan tỏa ra khắp nơi một cảm giác tê tê, rất dễ chịu.

“Có muốn nghe mình hát không? Mình sẽ hát cho cậu nghe bài *Nước vong tình* nhé.”

Diêm Tiểu Đóa không ngừng hát khe khẽ bên tai Cổ Nặc Nhất. Không biết từ lúc nào, những giọt mồ hôi trên trán anh đã biến mất. Trận đau đầu đến u mê đầu óc chỉ còn lại một chút xiu cảm giác đau đau, khoảng mờ mịt trước mắt cuối cùng cũng đã tan biến, anh nhẹ nhàng thoải mái nhắm hai mắt lại, thông qua khe mắt chỉ còn nhìn thấy đôi môi đang cong lên nhẹ nhẹ của Diêm Tiểu Đóa, và nhìn thấy cả đôi mắt biết cười của cô nữa.

Cổ Nặc Nhất cứ gối đầu lên chân Diêm Tiểu Đóa như thế mà ngủ mất. Bé Dưa khẽ khàng nhảy lên giường, yên lặng rúc vào bên cạnh Diêm Tiểu Đóa. Diêm Tiểu Đóa kéo mấy sợi râu của nó, trừng mắt lên rồi keh keh dọa nạt: “Còn không mau nhảy xuống đi!”

Bé Dưa không thèm đếm xỉa đến hành động của Diêm Tiểu Đóa, chỉ thè cái lưỡi dài dài ra mà ngáp to mấy cái, sau đó cuộn tròn người lại ngủ ngon lành. Những người mắc chứng đau nửa đầu thường sợ ánh sáng, Diêm Tiểu Đóa liền với tay tắt đèn đi. Ánh trăng vàng vạc soi sáng khuôn mặt đẹp trai, tuấn tú của Cổ Nặc Nhất, ngay cả khi chìm sâu vào giấc mơ, Cổ Nặc Nhất

cũng không biết cười. Diêm Tiểu Đóa ngấm anh một cách ngờ nghệch, anh bắt đầu từ khi nào thành ra thế này nhỉ? Mười bảy mười tám tuổi, hay là năm, sáu tuổi? Trong trí nhớ của cô, Cố Nặc Nhất hình như lúc nào cũng như thế này, chỉ có trước ống kính, cậu ấy mới cười thật rạng rỡ, cười đến mức khiến cho người ta phải tan chảy, cười đến mức giả tạo như vậy.

Lúc Diêm Tiểu Đóa tỉnh dậy thì trên chiếc giường rộng hai mét đó chỉ còn lại cô và Bé Dưa. Tuy nhiên, cô đang nằm gối trên một chiếc gối và còn đắp một chiếc chăn mỏng nữa. Cô tìm khắp lều trên lều dưới một lượt, Cố Nặc Nhất lại biến mất rồi. Cô cầm di động bấm gọi số điện thoại quen thuộc đó, điện thoại lần này rất nhanh đã liên lạc được âm thanh giống như đang ở sân bay.

Lần này là Cố Nặc Nhất mở lời trước: “Tỉnh rồi à?”

“Ừ, tại sao cậu lại đi thế? Phải chú ý nghỉ ngơi đã chứ.”

Đầu kia điện thoại vang lên một tiếng cười khe khẽ, khe khẽ đến nỗi chỉ cần hơi không để ý một chút là không thể nào nắm bắt được: “Lại phải cày cuốc rồi. Dưới gối là thẻ ngân hàng, cậu cầm cẩn thận. Nhắc lại một lần nữa, không được để cho A Hoa động đến số tiền đó. Còn nữa, cảm ơn cậu đã chăm sóc Bé Dưa.”

Cậu ấy nói lời cảm ơn với cô, thật là một dịp hiếm có, nhưng Diêm Tiểu Đóa bỗng nhiên không biết nên trả lời như thế nào. Sau một hồi im lặng trong phút chốc, Cố Nặc Nhất bèn nói: “Thôi được rồi, máy bay sắp cất cánh rồi, tạm biệt.”

Diêm Tiểu Đóa chợt tỉnh cả người: “Ừ, tạm biệt nhé.”

Ngắt điện thoại, hai mắt Cố Nặc Nhất ngấm chăm chú vào bức ảnh trên màn hình di động đến thất thần. Bức ảnh này là do sáng nay anh đã chụp

trộm được, ánh nắng mặt trời dịu dàng nhẹ nhàng nhuộm vàng đuôi tóc của Diêm Tiểu Đóa, còn Bé Dưa thì nằm lẩn kênh phía trên đầu cô. Trông cả hai đều thật đáng ghét, nhìn mà chỉ muốn véo vào đôi má mỗm mĩm của cô một cái, cấu vào mấy thớ thịt tròn lẳn trên người nó một cái. Chiếc máy bay nhẹ nhàng cất cánh bay về phía mây xanh, lại một lần nữa phải rời xa Bắc Kinh rồi. Cố Nặc Nhất kéo kín tấm che nắng ở cửa sổ lại, cho dù là đi đâu chẳng nữa thì anh cũng đã có một nơi mà trái tim luôn mong ngóng quay về...

Trái tim của Diêm Tiểu Đóa như đang có một con chim sẻ trú ngụ, cả ngày cảm thấy rộn ràng vui vẻ, chẳng biết phải như thế nào mới ổn. Cô quì xuống lau chùi sàn nhà cho đến khi bóng loáng, từ tầng một lên tầng hai, sau đó cẩn thận kì cọ từng góc ngách một. Vào những ngày tràn ngập ánh nắng rực rỡ, cô đem tất cả áo sơ mi trắng của Cố Nặc Nhất ra giặt, rồi mang ra phơi khô ở ban công, sau đó lại tỉ mỉ là lướt phẳng phiu. Bé Dưa cả ngày chả làm gì, chỉ thủng thủng vẩy vẩy đuôi đi theo sát sau lưng cô. Thời gian như bị ngưng đọng lại, mỗi ngày trôi qua đều thật chậm chạp. Thi thoảng cô có nhận được tin nhắn của Cố Nặc Nhất, những tin nhắn đó đã không còn lạnh lùng như trước nữa.

Bé Dưa sau một tuần ăn thức ăn cho mèo, cuối cùng đã kiên quyết tuyệt thực. Mặc dù Cố Nặc Nhất đã dặn dò, ngoài dịp sinh nhật ra thì không được phép mua cho nó mấy món đồ ăn sẵn cho thú cưng Diệu Tiên Bao, nhưng Diêm Tiểu Đóa toàn không nỡ nhẫn tâm. Cô cảm thấy có chút gì đó thật khó hiểu, Bé Dưa tỏ vẻ hiền lành, ngoan ngoãn trước mặt Cố Nặc Nhất là vậy, sao trước mặt cô lại biến thành một con mèo hoang dại khó dạy bảo thế này.

Bước chân ra khỏi tòa nhà, Diêm Tiểu Đóa ngoái đầu lại ngược nhìn lên cửa sổ của phòng khách, quả nhiên là Bé Dưa đang nhìn theo cô. Diêm Tiểu Đóa cười rồi lắc lắc đầu, đúng là cái đồ tham ăn. Đứng trước quầy thức ăn cho mèo trong siêu thị, cô nhìn mà hoa hết cả mắt, thì ra làm kiếp mèo cũng

có thể được hưởng hạnh phúc như vậy. Cô chọn đại một hộp bánh quy có nhân hương vị thịt bò, nghĩ rằng Bé Dưa chắc sẽ thích thú với món này.

Diêm Tiểu Đóa đẩy chiếc xe hàng đến khu vực đám đông đang chờ đợi thanh toán. Trên kệ bày một hộp đầy những que kẹo mút sặc sỡ, bên trên in hình một khuôn mặt của Cố Nặc Nhất, cô cầm lên tay ngắm nhìn, rất muốn mua về một hộp. Chiếc di động trong túi quần bỗng không ngừng rung lên, màn hình hiện thị người gọi đến là Tiểu Nhã.

Diêm Tiểu Đóa dần dần di chuyển lên theo dòng người, vừa đi vừa nghe điện thoại: “Chị Tiểu Nhã à, chị gọi em có việc gì thế ạ?”

“Diêm Tiểu Đóa, coi như ngày trước tôi đã nhìn nhầm cô.”

Tim Diêm Tiểu Đóa như rút bịch xuống đất: “Có chuyện gì thế ạ?...”

“Cô còn hỏi có chuyện gì ạ? Cô lên mạng mà xem đi, khắp nơi đều là mấy ảnh hở hang của cô, lại còn lôi cả Tiểu Nhất vào nữa chứ!”

Uỳnh một tiếng, trời đất như đang sụp đổ, Diêm Tiểu Đóa lại hỏi lại thêm một lần nữa: “Chị... chị đang nói cái gì thế?”

“Diêm Tiểu Đóa, cô ngoài việc chỉ suốt ngày gây rắc rối cho Tiểu Nhất ra thì còn biết làm cái gì nữa hả? Cái vụ nhận làm gương mặt đại diện cho mấy cái kéo lần trước, nếu không phải là Tiểu Nhất đã nộp cho cô hai trăm nghìn nhân dân tệ tiền vi phạm hợp đồng thì bây giờ cô ănn đang lằng nhằng với kiện tụng đấy.”

Chiếc điện thoại trong tay bị tuột rơi xuống đáy chiếc xe đẩy, Tiểu Nhã còn nói cái gì đó nữa nhưng cô không nghe thấy.

“Cô gì ơi, mau đi nhanh lên, còn nhiều người đang chờ thanh toán lắm.”

Diêm Tiểu Đóa cảm thấy hỗn loạn, hoang mang, vụng về nhặt chiếc điện thoại từ xe đẩy lên, bỏ lại cả xe hàng, cô chạy lao ra khỏi cửa siêu thị. Cô vội tìm một quán net quanh đó, ngồi xuống mà tìm đập thành thích loạn xạ, mở trang tìm kiếm rồi gõ ba chữ “Diêm Tiểu Đóa” vào thanh tìm kiếm.

Những dòng títt nhảy ra thật đáng kinh hồn bạt vía: “Ảnh áo tắm của ngôi sao nhí Diêm Tiểu Đóa bị rò rỉ ra từ nhà riêng của Cố Nặc Nhất”, “Cố Nặc Nhất cặp kè với Diêm Tiểu Đóa trong đêm, nghi ngờ hai người đang sống thử”, “Lộ diện người tình bí mật của thần tượng giới trẻ tài năng Cố Nặc Nhất”...

Những kết quả tìm kiếm cứ hiện ra dài dằng dặc, nhìn ào mà hoa hết cả mắt, chóng hết cả mặt, tiêu đề thì cũng các kiểu các dạng. Mấy ngón tay của Diêm Tiểu Đóa mềm nhũn, gần như vô lực khi click vào con chuột, hàng loạt những bức ảnh khó coi đó nhảy xổ ra trước mắt. Diêm Tiểu Đóa trong những bức ảnh đó diện trên người các thể loại bikini nóng bỏng, uốn éo phô diễn những tư thế gợi cảm trên bãi biển hoặc trong các studio chụp ảnh, những bức ảnh như vậy không dưới năm chục tấm. Phần còn lại là những bức ảnh chụp sau lưng của cô và Cố Nặc Nhất khi cùng nhau bước vào cửa, hay chụp được cảnh kẻ trước người sau kè kè nhau đi siêu thị.

Cô bước ra khỏi quán net, bên ngoài là dòng người đang vội vã, tấp nập, ồn ào, đủ các thể loại âm thanh xộc vào tai làm cho cô có cảm giác như không thể chịu đựng thêm được. Cô leo lên cây cầu vượt đi bộ sang đường, từng cơn gió mùa hè thổi đến, đôi tà áo của cô bay phấp phới. Giữa kiểu thời tiết nóng nực như thế này mà cô đột nhiên lại cảm thấy hơi lạnh.

Chuông điện thoại lại reo lên, cô nghe điện thoại trong sự hoang mang mông lung đến tột độ, từ đầu dây bên kia vang lên giọng nói đầy tự hào, dương dương tự đắc của A Hoa: “Tiểu Đóa mau lên mạng xem đi, người anh em đây đã phải tốn biết bao công sức để giúp cô đấy.”

“Những bức ảnh đó... đều là do anh tung lên à?”

“Đúng thế! Tôi thấy cô ngực léo xẹp mông tóp teo thế kia, cô cởi ra thì cũng chả ăn thua gì, ỉ vậy, tôi đã tìm một tay cao thủ vẽ photoshop, để ghép đầu của cô vào thân của người khác đấy. Ha ha, mau lên xem đi, hiệu quả ấn tượng lắm đấy!”

Hơi lạnh từ mười đầu ngón tay dần dần lan tỏa ra khắp cơ thể, Diêm Tiểu Đóa cố gắng lắm mới có thể giữ cho mình không bị điên lên: “Ai, là ai cho phép anh... làm như vậy hả?”

“Hả, không phải là cô đã đồng ý sao? Cô không đồng ý tôi nào dám làm như thế?”

Diêm Tiểu Đóa bóp thật chặt chiếc di động trong tay, sự phẫn nộ đang trào dâng trong lòng cô đủ để cô bóp nát chiếc điện thoại ra thành hàng trăm mảnh: “Tại sao phải lôi cả Cố Nặc Nhất vào? Còn nữa, vụ gương mặt đại diện lần trước, lẽ nào lo do Cố Nặc Nhất đã giúp đỡ xử lý?”

“Cô làm sao mà lại kinh ngạc khiếp thế hả? Quan hệ của hai người tốt đẹp như vậy, không lợi dụng một chút xúi thì thật là đáng tiếc lắm...”

Diêm Tiểu Đóa mắng chửi một cách thậm tệ: “Anh là đồ súc sinh! Anh có tin là tôi sẽ giết anh không? Anh sẽ không xong với Diêm Tiểu Đóa tôi đâu!”

Uất hận, nhục nhã, xấu hổ, sợ hãi, tất cả các cung bậc của cảm xúc đều bật tung ra, khiến cho cô không thể chống đỡ được. Tại sao lại cảm thấy như thế này, không hề có một chút gì được chuẩn bị tâm lí trước, cũng không hề có lấy một chút niềm vui nào từ sự bị chú ý của người khác như vậy. Cô chỉ lo lắng cho Cố Nặc Nhất, lo lắng rằng anh sẽ hiểu lầm cô.

Diêm Tiểu Đóa hết lần này đến lần khác gọi vào di động của Cố Nặc Nhất, nhưng từ đầu đến cuối đều không có ai nhắc máy. Cô đã thử đi thử lại vô số lần, đến khi pin điện thoại bị sập mà vẫn chưa liên lạc được. Bầu trời dần dần sẫm màu lại, trên chiếc cầu đi bộ này đã bắt đầu rục rịch xuất hiện những sạp hàng nhỏ.

Diêm Tiểu Đóa ngồi xồm trên mặt cầu, nào là bán dây giày, nào là bán đĩa phim cấp ba, nào là bán tất chân, tất cả những âm thanh hỗn độn đó đồng loạt vang lên, sự huyền ảo ồn ã của thế giới bên ngoài không thể lấn át được sự kinh hoàng trong trái tim cô. Cố Nặc Nhất chắc chắn là sẽ rất hận cô. Cậu ấy làm sao có thể tin được rằng toàn bộ sự việc không hề liên quan gì đến cô? Vừa mới lọt đề đã trở nên nổi tiếng, chuyện đó cô không để ý, danh tiếng bị ảnh hưởng, cô cũng không màng tới nữa rồi. Bây giờ Diêm Tiểu Đóa chỉ quan tâm nhất đến cảm giác của Cố Nặc Nhất, cô không muốn bị cậu ấy hiểu lầm, cô không muốn... bị cậu ấy xem thường khinh rẻ.

Trong lúc thất thần, một luồng ánh sáng đèn flash chói lòa làm cô chói mắt, cô đưa tay lên che trước mắt mình, không ngờ đó lại là một đám tay thợ săn ảnh đang nấp trong tòa nhà đối diện. Cái đồng ảnh mà A Hoa tung lên mạng, chỉ treo trong một ngày mà đã phát tác ngay hiệu quả. Diêm Tiểu Đóa không còn nghĩ ngợi được gì nhiều nữa, cô đứng thẳng người dậy rồi cố hết sức chạy thực mạng. Cô chạy xuống cây cầu vượt sang đường dành cho người đi bộ. Cô chạy len lỏi qua cả rừng tòa nhà chọc trời. Cô không dám dừng bước, vì lo sợ đám tay săn ảnh kia sẽ đuổi kịp.

Không biết là đã chạy được bao lâu, cuối cùng thì những ánh đèn flash đáng ghét kia cũng biến mất. Trong một góc khuất tối dưới gầm cầu vượt, Diêm Tiểu Đóa đứng tựa vào thành tường mà thở hổn hển, nước mắt lưng tròng nhòe nhoẹt hết cả mặt mũi. Trước mắt cô đều lớn vờn hình ảnh của những bức ảnh đã bị photoshop, cô hận bản thân mình đã không dứt khoát, hận bản thân mình đã không từ chối thẳng thừng với A Hoa, vì thế mới xảy ra cái chuyện không lường được trước này. Diêm Tiểu Đóa nhìn ngó xung

quanh, với tâm trạng vô cùng lo lắng và hoảng loạn, cô lại một lần nữa không thể nhận ra được đường về nhà.

Diêm Tiểu Đóa cắn chặt đôi môi cho đến khi bật chảy máu tươi, cô từ từ nhắm mắt lại, cố gắng trấn tĩnh bản thân mình. Lần này sẽ không còn ai dùng dịch vụ định vị để tìm cô nữa, tất cả mớ bòng bong này chỉ có thể dựa vào một mình cô xoay xở.

Cuối cùng, cô cũng mò được về căn nhà của Cố Nặc Nhất, chỉ có điều lúc đó đã là bốn giờ sáng. Cô nằm vật ra, co quắp một cách ra ròi ngay trên chiếc thảm lông cừu ở phòng khách. Đường chân trời đã lóe lên những ánh bình minh nhợt nhạt, cô ngồi khoanh chân trên tấm thảm, ngắm một ngày mới đang dần dần bắt đầu.

Diêm Tiểu Đóa thở ra một hơi dài thườn thượt nghe thật náo nề, không nhìn gì hết, không nghĩ gì hết, có lẽ mọi chuyện rồi sẽ qua nhanh thôi, dù sao thì cô cũng chỉ là một ngôi sao nhí đã hết thời.

Hiển nhiên là cô đã không ước lượng, tính toán được hết sức ảnh hưởng của Cố Nặc Nhất. Tờ “Tin ngoài lề gây sốc của showbiz” vào ngày thứ hai đã xuất hiện bức ảnh Diêm Tiểu Đóa đang ngồi co ro trên chiếc cầu sang đường dành cho người đi bộ, trên trang nhất có dòng tít: *“Cô bạn gái tin đồn cùng giới showbiz với Cố Nặc Nhất – Diêm Tiểu Đóa không chịu đựng được nổi cô đơn, chạy trên đường phố, tinh thần suy sụp.”*

Cố Nặc Nhất ngồi im lặng đọc dòng tít dài dằng dặc đó mà không nói năng gì. Điều đó làm Tiểu Nhã vô cùng sốt ruột: “Tiểu Nhất à, điện thoại của công ty, anh rốt cục có nhận hay không?”

Anh gập tờ “Tin ngoài lề gây sốc của showbiz” lại, nhận lấy chiếc di động đang ở trong tay của Tiểu Nhã, người gọi đến là quản lý của anh. Cố Nặc Nhất chỉ ngồi im mà lắng nghe chứ không hề nói xen vào, cho đến khi

người quản lí nói xong, anh mới mở miệng nói: “Không cần xử lí đâu, dù sao cũng là việc riêng, tự bản thân tôi sẽ có cách giải quyết.”

Đầu dây bên kia vẫn còn đang nói thêm cái gì đó, nhưng Cố Nặc Nhất đã nhất quyết dập điện thoại. Phải tranh thủ quay cho xong cảnh quay của bộ phim tối qua, bây giờ vẫn chưa được ngủ, đầu óc anh lại cảm thấy hơi đau đầu.

Tiểu Nhã chuyển cho anh hai viên thuốc giảm đau: “Tiểu Nhất à, hay là thông qua công ty làm cái hợp báo cải chính thông tin thì vẫn hơn, dù sao thì những thông tin như thế này cũng ít nhiều làm tổn hại đến hình ảnh mà công ty đã dày công xây dựng cho cậu.”

Cố Nặc Nhất nhìn mấy viên giảm đau nhưng không cầm lấy. Hình tượng? Hình tượng của anh là gì? Vĩnh viễn lúc nào cũng là một hình ảnh thánh thiện tuấn tú không thể trưởng thành hơn, chỉ cần thất một cái nợ bướm, mặc những bộ quần áo sặc sỡ, là có thể rục rở mà đánh bại cả thế giới này? Những thần tượng như vậy vĩnh viễn phải đáp ứng được mộng tưởng hoang đường của các fan hâm mộ nữ, mọi thứ liên quan đến tình cảm đều sẽ trở thành thuốc độc.

Bầu trời Thanh Đảo hôm nay mây đen vần vũ, không biết Bắc Kinh có giống như thế này không. Cố Nặc Nhất nhìn ra khoảng không bầu trời xanh xanh qua khung cửa sổ, gần như tự mình nói với mình: “Chẳng qua là tự lừa mình và lừa mọi người mà thôi.”

Tiểu Nhã lặng đi, suy nghĩ một hồi thật lâu mới cẩn thận từng câu từng chữ thốt ra: “Công ty thuận theo ý của cậu như vậy, cũng là vì ông Cố Tây Lương, mong là cậu hiểu rõ cho điều này.”

Cố Nặc Nhất cảm thấy đôi phần khó chịu: “Tôi phải đi nghỉ đây, cô đi ra đi.”

Tiểu Nhã đi ra rồi đóng cánh cửa lại, cả căn phòng lại quay trở về với sự yên tĩnh vốn có của nó. Cố Nặc Nhất kéo kín rèm cửa, căn phòng vốn mờ mờ ảo ảo liền bị một màn tối om om bao trùm. Anh nằm trên giường, đầu vẫn còn chút đau nhức. Cố Nặc Nhất lật chiếc di động ra, nhìn chăm chú như thể dán mắt vào bức ảnh làm ảnh nền màn hình điện thoại rất lâu, sau đó lại tắt máy đi. Phía trên màn hình hiển thị mười mấy cuộc gọi nhỡ, nhưng anh không muốn biết là ai đã gọi đến. Đúng vào lúc này đây, anh vô cùng nhớ nhung đôi bàn tay nhỏ bé đã giúp anh xoa bóp trong lúc bị cơn đau đầu dữ dội hành hạ ...

Sau mấy ngày cuộc sống đêm ngày bị đảo lộn, Diêm Tiểu Đóa cuối cùng đã tỉnh táo lên một chút. Ở nhà của Cố Nặc Nhất có một điểm rất hay, đó chính là đoạn tuyệt hoàn toàn với tất cả các loại phương tiện thông tin đại chúng. Ngay cả khi đám tay săn ảnh có tò mò, hiếu kì mà định tác nghiệp thì cũng không có cơ hội để làm được gì. Mặc dù Cố Nặc Nhất vẫn chưa chịu nghe điện thoại của cô, nhưng tâm trạng hoang mang vô định đã từ từ được ổn định lại. Cô đã mấy ngày liền nhốt mình ở trong nhà, trong nhà sắp cạn sạch đồ ăn thức uống rồi, bắt buộc Diêm Tiểu Đóa phải ra ngoài để bổ sung ngay vào kho lương thực thực phẩm trong tủ lạnh.

Trong phòng thay quần áo của Cố Nặc Nhất xếp một dãy các loại mũ bóng chày, cô tiện tay chọn đại một cái, rồi đeo thêm một đôi kính đen, chẳng bịt kín mít như thế này ra đường chắc sẽ không có ai có thể nhận ra được cô. Cô hít một hơi thật sâu, thật dài, sau đó mở cánh cửa ra. Thật không thể ngờ được là cánh cửa mới mở ra, thì đã có ngay một vật gì đó lăn vào.

Diêm Tiểu Đóa hét hồn, giật nảy cả người, hốt hoảng lùi lại ra sau mấy bước, nhìn chòng chọc vào cái vật thể lạ đó, thì ra đó chính là A Hoa đang ngủ trước cửa nhà. Tâm trạng vốn đã bình tĩnh hơn rất nhiều của Diêm Tiểu Đóa lại một lần nữa bị khuấy động đến dậy sóng dữ dội, cô ra sức đạp chân túi bụi vào người A Hoa: “Anh là cái đồ súc sinh! Làm sao mà đến cái chỗ

này anh cũng tìm ra? Có phải là muốn chết rồi hay không? Được, vậy thì để tôi cho anh được toại nguyện!”

A Hoa đang mơ mơ màng màng ngủ thì bị đau đớn, miệng cứ ú a ú ớ. Anh ta hé mở mắt để nhìn cho rõ cái người đang đứng trước mặt, rồi thoát một cái đã ôm chặt lấy chân của Diêm Tiểu Đóa: “Cô đừng tức giận nữa mà, có gì từ từ hãy nói.”

Diêm Tiểu Đóa lại tức tối, dòn hết sức đạp cho A Hoa một cái: “Ai cho anh đến tận đây hả? Lẽ nào là do anh đi theo dõi tôi?”

“Tôi chỉ tung mấy bức ảnh lên mạng, thế mà mấy tờ lá cải liền ào ào đăng tin mô xê ngay mấy chuyện giữa cô và Cố Nặc Nhất. Mấy tên săn ảnh đó đều là người kẻ bám sát, rình mò chụp trộm chuyên nghiệp rồi, địa chỉ nhà của Cố Nặc Nhất đã bị phát giác ở trên mạng từ tám mươi đời rồi. Nhưng đúng là cái khu này khó tìm thật đấy, tôi chỉ vì muốn được nhìn thấy mặt cô một cái mà vất vả quá chừng.”

Diêm Tiểu Đóa nghe xong liền vung ngay mười đầu ngón tay đang tức giận phùng phùng về phía A Hoa để mà cào cào: “Sao anh không đi chết đi? Hại tôi đến nỗi thê thảm thế này! Cố Nặc Nhất không để ý đến tôi nữa rồi! Anh ấy không thèm đếm xỉa đến tôi nữa rồi...”

Diêm Tiểu Đóa thu lại mấy đầu ngón tay của mình, quỳ sụp xuống đất bật khóc nức nở. A Hoa nhìn thấy cô đột nhiên đau lòng như vậy thì cũng vô cùng hốt hoảng, vội vàng rút khăn mùi xoa của mình ra lau nước mắt nước mũi cho cô: “Thôi đừng khóc nữa mà! Tôi sai rồi, được chưa? Cô đừng có nghĩ không thông như vậy nữa. Cố Nặc Nhất đã hợp báo thông báo rộng rãi để thanh minh đâu nào?”

Diêm Tiểu Đóa lắc lắc đầu, cô đã nức nở đến mức không nấc nổi, hên nói không ra hơi.

“Không hợp báo gì thì tức là việc tốt mà! Tiểu Đóa à, chúng ta phải nhanh chóng tận dụng nguồn tin này nhận làm gương mặt đại diện, chụp ảnh bìa. Tôi dám cam đoan rằng trong một tháng nữa, chắc chắn một trăm phần trăm sẽ có công ty nào đó tìm đến cô để mời đóng phim. Đến lúc đó chúng ta lại như hừng đông bừng sáng rồi, làm sao mà cô phải mặt mày sầu não, nghĩ vớ nghĩ vẩn thế kia? Không biết chừng Cố Nặc Nhất cũng muốn mượn cái cơ này để gây thêm sự chú ý cũng nên. Bộ phim “Nợ em một cái ôm” chỉ còn hai tháng nữa là khởi chiếu rồi, nói như vậy thì, tôi đã làm được một chuyện đại hỉ cho cả hai người rồi, thật đúng là một mũi tên trúng hai đích mà!”

Tiếng khóc to nức nở dần dần biến thành những tiếng nấc nghẹn sục sục, Diêm Tiểu Đóa lau lau hai hàng nước mắt, nhưng A Hoa vẫn tiếp tục nói một cách say sưa: “Tiểu Đóa à, chúng ta lúc đó đã xác định rõ rồi nhé, tôi sẽ toàn quyền chịu trách nhiệm về sự nghiệp diễn xuất của cô.”

Cô trợn trừng mắt lườm A Hoa một cái: “Ai thèm mong muốn anh toàn quyền phụ trách! Tôi bây giờ chỉ có một tâm nguyện duy nhất, đó là anh ra đường bị ô tô tải cán chết, đi đường bị chậu hoa rơi vào đầu mà chết, ông trời dỗi một đồng sét xuống đánh chết anh đi cho rồi.”

“Có nhất thiết phải dữ dằn hằn học như vậy không? Cũng chỉ là tung mấy cái ảnh lên thôi mà, huông hồ cô và Cố Nặc Nhất vốn cũng có trong sáng gì đâu. Nếu hai người không có bất cứ quan hệ gì, thì chuyện bây giờ cô đang ở nhà cậu ta còn ra cái thể thống gì nữa hả?”

Thật không thể giải thích rõ ràng cho A Hoa hiểu được, Diêm Tiểu Đóa cũng không muốn đếm xỉa đến anh ta nữa: “Anh cút đi! Bây giờ tôi không muốn nhìn thấy mặt anh nữa.”

A Hoa bị cô mắng sa sả cả buổi cũng không lấy gì làm vui vẻ. Anh ta nhún nhún vai, ngồi thẳng lưng dậy: “Được rồi! Dù sao thì tôi cũng biết nhà

rồi, mẹ trẻ Diêm Tiểu Đóa của tôi à, nếu có việc gì thì cứ hô tôi một tiếng nhé, đảm bảo gọi lúc nào đến lúc ấy.”

A Hoa đã đi rồi nhưng Diêm Tiểu Đóa vẫn ngồi bệt trên sàn nhà mà khóc lóc. Cố Nặc Nhất chắc chắn là giận cô thật rồi, nếu không sao bao nhiêu ngày như vậy rồi mà đều không thèm nhận điện thoại của cô? Bây giờ đến địa chỉ nhà cũng bị lộ mất rồi, cậu ấy nhất định sẽ hận cô đến chết mất. Trong lòng Diêm Tiểu Đóa cảm thấy rất lo lắng, sốt ruột, suy nghĩ hồi lâu, hay là gọi điện cho Tiểu Nhã nhi, cho dù cô biết cô sẽ bị nghe những lời mắng mỏ của Tiểu Nhã.

Diêm Tiểu Đóa chỉ im lặng cắn răng mà nghe, cho đến khi Tiểu Nhã xỏ hết tất cả những điều bất mãn trong lòng ra, cô mới dám hỏi: “Chị Tiểu Nhã à... có thể gọi Cố Nặc Nhất ra nghe điện thoại một chút được không?”

“Nghe điện thoại cái gì chứ? Cô rốt cục là có liêm sỉ không thế hả? Cũng vẫn chưa tỉnh ngộ sao, dựa vào mấy thứ đó để nổi tiếng thì có thể trụ được bao lâu hả?”

Thái độ vô cùng cứng rắn của Tiểu Nhã khiến cho điện thoại không thể đạt được điều mà cô đang mong muốn. Dập điện thoại xuống mà Diêm Tiểu Đóa cảm thấy vô cùng thất vọng, mối quan hệ tốt đẹp giữa cô và Cố Nặc Nhất chỉ duy trì vồn vện đúng một tuần lễ. Diêm Tiểu Đóa đã từng mơ hồ nghĩ rằng, chỉ cần có thể nói chuyện điện thoại được với cậu ấy đã là một niềm hạnh phúc lớn lao rồi. Nhưng hạnh phúc lại mỏng manh và lạnh lùng như vật đó, thậm chí nó còn không hề mang bất cứ một dấu hiệu của sự tồn tại nào, cứ lặn mất tăm không hề thấy tăm tích gì.

📖 Nguồn ebooks: <http://www.dtv-ebook.com>

Diêm Tiểu Đóa cảm thấy hết sức xấu hổ, cô thậm chí còn đủ tư cách để sống trong nhà của Cố Nặc Nhất nữa, nguyên nhân duy nhất khiến cô vẫn

còn lưu lại nơi đây chính là lời ủy thác chăm sóc Bé Dưa của Cố Nặc Nhất. Hằng đêm, với một tâm trạng lạnh lẽo thê lương, cô và Bé Dưa phải ôm chặt lấy nhau mới có thể ngủ ngon được, cho dù cái thân hình nóng hôi hổi của Bé Dưa cũng không có cách nào làm cho cô cảm thấy ấm áp lên được. Diêm Tiểu Đóa đã đăng kí dịch vụ chặn cuộc gọi trên di động, dẹp hết tất cả những kẻ phiền nhiễu trong cái giới giải trí này ra khỏi không gian yên tĩnh bé nhỏ của cô.

Diêm Tiểu Đóa không hề tắt máy, trong đầu nghĩ rằng rất có thể do Cố Nặc Nhất đang bận đóng phim, lúc nào rảnh rồi sẽ gọi điện cho cô. Mỗi một buổi tối trôi qua, Diêm Tiểu Đóa lại ngồi nghĩ ngợi vớ vẩn lung tung, đêm nay cũng không ngoại lệ, Diêm Tiểu Đóa đang mơ mơ màng màng, lim la lim dim sắp chìm vào giấc ngủ, bỗng nhiên đèn màn hình di động nháy sáng làm cô bật tỉnh giấc. Diêm Tiểu Đóa hồi hộp, luống cuống lật điện thoại lên nhìn, mặc dù không phải là Cố Nặc Nhất, nhưng cũng đủ làm cho trái tim cô phải bận tâm đến, tin nhắn đến từ cái a “Bệnh hoạn”: “Không biết cô có đồng ý gặp tôi không, tám giờ tối ngày mai, tại cửa ra số một ở sân bay.”

Cái anh Hà Trục phiêu bạt khắp chốn nay đã quay trở về rồi ư? Diêm Tiểu Đóa vẫn còn đắm chìm trong khoảng thời gian chờ đợi những tấm bưu thiếp từ Hà Lan, cứ mong ngóng rồi đột nhiên không thấy tấm hơi đâu nữa. Diêm Tiểu Đóa không còn cảm thấy buồn ngủ nữa, cô bật đèn lên, mở chiếc ba lô rồi lấy ra chiếc hộp nhựa đó. Trong chiếc hộp in hình cậu bé hoạt hình rô bốt Astr Boy, ánh đèn dịu dàng chiếu sáng cả đồng những ngôi sao được gấp bằng giấy, cảm giác vừa ấm áp, lại vừa thoải mái.

Cái anh chàng mà ngay từ cái nhìn đầu tiên cô đã cảm thấy vô cùng đẹp trai tuấn tú đó là một làn gió mà cô khó mà đuổi bắt được. Anh ta muốn đến, thì sông sộc xông vào thế giới của cô; anh ta muốn đi, cũng nhanh chóng đột ngột không hề có bất kì một dấu hiệu báo trước nào. Người đàn ông ngồi yên tĩnh, cố định một chỗ trong con hẻm nhỏ với một cái giá vẽ, phóng khoáng, tự do tự tại, lê la đi khắp thiên hạ. Cái anh chàng Hà Trục có

mái tóc dài màu hạt dẻ đó làm sao có thể để tâm đến cô? Diêm Tiểu Đóa nắm chắc một ngôi sao trong tay, cô cứ hoài nghi và nghi kị như vậy, nhưng anh vẫn nhớ đến cô.

Sân bay Bắc Kinh lúc nào cũng nhộn nhịp người qua lại, Diêm Tiểu Đóa rất thích khu vực này, rất thích nghe những nhân viên làm việc ở đây dúi dẹt thông báo tên các chuyên bay, cũng vô cùng thích thú đứng trước tường kính ngắm từng chiếc máy bay liên tiếp cất cánh rồi hạ cánh. Nhưng hồi nhỏ, cô lại rất ghét đi máy bay, vì nó thể hiện rằng công việc của cô quá bận rộn, không hề có thời gian nghỉ ngơi.

Cô kéo sụp vành chiếc mũ bóng chày xuống rồi đứng trước lan can ở khu vực cửa ra, từng đám đông người ùn ùn tiến đến từ phía cửa ra, người đông nghìn nghịt, chen chúc nhau, nhưng vẫn không thấy người mà cô muốn gặp. Cho tận đến lúc mọi người tản ra hết, cô vẫn chưa nhìn thấy người muốn tìm. Hoặc cũng có thể, anh ấy đã đi từ trước rồi. Diêm Tiểu Đóa cười một cách đau khổ, đoán rằng cô sẽ mãi mãi phải nợ Hà Trục rồi.

Đúng vào lúc Diêm Tiểu Đóa quay người định đi ra khỏi sân bay, thì nghe thấy tiếng huýt sáo cao vút, tiếp đến là tiếng bước chân dồn dập từ sau lưng vang lên. Cô không dám quay đầu lại nhìn, cô không biết nên đối diện với anh ấy thế nào, dù sao đi chăng nữa, trong quá khứ cô cũng đã phụ lòng anh, giờ trong lòng cô tràn đầy nỗi xấu hổ, ngượng ngùng.

Một luồng hơi ấm nóng từ một lòng bàn tay lạ tỏa tới, sau đó nắm thật chặt lấy bàn tay cô. Diêm Tiểu Đóa bỗng cảm thấy lúng túng, không biết nên làm thế nào, cô ngẩng mặt lên nhìn Hà Trục đang đi sát bên cô. Nụ cười nhẹ nhàng vô cùng quyến rũ mà cũng rất đổi dịu dàng của anh đã hóa giải hết mọi bất an trong lòng Diêm Tiểu Đóa.

Cô ngập ngừng không biết nên nói cái gì vào lúc này: “Tại sao bây giờ anh mới đi ra vậy?”

“Không biết cô có đến không, vì vậy hơi chút hoang mang. Nhưng gặp được cô thế này, tôi cảm thấy rất vui.”

Diêm Tiểu Đóa trong giây lát bỗng như bị thôi miên, nụ cười của anh khác với nụ cười của Cố Nặc Nhất, nó có thể khiến cho người đối diện mê mẩn một cách mù quáng, không thể tìm được đúng phương hướng. Hà Trục cứ thế mà kéo tay cô băng qua những đám người đông đúc, Diêm Tiểu Đóa hơi hụt hơi, đuổi theo không kịp. Hà Trục cứ đi như vậy cho đến khi gặp một nhóm người ở phía trước mới dừng lại.

Nhóm người đó đều mặc áo sơ mi, comple đã được là gọn gàng, thẳng thớm phẳng phiu, không ai cười hay nói bất cứ điều gì. Người đứng đầu kính cẩn đón lấy vali hành lí và giá vẽ từ Hà Trục: “Anh đã về rồi!”

Hà Trục chỉ ừ một tiếng rồi hỏi: “Chiếc Harley của tôi đã mang tới chưa?”

“Mang tới rồi ạ.”

Một chiếc xe kéo đang đỗ trước cổng sân bay, những người đợi anh hết mực cẩn thận hạ chiếc xe Harley từ thùng xe xuống. Hà Trục nhận lấy mũ bảo hiểm rồi đội lên đầu cho Diêm Tiểu Đóa: “Đi thôi, tôi đưa cô đi hóng gió.”

Người đứng đầu của nhóm người kia khe khẽ nhăn mặt: “Anh không về nhà ạ?”

Hà Trục đã đội xong mũ bảo hiểm, rồi nhảy lên chiếc Harley: “Các anh cứ về trước đi, tôi muộn một chút rồi sẽ về. Tiểu Đóa, mau lên xe đi!”

Diêm Tiểu Đóa chẳng hiểu gì cả nhưng vẫn leo lên chiếc Harley, vẫn còn chưa ngồi vững thì chiếc xe đã phóng vọt đi như một con báo đốm. Diêm

Tiểu Đóa cuống cuồng ôm chặt lấy hai bên eo Hà Trục, từng cơn gió hè tạt qua nghe vun vút, chẳng mấy chốc đã bỏ lại chiếc xe kéo ở đằng sau mất hút.

Harley quả đúng là một chiếc xe máy rất tuyệt vời, những người ngồi trên nó có một cảm xúc trào lên từ tận đáy lòng thật khó miêu tả được bằng lời, giống như con ve sầu ngàn năm ủ trong lòng đất nay đập tung lớp đất mà thoát ra, tối tăm và ảm đạm vốn bao trùm xung quanh bỗng chốc bị đập tan. Diêm Tiểu Đóa lâu lắm rồi không được thoải mái, phấn khích đến như vậy, cô tháo mũ bảo hiểm xuống, để mái tóc dài tự do tung bay trong gió. Cô hét lên thật lớn, để giải tỏa hết những nỗi phiền muộn đã tích tụ lâu trong người. Cô hét liên tục, chỉ đến khi âm thanh bị lạc đi mới ngừng lại, không biết tự lúc nào, nước mắt đã tuôn ra giàn giụa khắp khuôn mặt.

Cuối cùng Hà Trục cũng dừng xe lại bên cạnh con kênh đào bao bọc thành phố, những tiếng róc rách róc rách của dòng nước chảy vọng đến bên tai. Diêm Tiểu Đóa đứng trên bờ kênh, hai hàng nước mắt đã được những làn gió nhẹ nhàng lau khô, chỉ còn sót lại hai con mắt sưng mọng, đỏ au. Ánh đèn điện rọi xuống mặt đất, chiếu sáng khuôn mặt của hai người.

Diêm Tiểu Đóa lặng im ngấm nhìn làn nước lấp lánh ánh bạc, không nói năng gì, sau khi trút bỏ được mọi phiền não trong lòng, cô có cảm giác bản thân mình như một chiếc vó trống rỗng, dờ dẫm, không thể suy nghĩ được bất cứ điều gì.

Diêm Tiểu Đóa bỗng nhiên cảm thấy lạnh sắc ở cổ, cô rụt ngay cổ lại theo phản xạ tự nhiên.

“Đừng động đây.” Hà Trục khe khẽ thì thầm bên tai cô.

Diêm Tiểu Đóa không ngộ ngậy gì nữa, cô cúi đầu xuống nhìn, đó là một bé thỏ Miffy bằng vàng ròng, đôi mắt được khảm bằng kim cương lấp

lánh. Hà Lan không chỉ là xứ sở của hoa tulip, mà đó còn là quê hương của thỏ con hoạt hình Miffy, những điều này đều là do Hà Trục đã nói cho cô biết qua những tấm bưu thiếp được đều đặn gửi đến.

Hà Trục cài chiếc móc khóa cẩn thận, sau đó vuốt nhẹ dọc mái tóc dài của cô: “Món quà này tặng cho cô đây.”

Diêm Tiểu Đóa nắm chắc nó trong lòng bàn tay định lượng, đặc, rất nặng, chắc chắn là một món đồ xa xỉ. Diêm Tiểu Đóa nghiêng đầu liếc nhìn về phía Hà Trục đang tựa vào một chiếc ghế đa, trong lòng tràn ngập sự hoài nghi: “Tại sao lại tặng tôi món quà đắt tiền và quý giá thế này? Rốt cục anh là ai? Xem chừng anh không phải là người bình thường, cải trang thành một họa sĩ lang thang, không phải chỉ là vì muốn tán tỉnh đây chứ?”

Hà Trục nghe xong, không kiềm chế được bật ra tiếng cười: “Người con gái mà Hà Trục tôi để mắt tới phải có ngực nở, hông cong, và quan trọng hơn là phải có nhan sắc lộng lẫy, cô hình như chả đạt được một điểm nào trong đó cả.”

Đôi gò má của Diêm Tiểu Đóa hồng rực lên, nóng phừng phừng, không ngờ lại bị anh ta hạ nhục một cách quá dễ dàng đến như vậy: “Đã không thích tôi rồi, vậy tại sao còn tặng tôi những thứ ấy? Chẳng lẽ trái tim chân thành đó không phải là của anh? Còn nữa, những lời nói mùi mẫn trên những tấm bưu thiếp, chẳng lẽ anh quên hết rồi sao?”

Ánh mắt của Hà Trục trở nên sâu thăm thẳm, ánh lên lấp lánh như hai viên ngọc quý giá giữa đêm đen sâu thẳm. Anh đứng thẳng người dậy rồi đi về phía Diêm Tiểu Đóa, khóe môi hơi cong nhẹ lên đó không hiểu sao như đang mang một chút hơi lạnh. Diêm Tiểu Đóa bất giác lùi lại về phía sau vài bước, cô đã hoàn toàn quên mất con kênh bao quanh thành phố ở sau lưng mình, bước chân đột nhiên rơi vào khoảng không, cả thân người ngã đổ về phía sau.

“Á.” Cô kêu lên một tiếng thất thanh, nghe thật chói tai.

Cánh tay của Hà Trục đã đỡ được vòng eo của cô. Diêm Tiểu Đóa thở hổn hển, không dám mở mắt ra nhìn, cô đã sợ hãi đến tột độ. Dòng kênh bao quanh Bắc Kinh này rất sâu, hàng năm không biết đã có bao nhiêu người bị chết đuối ở đây. Nhưng Hà Trục vẫn thản nhiên tiến về phía trước, cho đến khi mũi giày của đôi bốt chạm vào khoảng không, cũng chênh vênh giữa khoảng không đó còn có cơ thể của Diêm Tiểu Đóa. Cô ra sức bám thật chặt vào cánh tay của Hà Trục, sợ hãi khi nghĩ rằng anh sẽ buông tay, chỉ cần buông tay là cô sẽ mất mạng ngay.

Khuôn mặt của Hà Trục dần dần tiến sát lại, đến tận khi hai sống mũi đã chạm vào nhau, cho đến tận khi đôi bên đã cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng của nhau. Diêm Tiểu Đóa không dám nhìn anh, đôi mắt nhỏ dài của anh khiến cô phát hoảng. Sau một hồi chìm trong tĩnh lặng, chỉ nghe thấy Hà Trục cười khe khẽ, tiếng nói dịu dàng đó dán sát vào bên tai cô: “Có muốn biết cảm giác khi cứ như thế này mà nhảy xuống không? Tôi nghĩ rằng... nhất định sẽ rất phấn khích đấy.”

Sợ hãi đến tột độ, Diêm Tiểu Đóa còn chưa kịp phản ứng gì thì cánh tay của Hà Trục đã kéo mạnh một cái, cô quay một nửa vòng trong không trung rồi bình yên đáp trở lại trên mặt đất vững chắc.

“Cứ tưởng rằng cô chẳng sợ bất cứ điều gì, thì ra, cũng biết sợ chết cơ đấy.”

Đôi chân của Diêm Tiểu Đóa trở nên mềm nhũn, cô quy xuống ngồi phệt ngay trên mặt đất: “Anh bị điên rồi có phải không? Anh thật là... rất đáng ghét...”

Nhìn Diêm Tiểu Đóa trong bộ dạng như vậy, đôi mắt nhỏ dài của Hà Trục chợt lóe lên một tia phẫn nộ. Anh đỡ Diêm Tiểu Đóa đứng dậy, lại cài

mũ bảo hiểm cho cô: “Nếu như tôi nói rằng tôi thích cô, cô liệu có cảm thấy mất mặt không? Dù sao tôi cũng thích những phụ nữ đẹp, mà cô thì lại không phải như thế.”

Diêm Tiểu Đóa yên lặng trên suốt chặng đường về nhà. Hà Trục không phóng nhanh như lúc đi nữa, chiếc xe máy đều đều chạy với tốc độ bình thường rồi dừng lại dưới chân tòa nhà mà Cố Nặc Nhất ở.

Chiếc Harley đã được tắt máy, Hà Trục nhìn tòa nhà cao tầng trước mặt hỏi: “Cô vẫn còn sống chung với anh ta sao?”

“Cái... cái gì?” Diêm Tiểu Đóa không hiểu được ý của anh.

Hà Trục đứng tựa vào chiếc xe máy, dùng chiếc băng đô trên cổ tay cố định gọn lại mái tóc dài đến ngang vai, sau đó anh rút một bức ảnh từ túi quần ra: “Diêm Tiểu Đóa, ký cho tôi một chữ đi.”

Diêm Tiểu Đóa mượn ánh trăng liếc nhìn, bỗng toàn thân toát mồ hôi lạnh, không ngờ đó lại là bức ảnh hở hang mà A Hoa đã tung lên mạng. Nhìn bộ ngực tròn căng đầy khêu gợi trên tấm ảnh mà cô xấu hổ đến mức chỉ muốn tìm một khe nứt nào đó mà chui xuống: “Cái này tôi không ký.”

“Như thế làm sao được, tôi đã đi cùng cô trọn cả một buổi tối nay, dù sao cũng phải ký một cái chứ.”

Diêm Tiểu Đóa chẳng có cách nào khước từ, đành nhắm mắt nhắm mũi ký đại một chữ cho xong trên tấm ảnh đó. Hà Trục lúc này mới hài lòng mà buông tha cho cô, anh vỗ nhẹ lên đôi vai của Diêm Tiểu Đóa: “Mau đi lên đi, nhìn cô vào nhà rồi tôi sẽ đi.”

Diêm Tiểu Đóa chạy vèo một cái vào cửa tòa nhà, nhưng rồi như sự nhớ ra điều gì, cô quay người lại mỉm cười với Hà Trục: “Cảm ơn anh về món

quà nhé.”

Cánh cửa đóng lại, vọng ra một tiếng “tinh tang”, Hà Trục giờ bức ảnh đó lên, mượn ánh trăng nhìn những chữ rồng bay phượng múa ở bên trên: “Bức thứ hai rồi...” Sau một phút chốc như thất thần, anh thất lại mũ bảo hiểm rồi nhảy lên chiếc Harley, vút một cái đã biến mất trong màn đêm, chỉ còn sót lại sau lưng một tiếng gầm lớn.

Đứng trong thang máy, Diêm Tiểu Đóa cảm thấy vô cùng mệt mỏi, chiếc dây chuyền Miffy lấp la lấp lánh dưới ánh đèn, nhưng cô cảm thấy ruột gan rối bời. Hà Trục rốt cục có xuất thân như thế nào? Anh chàng này, tựa hồ như một ngọn núi mờ ảo bị những đám mây che phủ, khiến cho người khác khó có thể nhìn thấu bộ mặt thật của anh.

Chương 4: Thăng hoa lắng đọng, dĩ vãng tỏ mờ

A Hoa tiên đoán quả không sai, mấy bức ảnh hở hang và xì căng đan tình ái đúng là rất hiệu nghiệm. Mới qua được vài ngày mà Diêm Tiểu Đóa đã nhận được lời mời chụp ảnh cho một tạp chí thời trang. A Hoa đã rất cầu kì, mua hẳn nguyên một bộ comple, cũng tô tô vẽ vẽ rất hoành tráng, làm như vậy để cho xứng với cái thân phận người quản lí của anh ta. Diêm Tiểu Đóa đã từ rất lâu rồi không được bước chân vào phòng studio, nghe được mấy câu khen ngợi không ngớt của nhân viên hóa trang và người thợ chụp ảnh, khỏi phải nói cô đã vui vẻ sung sướng đến nhường nào.

Buổi chụp ảnh kết thúc rất nhanh chóng, Diêm Tiểu Đóa tiến đến trước mặt của người thợ chụp ảnh tỏ vẻ: "Anh à, khi anh chỉnh sửa mấy bức ảnh này, thì chỉnh cho mặt em nhỏ nhỏ đi một chút nhé, như vậy trông sẽ xinh hơn."

Người thợ chụp ảnh vừa xem lại mấy bức ảnh vừa nói: "Được thôi, không có vấn đề gì. Nhưng mà Tiểu Đóa này, tôi có câu này muốn nói, cô nghe xong đừng giận dỗi gì nhé."

"Vâng, anh cứ nói đi ạ."

"Cô đúng là không ăn ảnh một chút nào. Tôi kiến nghị là cô thử đi làm phẫu thuật gọt má xem sao, dù sao thì lúc đóng phim hay quay mấy chương trình ti vi cũng sẽ không có cách nào để chỉnh sửa ảnh được cả."

Ra khỏi studio chụp ảnh được một lúc khá lâu rồi nhưng Diêm Tiểu Đóa vẫn không thể vui lên nổi, mặc dù cũng đã quá quen với những chê bai chân thành của người khác đối với mình, nhưng vẫn không thể cảm thấy thoải mái được. Hai người ngồi ăn hamburger và uống coca cola ở chiếc ghế dài trong vườn hoa giữa phố, Diêm Tiểu Đóa ngược mắt ngắm nhìn những áng mây đang hững hờ trôi trên bầu trời xanh thẳm và thở dài một câu ái oán.

"Tiểu Đóa à, hôm qua có lời mời làm gương mặt đại diện quảng cáo cho một sản phẩm chăm sóc da, nhưng mà tôi đã từ chối thẳng rồi. Chúng ta bây giờ phải làm gương mặt đại diện quảng cáo cho hãng nào đăng cấp một chút, ví dụ như là hãng xe Octavia chẳng hạn."

Diêm Tiểu Đóa ngậm chiếc ống hút rồi liếc nhìn A Hoa đang nói mà thức ăn, nước bọt phun phì phì, đó là một thương hiệu quốc tế, một diễn viên nổi lên vì mấy vụ xì căng đan tình ái vớ vẩn như cô liệu có thể được mời làm gương mặt đại diện cho những hãng như vậy không? Để A Hoa làm người quản lí cho mình, thật chẳng khác nào tự hủy hoại tiền đồ của bản thân.

Chuông điện thoại trong ba lô bất ngờ vang lên, Diêm Tiểu Đóa cầm lên xem tên người gọi đến, bỗng hoảng loạn đến mức làm đổ hết cốc coca cola ra đất: "Làm... làm thế nào đây, là điện thoại của Cố Nặc Nhất..."

Rõ ràng mười mười là rất muốn liên lạc được với Cố Nặc Nhất, nhưng khi quả thật là anh gọi điện đến, cô lại không dám nhận.

A Hoa vừa nghe thấy vậy đã vội tìm cách chuồn vào toilet: "Cô cứ nghe điện thoại đi, tôi không làm phiền nữa."

Mãi cho đến khi chuông điện thoại vang lên hết một lượt bài hát, Diêm Tiểu Đóa mới quyết tâm nhận, có gì to tát nghiêm trọng quá đâu chứ, cùng lắm là chịu một trận mắng té tát thôi chứ gì! Cô cuối cùng cũng bấm nút nhận cuộc gọi. Nhưng thật là không may. Cố Nặc Nhất đã dập máy rồi, trên màn hình di động chỉ còn trơ lại dòng chữ "Có một cuộc gọi nhỡ."

Diêm Tiểu Đóa tức giận đến nổi cứ giậm chân thành thịnh, Cố Nặc Nhất nhất định là đang nghĩ rằng trong lòng cô cảm thấy xấu hổ tủi nhục nên không dám nghe điện thoại đây mà, sao cô cứ suốt ngày làm hỏng việc thế nhỉ.

Nhưng tâm trạng nào nề không tiếp diễn quá lâu. Chỉ một phút sau, Cố Nặc Nhất đã gửi một tin nhắn đến: "Tôi ngày mai sẽ về nhà."

Ngày... ngày mai cậu ấy sẽ về nhà ư? Thế thì phải làm thế nào bây giờ! Bị A Hoa đặt điều bôi xấu trên mạng như vậy, Diêm Tiểu Đóa đã không còn mặt mũi nào để gặp Cố Nặc Nhất nữa rồi. A Hoa vừa thất lại thất lung, vừa chạy vội tới trước mặt cô, hồi hộp hỏi: "Sao rồi? Cố Nặc Nhất đã nói gì?"

Diêm Tiểu Đóa không muốn đem xia gì đến A Hoa, cô thu dọn lại chiếc ba lô rồi đi ra khỏi công viên: "Cậu ấy nói rằng, hận là không thể chặt anh

ra làm trăm mảnh được!"

Đã biết được thời gian Cố Nặc Nhất sẽ về nhà, Diêm Tiểu Đóa cảm thấy bồn chồn, đứng ngồi không yên. Cô bắt chắp nguy cơ bị người ta nhận ra đi siêu thị mua đồ ăn, lại đem toàn bộ áo sơ mi trắng của cậu ấy giặt sạch sẽ lại một lượt với một tâm trạng của kẻ tội đồ, lại còn kì cọ lau chùi sàn nhà và cầu thang, thậm chí còn tắm rửa sạch sẽ cho Bé Dưa.

Món gà hầm hạt dẻ khoai tây mà Cố Nặc Nhất thích ăn đã được chế biến và ninh chín như trên bếp rồi. Cô nhìn đồng hồ, mới có ba giờ chiều, mấy tiếng đồng hồ còn lại trôi qua thật nặng nề và khó chịu. Cô vừa mong ngóng vừa sợ hãi, Diêm Tiểu Đóa cảm thấy nhàn rồi nhợt nhạt quá mức, chẳng biết làm gì ngoài mân mê mấy câu hát, sau đó lại đi đi lại lại trong phòng để tìm cách giết thời gian. Bộ não của cô đã trở nên đặc quánh lại, khi Cố Nặc Nhất trở về, thì cô phải đối diện với anh với một thái độ như thế nào đây? Nịnh nọt ư, tự ti ư, hay là phải tỏ ra đau buồn khôn tả? Rốt cục là phải như thế nào thì mới được cậu ấy tha thứ? Nếu như có thể giành được sự thông cảm của cậu ấy thì đúng là tốt quá rồi. Còn nếu không thì đành nhất quyết phải nhờ đến hình ảnh của người mẹ đã mất vậy.

Càng nghĩ càng thấy không có lối thoát, Diêm Tiểu Đóa vò đầu bứt tai, cứ giật giật mấy lọn tóc trên mái đầu rối bù của như tổ quạ của mình. Phải làm thế nào đây? Phải tính làm sao đây? Thật là sắp phát điên lên mất.

Khi thời khắc quan trọng đó sắp cận kề, thì có người gọi điện thoại đến. Như con chim sợ cành cong, Diêm Tiểu Đóa tim đập thành thịch, nhìn chăm chập vào màn hình di động với tâm trạng căng thẳng tột độ, nhưng thì ra lại là Hà Trục. Cô tiện tay ấn nút nhận thì nghe được một câu mệnh lệnh vọng lại từ đầu dây bên kia: "Diêm Tiểu Đóa, cô mau xuống đây."

Diêm Tiểu Đóa cầm chiếc điện thoại, rồi tiến ra ngoài ban công nhìn vọng xuống, Hà Trục ngồi trên con xe Harley đang vầy vầy tay với cô. Nghĩ đến những hành động mà Hà Trục đã làm với mình vào hai ngày trước, những cảm giác hối hận, tội lỗi ngày trước lập tức bị quét sạch sành sanh, cô một tay chống nạnh, cúi xuống nhìn Hà Trục ở phía dưới, nhỏ bé như một con kiến: "Để làm gì?"

"Cứ xuống rồi sẽ biết ngay thôi. Dù sao anh chàng kia cũng không có ở nhà, cô mà không xuống thì tôi sẽ đi lên."

Đầu óc của Diêm Tiểu Đóa như bị ai đó gõ cho một cái đau đینگ, cái tay Hà Trục đáng sợ đó quả nhiên biết là cô đang đơn độc một mình, không phải là anh ta có đôi mắt nhìn xuyên thấu đấy chứ? Diêm Tiểu Đóa bất đắc dĩ đành cởi tạp dề rồi đi xuống lầu.

Hà Trục đang an tọa trên chiếc xe Harley hứng chí đặc ý ra mặt khi nhìn thấy Diêm Tiểu Đóa đang bước về phía anh. Diêm Tiểu Đóa rất ghét cái điệu bộ đó của Hà Trục, cảm giác như mọi thứ của mình đều nằm trong tầm kiểm soát của anh ta, có muốn chạy cũng không thể thoát được.

"Có chuyện gì thì anh mau nói đi."

Lời nói còn chưa dứt, Hà Trục đã nhảy xuống khỏi chiếc xe Harley, vác Diêm Tiểu Đóa lên vai rồi đặt trên chiếc xe máy. Diêm Tiểu Đóa quá hoảng hốt, vội kêu lên: "Anh bị thần kinh rồi à, rốt cục là định làm cái gì?"

Hà Trục khởi động chiếc xe, chiếc xe máy vọt lao đi vun vút trong tiếng gầm vang dội: "Cùng tôi đi dạo phố một lát."

Chiếc xe máy dừng lại trước cửa của một cửa hàng thời trang xa hoa cao cấp. Hà Trục kéo xềnh xệch tay của Diêm Tiểu Đóa rồi bước vào trong,

nhân viên lễ tân kính cẩn bước ra chào đón: "Anh đến rồi."

Đã lâu lắm rồi Diêm Tiểu Đóa không đặt chân tới những cửa hàng thời trang đặt may trang phục cao cấp như thế này, xem ra có vẻ Hà Trục là khách hàng quen ở đây. Anh ta thông thuộc đường đi lối lại, nhanh chóng kéo Diêm Tiểu Đóa đến khu vực đồ dành cho nữ giới: "Mặc dù cô trông chỉ thường thường bậc trung thôi, nhưng xét về tổng thể thì thần thái, khí chất cũng không đến nỗi nào? Chọn mấy kiểu dáng mà cô thích đi, tôi đợi cô ở khu vực đồ dành cho nam giới."

Diêm Tiểu Đóa nhìn ngắm cả mấy hàng dài những bộ trang phục đang tĩnh lặng nằm chờ chủ nhân đến mà cảm thấy mơ mơ hồ hồ: "Ít ra anh cũng phải nói cho tôi biết là để làm gì chứ?"

Hà Trục quay bước đi, chỉ để lại cho cô dáng dấp của một tấm lưng vô cùng phóng khoáng: "Cũng chẳng quan trọng đâu, chẳng qua là trong bữa tiệc được tổ chức tối nay, tôi đang thiếu một người đi cùng."

Diêm Tiểu Đóa nghe xong, bỗng trở nên vô cùng lo lắng, cô làm sao có thể đi tham dự yến tiệc được, cô còn phải đợi Cố Nặc Nhất về nhà vào tối nay mà! Diêm Tiểu Đóa chạy nhanh mấy bước, chặn ngay trước mặt của Hà Trục: "Không được, anh tìm người khác giúp đi, tối nay tôi có việc phải làm rồi."

Hà Trục quay hẳn người lại, nụ cười trên khóe môi đã hoàn toàn tan biến, anh ta nheo cặp mắt dài nhỏ lại, khiến cho Diêm Tiểu Đóa cảm thấy rùng mình, sờn tóc gáy: "Nếu như cô không đi, có tin là tôi sẽ ném cô xuống con kênh bao quanh thành phố không?"

Diêm Tiểu Đóa chớp chớp đôi mắt đang mở to hết cỡ, không dám nói thêm gì nữa. Hà Trục thấy cô không từ chối nữa thì mới hài lòng rời khỏi

khu trang phục nữ.

Thân thể thì ở đây, nhưng tinh thần thì đã sớm bay đi mất rồi. Diêm Tiểu Đóa chọn đại một bộ lễ phục rồi trốn ngay vào phòng thử đồ. Ngồi trên chiếc ghế da, lòng cô cứ rối bời không yên. Phải làm thế nào mới ổn đây? Hôm nay cô phải xin lỗi và đưa ra được một lời giải thích chính thức cho tin đồn tình ái với Cố Nặc Nhất, đúng vào cái lúc quan trọng này thì lại nhảy đầu ra một tay Hà Trục đáng ghét, hiển nhiên là cái anh chàng này còn khó đối phó hơn cả Cố Nặc Nhất.

Cô bấm số điện thoại gọi cho Cố Nặc Nhất mà tim cô đập thành thịch không yên, lại một hồi âm thanh chờ đợi dài lê thê, cũng may là lần này đã kết nối được.

Mí mắt của Diêm Tiểu Đóa nhảy nhảy liên tục, cô lấy tay ôm ngực, cố gắng trấn tĩnh bản thân: "Nặc Nhất à, việc đó... tối nay..."

"Buổi tối mình còn có việc, cậu không cần đợi mình nữa ngủ sớm đi nhé."

"À à, được rồi, được rồi."

Sau khi dập điện thoại, Diêm Tiểu Đóa thở phào một hơi nhẹ nhõm, sự việc không ngờ lại được giải quyết một cách dễ dàng và nhanh chóng đến vậy, giờ cô đã có thể không còn lo lắng hậu quả gì khi đi cùng Hà Trục đến buổi tiệc rồi.

Diêm Tiểu Đóa ra khỏi phòng thay đồ nhìn ngắm hàng dãy hàng dãy váy áo dạ hội như đang vẫy gọi cô, tâm trạng bỗng chốc trở nên thật phấn chấn. Diêm Tiểu Đóa thích tông màu nude, nó có thể làm nổi bật nước da trắng như trứng gà bóc của cô lên. Về kiểu dáng cô ưng ý nhất là những

thiết kế lệch vai, để lộ ra một nửa xương đòn là gợi cảm nhất rồi. Mặc dù những bộ váy dài chấm đất sẽ càng làm nổi lên dáng vẻ yêu kiều thướt tha, nhưng Diêm Tiểu Đóa nhận thấy những dáng váy ngắn trên đầu gối ba phân mới khoe trọn được vẻ đẹp đôi chân thon dài của cô.

Thay trang phục xong, Diêm Tiểu Đóa được nhân viên bán hàng dẫn qua khu vực thời trang dành cho nam giới, nhưng cô không nhìn thấy Hà Trục đâu. Cô ngồi trên chiếc ghế sofa rộng rãi, tiện tay lật giở mấy quyển tạp chí, bìa trong của quyển tạp chí là hình ảnh của một cô gái trẻ toát ra một luồng khí chất tươi mới, Diêm Tiểu Đóa cảm thấy vô cùng quen mặt, liếc nhìn sang tên tuổi người mẫu ở bên cạnh, cô mới bỗng chợt nhớ ra, đó là Vi An, một đàn em của Cố Nặc Nhất, một nhân vật mới toanh mà công ty Kinh Kỳ mới kí hợp đồng.

Vi An trên bức ảnh đó cười rất ngọt ngào, ánh mắt trông vô cùng ngây thơ. Có lẽ công ty sẽ định hướng cho Vi An hướng theo hình ảnh vẻ đẹp thuần khiết, sẽ xây dựng cho cô một thương hiệu đại loại kiểu sát thủ tình trường gì đó, năm nay đang sốt xình xịch những mẫu thần tượng ngực nở hông cong, thân hình quyến rũ nhưng phải có một khuôn mặt bầu bĩnh, ngây thơ. Diêm Tiểu Đóa nhún vai, cho dù là xây dựng thành hình ảnh gì chăng nữa thì cũng được công ty trọng dụng, không giống như cô, vùng vẫy trong showbiz theo kiểu chụp giật, nay việc này một chút, mai việc kia một tí.

Một tiếng sột soạt khe khẽ vang lên bên tai, Diêm Tiểu Đóa đặt quyển tạp chí trong tay xuống. Nhân viên bán hàng hết mực cẩn thận kéo tấm rèm của phòng thay đồ mở ra, Hà Trục vô cùng điềm tĩnh bước ra ngoài.

Trời đất ơi, đây có phải là cái anh chàng Hà Trục ngày trước không? Những bộ quần áo dành cho đàn ông trưởng thành lúc nào cũng chỉ đơn điệu như vậy, một chiếc áo sơ mi sạch sẽ trắng tinh, một bộ comple màu

đen tuyền trông rất đứng đắn, lịch thiệp, có những người mặc chúng vào coi như chỉ có tác dụng che đậy cơ thể, nhưng lại có những người mặc vào lập tức toát ra được cả một thần thái phi thường. Những lọn tóc dài bên tai của Hà Trục đã được tết gọn gàng thành những bím nhỏ xịu, rồi cột túm đuôi ngựa lại tất cả ở sau gáy, để lộ ra chiếc khuyên tai tròn bằng đá quý màu đen ở bên tai trái. Mặt mũi của anh ta rất trắng, phối với bộ trang phục này, không ngờ lại làm bớt đi đến mấy phần nét nữ tính.

Có thể nói tóm lại rằng, toàn thân Hà Trục toát ra một sự lịch lãm, sang trọng rất phi thường.

Diêm Tiểu Đóa dường như đang ngắm một bức tranh, Hà Trục trong tranh đang tiến về phía cô, cô cảm giác mình ngộp thở, bộ não như bị thiếu oxy nghiêm trọng. Trai đẹp sống trên thế giới này có thể coi là một tội ác, bởi vì họ khiến cho rất nhiều cô gái vốn tỉnh táo đều trở nên thiếu kiểm soát về mặt lí trí.

Hà Trục lấy tay vẫy vẫy mái tóc dài của cô, lắc lắc đầu: "Đừng tưởng là nếu xoa tóc che đi thì mặt cô trông sẽ nhỏ lại. Đưa cô đi làm tóc vậy."

Nhân viên lễ tân từ từ kéo mở cánh cửa chính, cúi thật thấp người để tiễn khách.

Diêm Tiểu Đóa trông thật nhỏ bé khi được Hà Trục nâng người cao lớn khoác tay bước ra khỏi cửa hàng thời trang, phía ngoài cửa đã có một chiếc xe ô tô con màu trắng đang đợi sẵn.

"Ôi trời đất ơi, là Rolls Royce sao?"

Diêm Tiểu Đóa giật tay mình thoát khỏi tay của Hà Trục chạy đến trước mũi xe. Cô cúi người xuống nhìn ngắm hình một thiên thần nhỏ đang dang

rộng đôi cánh, lấy tay sờ sờ lạnh buốt: "Cái này có thật là được làm từ vàng nguyên chất không?"

Hà Trục không trả lời, chỉ để lộ ra một nụ cười quyến rũ đến chết người. Anh lái xe xuống xe, mở cánh cửa cho Diêm Tiểu Đóa: "Cô mau lên xe thôi, thời gian cũng hơi gấp gáp rồi."

"Ồ vâng, xin lỗi anh!"

Diêm Tiểu Đóa khép nép ngồi sát vào phía cửa xe, không dám động đậy gì, sợ rằng sẽ làm hỏng cái gì đó ở trên xe. Cô đưa mắt nhìn xung quang phán đoán, nội thất của xe vô cùng đơn giản đơn giản đến mức chỉ bằng treo một chuỗi tràng hạt ở gương chiếu hậu trong xe. Cô lắc lư lắc lư theo chuỗi tràng hạt, cô liếc mắt ngó trộm Hà Trục, phát hiện ra anh cũng hơi lim dim đôi mắt nhỏ dài và nhìn mình. Diêm Tiểu Đóa vội vàng ngồi ngay ngắn lại một cách rất nghiêm túc.

Chiếc xe Roll Royce đỗ ngay trước cửa của một salon tóc, Hà Trục không xuống xe cùng cô: "Cô vào đi, tôi sẽ đợi cô ở đây."

Diêm Tiểu Đóa chạy vào trong salon để làm tóc. Bây giờ đã sắp sáu giờ rồi, buổi tiệc sẽ bắt đầu vào lúc sáu giờ rưỡi, nhưng anh không hề có ý định sẽ đến đúng giờ. Anh yêu cầu người lái xe lấy bảng vẽ từ trong cốp sau xe ra, khua khua nhẹ cổ tay, trên nền giấy trắng đã để lại một vài nét vẽ. Chỉ sau một khoảng thời gian ngắn ngủi, anh đã hoàn thành xong một bức phác thảo. Hai màu đen trắng đối lập rõ ràng nhìn rất bắt mắt, Diêm Tiểu Đóa ở trong tranh để tóc xõa trước ngực, đẹp nhất chính là đôi mắt to tròn dưới hàng lông mi dài. Anh lặng lẽ ngắm nhìn, trong lòng không hiểu sao lại gợn lên một nỗi buồn phiền, bèn tiện tay gấp bức vẽ lại.

Hà Trục hướng tầm mắt ra ngoài cửa sổ xe, Diêm Tiểu Đóa với mái tóc búi gọn gàng chạy lon ton đến, cô trông vô cùng phấn khích khi chui vào trong xe: "Đề anh phải đợi lâu rồi, chúng ta đi thôi."

Hà Trục khẽ gật đầu, lái xe liền rời xe khỏi salon tóc. Suốt cả chặng đường đi, hai người đều gần như không nói gì với nhau, Diêm Tiểu Đóa chỉ chăm chú nhìn vào cái bóng phản chiếu của mình trên cửa sổ ô tô. Hà Trục nói quả không sai, muốn dùng mái tóc lò xo để che đi khuôn mặt tròn xoe của mình, đó thật là một ý tưởng vô cùng ngu ngốc.

"Diêm Tiểu Đóa à, lần xuất hiện trong buổi tối ngày hôm nay vô cùng quan trọng, cô nên biết nắm bắt lấy cơ hội này."

Diêm Tiểu Đóa nghe không hiểu lắm, nhưng cô cũng không quá chú ý. Đối với cô, tối hôm nay chẳng qua cũng chỉ là một bữa tiệc thông thường mà thôi. Chiếc xe Rolls Royce dừng lại trước cửa một khách sạn trông rất xa hoa, mở cửa xe ra, một chiếc thảm màu đỏ tươi hiện ra trước mắt, kéo dài mãi cho đến tận phòng khách lớn. Từ bên ngoài nhìn vào, khách sạn trông thật lộng lẫy với vô số ánh sáng rực rỡ. Diêm Tiểu Đóa bất giác cảm thấy có phần căng thẳng, buổi yến tiệc này cao cấp và xa xỉ hơn bất kỳ bữa tiệc nào mà trước đây cô đã từng tham gia, không có các phương tiện thông tin đại chúng vây quanh, nhưng cũng khiến cô cảm thấy hồi hộp bất an.

Hà Trục xuống xe, chỉnh trang lại trang phục một chút. Diêm Tiểu Đóa đứng ngay bên cạnh anh, thì thầm hỏi: "Rốt cục đây là buổi tiệc gì vậy? Không phải là bữa tiệc cấp quốc gia đây chứ?"

Hà Trục búng ngón tay lên vầng trán trắng trẻo của cô: "Bữa tiệc cấp quốc gia? Đúng là tưởng bở! Cô nghĩ cô là một nhân vật chính trị quan trọng của nhà nước chắc?"

Diêm Tiểu Đóa cười cười một cách ngượng ngùng, khoác lấy cánh tay của Hà Trục rồi cùng bước trên bậc thềm dẫn vào trong khách sạn. Đôi giày cao gót màu vàng bước trên chiếc thảm đỏ, giống như đang đặt chân vào giữa những áng mây, cảm giác nhẹ bẫng lâng lâng thật là tuyệt vời. Trong một chương trình ti vi mà cô từng được tham gia vào năm mười ba tuổi, lúc đó cũng có thảm đỏ, còn có cả một bức tường thật to dùng để ký tên. Diêm Tiểu Đóa lúc đó còn khá nhỏ, đã dùng một cây bút đánh dấu cẩn thận ký lên một chữ ký trông vô cùng non nớt, sau đó quay người lại mỉm cười, thế là có vô số ánh đèn flash chia thẳng vào cô nhấp nháy liên tục. Mặc dù rất lóa mắt, nhưng cô lại rất thích cái cảm giác được đứng ở đó. Lần ấy, cô đã giành được danh hiệu nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất, ngày ấy tính đến bây giờ cũng đã xấp xỉ mười năm rồi.

Cô thở hắt ra một hơi thật dài, vẫn là bầu trời ấy, nhưng những áng mây thời đó thì đã không còn nữa rồi.

Diêm Tiểu Đóa đưa mắt liếc trộm Hà Trục đang bước đi ngay bên cạnh, anh ta nhìn nghiêng trông còn hoàn hảo hơn nhìn thẳng, quả đúng là đẹp không tì vết. Cô uốn ngực ra phía trước, kéo thẳng lưng lên, hôm nay bất luận thế nào cũng không thể để bị mất mặt được. Cô dần dần tiến đến căn phòng sang trọng tổ chức buổi tiệc, nhân viên lễ tân đeo đôi găng tay trắng muốt kéo mở cánh cửa ra, rất êm, không hề phát ra một tiếng động nào. Ánh đèn rạng rỡ từ bên trong căn phòng tràn ra làm lóa mắt Diêm Tiểu Đóa, cô gần như không thể nhìn thấy gì trong chốc lát. Thanh âm du dương của tiếng đàn violon hòa quyện với tiếng đàn piano thánh thót, cả tiếng rì rào cười nói vui vẻ của các vị quan khách, dường như tất cả đều bị đóng băng lại ngay chính trong khoảnh khắc đó. Xung quanh im lặng như tờ, yên lặng đến nỗi chỉ còn vang vọng tiếng bước chân của hai người bọn họ.

Diêm Tiểu Đóa khẽ gật gật đầu, đầu óc cô hoàn toàn không tỉnh táo chút nào. Xung quanh toàn người là người, nhưng cô cứ lướt qua mà không hề

nhìn rõ ai với ai.

"Cái cô gái đó chắc là Diêm Tiểu Đóa, phải không nhỉ..."

Những tiếng xì xầm trao đổi mặc dù rất nhỏ, nhưng Diêm Tiểu Đóa lại nghe thấy rõ mồn một. Cô dựa sát vào Hà Trục thêm một chút, nhưng vẫn chưa cảm thấy đủ an toàn. Đây là một bữa tiệc buffet ngọt theo phong cách châu Âu, hai người bọn họ sánh bước đi từ đầu này của chiếc bàn dài đến đầu bên kia. Diêm Tiểu Đóa bỗng nhiên cảm thấy thời gian trôi qua thật chậm chạp, vốn dĩ khao khát mong chờ được người khác để mắt tới, nhưng trong trường hợp mọi ánh nhìn đều đổ về phía mình, chăm chăm soi xét đến từng hành động cử chỉ của cô, thì cô lại cảm thấy thật không thoải mái. Chỉ xa rời trong khoảng thời gian vài năm ngắn ngủi mà cô đã không thích nghi được với cảm giác là tâm điểm của hàng trăm người rồi.

Cô hít một hơi thật sâu rồi ngẩng đầu lên, nhưng người đối diện ngay trước mắt đã khiến cô không thể bình tĩnh được nữa. Ngay phía trước tháp rượu sâm panh được xếp chồng lên nhau rất cao có hai người đứng sát gần nhau, một là một người đàn ông trung niên đáng người thấp nhỏ, còn người kia không ngờ chính là Vi Vi.

Vi Vi cũng đã nhận ra cô, chỉ thấy Vi Vi hơi khẽ cau mày hướng về phía đám đông đông đúc ở dưới. Diêm Tiểu Đóa liếc nhìn theo ánh mắt của Vi Vi.

Cố... Cố Nặc Nhất!

Vô cùng hoảng loạn, Diêm Tiểu Đóa khụy chân một cái, suýt nữa thì ngã nhào, cái vẻ ngoài đang giả vờ vô cùng bình tĩnh không thể nào che đậy được con tim như đang muốn hét lên của cô. Cố Nặc Nhất mặc một bộ comple màu tro nhạt, đứng dựa vào một chiếc trụ chống trần được trang trí

vô cùng tinh xảo và đẹp mắt, đang nhìn cô với một ánh mắt lạnh lùng băng giá, ánh mắt đó lạnh đến nỗi có thể làm chết người được.

Trời đất ơi! Rốt cục là cô đang tham gia buổi tiệc gì vậy? Sao lại gặp phải nhiều người quen như thế này?

Lòng bàn tay của Diêm Tiểu Đóa đã đổ mồ hôi lạnh toát ướt nhẹp, đôi mắt của cô không biết nên hướng về chỗ nào, đành chỉ biết cúi thấp đầu xuống và cắn chặt môi. Người đàn ông bên cạnh Vi Vi mở lời trước tiên: "Cái tên tiểu tử này, cuối cùng thì cũng biết đường về rồi đấy, thật là làm cho ta lo lắng đến phát sốt phát rét lên."

Hà Trục tiện tay nhắc lên một cốc rượu vang đỏ trên chiếc khay mà nhân viên phục vụ đang bung qua: "Có tự do phóng khoáng thế nào đi chẳng nữa thì cũng không thể bỏ lỡ được cơ hội kiếm tiền, chỉ có điều là đã bỏ lỡ mất hôn lễ của ông rồi." Anh nhẹ nhàng nâng cốc rượu lên: "Xin chúc mừng cuộc hôn nhân của tổng giám đốc Lưu và chị Vi Vi."

Âm nhạc lại được vang lên khắp đại sảnh, lần này đã đổi sang tiếng kèn saxophone, không khí của bữa tiệc lại quay trở về với trạng thái ồn ào, náo nhiệt và vui vẻ vốn có của nó.

Diêm Tiểu Đóa thu người lại sau lưng của Hà Trục, thân nhiên nhắm nháp một miếng bánh ngọt chưa hề có chuyện gì xảy ra, nhưng ánh mắt sớm đã dời về phía Cố Nặc Nhất. Cố Nặc Nhất không hề nhìn cô, chỉ nói chuyện với những người đứng xung quanh. Diêm Tiểu Đóa nhìn khắp chung quanh, lúc này mới phát hiện ra rằng, đại bộ phận những người tham gia bữa tiệc này đều là những người của giới showbiz, có những đạo diễn nổi tiếng, có những ngôi sao hạng A rực rỡ, những người mẫu chân dài xinh đẹp, còn có một số tổng giám đốc của các công ty quản lý nghệ sĩ.

Đạo diễn Trương ư? Diêm Tiểu Đóa chăm chú nhìn người đàn ông vừa đi lướt qua mình, đột nhiên cảm thấy tỉnh táo hẳn. Cơ hội tốt như thế này, nếu cô không tận dụng được thì thật đúng là quá lãng phí. Nghĩ như vậy, cô bèn tiến về phía ông đạo diễn họ Trương, nhưng mới chỉ đi được vài bước thì đã bị Hà Trục kéo trở lại.

"Sao cô lại đi đâu thế? Cô là bạn gái đi cùng tôi tối nay, vì vậy không được tùy tiện rời đi."

Diêm Tiểu Đóa vội vàng gạt gạt tay: "Tôi có đi đâu đâu, chẳng là ở bên kia có đài phun socola, rất muốn ném thử một chút."

"Thôi đừng ăn nữa, giảm béo một chút đi. Mặt mũi đã không xinh xắn gì rồi, dáng người cũng không chuẩn."

Diêm Tiểu Đóa bữu môi không thềm nói gì nữa, cô mà còn cần phải giảm béo sao, cô đã gầy tong teo đến mức ngực lép mông lép rồi. Cô nhấp một ngụm rượu vang đỏ, cảm giác chóng mặt lại tăng thêm một chút. Vốn dĩ tửu lượng của Diêm Tiểu Đóa rất khá, nhưng nếu chưa ăn gì mà bụng rỗng uống rượu thế này, thì dù tửu lượng có khá hơn đi chăng nữa thì cũng không thể trụ nổi.

Bữa tiệc diễn ra được một nửa thì nghệ sĩ chơi kèn saxophone lui xuống, một nữ diễn viên đang lên, chuyên đóng các vai vui vẻ hoạt bát do một đài truyền hình nào đó mời tới đứng giữa sân khấu, mọi người đang đứng phân tán khắp nơi bỗng ngay lập tức đứng tập trung lại vào nhau. Diêm Tiểu Đóa vốn nghĩ là bữa tiệc này không có sự tham gia của các phương tiện thông tin đại chúng, đột nhiên nhìn thấy phía trước một hàng dài đang chĩa các loại ống kính ngắn ống kính dài và các loại micro ngắn micro dài lên, nhìn tám thẻ công tác của họ, có thể đoán được rằng họ đều đến từ các đài truyền hình chính thống.

Nữ MC khẽ hắng giọng rồi mỉm cười nhẹ nhàng với đám đông: "Thời khắc quan trọng nhất của buổi tối ngày hôm nay cuối cùng cũng đã đến, sau đây là nghi lễ khánh thành ra mắt của công ty giải trí Phi Thiên - Phi Thiên Entertainment..."

Phi Thiên Entertainment ư? Diêm Tiểu Đóa lắc lắc cái đầu đang ngất ngây của mình, một công ty quản lý nghệ sĩ mới thành lập ư? Chỉ nghe riêng cái tên đã thấy rất khí thế rồi, không biết ông chủ là người thế nào. Mấy năm trở lại đây, những công ty quản lý nghệ sĩ mọc lên nhan nhản như nấm sau mưa, nhưng số lượng công ty thật sự đào tạo, cho ra lò được những ngôi sao đình đám thì chỉ đếm trên đầu ngón tay, còn phần đông đều là chỉ làm ăn túc tắc qua ngày, không đào tạo được ai nổi bật cả.

Hà Trục đưa cốc rượu trên tay cho Diêm Tiểu Đóa: "Đứng ở đây chờ tôi."

Diêm Tiểu Đóa tay cầm hai cốc rượu, đứng nhìn Hà Trục và chồng của Vi Vi bước lên sân khấu, ánh đèn từ chiếc đèn xoay ở khắp sân khấu đều tập trung vào hai người bọn họ. Cô bắt đầu cảm thấy không thể giải thích nổi, có lẽ nào Hà Trục lại là ông chủ của Phi Thiên Entertainment? Phán đoán giây trước thì giây sau đã có ngay đáp án, một cô gái xinh đẹp bung lên một vật được phủ kín bằng một lớp vải đỏ, Hà Trục và ông tổng giám đốc Lưu đứng tách ra ở hai bên. MC còn nói cái gì đó nữa, nhưng Diêm Tiểu Đóa không nghe rõ, cô đang tập trung cao độ mọi sự chú ý vào Hà Trục. Trên sân khấu, Hà Trục và ông tổng giám đốc Lưu phối hợp cùng nhau lật tấm vải đỏ lên, chỉ trong chốc lát, một bức tượng nữ thần rực rỡ hiện ra trước mắt mọi người, nó được làm từ pha lê nguyên chất trong suốt, trên đế còn khắc mấy chữ "Phi Thiên Entertainment" rất lớn.

Đi kèm với tiếng vỗ tay dài dằng dặc không ngớt là ánh đèn flash cứ liên tục nhấp nháy, Diêm Tiểu Đóa nhìn ngây ra như trời trồng. Anh ta cố

tình huống vẻ ngoài của một tay nghệ sĩ lang thang, nhưng không ngờ, thực ra lại là một nhân vật mới nổi của giới showbiz.

"Không ở nhà đợi, lại chạy đến chỗ này làm cái gì?"

Diêm Tiểu Đóa giật bản mình, lúc đó mới phát hiện ra Cố Nặc Nhất đã đứng bên cạnh cô từ lúc nào: "À... chỉ là làm một người đi cùng tạm thời thôi mà, không có gì cả. Trời đất, làm sao thế nhỉ, tự dưng lại thấy đau bụng..."

Diêm Tiểu Đóa lấy tay ôm bụng rồi chạy vào toilet. Cô trốn trong một buồng vệ sinh rồi khóa trái cửa lại, chưa thể trấn tĩnh được. Từng lượt người cứ đi ra đi vào toilet, Diêm Tiểu Đóa buồn chán, chả biết phải làm gì, đành ngồi trên nắp bồn cầu gấp hạc giấy bằng giấy vệ sinh, gấp xong con nào là ném con đấy vào trong thùng rác.

"Đã nhìn thấy chưa? Cô gái đi bên cạnh tổng giám đốc Hà chính là Diêm Tiểu Đóa."

"Hà? Chính là cô ta sao? Trông mặt mũi tầm thường quá. Mấy bức ảnh trên mạng trông nóng bỏng như vậy cơ mà, thực tế sao lại khác xa nhau nhiều thế?"

"Cô nói đúng quá đi, cô ta rất cục có điểm nào xứng với Cố Nặc Nhất cơ chứ? Từ trong ra ngoài đều chẳng cân xứng gì hết."

Đôi bàn tay của Diêm Tiểu Đóa run run, con hạc giấy gấp bằng giấy vệ sinh bị rách ra làm đôi. Cho đến khi những âm thanh ở bên ngoài biến mất, Diêm Tiểu Đóa mới từ trong buồng vệ sinh bước ra. Cuộc tán gẫu của họ rất ngẫu nhiên, tùy hứng, nhưng câu nào câu nấy như những con dao găm đâm vào trái tim cô. Diêm Tiểu Đóa đứng trước gương, thần thờ chạm vào

khuôn mặt mình, mặc dù câu chuyện tình ái giữa họ chỉ là tin đồn nhảm nhí, nhưng chẳng lẽ cô đúng là không xứng với anh sao?

Cho dù có trang điểm kỹ càng thêm bao nhiêu đi chăng nữa, cô và anh vẫn khác nhau quá nhiều. Cô lặng lẽ tê tái bước ra khỏi nhà vệ sinh, nhưng bị một ai đó đứng ngoài cửa làm cho giật nảy mình. Hà Trục đang đứng tựa vào một bên cửa đợi cô. Bữa tiệc vẫn đang tiếp tục, chỉ có góc này là yên tĩnh thôi.

"Chúng ta đi thôi, có nán ở lại thêm cũng chẳng có gì thú vị, hay ho cả."

Hà Trục kéo bàn tay của cô, hai người đi xuyên qua cả một đám đông như lúc mới đến, đi xuyên qua đại sảnh đường, cùng nhau bước lên chiếc xe Rolls Royce lúc trước. Nhưng Diêm Tiểu Đóa âm thầm cảm thấy, giữa cô và Hà Trục, có một cái gì đó đã thay đổi.

Cô nhào người, gí sát mặt vào cửa sổ xe, nhìn cái khách sạn long lanh tráng lệ đang dần dần lùi về phía sau càng lúc càng xa, cuối cùng, cô dốc hết can đảm, nở một nụ cười tươi tắn tiến sát đến bên cạnh Hà Trục: "Woa, không ngờ anh lại là một người tài giỏi đến vậy! Sao ngày trước anh không nói ra?"

Hà Trục đưa mắt nhìn một tòa nhà cao tầng bị vệt lướt qua bên ngoài cửa sổ, băng quơ trả lời cô: "Nói rồi thì cô sẽ không ghét tôi nữa à?"

Diêm Tiểu Đóa có đôi chút lưỡng lự, đôi mắt nhỏ dài trên gương mặt nhìn nghiêng hoàn hảo không tì vết của anh hơi hơi nhú lên, không rõ là vui hay buồn. Cô vịn vẹo đôi tay của mình với một tâm trạng bất an, có thể nghe ra được những lời nói vừa rồi hàm chứa rất nhiều gai nhọn. Nhưng Diêm Tiểu Đóa vẫn vết hết chút rạn rở tự nhiên còn lại để thể hiện vào

khuôn mặt: "Sao lại có thể thế chứ? Tôi làm sao lại có thể ghét anh được chứ?"

Hà Trục nghe xong khẽ mím chặt môi lại, Diêm Tiểu Đóa ngay sau đó vội vàng vòng tay qua cánh tay của Hà Trục: "Công ty của các anh đã có những nghệ sĩ nào rồi?"

Hà Trục ngáp một cái rất dài: "Tôi và tổng giám đốc Lưu có mối quan hệ rất tốt đẹp với nhau, vì vậy lần đầu tư này chủ yếu là góp cổ phần. Ngoài chuyện cổ phiếu sắp lên sàn giao dịch ra, thì tất cả những chuyện khác tôi đều không quan tâm."

"Vậy thì... Anh ký hợp đồng với tôi đi."

Hà Trục quay hẳn đầu sang một bên khẽ nhướn mày: "Cô ư? Tôi sao lại phải ký hợp đồng với cô?"

"Chẳng phải là anh rất thích nghe tôi hát đấy sao? Anh ký hợp đồng với tôi, tôi sẽ hát cho anh nghe."

Hà Trục bỗng cất tiếng cười rất lớn: "Nhưng bây giờ tôi không còn thích nghe cô hát nữa, những bài hát đó giờ trở nên quá trẻ con rồi."

Từng xô từng xô nước đá đổ ập lên con tim đang nóng ran của cô, chẳng mấy chốc trái tim đã bị đóng thành băng. Diêm Tiểu Đóa buông cánh tay của Hà Trục ra, trở về trạng thái ngồi ngay ngắn như lúc đầu. Hà Trục đâu phải là tên ngốc, tại sao phải ký hợp đồng với cô chứ? Bữa tiệc hôm nay có nhiều ngôi sao đến tham dự như vậy, phải đến tám phần trong đó đã bị Phi Thiên Entertainment hợp hôn, lung lay đến tận gốc rồi. Xe đã dừng lại trước cửa, nhưng Diêm Tiểu Đóa vẫn đang bản thân chạy theo dòng suy

ngĩ . Hà Trục lôi chiếc giá vẽ từ dưới ghế ngồi ra, rút bức vẽ phác thảo đó ra: "Diêm Tiểu Đóa à, ký cho tôi một chữ đi."

Diêm Tiểu Đóa nhìn những chiếc đèn đường ở phía bên ngoài tòa nhà, ngượng ngùng bối rối nói: "Anh đã không thích nghe tôi hát rồi, thì còn đòi tôi kí tên làm cái gì nữa?"

"Trông cô kìa, đúng là xanh vỏ đỏ lòng kìa. Không biết chừng một hôm nào đấy, đầu óc tôi bị đơ đơ hôm đó tôi sẽ ký hợp đồng với cô."

Diêm Tiểu Đóa trợn mắt trừng trừng, miệng khẽ lẩm bẩm: "Bốn cọt tôi, chẳng lẽ thú vị lắm sao..."

Anh lái xe bật đèn trong xe lên, dưới ánh sáng chan hòa của đèn xe, cô ngấm bức phác thảo kia một cách ngẩn ngơ. Hà Trục vẽ quả thực là rất đẹp, nhưng có chút gì đó không giống cô bây giờ, có lẽ là lúc cô mười mấy tuổi, đôi mắt to tròn ngây thơ.

Diêm Tiểu Đóa ký xong vội xuống xe chạy lon ton về phía cửa tòa nhà, nhưng Hà Trục lại gấp bức tranh đó lại, miệng lẩm bẩm rất khẽ: "Bức thứ ba rồi..."

"Anh về nhà chứ ạ?" Người lái xe hỏi Hà Trục.

Hà Trục bỗng trả lời một cách thất thần: "Không, đến phòng tranh."

Diêm Tiểu Đóa lao lên lầu, nhưng cứ đứng ở bên ngoài cửa không dám đi vào, bởi vì cô đã nhìn thấy chiếc xe thể thao của Cố Nặc Nhất đỗ ở tầng dưới, vậy là anh ấy đã về nhà rồi. Cô lo lắng đi đi lại lại trong hành lang hồi lâu, chút ít dũng khí còn lại đã bị tiêu tan đi đâu hết. Cô nhìn đồng hồ trên

tay, đã 11 giờ đêm rồi. Không còn cách nào khác, cô đành cắn chặt răng bấm chuông cửa.

Chuông cửa vừa vang lên thì cánh cửa đã lập tức mở ra, chỉ nghe thấy tiếng "cộc" một tiếng, trán của Diêm Tiểu Đóa đã bị va vào cánh cửa. Cố Nặc Nhất đứng ngay ở cửa, nhìn Diêm Tiểu Đóa đang đưa tay lên xoa xoa trán, không nói một lời.

"Hi hi, cậu về nhà sớm quá nhỉ..."

Ngoài nhoeo miệng cười khi khi ra thì cô không còn biết làm gì nữa. Diêm Tiểu Đóa đi lướt qua cánh cửa vào trong nhà, vết sưng đỏ trên trán nóng phùng phùng. Cô quả thực nghi ngờ là Cố Nặc Nhất đã đứng ở trước cửa từ rất lâu rồi, chỉ đợi cô về gõ cửa. Cố Nặc Nhất đứng phía ngoài ban công ở phòng khách, những cơn gió nhẹ luôn vào, thổi tóc những sợi tóc mai không dài lắm của anh. Diêm Tiểu Đóa chỉ muốn lặng lẽ chuồn vào phòng ngủ của mình, không lường được là Cố Nặc Nhất lại mở lời trước: "Cảm giác ngồi trên xe Rolls Royce thích thú chứ?"

Diêm Tiểu Đóa cảm giác như đầu óc đang dần tê dại: "Cái... cái gì?"

Mũi của Cố Nặc Nhất thở hắt ra mấy tiếng cười khẩy, cái điệu cười này khiến cho Diêm Tiểu Đóa cảm thấy vô cùng không thoải mái. Cô dùng ngón tay rút rút, kéo căng phần chân váy, giống y như một đứa trẻ phạm lỗi đang chờ đợi sự khiển trách của bố mẹ.

"Giới hạn của cậu là gì?"

Đứng dưới ánh trăng nhìn xa xăm, câu nói của Cố Nặc Nhất làm cho người ta cảm thấy hoang mang bất an vô cùng, cô mấp máy môi, hết há

miệng ra lại ngậm miệng lại, nhưng rốt cục không thốt ra được lời nào, bởi vì cô không biết phải trả lời thế nào thì mới hợp ý với Cố Nặc Nhất.

"Là qua đêm với người ta, hay đóng phim cấp ba hả? Hay là cậu vốn dĩ không hề có giới hạn gì cả, chỉ cần có cơ hội tiến thân, kiếm được tiền, thì cho dù có bảo cậu phải khỏa thân trước công Thiên An Môn thì cậu cũng làm?"

Một lời nói của anh như có hàng ngàn hàng vạn mũi kiếm sắc nhọn được vung ra, vun vút đâm xuyên da thịt cô. Trái tim Diêm Tiểu Đóa bỗng nhiên cảm thấy nhói đau, mỗi một nhịp đập đều cảm nhận được nỗi đau như xé gan ruột: "Cậu đừng nói như vậy..."

"Cậu làm gương mặt đại diện cho hãng xe kéo, tung ảnh hở hàng thiếu vải lên mạng, thậm chí còn lôi cả mình vào, bước tiếp theo là ăn bám đại gia đấy nhỉ? Cái tay tôi hôm nay cũng được đấy, có phải là ngày mai cậu sẽ chuyển đến ở chung với hắn ta hay không?"

"Không phải, thật sự là không phải như vậy đâu..." Diêm Tiểu Đóa rất muốn giải thích, nhưng cô chợt phát hiện ra ngôn ngữ của mình lại lúc này lại nghèo nàn đến vậy.

"Trong mắt cậu, mình chỉ có giá trị lợi dụng thôi sao?"

Đôi mắt của Diêm Tiểu Đóa đỏ hoe. Cô không sợ bị những lời nói cay độc tấn công, cũng không sợ bị chế giễu khinh cười, càng không sợ những tin đồn nhảm nhí của giới truyền thông, nhưng cô rất sợ Cố Nặc Nhất hiểu lầm cô, Diêm Tiểu Đóa cô chỉ sợ mỗi điều đó. Cô chẳng qua chỉ là một quả cầu khí lửng lơ giữa không trung, còn Cố Nặc Nhất chính là ngôi sao rực rỡ nhất trên bầu trời, mới nhìn thì có vẻ rất gần rất gần, nhưng thực tế là không thể nào với tới được, cũng không thể nào chạm tới được.

"Cậu tại sao lại biến thành thế này, Diêm Tiểu Đóa của ngày xưa đã đi đâu mất rồi?"

Cố Nặc Nhất thốt ra câu nói đó xong thì quay người bước vào phòng ngủ. Diêm Tiểu Đóa nhìn tấm lưng di chuyển của anh mà cảm thấy toàn bộ trời đất như sụp đổ, Diêm Tiểu Đóa của ngày trước đã đi đâu mất rồi... Đây là lần thứ hai cậu ấy nói câu này.

Cô sai chân một cách vụng về, đuổi theo Cố Nặc Nhất mà không cần suy nghĩ gì: "Cho dù mình có lợi dụng tất cả mọi người trên thế giới này thì mình cũng không lợi dụng cậu. Xảy ra nhiều chuyện như vậy, mình biết dù có giải thích cũng không thể hết được. Nhưng cậu nên nhớ rằng, mình không như vậy, nhất định sẽ không bao giờ làm như vậy."

Đôi mắt sâu như nước hồ thăm thẳm của Cố Nặc Nhất nhìn chăm chú vào Diêm Tiểu Đóa, rất lâu sau, anh mới nói: "Những lời nói hôm nay, mình chỉ nói một lần thôi, cậu nghe cho rõ. Cái thẻ ngân hàng một trăm nghìn nhân dân tệ đó mình không cần nữa, cậu có thể dùng nó mà bán sách, hay là mở một cửa hàng nhỏ. Cậu chỉ cần phải làm một việc, đó là đừng bao giờ hạ nhục bản thân một lần nào nữa."

Hạ nhục? Lần đầu tiên nghe được cái từ này, nước mắt của cô đã không thể cầm được cứ tuôn ra xối xả, thì ra bản thân cô trong mắt anh chỉ là một kẻ chuyên làm những việc hạ lưu, dâm tiện, không hơn không kém. Hơi lạnh từ chân bốc lên đã truyền đến tận đỉnh đầu, hướng mắt theo Cố Nặc Nhất đơn độc bước về phòng ngủ, Diêm Tiểu Đóa chỉ biết đứng nhìn trân trân. Cũng không biết là đã đứng như vậy trong bao lâu, chỉ cảm thấy rằng đôi chân đi giày cao gót cả tối của cô đang rất đau đớn.

Cô lấy tay gạt nước mắt một cách loạn xạ, sau đó dờ dẫm bước về phía phòng ngủ dành cho khách. Cô thu dọn lại đồ đạc của mình, từng thứ từng

thứ một, cũng vẫn chỉ có một chiếc ba lô đó. Diêm Tiểu Đóa mở quyển nhật kí, lấy chiếc thẻ ngân hàng đang kẹp trong đó ra. Mặc dù như vậy là không được lịch sự cho lắm, nhưng cô vẫn tự động đẩy cánh cửa phòng ngủ chính. Cố Nặc Nhất đang nằm trên giường, vừa đeo tai nghe nghe nhạc vừa đọc tạp chí. Thấy cô bước vào, anh thậm chí còn không thèm ngẩng đầu lên.

Diêm Tiểu Đóa để chiếc thẻ ngân hàng lên trên mặt tủ cạnh đầu giường, ánh đèn huyền ảo tỏa ra dưới lồng đèn ngủ khảm trai phản chiếu lên trên cái thẻ, lóng lánh vô cùng. Nhưng anh vẫn không thèm liếc nhìn cô đến một cái, cả căn phòng chìm trong yên lặng ngọt ngào, chỉ có tiếng lật giở tạp chí sột soạt. Cô cố gắng vỗ về, trấn tĩnh bản thân, nhưng giọng nói vẫn đôi chút ghen ngào: “Tiền là của cậu, cứ cho là cậu thương hại mình, thì mình cũng không thể nhận được. Mặc dù tất cả những việc mình làm đều khiến cậu cảm thấy xấu hổ, nhưng vẫn chưa đến cái mức đê tiện.”

Lúc Cố Nặc Nhất ngẩng đầu lên thì Diêm Tiểu Đóa đã bỏ chạy ra đến cửa. Anh vợ vội lấy cái thẻ rồi vụt đuôi theo. Diêm Tiểu Đóa đang đi đến cạnh cửa thì bị ép vào thành tường: “Cậu làm bộ làm tịch cái gì thế hả? Mới nói có mấy câu mà đã không vui rồi. Mình đã bảo với cậu từ rất lâu rồi, đừng có lẩn lộn trong cái giới này nữa. Cứ khăng khăng đâm đầu vào vạc lửa, để rồi đến khi bị cháy thành tro thì cậu mới chịu thôi hay sao. hả?” Anh nói xong, nhét chiếc thẻ ngân hàng vào trong lòng bàn tay của Diêm Tiểu Đóa: “Giữ cẩn thận nhé, không được trả lại cho mình lần nữa đâu đấy.”

Diêm Tiểu Đóa nhìn như dán mắt vào chiếc thẻ ngân hàng, nhưng cuối cùng đưa lại cho anh: “Mình quả thật là không cần.”

Cố Nặc Nhất bất ngờ trở nên vô cùng kích động: “Sao vậy? Cảm thấy làm như vậy thì sẽ giữ được thể diện và lòng tự tôn, phải không?”

Diêm Tiểu Đóa nhìn Cố Nặc Nhất đang nổi giận đùng đùng, trong lòng bỗng dậy lên từng đợt sóng lớn: “Vì nhan sắc của mình không xứng với cậu, chiều cao của mình không xứng với cậu, học vấn cũng không xứng với cậu, trong khi đó, một trăm nghìn nhân dân tệ này sẽ làm mình càng ngày càng cách xa cậu hơn!”

Tất cả lại yên lặng, yên lặng đến nỗi chỉ còn nghe thấy âm thanh vút lên vút xuống của những cơn gió. Nhìn cái thái độ ngạc nhiên đến há hốc miệng của Cố Nặc Nhất, đầu óc Diêm Tiểu Đóa như muốn nổ tung: “Mình có lẽ... đã thích cậu mất rồi.”

“Cậu...”

Diêm Tiểu Đóa nén dòng nước mắt cứ chực tuôn ào ra vào trong: “Có phải là cậu thấy rất buồn cười đúng không? Nhưng... chính là như vậy đó, mình đã không còn cách nào đối mặt với cậu một cách bình thường nữa rồi, bởi vì mình rất tự ti, lúc nào cũng cảm thấy tự ti.”

Diêm Tiểu Đóa cúi đầu xuống, xoa xoa nhẹ vào cái đầu của Bé Dưa béo núc ních, sau đó đi ra khỏi cửa. Cánh cửa thang máy vừa khép lại, cô trượt phịch xuống sàn như không còn hơi sức gì nữa rồi khóc nức nở đến nấc nghẹn.

Cho đến khi nhân viên của phòng kiểm soát an ninh đến kiểm tra, Diêm Tiểu Đóa mới chui từ trong thang máy ra, ôm lấy ba lô rồi đi ra khỏi khu vực khuôn viên tòa nhà. Chuông di động kêu liên hồi, Diêm Tiểu Đóa tê tái bấm nút nhận điện thoại. Đầu bên kia vọng lại giọng nói lú la lú lo của A Hoa: “Mẹ trẻ Diêm của tôi à, mẹ đang bận cái gì thế?”

Nghe thấy giọng nói của A Hoa, cô liền quỳ xuống bên dưới cột đèn cao áp mà khóc rưng rức: “Anh chết ở cái xó nào rồi hả? Anh mau đến đón tôi

đi.”

Trong một phòng hát nhỏ ở quán karaoke Bellagio, tổng cộng 20 chai bia nhỏ được xếp ngổn ngang trên chiếc bàn uống nước, tất cả đều đã khui nắp và uống cạn tới đáy, Diêm Tiểu Đóa khóc lóc đến đỏ hoe cả hai mắt: “A Hoa, gọi thêm 10 chai nữa đi.”

“Ồi trời đất ơi, mẹ trẻ kiểm chế một chút cho con nhờ. Mẹ tưởng là đang uống nước lã hay sao đấy hả? Có biết là mỗi một cái chai bé tẹo này là ba mươi tệ không? Mẹ đã uống hết 600 nhân dân tệ rồi đấy!” A Hoa giằng lấy chai bia chỉ còn lại phân nửa trong tay của Diêm Tiểu Đóa, sau đó tu một hơi cạn sạch: “Mẹ trẻ à, mau đi thôi, tôi chỉ còn lại 100 tệ thôi đấy.”

“Đến anh cũng khinh thường tôi sao, có phải không? Diêm Tiểu Đóa tôi đây bây giờ đã bị mọi người ghét bỏ rồi...”

A Hoa vò đầu bứt tai, chẳng còn cách nào khách đành thổ thê sờ nhẹ vào cặp đùi của cô em út đang ngồi hầu rượu: “Em gái của anh à, lấy thêm cho anh ba chai nữa, à không... lấy thêm một chai nữa là đủ rồi.”

Cả căn phòng ngập ngụa mùi bia rượu nồng nặc, A Hoa bỏ trốn ra ngoài hút một điếu thuốc. Anh ta ngó ngang ngó dọc tứ phía, sau đó cầm di động lên nhanh chóng bấm gọi điện thoại: “Anh đã đi tới đâu rồi? Đến rồi à? À à, vậy thì tốt, tốt quá rồi!”

A Hoa đứng ở bên ngoài thêm vài phút nữa mới đợi được Cố Nặc Nhất đang vội vàng vàng lao tới. Anh ta vội vàng chạy ra đón: “Tiểu Đóa cả buổi cứ gọi tên anh, cũng không rõ là làm sao nữa.”

Cố Nặc Nhất không trả lời, chỉ tiện tay mở toang cánh cửa phòng hát. Diêm Tiểu Đóa nằm ngang người trên chiếc sofa, đã ngủ ngon lành từ bao

giờ, chiếc ghế sofa hơi thấp, mái tóc dài của cô rủ xuống chạm đất. Cố Nặc Nhất tốn rất nhiều sức lực mới có thể ỡ chai rượu trong tay Diêm Tiểu Đóa ra: “Cô ấy rót cuộc đã uống bao nhiêu rồi?”

“Trên mặt bàn có bao nhiêu thì tức là đã uống bấy nhiêu đấy. Anh và Diêm Tiểu Đóa rốt cục làm sao thế? Cô ấy từ trước đến nay chưa bao giờ buồn khổ như thế này.”

Cố Nặc Nhất không trả lời, chỉ cúi thấp người xuống ôm lấy cô, tiện thể vén lại mái tóc dài cho cô. Mùi rượu nồng nặc từ hơi thở Diêm Tiểu Đóa phả vào mặt anh, Cố Nặc Nhất ghê người tránh mặt qua một bên. Chiếc áo sơ mi trắng sạch sẽ vừa mới thay đã bị cô ấy hủy hoại như thế đó.

Hai người đàn ông vất vả lắm mới có thể đưa được Diêm Tiểu Đóa về nhà. Cố Nặc Nhất tắt đèn lên, đứng bên cạnh giường ngắm nhìn Diêm Tiểu Đóa đang chìm trong giấc ngủ say. Dưới ánh trăng mờ ảo, cô chốc chốc lại khẽ chạy mày lại. Cố Nặc Nhất thở ra một hơi thật dài, đóng cánh cửa lại rồi lui ra ngoài.

Trong phòng khách, A Hoa vẫn đang cố đợi anh: “Tôi phải về trước đây, anh cứ ở đây nhé.”

Cố Nặc Nhất suy tư một hồi rất lâu rồi mới mở miệng nói: “Tốt nhất là tôi nên về, đừng nói với cô ấy là tôi đã đến.”

A Hoa vội chạy ra mở cửa cho Cố Nặc Nhất: “Vậy thì anh đi đường cẩn thận nhé.”

Cố Nặc Nhất bước vào trong thang máy, A Hoa bỗng sực nhớ ra điều gì đó, than trời một câu rồi vỗ bôm bốp vào trán mình, vội vàng đuổi theo: “Cố... Cố Nặc Nhất, chẳng là, có thể cho chúng tôi mượn một ít tiền được

không? Tôi nay mời Diêm Tiểu Đóa uống rượu, trên người đã không còn đồng nào nữa rồi.”

“Trên xe của tôi vẫn còn hai vạn tệ, xuống dưới lấy đi.”

Ở dưới tầng, Cố Nặc Nhất ném cả cọc nhân dân tệ còn nguyên đai nguyên kiện vào lòng A Hoa. A Hoa mừng rỡ đến mức hai má hồng nhuận cả lên: “Cảm ơn anh nhé! Trời đã khuya lắm rồi, anh đi đường cẩn thận nhé!”

Cố Nặc Nhất nhìn vào khoảng không được chiếc đèn pha chiếu rọi, dặn dò A Hoa: “Sau này tôi sẽ thường xuyên gọi điện cho anh, hết tiền thì cứ liên lạc với tôi, bất cứ lúc nào.”

Cố Nặc Nhất đạp chân ga một cái, chiếc xe liền lướt khỏi khu nhà mà Diêm Tiểu Đóa sinh sống. Bây giờ đã là hai giờ sáng rồi, ngoài những bọn đua xe cứ thi thoảng lại vụt phóng qua ra thì ngoài đường đã vắng bóng xe cộ. Anh lái xe rất chậm, trước mặt đều tràn ngập hình ảnh Diêm Tiểu Đóa với đôi mắt sưng hút đỏ hoe và đôi má nhợt nhòa đầy nước mắt.

“Một trăm nghìn nhân dân tệ này sẽ làm mình càng ngày càng cách xa cậu hơn...”

“Nhan sắc của mình không xứng với cậu, chiều cao của mình không xứng với cậu, học vấn cũng không xứng với cậu...”

Cố Nặc Nhất kéo kéo vành tai mấy cái thì những lời nói đó của Diêm Tiểu Đóa mới biến mất hoàn toàn khỏi bên tai. Anh nhìn chiếc đèn tín hiệu ở phía trước, thì thầm với bản thân mình: “Diêm Tiểu Đóa, đúng là Bé Ngốc, chẳng thông minh thêm được tí nào cả...”

Khi tỉnh dậy Diêm Tiểu Đóa cảm thấy vô cùng đau đầu, loạn choạng ngồi thẳng dậy trên giường, chợt ngửi thấy mùi thơm thoảng thoảng của cơm trắng đang bay tới. Chưa đợi xuống khỏi giường, A Hoa đã bung một nồi cháo đến bên cạnh: “Tiểu Đóa, mau xuống ăn đi, cháo bào ngư, ngon tuyệt hảo luôn.”

Diêm Tiểu Đóa vẫn đau đầu như búa bổ, tối qua cô đã uống nhiều rượu như vậy, bây giờ dạ dày cảm thấy rất khó chịu. A Hoa lúc này đã mặc chiếc tạp dề, dùng thìa nguấy đảo liên tục nồi cháo rùng rục, nói: “Tiểu Đóa, cô cứ nghỉ ngơi đi, mấy hôm nay chịu khó nghỉ ngơi cho khỏe, mấy hôm nữa phải tham gia ghi hình cho một chương trình giải trí, cát sê lên hình không thấp đâu.”

A Hoa cứ liên thoảng như súng liên thanh, Diêm Tiểu Đóa phải hạ lệnh trực xuất khách thì lỗ tai mới được thoải mái một chút. Cô ngồi khoanh tròn chân trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ, trên đường dây điện đã bị nhuộm màu hoàng hôn, chỉ có một con chim sẻ duy nhất cô đơn lơ lửng. Diêm Tiểu Đóa nhìn rất lâu, cho đến khi con chim sẻ đó bay đi.

Nồi cháo bào ngư bên cạnh giường đã nguội tanh, cô cho thêm một chút nước nóng. Sau khi tỉnh dậy, trong lòng lại cảm thấy càng buồn khổ hơn, từng giọt nước mắt rơi lã chã vào nồi cháo, hòa lẫn với tâm trạng thê lương, cô xúc từng thìa từng thìa rồi nuốt xuống. Cố Nặc Nhất không nhắn tin cho cô, cũng không gọi điện thoại cho cô. Bản thân tại sao lại ngu ngốc, ngớ ngẩn đến mức tùy tiện nói ra suy nghĩ của mình cơ chứ? Cố Nặc Nhất nói rất đúng, Diêm Tiểu Đóa của ngày trước đi đâu mất rồi? Diêm Tiểu Đóa của ngày xưa không bao giờ tùy tiện biểu lộ tình cảm, cho dù có là đang đứng đối diện với người mình thích.

Bát cháo đó, cô cứ ăn cho đến khi muốn nên ra mới thôi, cô đi đi lại lại trên sàn nhà, lòng vòng cho đến tận mười giờ đêm, nhưng trong lòng vẫn

rồi bởi bất an. Diêm Tiểu Đóa rất muốn chạy trốn, trốn khỏi Bắc Kinh, đến một nơi không hề có bóng dáng của bất kì ai. Đây là lần đầu tiên sau khi cô đến Bắc Kinh mà muốn chạy trốn khỏi nơi đây, bởi vì cô không biết nếu cứ ngoan cố kiên trì thì còn ý nghĩa gì nữa không.

☺ [©DTV](#) ☺

Đêm qua, Cố Nặc Nhất cũng bị mất ngủ, đến tận 4h sáng mới đặt người xuống. Nhưng chứng đau nửa đầu lại phát tác, anh mơ mơ màng màng ngủ đến tận 9 giờ, bị Bé Dưa đang đói meo kêu ầm ĩ gọi dậy. Cố Nặc Nhất uể oải xuống giường làm một ít đồ ăn cho mèo, nhưng Bé Dưa không hiểu sao đột nhiên trở nên trái tính trái nết, nó vươn một bên vuốt ra đập đổ tứ tung đĩa thức ăn cho mèo ra nền đất, từng hạt từng hạt đồ ăn cho mèo vương vãi khắp nơi. Cố Nặc Nhất rất muốn nổi cáu lên, nhưng vẫn kiềm chế, nhẫn nhịn. Anh đứng dậy đến bên tủ lạnh tìm kiếm, quả nhiên phát hiện ra mấy túi Diệu Tiên Bao. Bé Dưa được ăn Diệu Tiên Bao nên vui vẻ sung sướng đến nỗi cứ rên ư ử không ngớt, Cố Nặc Nhất bất đắc dĩ véo lấy một bên tai của Bé Dưa: “Tao mới đi có mấy ngày mà mày đã nảy sinh ra bao nhiêu là tật xấu rồi, đều tại cô ấy đã nuông chiều mày quá.”

Hai tiếng “cô ấy” vừa thoát ra, tim Cố Nặc Nhất như thót lên một cái, bắt đầu cảm thấy đau. Anh bước vào căn phòng ngủ mà Diêm Tiểu Đóa từng ở, ngoài chiếc đệm còn vương lại chút nếp nhăn, ngoài ra không còn lưu lại thêm bất kì dấu vết gì nữa. Anh nằm trên chiếc giường đó, hết xoay bên trái lại trở mình sang bên kia. Bên ngoài chợt vọng lại tiếng chuông cửa, Cố Nặc Nhất vội bật dậy rồi xông ra, nhưng ngoài cửa không phải là người anh muốn gặp, “Chị Nhược Lan.”

“Đền Phi Thiên Entertainment một chuyến đi. Vi Vi sợ cậu không đi, nên đã đặc biệt bảo tôi đến mời cậu.”

Cố Nặc Nhất biết rằng, nếu như cậu từ chối thì Nhược Lan sẽ cứ đứng ở ngoài cửa đợi. Không còn cách nào khác, anh đành đi cùng Nhược Lan đến Phi Thiên Entertainment. Trụ sở của công ty nằm tại khu vực tắc đất tắc vàng của Bắc Kinh, thuê trọn hai tầng lầu, nội thất trang trí cũng vô cùng xa hoa. Nhược Lan dừng bước trước cánh cửa văn phòng phó tổng giám đốc ở trong cùng hành lang. Cố Nặc Nhất tiện tay đẩy cửa vào, Vi Vi đang đứng quay lưng lại để hướng mắt qua cửa sổ. Nghe thấy tiếng bước chân, Vi Vi vội quay người lại: “Ngồi đi.”

Cố Nặc Nhất vẫn đứng bất động không hề di chuyển: “Vẫn là chuyện về bộ phim lần trước sao? Tôi đã từng nói rồi, sẽ không đồng ý diễn.”

Ánh mắt của Vi Vi vẫn vô cùng hiền từ, hẳn là cô đã quá quen thuộc với cái thái độ trước nay vẫn vậy của con trai: “Không phải con vẫn muốn có thể thay đổi hình ảnh hay sao? Bộ phim này không tồi đâu, mẹ cảm thấy con diễn là hợp nhất đấy. Nếu như con còn e ngại việc liên quan đến công ty Kinh Kỳ, thì cứ yên tâm đi, công ty sẽ giúp con tìm một luật sư để cắt đứt hợp đồng. Nếu như quả thực là không được, thì việc mua lại cái công ty Kinh Kỳ đó cũng không phải là không thể làm được.”

“Bà có biết là tôi ghét nhất cái gì ở bà không? Ghét nhất những chủ trương quá xâm phạm quyền cá nhân của tôi, ghét tất cả những sự sắp đặt của bà.”

Ánh mắt của Vi Vi hơi thâm đượm chút u ám: “Bé Cung à, mẹ rất cục phải làm thế nào thì con mới có thể tha thứ cho mẹ đây?”

Cố Nặc Nhất đứng cạnh ở cạnh cửa, chỉ để cho người phụ nữ đó nhìn thấy tấm lưng của mình: “Sự ấm áp, tôi chỉ muốn có được sự ấm áp. Nhưng thứ đó bà không cho được, những thứ bà cho tôi chỉ là sự nhục nhã mà thôi.”

Trái tim của anh đã đóng băng phong tỏa rất lâu rồi, tại sao lại có thể dễ dàng để cho Vi Vi bước vào thêm một lần nữa như vậy chứ. Trong hành lang rộng thênh thang, chỉ có một mình anh rảo bước tiến về phía trước, nhưng nhịp chân vội vã không thể không dừng lại, bởi một người đang từ phía trước mặt đi tới.

Hà Trục đang mặc một chiếc áo chuyên dụng cho lái xe mô tô, trên tay xách chiếc mũ bảo hiểm, mái tóc dài màu hạt dẻ được buộc lại một cách tùy tiện đằng sau gáy, trên đôi bốt dính loang lổ không ít bụi đường, hình như chiếc xe Harley đã chở anh ta đến một nơi rất xa. Hà Trục nhìn thấy anh thì mỉm cười nhẹ nhàng, sau đó chìa bàn tay của mình ra: “Cố Nặc Nhất, thần tượng đang sốt xình xịch bây giờ đây rồi, đúng là nghe danh đã lâu mà hôm nay mới được gặp.”

Bàn tay buông thõng một bên của Cố Nặc Nhất hơi hơi siết lại, nụ cười của Hà Trục hết mức dịu dàng, không thể được thoải mái. Để lịch sự, Cố Nặc Nhất cũng đã nâng cánh tay của mình lên. Hai bàn tay nắm vào nhau, nhưng đều siết chặt thêm mấy phần.

Chỉ nói chuyện qua lại đơn giản mấy câu như vậy rồi hai người vội lướt qua nhau. Cố Nặc Nhất nhận cuộc điện thoại của A Hoa gọi đến, trong hành lang vang vọng tiếng trả lời của anh: “A Hoa, anh nói từ từ thôi, Tiểu Đóa sao rồi?”

Cố Nặc Nhất đợi đến khi nghe rõ ràng mạch lạc xong thì không còn cách nào trấn tĩnh, bình chân như vại lại được nữa: “Anh cứ đợi đấy, tôi bây giờ sẽ đến tìm anh ngay.”

Trong hành lang Phi Thiên Entertainment giờ chỉ còn Hà Trục đang nhìn chăm chú vào tấm lưng của Cố Nặc Nhất. Sau một khoảng chốc lát khựng lại, Hà Trục cũng sải từng bước lớn vội vàng đi ra phía cửa. Nhưng, không

hề có ai để ý tới cái bóng dáng khuất lấp sau khúc cua. Vì Vi đứng tựa vào bên cạnh cửa sổ, trong lòng lẩm bầm đi lẩm bầm lại hai tiếng: ầm ập.

Đây đã là ngày thứ năm Diêm Tiểu Đóa rời khỏi Bắc Kinh, thời gian gần như đã bị lãng quên. Mọi thị trấn cổ kính đơn sơ đều hiền hòa như vậy, chỉ cần tìm đại một chỗ nào đó để ngồi, là bạn đã có thể dễ dàng trôi qua từ sáng sớm cho đến tận hoàng hôn.

Ở đây không có những con đường rộng lớn thênh thang như ở Bắc Kinh, cũng vô cùng hiếm gặp những ánh đèn neon rực sáng trong màn đêm đen, nếu có thì ở đây chỉ có mặt đất vô cùng ẩm ướt, tiếng nước chảy róc rách, và một hương vị thôn quê nồng nàn. Kể từ khi bán ngôi nhà ở quê đi, đây là lần đầu tiên cô quay trở về. Ở cái thị trấn này, Diêm Tiểu Đóa chính là ngôi sao rực rỡ nhất, mặc dù không còn chỗ để ở, nhưng rất nhanh đã có một người hàng xóm tốt bụng cho thuê nhà giúp cho. Cô chỉ cần đi dạo một vòng trong chợ, là thế nào cũng có rất nhiều người nhiệt tình tặng hoa quả, đảm bảo cô sẽ ra về với những bị đầy căng.

Diêm Tiểu Đóa rất thích nhìn những đứa trẻ con của chủ nhà trọ làm bài tập dưới ánh đèn, nhìn ngắm bọn chúng chậm chạp viết từng nét từng nét một, chỉ cảm thấy thời gian trôi qua như dòng nước. Khi được biết trong thị trấn có mấy thằng nhóc không được thông minh lắm mà cũng đều thi đỗ đại học rồi, Diêm Tiểu Đóa hi vọng thời gian có thể quay ngược trở lại biết bao, lúc đó cô sẽ chăm chỉ nghiêm túc đi thi, chứ không phải là vẽ linh tinh hình thủy thủ mặt trắng trên bài thi nữa. Cô cũng vô cùng hối hận vì năm đó đã không chăm chỉ ôn tập mà cứ hoang phí thời gian bon chen trong giới showbiz, nếu không đã không đến nỗi càng đi càng xa cách người ấy.

Đồng hồ đã điểm 10 giờ đêm, trong vườn chỉ còn lại một mình Diêm Tiểu Đóa. Trên chiếc bàn bằng gỗ đặt một chiếc lọ thủy tinh chứa đầy kín những con đom đóm mà lũ trẻ con đã bắt được từ cánh đồng, tỏa ra những tia sáng xanh lập lòe lấp lánh. Dưới ánh sáng yếu ớt đó, Diêm Tiểu Đóa mở

quyển sổ nhật kí ra. Trang đầu tiên vẫn còn in hằn lại vệt nước mắt đã mờ, những dòng chữ có phần xiêu xiêu vẹo vẹo, chúng đã được cô viết trên đường về quê: *Ngày 20 tháng 7, Bé Ngọc và Bé Cung không bao giờ gặp lại nhau nữa.*

Diêm Tiểu Đóa khe khẽ thở dài, đúng vậy, xấu hổ như thế, làm sao có thể gặp lại nhau được.

Cô cầm bút lên, muốn viết thêm cái gì đó, nhưng lúc hạ bút xuống, trên mặt sổ lại chỉ xuất hiện thêm mấy chữ: Ánh trăng bình yên, mình cũng bình yên.

“Tiểu Đóa, vẫn chưa ngủ cơ à?”

Diêm Tiểu Đóa gấp quyển nhật kí lại, đứng dậy hướng về phía trước: “Chú Lưu đến đây ạ.”

“Muốn nhờ cháu giúp cho một việc. Ngày mai cả đoàn kịch phải đến miếu Thái Bình để tham gia biểu diễn cho một tiệc cưới, nhưng cái con bé chuyên hát trong đoàn lại im ỉm trốn đi rồi, đi tham gia tuyển chọn siêu ngôi sao siêu minh tinh gì gì đó. Cháu giúp chú Lưu thế chân vào đó một chút đi.”

Diêm Tiểu Đóa lộ ra vẻ mặt nhăn nhó: “Chú Lưu à, cháu về quê lần này là muốn yên tĩnh một chút ...”

“Cháu coi như là giúp chú Lưu này đi, trong nhà chú Lưu, trên có mẹ già, dưới thì có lũ nhỏ. Ở cái chỗ hẻo lánh này của chúng ta, kiếm tiền không dễ dàng gì, con nhỏ nhà chú đang đi học trên tỉnh, trong đoàn có bao nhiêu người cần kiếm miếng cơm. Nếu có cháu, thì cả đoàn đều đỡ vất vả một chút.”

Những gia đình giàu sang trong thị trấn khi tổ chức tiệc tùng đều chuộng mời các đoàn kịch đến biểu diễn để giúp vui và khuấy động bầu không khí. Vốn dĩ trong cái thị trấn bé nhỏ này chỉ có mỗi một đoàn kịch của chú Lưu, nhưng mấy năm nay lại xuất hiện thêm mấy đoàn nữa, vì vậy mà việc làm ăn của chú Lưu càng ngày càng khó khăn. Diêm Tiểu Đóa không hề muốn tham gia, nhưng cú nghĩ đến việc ngày trước chú Lưu đã giúp cô xây mộ cho người mẹ đã quá cố của mình, cô lại không thể nào từ chối được.

Sáng sớm hôm sau, cô liền cùng mọi người trong đoàn kịch di chuyển đến miếu Thái Bình. Vì hôm nay là chủ nhật nên gia đình tổ chức tiệc cưới đã thuê thêm cả cái sân vận động của một trường tiểu học. Mọi người tấp nập đi qua đi lại, ngồi kín cả 30 bàn tiệc, vô cùng nhộn nhịp. Sân khấu biểu diễn của họ, hai chiếc loa đôi âm thanh ầm ầm làm nóng cả bầu không khí.

Trên sân khấu đang biểu diễn ảo thuật, dưới cánh gà Diêm Tiểu Đóa vừa mới thay xong chiếc váy trắng xòe rộng trông đã hơi ngả sang màu cháo lòng, cô đứng xoay vòng trước gương, lại tô thêm chút son đỏ. Cô đột nhiên cảm thấy thật trẻ con, nhưng diện mạo của cô ngày trước chính là thế này đây.

“Tiểu Đóa, đến lượt cháu rồi đây, hát xong ba bài hát là đoàn chúng ta có thể thu dọn ra về được rồi.”

Diêm Tiểu Đóa bước lên sân khấu. Chiếc loa oang oang vang lên chất giọng địa phương của chú Lưu đang hò hét thu hút sự chú ý của mọi người: “Bà con à, sau đây mời bà con thưởng thức giọng ca của siêu sao ca nhạc quốc tế Diêm Tiểu Đóa qua bài hát ‘Ngày đẹp trời’!”

Siêu sao ca nhạc quốc tế? Chú Lưu này quả thật là biết nói khoác. Nhưng, những tiếng hò reo không ngớt và những tràng pháo tay rào rào ở phía dưới sân khấu đã chứng minh được độ nổi tiếng của Diêm Tiểu Đóa ở cái thị trấn nhỏ xíu này. Từ những cụ ông răng móm, những ông chú da mặt

đã nhăn nhoe, đến những bà thím bà cô má đỏ hây hây, tất cả bọn họ đều nâng đĩa nâng bát, vung lên vung xuống trong không trung. Diêm Tiểu Đóa cảm thấy như bị thôi miên, dường như những thứ mà bà con phía dưới đang vung lên vung xuống không phải là bát đĩa, mà là những chiếc que dĩa quang và những chiếc đèn nhấp nháy. Trong lòng cô đột nhiên cảm thấy phấn khích hừng hực: “Xin chào tất cả quý vị! Tôi là Diêm Tiểu Đóa! Tôi có mặt tại đây để chúc mừng đôi uyên ương và gia đình luôn luôn mạnh khỏe hạnh phúc, đầm ấm hòa thuận...”

Những bài hát dân gian như “Ngày đẹp trời” vốn không phải là sở trường của Diêm Tiểu Đóa, thậm chí cô còn hát ra một thứ giọng pha lẫn chút phong cách hiện đại, ngoài ra còn tùy ý thay đổi ca từ. Nhưng đối với những người dân ở cái thị trấn này, một ngôi sao nhí thoát ly đã nhiều năm nay trở về quê hương như cô, thì dù có hát bài “Hai con hổ”, họ cũng sẵn sàng nghe.

Bài hát kết thúc ở giai điệu ngân vang cao vút, liền ngay sau đó là một tràng pháo tay nổ ra như sấm rền. Vốn dĩ là bàn tiệc tự do, ai ăn uống xong thì tự động ra về, nhưng những người đến tham gia lễ cuối đều không muốn rời khỏi bàn tiệc, thậm chí còn lôi mấy chiếc ghế băng dài từ những phòng học ra để kê sát ngay dưới sân khấu.

Đôi uyên ương tổ chức tiệc cưới ngày hôm nay cùng nhau bước lên sân khấu rồi mời cô một bát rượu để tỏ lòng biết ơn, Diêm Tiểu Đóa khăng khải ngẩng cổ lên làm một hơi cạn sạch.

“Siêu sao à, hôm nay trời đẹp như thế này, hát bài hát trầm lắng quá!”

Không biết là ai đã châm ngòi trước, từ những ông bà cô bác, đến những trai thanh gái lịch đều nhao nhao yêu cầu Diêm Tiểu Đóa biểu diễn thêm bài nào đó sôi động hơn một chút. Những giọt rượu trắng nặng hơn năm mươi độ trôi tuột xuống dạ dày, Diêm Tiểu Đóa chỉ cảm thấy toàn thân nóng rực,

nhưng rất thoải mái, nhưng u uất trong lồng ngực như đã được cuốn trôi hết. Cô giơ micro lên: “Được thôi, vậy thì hát một bài sôi động nhé! Bài hát *Anh hòa thượng ơi, em trót yêu anh rồi* sau đây là để dành tặng tất cả bà con cô bác có mặt trong buổi hôm nay.”

Lời nói vừa dứt, chú Lưu đã dạo ngay nhạc trên chiếc đàn điện tử của mình. Diêm Tiểu Đóa mặc chiếc váy bông xòe, đổi sang giọng quê mình để cất lên lời bài hát vốn dĩ không phù hợp để đưa lên biểu diễn trên sân khấu này, không khí của bữa tiệc đã được đẩy lên tới đỉnh điểm. Diêm Tiểu Đóa hát hăng say đến mức hát tung cả giày cao gót, cứ chân trần mà đứng trên sân khấu, trông bộ dạng thật giống bọn côn đồ muốn cướp mất chú rể nhà người ta.

“Chẹp chẹp, Tiểu Đóa đến cái thể loại bài hát này mà cũng có thể tùy tiện hát ra được, ha ha, Tiểu Đóa của chúng ta đúng là một tài năng ...” A Hoa vừa vỗ tay vừa lắc lắc mông, cũng không quên quay lại nhìn Cố Nặc Nhất đang đứng ở phía sau. Nhưng nhìn thấy khuôn mặt lạnh tanh đó, anh ta vội đứng thẳng nghiêm trang lại, “Cái... cái cô Tiểu Đóa này, nhất định phải phê bình cô ta cho ra trò mới được, sao lại có thể thốt ra mấy bài hát thô tục thế này cơ chứ!”

Hai người bọn họ đang đứng ở phía ngoài cổng sau của sân vận động trường học, nhìn vọng từ xa quang cảnh tổ chức tiệc cưới nhộn nhịp, cứ tần ngần không dám bước vào.

“Cố Nặc Nhất à, chúng ta cũng vào bon chen cốc rượu mừng đi. Tiệc tự do kiểu này chủ yếu là muốn mọi người được vui vẻ, chúng ta cũng không thể nào mà đến một cách vô ích được chứ!” A Hoa cũng rất lâu rồi không về quê, lúc này cũng rất là phấn khích nóng ruột, vì anh ta đã tầm tía thấy mấy cô gái chưa chồng.

Cố Nặc Nhất đội chiếc mũ đằng sau áo khoác lên, lại đeo thêm cặp kính đen, buông ra một câu với vẻ quá nhàm chán, không quan tâm: “Không có hứng, thật là nhạt nhẽo.”

Sau khi hát xong bài “Anh hòa thượng ơi, em trót yêu anh rồi”, Diêm Tiểu Đóa lại thể hiện thêm bài “Yêu mến đất trời”. Ba bài hát vèo một cái đã biểu diễn xong, nhưng bà con cô bác ngồi phía dưới sân khấu vẫn cảm thấy chưa đủ, yêu cầu Diêm Tiểu Đóa hát thêm hai bài nữa. Diêm Tiểu Đóa trên sân khấu đã cảm giác hơi quay quay chóng mặt, đứng cũng không vững nữa rồi. Chú Lưu cao giọng hét lên qua chiếc loa: “Tiểu Đóa của chúng tôi là siêu sao quốc tế, biểu diễn ca nhạc từ trước đến nay, đã kết thúc chương trình là tuyệt đối không được tiếp tục nữa.”

Chính nhờ vậy mà Diêm Tiểu Đóa có thể xách đôi giày cao gót bước xuống sân khấu. Công lực của bát rượu đó thật là mạnh mẽ, bây giờ Diêm Tiểu Đóa chỉ thấy dạ dày vô cùng bỏng rát, thật là khó chịu.

“Chị Tiểu Đóa ơi, tặng chị bó hoa này!”

Một bé gái khoảng năm sáu tuổi đang kiễng chân lên vươn dài cánh tay ra để đưa cho cô một bó hoa, Diêm Tiểu Đóa ợ ra một hơi rượu rồi chìa tay nhận lấy. Cô mơ mơ màng màng đưa mắt nhìn xuống, đợi đến khi đã nhìn thấy rõ ràng rồi thì đột nhiên toàn thân cứng đờ, không thể tin được là đôi tay cô lại đang cầm một bó cỏ đuôi chó. Rốt cục trò này là do ai bày ra vậy, quả đúng là quá coi thường Diêm Tiểu Đóa cô rồi.

Diêm Tiểu Đóa tức giận đã lục tìm thấy trong bó cỏ đuôi chó một tấm thiệp được làm từ vỏ bao thuốc lá, trên đó có viết: *Thân tặng siêu sao ca nhạc quốc tế Bé Ngốc.*

Miệng Diêm Tiểu Đóa không ngừng lẩm bẩm, bỗng như có tia chớp lóe lên trong óc, cảm giác nôn nao say say đã tỉnh đến một nửa, cô vội vội vàng vàng xỏ đôi giày cao gót vào rồi cuống quýt chạy ra khu vực cánh gà. Diêm Tiểu Đóa nhìn quanh quất xung quanh khắp mọi hướng, rồi cô vô tình lia mắt nhìn lại, chợt nhìn thấy bóng dáng ấy đang đứng ở cổng sau của sân vận động trường học. Trong lòng cô bỗng nhiên cảm thấy vô cùng xót xa,

rồi cô lao đảo loạn chạy về phía sau sân khấu. Nét chữ trên tấm thiệp chính là của Cố Nặc Nhất, chỉ là cô không dám tin rằng anh lại đến nơi đây. Cô thay bỏ chiếc váy xòe rộng, tẩy bỏ lớp trang điểm trên mặt, xách ba lô lên, chạy một mạch ra khỏi trường học mà không hề ngoái đầu nhìn lại.

Cô càng đi càng nhanh, chỉ muốn bỏ trốn khỏi nơi này một cách nhanh chóng nhất. Mới chỉ tận hưởng được mấy ngày yên bình đã lại phải trở về với cái hiện thực khiến cho người ta cảm thấy bất an đó. Một tiếng “két” thắng phanh nghe thật chói tai, chiếc xe liền đổ ngay dưới chân cô. Diêm Tiểu Đóa không dám ngẩng đầu nhìn lên, đột nhiên quay người lại rồi co cẳng chạy một mạch về phía ngược lại.

Cô chạy ra khỏi ngôi làng nhỏ có miếu Thái Bình đó, chạy băng qua một cánh đồng lúa xanh mướt tầm mắt, chạy lướt qua cả một dàn đồng ca của những chú ếch, cuối cùng thì cũng kiệt sức, mệt lử. Cô ngồi thở hổn hển bên cạnh những khóm lau sậy ở ven sông, cũng không biết là đã ngồi bao lâu, nhịp tim đã dần dần bình thường trở lại. Cô hướng mắt về phía mặt trời, có lẽ đã sắp hoàng hôn rồi. Diêm Tiểu Đóa đứng thẳng dậy khỏi bãi cỏ, không khỏi thở ra mấy tiếng thườn thượt, phải nhân lúc trời còn sáng mau chóng về lại thị trấn mới được.

Cô dùng chân đá vào mấy ngọn cỏ đuôi chó đang đung đưa lắc lư trong gió, bỗng đụng phải một vật gì đó rất ấm áp và cũng rất rắn chắc. Cô nhảy lùi lại mấy bước, mới nhìn rõ người đang đứng trước mặt. Cố Nặc Nhất cởi bỏ mũ, tháo bỏ cặp kính đen, không nói không rằng gì, chăm chú nhìn cô không chớp mắt. Diêm Tiểu Đóa mím chặt môi rồi đi lướt qua anh, không hề bất ngờ, cổ tay cô đã bị Cố Nặc Nhất nắm chặt lại.

Cô ra sức vùng vẫy muốn thoát ra khỏi tay anh, nhưng anh càng nắm càng chặt. Diêm Tiểu Đóa bất lực, đành quỳ phịch xuống đất khóc nức nở: “Sao cậu lại tới đây ... còn ... lại còn đến đúng vào cái lúc mình trông thê

thăm nhất... nhìn mình ra nông nổi này, cậu thấy thích thú lắm phải không...?”

Cố Nặc Nhất buông tay cô ra, nhưng Diêm Tiểu Đóa đã không còn hơi sức để chạy trốn thêm nữa, cô thật sự đã rất mệt mỏi rồi. Cô khao khát có một cái vỏ, để cho dù ở bất cứ đâu, mỗi khi sợ hãi hay cảm thấy chán chường, là đều có thể chui vào cuộn mình trong đó.

Cố Nặc Nhất cũng quỳ xuống đất cùng cô, nghe cô khóc lóc thê lương, nhưng anh tỏ ra không hề quan tâm, chỉ tự lẩm bầm với bản thân mình: “Cậu muốn trốn đi đâu hả? Cậu ngốc đến cực điểm rồi, có biết cái thứ gọi là dịch vụ định vị di động không? Mình rất thích nghịch cái đó. Muốn chạy trốn? Trừ phi đem vứt cái di động đi.”

Tiếng khóc rung rức của cô dần dần nhỏ lại, chỉ còn những tiếng sụt sịt: “Cậu chẳng phải... chẳng phải là đã bỏ cái dịch vụ đó đi từ lâu rồi sao?”

“Diêm Tiểu Đóa.”

Diêm Tiểu Đóa vừa mới ngẩng đầu lên, còn chưa kịp phản ứng gì, thì đã bị Cố Nặc Nhất chồm lên ngã nằm ra thảm cỏ. Đó là một nụ hôn thật dài và cũng vô cùng cuồng nhiệt. Vẻ ngoài của Cố Nặc Nhất lạnh lẽo tựa băng như vậy, nhưng đầu lưỡi lại vô cùng ấm nóng. Bên tai Diêm Tiểu Đóa dường như có vô vàn chiếc máy bay vút qua, tiếng âm thanh gầm gào ù ù vang lên không ngớt, đầu óc cũng đột nhiên trống rỗng, thậm chí đến nhịp tim cũng chẳng thấy đâu nữa.

Cho đến lúc Cố Nặc Nhất đã ngồi dậy, thì Diêm Tiểu Đóa vẫn còn đang nằm ngửa trên thảm cỏ, nền trời ảm đạm chỉ còn sót lại một đường đỏ rực ở phía chân trời. Cô chầm chậm ngồi thẳng lên, trên đầu vẫn còn vương một sợi cỏ. Diêm Tiểu Đóa đưa tay ôm hai bên má của mình, nóng rùng rục như hai củ khoai nướng: “Cậu... cậu...”

Cố Nặc Nhất phủi những cây cỏ bị dính trên người xuống: “Chẳng phải cậu nói là thích mình sao? Vậy thì tặng cậu một cái hôn, coi như đó là thù lao cho việc cậu đã chăm sóc Bé Dừa.”

Đầu óc Diêm Tiểu Đóa bỗng nhiên đặc quánh lại, một cái hôn có thể thay thế cho thù lao chăm sóc Bé Dừa sau?

“Còn không mau đi sao, mình đói muốn chết đi được rồi, phải chạy xe hai ngày mới tìm thấy cậu đây!”

Diêm Tiểu Đóa đã không ý thức được gì nữa, bị Cố Nặc Nhất cầm tay dắt đi như một chú lừa nhỏ, anh ấy bảo đi đâu thì lèo đèo đi theo đó, anh ấy bảo làm gì thì cứ vô hồn mà thực hiện theo. Cố Nặc Nhất không lái chiếc xe thể thao kia tới, mà đã đổi sang một chiếc xe thể thao đa dụng SUV. Ánh trăng vàng vạc chiếu sáng ở trên cao, hai người bọn họ đi xuyên màn đêm, thả hồn mình dọc theo con đường nhỏ chạy giữa làng.

Cố Nặc Nhất có điện thoại gọi đến, anh kết nối với hệ thống đàm thoại ở trên xe, đó là giọng nói cung cung kính kính của A Hoa: “Anh đi đâu thế? Tôi tìm anh mãi mà không thấy.”

“Anh tự mình tìm cách về thị trấn đi, tôi đã về rồi.”

“Hả! Không phải thế chứ... Rất xa mà, nếu không phiền anh quay lại đón tôi một chút...”

Lời nói vẫn còn chưa kết thúc thì Cố Nặc Nhất đã dập tắt điện thoại. Anh dừng xe lại, mở chiếc cửa sổ trên nóc xe ra, không khí của vùng đồng quê thật tươi mát, lại còn có thể nhìn thấy vô vàn những vì sao lấp lánh rực rỡ. Với chế độ làm việc liên tục mà không hề nghỉ ngơi. Cố Nặc Nhất đã lâu lắm rồi không được thoải mái thư giãn như thế này.

“Nặc... Nặc Nhất à, mình có thể hỏi cậu một câu hỏi được không?”

“Nói đi.”

Diêm Tiểu Đóa vầy vò mấy lọn tóc dài của mình, cô vẫn tâm trạng rối bời như lúc trước: “Việc đó... chẳng phải cậu rất ghét mấy trò hôn hít sao?”

Cố Nặc Nhất bật ra một điệu cười khinh khỉnh, để lộ ra đôi lúm đồng tiền mà Diêm Tiểu Đóa vô cùng mê đắm: “Không thấy mình vừa phải nhai hai viên Xylitol sao? Lúc này là xúc động bùng bột quá, bây giờ vẫn còn đang hồi hận đây, thật là buồn nôn.”

Trái tim nhỏ bé đang đập loạn xạ của Diêm Tiểu Đóa bỗng chốc bị đẩy xuống hố sâu băng giá thăm thẳm, một nụ hôn ngọt ngào, say đắm như vậy đã bị mấy câu nói của cậu ấy phủ nhận tất cả. Nhưng Diêm Tiểu Đóa vẫn không cam tâm: “Vậy thì tại sao cậu lại ghét mấy chuyện hôn nhau? Có thể kể cho mình biết được không...”

“Không.”

Cố Nặc Nhất đạp chân ga, chiếc xe lướt đi thật nhanh trên con đường nhỏ, vì không đóng cửa sổ trên nóc xe lại nên từng đợt bụi đất theo gió ùa vào trong xe, một màn không khí thật mù mịt hiện ra trước mặt. Chiếc xe SUV nhanh chóng rời khỏi vùng nông thôn, tăng tốc phi về hướng thị trấn. Giữa đồng ruộng thôn quê tĩnh mịch, đột nhiên hiện ra hai chùm ánh sáng chói lòa giữa màn đêm đen kịt. Đó là một chiếc Phaeton màu đen đang ẩn mình dưới một lùm cây thấp, cả chiếc xe như hòa vào màn đêm vô tận. Nếu như không có hai chiếc đèn pha sáng lóa kia thì chẳng ai có thể nhận ra sự xuất hiện của nó ở đó.

“Tổng giám đốc Hà à, chúng ta có bám theo nữa không?”

Hà Trục đắm chiều nhìn những nét vẽ nguyệt ngọc trên bản vẽ, im lặng không nói năng gì. Anh khẽ cau mày, rồi vo tròn tờ giấy vẽ trắng tinh trong lòng bàn tay, sau đó ném ra ngoài cửa sổ xe: “Đi về thôi.”

Người lái xe không nói thêm gì nữa, chỉ tắt đèn trong xe rồi phóng xe hướng về phía đường cao tốc. Hà Trục ngồi dựa hẳn người vào ghế sau, từng bóng cây ven đường của vùng thôn dã này cứ lần lượt vút qua bên cửa sổ. Anh luôn mười đầu ngón tay vào mái tóc để xo bóp, cảm giác mệt mỏi mãi vẫn chưa chịu buông tha. Anh tự hỏi không hiểu rốt cục mình đang làm cái gì? Bám đuôi theo Cố Nặc Nhất đến cái vùng xa xôi hẻo lánh này, để kết quả là xem phải một cảnh phim thú vị như vậy.

Ánh mắt của Hà Trục chợt lóe sáng một cách bất thường trong bóng tối, mọi chuyện đều sẽ không thay đổi gì hết, phải để toàn bộ sự việc theo quỹ đạo đã được hoạch định trước, như vậy mới đúng là chuẩn xác nhất...

Cố Nặc Nhất và Diêm Tiểu Đóa lưu lại thêm ở cái thị trấn nhỏ này vài ngày, cả thị trấn ngay lập tức như có một cơn chấn động vô cùng mạnh mẽ. Một siêu thần tượng điện ảnh cực kỳ đình đám mà có lẽ cả đời sẽ chẳng bao giờ được gặp, tự dưng lại xuất hiện trước mặt mọi người, đã vậy, lại còn được nhìn thấy hình ảnh của anh xắn ống quần lên để xuống sông kéo vó tôm, tay xách chiếc làn để đi quanh chợ mua đồ, mặc dù bề ngoài có hơi lạnh băng, nhưng điều đó không hề giảm đi sự yêu mến của bà con cô bác nơi này đối với anh.

“Anh Tiểu Nhất ký cho em một chữ đi.”

“Tiểu Nhất à, chụp chung với cô một tấm ảnh, có được không?”

Rất hiển nhiên là mức độ gây chú ý của Cố Nặc Nhất vượt xa Diêm Tiểu Đóa. Ai bảo những bộ phim Cố Nặc Nhất đóng vai chính đều được phát sóng trên những đài truyền hình có hàng trăm triệu người xem cơ chứ? Chỉ

cần chỗ nào có ti vi là chỗ đó chắc chắn sẽ có fan hâm mộ của Cố Nặc Nhất. Diêm Tiểu Đóa cô và Cố Nặc Nhất đứng cạnh nhau, sự chênh lệch quả đúng là không phải một chút một ít.

Suốt phần lớn thời gian, Diêm Tiểu Đóa đều phải ngồi châu hẫu ở những quán bán nước giải khát, đã đợi là phải đợi liên một, hai tiếng đồng hồ. Cô nằm bò ra mặt bàn nhìn Cố Nặc Nhất đang bận ký tên từ xa, có những lúc chờ đợi buồn chán quá, cô liền ngủ gục luôn trên mặt bàn.

Cố Nặc Nhất cười rất chuyên nghiệp, làm tan chảy biết bao con tim của người hâm mộ.

“Tiểu Nhất à, Diêm Tiểu Đóa có phải là bạn gái của anh không?”

Những fan hâm mộ của Cố Nặc Nhất thường được gọi với một cái biệt danh thể hiện được bản chất báwm dính rất lớn của họ - xôi nếp, và cô gái trẻ trung đeo kính đang đứng trước mặt kia là một “xôi nếp” điển hình. Cố Nặc Nhất nhìn về phía Diêm Tiểu Đóa đang ở đằng xa xa, bộ dạng cô lúc ngủ say thật là khó coi, toàn bộ khuôn mặt trông thật giống như một cái bánh nhân thịt bị đè bẹp.

Cố Nặc Nhất cười nhẹ nhàng với cô gái đó: “Những bạn “xôi nếp” mới là bạn gái của tôi!”

Cô gái nhỏ tay cầm tờ giấy có chữ ký rồi tung ta tung tãng chạy đi, đám đông cuối cùng cũng tản đi. Cố Nặc Nhất tiến đến bên cạnh Diêm Tiểu Đóa, đá đá vào chân bàn: “Đừng ngủ nữa.”

Diêm Tiểu Đóa mở mắt ra, uể oải vừa vươn vai một cái thật dài vừa ngáp: “Ký xong rồi à? Chúng ta đi ăn cơm thôi, cậu muốn ăn cái gì? Món canh phở của thị trấn này rất nổi tiếng đấy.”

“Đêm cuối cùng rồi, chúng ta ra ngoài đi dạo nói chuyện chút đi.”

Chiếc xe dừng lại ở ven một con suối uốn lượn, anh kéo cô bì bõm lội qua con suối, ngồi cùng dưới một gốc cây táo. Dưới gốc cây vương vãi đầy những quả táo xanh, cứ chốc chốc lại rụng thêm hai ba quả xuống ngay bên cạnh. Những con đom đóm lập lòe dập dìu bay lượn chung quanh, Diêm Tiểu Đóa chìa cánh tay ra, nhưng con đom đóm liền đậu ngay lên trên ngón tay cô. Những sinh linh nhỏ bé đều bối rối như vậy, thậm chí không tìm ra được phương hướng đúng. Cô khe khẽ thổi nhẹ, những con đom đóm lại lững lờ bay lơ lững trong không trung.

Trong lòng Diêm Tiểu Đóa lại chất chứa thêm một cảm giác hụt hẫng, có một số chuyện hôm nay cô bắt buộc phải nói ra được: “Nặc Nhất à, có chuyện này mình muốn hỏi cậu.”

“Nói đi!”

Câu trả lời của anh đơn giản và dứt khoát như vậy nhưng lại khiến Diêm Tiểu Đóa cảm thấy đôi chút ngần ngại, tuy nhiên cô vẫn nói ra điều cần hỏi: “Trong trái tim cậu, mình được coi là gì?”

Được coi là gì? Cố Nặc Nhất hơi cúi đầu, dăm chiêu nhìn vào mũi giày hơi dính chút bùn, rồi buông thông một câu: “Câu hỏi này thật vớ vẩn, mình từ chối trả lời.”

Niềm hân hoan chờ đợi của cô chỉ được đổi lại bằng một câu như vậy: “Quả thật là... rất vớ vẩn hay sao?”

“Quãng thời tươi đẹp nhất mà lại lãng phí vào những suy nghĩ vu vơ, như vậy chẳng phải là sống uổng rồi sao?” Cố Nặc Nhất búng chiếc lá rơi đang vương trên tay áo, một mình lội qua suối: “Mau đi thôi, về luôn trong đêm nay.”

Nửa tiếng đồng hồ sau, chiếc xe đã bon bon chạy trên đường cao tốc. A Hoa ngồi ở ghế lái phụ, tán chuyện với Cố Nặc Nhất, Cố Nặc Nhất đành phải nói lớn tiếng để át đi tiếng ồn ào đang không ngừng dội vào tai. Diêm Tiểu Đóa lẳng lặng ôm ba lô ngồi ở ghế sau.

“Tiểu Nhất à, Diêm Tiểu Đóa có phải là bạn gái của anh không...”

“Những bạn “xôi nếp” mới là bạn gái của tôi...”

Hai câu đối thoại đó thay nhau văng lại bên tai, lúc ở quán giải khát, cô thực ra không hề ngủ say nên nghe rõ ràng từng câu từng chữ một. Cố Nặc Nhất nói rất đúng, câu hỏi của cô thật vớ vẩn. Cậu ấy đã nói từ trước rồi, nụ hôn đó chỉ là một sự cố thôi, nghĩ lại cảm thấy thật buồn nôn. Trong lòng anh, cô chẳng là cái gì hết...

Ngày thứ hai sau khi về đến Bắc Kinh, Cố Nặc Nhất lại bay đến Thượng Hải. Công việc của Diêm Tiểu Đóa cũng dần dần đi vào quỹ đạo, lên tin, chụp ảnh bìa tạp chí, tham dự các sự kiện, tuy là rất vất vả nhưng chẳng làm cô lấy lại được tinh thần. Tuy có A Hoa bầu bạn nhưng cô luôn cảm thấy thiếu thốn một điều gì đó.

Trong giờ giải lao của một buổi quay chương trình giải trí, bỗng có người gọi điện đến, là số máy lạ. Cô đang định nghe thì A Hoa giằng ngay lại: “Có tôi, quản lý của cô ở đây, cô còn nghe điện thoại à?”

A Hoa giả giọng đĩnh đạc “Alo” một tiếng, chưa đầy ba giây sau, thái độ đã quay ngoắt 180 độ. Tuột một cái, anh ta suýt nữa thì làm rơi chiếc điện thoại xuống đất: “Tiểu... Tiểu Đóa, là Phi Thiên Entertainment gọi đến.”

Phi Thiên Entertainment tuy mới được thành lập, nhưng nhờ khoản đầu tư khổng lồ hàng trăm triệu tệ vào các dự án phim mới và quản lý một dàn

diễn viên chuyên nghiệp, nên danh tiếng chả mấy chốc đã nổi như cồn. Diêm Tiểu Đóa nhận lấy điện thoại, khinh khỉnh lườm A Hoa một cái. Anh ta lè lưỡi ra trên người rồi lui sang một bên.

Không đợi cô lên tiếng, đầu bên kia đã nói: “Tiểu Đóa, tôi là Nhược Lan. Qua bên Phi Thiên Entertainment một chuyến đi, Vi Vi muốn nói chuyện với cô.”

Quay xong chương trình giải trí cũng đã là 3 giờ chiều, bên ngoài đài truyền hình, chiếc xe BMW 740 của Vi Vi đã đợi sẵn từ lâu. Dù đã ngồi lên chiếc BMW 740 rất nhiều lần nhưng Diêm Tiểu Đóa vẫn hết sức lo lắng bồn chồn. Nghĩ đến việc Vi Vi là mẹ của Cố Nặc Nhất, cô lại càng mất bình tĩnh hơn.

Đây là lần đầu tiên cô đến trụ sở của Phi Thiên Entertainment, A Hoa không kiềm lòng được cứ trầm trồ kêu lên đầy vẻ ngạc nhiên, khiến cho cô cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Cửa phòng phó tổng giám đốc mở ra, Vi Vi đang ngồi trên ghế đợi cô. Hai người vừa ngồi xuống, Vi Vi đã lên tiếng: “Tiểu Đóa à, cô định cả đời cứ lay lắt như vậy sao?”

Diêm Tiểu Đóa hoảng hồn, có phần không cắt nghĩa được: “Lay lắt?”

“Không có lấy một tác phẩm nổi trội, thì trong cái giới này, người ta gọi là sống lay lắt.”

Diêm Tiểu Đóa toàn thân toát mồ hôi lạnh. Vi Vi nói quả không sai, mặc dù công việc của cô có nhiều khởi sắc, nhưng thực ra cũng chỉ là sống lay lắt, so với cuộc sống trước kia vẫn chẳng có gì thay đổi đáng kể. Cô cười một cách ngượng ngùng nhưng chẳng biết nói gì nữa.

“Ký hợp đồng với Phi Thiên Entertainment, cô thấy sao?”

“Hà?”

Cả cô và A Hoa đều ngó người ra, Diêm Tiểu Đóa cẩn thận hỏi lại một cách rón rén: “Chị Vi Vi à, chị có thể nói lại một lần nữa được không?”

“Phi Thiên Entertainment muốn ký hợp đồng với cô, chúng ta hãy cùng hợp tác đi.”

Diêm Tiểu Đóa không dám tin, cô cấu vào cánh tay A Hoa một cái, lập tức nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, hóa ra tất cả chuyện này đều là sự thật.

“Đừng phí thời gian phiêu bạt bên ngoài nữa, nghệ sĩ nên tìm lấy cho mình một chỗ dựa vững chắc. Mặc dù cô cũng đã có người quản lý rồi, nhưng tôi tin Phi Thiên Entertainment có thể làm chuyên nghiệp hơn thế, sẽ vạch ra cho cô một phương hướng phát triển hoàn toàn mới.”

Diêm Tiểu Đóa xúc động đến mức hai tay run rẩy, đây đúng là việc tốt từ trên trời rơi xuống đây mà.

“Cô cứ cầm trước một bản hợp đồng về nghiên cứu, nếu không có ý kiến gì khác, thì lựa chọn một ngày tốt để ký thôi.”

Từ phòng phó tổng giám đốc đi ra mà cô vẫn có cảm giác lâng lâng mơ màng. Hợp đồng rất dày, cầm trong tay cảm giác rất thật. Nếu ký được hợp đồng với Phi Thiên Entertainment thì đúng là miếng ngon từ trên trời rơi xuống. Thuận lợi như vậy, lẽ nào lại là công lao của Hà Trục chẳng?

“Ôi, mẹ trẻ Diêm của tôi, cô không thể không cần tôi nữa đây. Tôi cho dù làm trợ lý cũng không thể rời xa cô được! Dựa vào cái cây lớn như cô,

tôi mới có cơ phát đạt và lấy vợ chứ!”

Diêm Tiểu Đóa cười khanh khách: “Không có vấn đề gì, anh cứ làm trợ lý cho tôi đi.”

Niềm hân hoan của hai người bỗng bị tiếng huýt sáo làm cho gián đoạn. Diện cả cây âu phục màu đen, Hà Trục từ xa bước tới phía họ: “Đúng là khách quý, lâu lắm rồi không gặp.”

Diêm Tiểu Đóa cầm hợp đồng trong tay, cười toe toét đến nỗi không thể ngậm miệng vào được: “Cảm ơn ông chủ Hà nhé, cảm ơn anh đã ký hợp đồng với tôi.”

Hà Trục hơi chút cau mày rồi ngay sau đó lại bữu môi cười: “Cô đừng cảm ơn nhầm người đó, không biết chừng tôi là một ác quỷ, là hiện thân của tội ác và bóng tối đấy.”

Diêm Tiểu Đóa lè lưỡi với anh ta: “Ai mà tin được chứ! Hôm nào tôi mời anh ăn cơm để cảm ơn nhé”.

Hà Trục nhìn Diêm Tiểu Đóa bám lấy cánh tay A Hoa tung tăng rồi khỏi Phi Thiên Entertainment, quay người lại dặn cô thư ký đứng bên cạnh: “Bảo Vi Vi đến phòng tôi một chút.”

Diêm Tiểu Đóa và A Hoa vào siêu thị mau một thùng bia, năm gói lạc và nửa cân giò, rồi mở tiệc ngay tại căn hộ của cô. Nhạc rock từ máy tính phát ra âm ỉ, nghe long trời lở đất, hai người bọn hò hò hét nhảy múa như hai kẻ điên. Hàng xóm bên cạnh kêu ca không biết bao nhiêu lần nhưng vẫn không thể nào ngăn cản nổi những tiếng hò hét sung sướng.

Diêm Tiểu Đóa đã uống cạn năm chai bia nên có phần chéch choáng, cô rút điện thoại ra bấm số của Cố Nặc Nhất: “Nặc Nhất, cậu có biết không,

mình sắp ký hợp đồng với Phi Thiên Entertainment rồi, mình cũng sắp thành người có quản lý chuyên nghiệp nhé.”

Diêm Tiểu Đóa cứ thế độc thoại một mình, cô thậm chí còn không thèm để ý là Nặc Nhất đã nói những gì với cô. Cô cũng chẳng quan tâm, cô chỉ muốn cho anh biết, càng ngày khoảng cách giữa cô và anh càng gần hơn một chút. A Hoa đã lăn kên ra ghé sofa ngủ ngon lành và ngáy o o, còn Tiểu Đóa thì không thể ngủ được.

Diêm Tiểu Đóa ôm Bé Dưa đã được gửi nhờ ở nhà cô vào lòng, ngồi trên bậu cửa sổ ngắm trời đêm. Bầu trời đầy sao lấp lánh, từng ngôi sao nhỏ bé như đang rơi vào trái tim cô. Cô nhìn ngôi sao sáng nhất, thầm thì nói: “Mày thấy chưa, tao sẽ đứng ở chỗ rạng rỡ nhất...”

Diêm Tiểu Đóa và A Hoa đều uống say mềm, lăn ra ngủ trên mặt sàn. Nếu không phải do Bé Dưa đói bụng đòi ăn thì cô nhất định vẫn chưa tỉnh. Cô loạng choạng lảo đảo rót cho Bé Dưa chút sữa, tiện tay mở điện thoại xem. Từ 10 giờ tối qua cho đến 4h sáng nay có tới 20 cuộc gọi nhờ của Cố Nặc Nhất. Diêm Tiểu Đóa hồi tưởng lại toàn bộ sự việc đã xảy ra vào hôm qua, có lẽ nào cô đã lỡ nói ra điều gì không nên nói sao? Trong hộp thư còn có một tin nhắn chưa đọc, mở ra xem, Diêm Tiểu Đóa bỗng cảm thấy rùng mình: *“Diêm Tiểu Đóa, tôi muốn chấm dứt mọi quan hệ với cô!!!”*

Đang sau có những ba dấu chấm than. Diêm Tiểu Đóa không nghĩ nhiều, liền gọi ngay cho Cố Nặc Nhất, sau những hồi chuông dài chờ đợi cũng không có ai nhấc máy. Có lẽ anh ấy đang phải quay phim, Diêm Tiểu Đóa day day huyệt thái dương hơi đau nhức, sao anh ấy lại tức giận ghê thế nhỉ? Diêm Tiểu Đóa thu dọn xong đồng bừa bộn như bãi chiến trường trên sàn nhà đó thì điện thoại cuối cùng cũng có hồi đáp, vẫn chỉ là một tin nhắn: “Gọi cho mình.”

Diêm Tiểu Đóa không dám chậm trễ, lúc điện thoại có tín hiệu kết nối, cô còn chưa kịp chuẩn bị tinh thần thì Cố Nặc Nhất đã bốc hỏa: “Sao cô chưa uống say chết luôn đi? Tôi gọi cô suốt cả buổi tối, có biết không?”

Diêm Tiểu Đóa gật gật đầu rồi rít: “Biết rồi, biết rồi! Cho mình xin lỗi cậu nhé. Mình xin nhận lỗi với cậu.”

“Diêm Tiểu Đóa, chẳng lẽ cậu tưởng rằng ký hợp đồng với Phi Thiên Entertainment rồi thì sẽ tiến gần đến mình hơn sao? Mình nói rõ ràng cho cậu biết, cậu đã nhầm, nhầm to rồi.”

Cô nắm chặt chiếc điện thoại nghe anh quát nạt, như người bị chìm dưới nước, không thể thở nổi: “Cậu có thể nói cho mình biết... tại sao lại không được không?”

Chỉ nghe thấy một tiếng thở dài của anh: “Mình phải đi quay phim rồi.”

Cuộc hội thoại đột ngột kết thúc như thế, không hề có một tín hiệu báo trước, Diêm Tiểu Đóa vẫn chưa có được câu trả lời mà cô muốn, Cố Nặc Nhất đã không cho cô cơ hội được giải thích. Diêm Tiểu Đóa thất thần ngồi trên giường ôm Bê Dưa, chỉ vì một câu nói mà cả thế giới của cô như đã sụp đổ hoàn toàn.

A Hoa ngủ say như chết cuối cùng cũng đã từ dưới đất lồm cồm bò dậy, anh ta vuốt vuốt lại mái tóc, duỗi thẳng tay vươn vai, không phát hiện ra sự thay đổi của Diêm Tiểu Đóa: “Tiểu Đóa à, mấy giờ chúng ta đến Phi Thiên Entertainment vậy? Hay gọi điện cho Nhược Lan trước hỏi xem?”

A Hoa vừa gọi điện vừa đi vào toilet, nhưng ngay sau đó vội vội vàng vàng xách quần chạy ra: “Tiểu... Tiểu Đóa, chị Nhược Lan muốn nói chuyện với cô.”

Tâm trạng vốn đã không tốt giờ trở nên càng tồi tệ, Tiểu Đóa nghe điện thoại xong thì cuống đến suýt khóc: “A Hoa, chúng ta sẽ đến Phi Thiên Entertainment ngay bây giờ.”

Hai người tắt tả lên taxi, từ đường vành đai bốn đến đường vành đai hai, càng đi càng tắc, giống với tâm trạng của Diêm Tiểu Đóa lúc này đây. Sao hạnh phúc của cô lại tựa như bong bóng xà phòng, vừa mới cảm nhận được chút ít sự tươi đẹp của cuộc sống mà bỗng chốc đã vỡ tan?

Vừa đến Phi Thiên Entertainment, Diêm Tiểu Đóa gặp được ngay Nhược Lan. Vì Vi từ sáng đã lên máy bay đi Pari, thành ra việc ký hợp đồng với Tiểu Đóa sẽ do Nhược Lan phụ trách, nhưng không ngờ lại xảy ra sự cố.

“Tiểu Đóa à, thật xin lỗi cô, tôi không ngờ là cậu ấy lại can thiệp vào.”

Diêm Tiểu Đóa cố gắng nở nụ cười: “Không sao ạ, chị Nhược Lan, chị đợi em chút, em sẽ đi thuyết phục anh ấy.”

Đứng dưới tòa nhà, Diêm Tiểu Đóa thấy vô cùng hoang mang. Nếu Hà Trục mà không muốn gặp cô, thì có lẽ cả đời cô cũng không tìm được anh ta, thật là khiến cho người ta muốn phát điên. Nhưng, cũng có thể là anh đã sẽ ở đó.

Diêm Tiểu Đóa thấy ngôi nhà lạnh lẽo đó rất đáng sợ, trên con đường nhỏ ngập đầy lá phong mùa hạ, từng đám lá xanh ngắt che khuất ánh nắng mặt trời, làm tan đi cái nóng, thậm chí còn có đôi chút lạnh người. Đứng trước cánh cổng của ngôi nhà ba tầng đó, cô đã nhìn thấy chiếc Harley phủ đầy bụi bặm.

“Đây là nơi nào thế? Vị trí đẹp như thế này mà chỉ có một ngôi nhà cũ nát thế kia, nếu có bán thì cũng chưa chắc được mấy chục triệu.”

Sau một hồi than vãn, A Hoa không quên thúc giục Diêm Tiểu Đóa: “Mau vào đi chứ, còn đứng sững ở đó làm gì?”

A Hoa kéo Diêm Tiểu Đóa rồi đẩy chiếc cửa gỗ mở ra, vừa bước lên bậc cầu thang, bỗng từ góc rẽ xuất hiện mấy người diện âu phục là lượt phẳng phiu. A Hoa run bắn cả người lên, lén ra sau lưng Diêm Tiểu Đóa: “Mấy vị đại ca, tổng giám đốc Hà có ở đây không...”

Giọng của A Hoa càng lúc càng bé, đến cuối thì chỉ nhỏ như tiếng muỗi vo ve, không còn nghe thấy nổi nữa. Diêm Tiểu Đóa nhận ra một người trong số họ, đó là anh lái xe riêng của Hà Trục: “Chào anh, tôi đến gặp Hà Trục.”

“Cô đợi một chút.”

Năm phút sau, được sự đồng ý, Diêm Tiểu Đóa được người dẫn lên lầu, nhưng A Hoa phải ở bên ngoài.

Diêm Tiểu Đóa được dắt lên sân thượng. Đứng ở cửa, Diêm Tiểu Đóa đã nhìn thấy Hà Trục đang ngồi trên lan can. Gió ở đây rất to, mái tóc đuôi ngựa buộc hờ của Hà Trục bị thổi rối tung, vương cả vào chiếc băng đô nhiều màu. Bước đến gần anh, Diêm Tiểu Đóa không khỏi cảm thấy tim đập chân run, chỗ Hà Trục ngồi quá nguy hiểm, chỉ cần di chuyển ra ngoài thêm mấy xăng ti mét nữa thôi là có thể dễ dàng bị rơi xuống như chơi.

“Tôi vẫn luôn nghĩ rằng anh đang giúp tôi, không ngờ chính anh lại là người cản trở mọi việc. Có thể cho tôi biết lí do là gì không, cũng là để tôi có thể hoàn toàn từ bỏ hi vọng.”

Hà Trục chăm chú nhìn con đường ngập lá phong bên dưới, nói: “Tôi là người làm ăn, từ trước tới giờ không bao giờ làm phi vụ gì lỗ vốn cả.”

“Anh không cho tôi cơ hội, làm sao biết được ký hợp đồng với tôi thì sẽ lỗ vốn?” Diêm Tiểu Đóa không chắc bản thân có thể thuyết phục được Hà Trục hay không nhưng dù sao vẫn cứ phải thử.

“Rốt cuộc cô quan tâm đến cơ hội này như thế nào?”

“Nó quan trọng như mạng sống của tôi.”

Hà Trục quay đầu lại nhìn cô, đôi môi hiện lên một sự khinh miệt: “Thế thì tốt, đứng ở đây và nhảy xuống, tôi sẽ cho cô cơ hội đó.”

Diêm Tiểu Đóa ngơ ngác, cô không thể ngờ rằng điều kiện trao đổi của Hà Trục lại vô lý thế. Mặc dù chỉ có ba tầng lầu, nhưng nếu nhảy xuống chắc chắn sẽ bị chấn thương. Nhìn thấy mặt đất còn cách mình rất xa, Diêm Tiểu Đóa đột nhiên cảm thấy chóng mặt. Từ 14 tuổi, cô đã sợ độ cao, không cần biết đang đứng ở đâu, cô đều có cảm giác như đang đứng bên bờ vực thẳm.

“Nhảy đi, chỉ cần cô làm được, tôi sẽ không xía vào chuyện này nữa.” Giọng của Hà Trục đầy khinh miệt.

Diêm Tiểu Đóa nghĩ, có thể những kẻ lắm tiền đều thích thú ngắm nhìn sự đau khổ và cùng cực của người khác để thỏa mãn cái tâm lý bệnh hoạn của họ. Cô hiểu rõ mâu chốt bệnh sợ độ cao của mình nằm ở đâu, nhưng bị dồn đến bước này, cô cũng không còn lựa chọn nào khác. Cô nhắm mắt trèo lên lan can. Chẳng qua cũng chỉ là ba tầng lầu thôi mà, diễn viên đóng thế ở trường quay không cần phương tiện bảo hộ gì cũng nhảy xuống được. Hai tay buông khỏi lan can, cả thân thể lơ lửng giữa không trung, một cơn gió thổi đến, cô bỗng cảm thấy sợ hãi, tim đập thành thịch, bên tai gió rít vù vù: “Nếu tôi bị ngã gãy chân thì hi vọng công ty sẽ bỏ tiền ra để chữa bệnh cho tôi.”

Chưa nói hết câu, một chân của cô đã bước ra ngoài, người nhẹ bẫng, không có điểm tựa, đến con tim cũng không còn chỗ dựa. Cô cũng không biết tại sao bản thân phải làm như vậy, có lẽ do dũng cảm, cũng có thể chỉ là để chứng minh rằng mình thực sự rất coi trọng cơ hội đó. Nhấn nhẹn một chút, tất cả sẽ qua thôi, rồi mọi chuyện sẽ trở về như lúc bình thường. Nếu như xảy ra chuyện gì thật, thì coi như những gì cô nợ cũng đã được trả hết.

Cơ thể đang trôi la đà như một miếng bông, nhưng rồi một cái ôm chặt vào eo đã đẩy cô trở về với hiện thực. Diêm Tiểu Đóa lão đảo ngã lăn xuống đất, bàn tay chống mạnh vào mặt sàn, đó là một cảm giác an toàn không thể nói được thành lời. Hà Trục đứng ngay bên cạnh, hết sức bình tĩnh, nhìn cô không chớp mắt: “Đồ điên.”

Giây phút bất cần ban đầu bỗng chốc biến thành sự hối hận, nhưng Diêm Tiểu Đóa vẫn cố tỏ ra mạnh mẽ: “Là do... anh đã kéo tôi lại đấy nhé, thế nên anh phải chịu hết trách nhiệm.”

Cô thở hổn hển, mái tóc dài bay phất phơ trong gió, lộn xộn tứ tung. Trước mặt là đôi bốt dính đầy bụi đất của Hà Trục, Diêm Tiểu Đóa ngẩng đầu lên, cười hì hì với anh: “Anh sẽ để tôi ký hợp đồng chứ?”

Sau một hồi yên lặng, Hà Trục không muốn nhìn cái bộ dạng vui vẻ hơn hờ kia của cô nữa: “Trừ phi chứng minh cho tôi thấy sự chân thành của cô, nếu không thì tất cả chỉ là ảo tưởng mà thôi.”

Diêm Tiểu Đóa xiêu xiêu vẹo vẹo đứng dậy trên đôi chân gần như đã mềm nhũn: “Tôi rất có thành ý mà! Tôi sẽ cố gắng hết sức để kiếm tiền cho công ty, tôi cũng sẽ không suy nghĩ lung tung gì cả, một lòng một dạ tuân theo sự sắp xếp của công ty.”

Hà Trục hơi mím chặt đôi môi khiến cho Diêm Tiểu Đóa cảm thấy thật bất an: “Cô có biết không? Những diễn viên nữ chẳng có gì nổi bật như cô,

cho dù có ký hợp đồng với Phi Thiên Entertainment đi chăng nữa thì cũng sẽ bị vùi dập dưới tuyết lạnh mà thôi, chẳng có cơ hội mà ngóc đầu lên đâu. Đừng mơ tưởng rằng ký được rồi là có thể kê cao gối mà ngủ ngon, không cần suy nghĩ gì nữa. Bởi vì tôi từng là một fan hâm mộ của cô nên tôi mới có lòng tốt nhắc nhở cô vài câu như vậy.”

Thì ra vẫn là cái lí do đó, trong con mắt của Hà Trục, bản thân cô quả đúng là đã hết thời rồi, đã vậy, lại còn vĩnh viễn chẳng thể có cơ hội để nhen nhóm nổi tiếng thêm một lần nữa. Diêm Tiểu Đóa vuốt lại mái tóc đang bay rối tung của mình, nhìn thẳng vào ánh mắt kiên định của anh, nói rõ ràng rành mạch từng tiếng một: “Tôi sẽ làm cho anh phải kí hợp đồng với tôi.”

Hà Trục dõi theo Diêm Tiểu Đóa rời đi, bước chân của cô rất nhanh, những âm thanh vọng lại khi dẫm lên các bậc cầu thang cứ văng vẳng bên tai, không có cách nào xua tan đi được. Nếu như không kéo Diêm Tiểu Đóa lên, thì có lẽ cô ấy đã thật sự nhảy xuống đó, như vậy chẳng phải là mọi chuyện sẽ có thể kết thúc sao? Nhưng vào cái khoảnh khắc nhìn cô chênh vênh giữa không trung, anh lại không thể cầm lòng mà ngăn cản cô lại...

Diêm Tiểu Đóa chạy từng bước nhỏ xuống cầu thang, từ tầng ba xuống tầng một, chạy một mạch không hề dừng chân. Cô đẩy cánh cửa mở ra rồi nhanh chân bước ra ngoài, quăng lại sau lưng sự u ám bên trong tòa nhà.

A Hoa đang ngồi xõm trước gốc cây gật gà gật gù, nhìn thấy cô liền vội chạy tới: “Sao rồi, Tiểu Đóa? Tổng giám đốc Hà nói cái gì vậy?”

“Chẳng nói cái gì cả.”

A Hoa đuổi chạy theo cô, lo lắng đến toàn thân toát mồ hôi: “Tại sao lại ra nông nỗi này? Rốt cục là cô đã đắc tội gì với tổng giám đốc Hà thế hả?”

Diêm Tiểu Đóa bỗng nhiên dừng lại, ngẩng đầu nhìn ngắm những bông hoa ánh mặt trời đang lấp ló lóe sáng trên những khe hở của tán cây, rồi quay ra cười toe toét với A Hoa: “Chúng ta đến trung tâm giải trí Happy Valley chơi nhé, từ trước đến nay chưa vào bao giờ, nghe nói chỗ đó thú vị lắm.” Cái năm Diêm Tiểu Đóa mới đặt chân đến Bắc Kinh, trung tâm vui chơi giải trí Happy Valley mới được xây dựng cách đó chưa lâu. Lúc đó, mặc dù vẫn đang tuổi ăn tuổi chơi, nhưng vì cô mãi đóng phim nên cả ngày phải chạy đi chạy lại trường quay, đợi đến khi thật sự rất muốn đến đó, thì trong người cô lại chẳng có đồng xu dính túi nào.

A Hoa một tay cầm que kẹo bông, một tay cầm cây kem, ngửa cổ tìm Diêm Tiểu Đóa đang ngồi tíu trên đĩa bay. Nhưng vì khoảng cách xa quá, tận mấy chục mét, anh ta đến bóng dáng cô cũng không nhìn thấy nổi. Chiếc đĩa bay lơ lửng giữa không trung thoát nâng lên, thoát lại rơi xuống, A Hoa nghe những đợt âm thanh la hét chói tai lúc vút lên lúc lại tắt lịm đó mà chân run lẩy bẩy.

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Đua xe tốc độ, nhà ma, tàu lượn siêu tốc, trong suốt một ngày, tất cả những trò chơi mạo hiểm, kích thích mà có thể chơi được thì Diêm Tiểu Đóa đều đã thử hết, đến nỗi vào cuối ngày, lúc ngồi nghỉ trên chiếc ghế, khuôn mặt cô trở nên cực kỳ nhợt nhạt và xanh xao, mười phần hồn thì có lẽ đã bị bay mất đến ba phần rồi.

“Mẹ trẻ Diêm à, ăn chút gì đi, mẹ không đói sao?”

Diêm Tiểu Đóa lắc lắc đầu, chỉ ngồi bất động nhìn chăm chăm vào chiếc đu quay khổng lồ một cách ngẩn ngơ. A Hoa hoang mang, vội đặt túi bông ngô trong tay xuống, lắc lắc vai của cô: “Tiểu Đóa, cô đừng có dọa đấy nhé. Muốn khóc thì cô cứ khóc ra đi, nén nhịn trong lòng như thế là sẽ sinh bệnh đấy.”

Trong đáy mắt của Diêm Tiểu Đóa như đang kết nên một màn sương bạc mờ ảo, cuối cùng thì kết tinh thành những giọt cô đơn: “Khóc có tác dụng gì không? Hay là do tôi khóc nhiều quá, nên bây giờ đến ông trời cũng bỏ rơi tôi rồi?”

Hai người ngồi đến khi đóng cửa mới ra về. Diêm Tiểu Đóa đã chịu kích thích đủ kiểu cả một ngày, trừ đi những cảm giác sảng khoái tạm thời đó, những gì còn lại chỉ là sự tê tái đến vô cùng. A Hoa yên lặng hơn bình thường rất nhiều, cùng Diêm Tiểu Đóa đi bộ một cách vô định trên đường.

A Hoa chìa ra một điều thuốc, Diêm Tiểu Đóa liếc nhìn nhãn hiệu không ngờ là Hoàng Hạc Lâu. A Hoa nhanh chóng rút ra chiếc bật lửa, bật lên một ngọn lửa trong lòng bàn tay. Diêm Tiểu Đóa châm điều thuốc, rít thử một hơi: “Anh bây giờ sành điệu rồi, dám hút cả thuốc lá hơn nghìn tệ một điều rồi.”

"Đừng có châm biếm anh em như thế chứ, tôi bây giờ có phát lên chút ít, cô cũng không phải là không biết mà."

Diêm Tiểu Đóa rít thêm một hơi nữa rồi ném điều Hoàng Hạc Lâu đó xuống mặt đất. Những lúc tâm trạng không tốt mà hút thuốc thì chắc chắn chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa, đã sâu lại càng sâu thêm.

"Ôi, cô lại hoang phí tiền kìa." A Hoa nhặt điều thuốc đó lên rồi hút tiếp.

Hai người bắt chuyến tàu điện ngầm cuối cùng, mặc dù có rất nhiều chỗ ngồi trống, nhưng Diêm Tiểu Đóa vẫn thích được đứng ôm chiếc cột. Nghĩ lại toàn bộ những việc đã xảy ra hồi sáng nay, cô cảm thấy rất nặng nề. Hà Trục là một thương nhân rất coi trọng lợi nhuận, làm sao có thể dễ dàng thay đổi ý kiến được? Mình chẳng qua là thốt ra một câu vu vơ vậy thôi, sẽ chẳng có cái gì thay đổi hết.

"Tiểu Đóa à, không phải là người anh em nói cô đâu, nhưng bao nhiêu năm nay công việc của cô đều không khởi sắc lên được, đã bao giờ tìm kiếm nguyên nhân chủ quan chưa, nguyên nhân tự thân đây?"

Diêm Tiểu Đóa mệt mỏi gục đầu trên chiếc lan can: "Có thể có nguyên nhân gì đây ..."

A Hoa đánh hai cái đùi vào nhau kêu bôm bốp, để lộ ra thái độ ức chế như đã biết rõ mười mươi nguyên nhân mà không làm gì được: "Vì sao fan hâm mộ càng ngày càng ít? Vì sao thái độ của Cố Nặc Nhất với cô cứ lập là lập lờ? Vì sao tổng giám đốc Hà lại không đồng ý ký hợp đồng với cô? Đáp án chỉ có một mà thôi."

Anh ta tự đặt câu hỏi rồi lại tự trả lời một cách hết sức say sưa, hùng hồn, cuối cùng thì cũng khiến Diêm Tiểu Đóa phải liếc nhìn anh ta một cái. A Hoa dùng ngón tay chỉ thẳng vào mặt: "Là bởi vì cô trông xấu quá."

Lời nói còn chưa dứt thì A Hoa đã bị Diêm Tiểu Đóa dùng chân đạp ngã lăn kên ra sàn. A Hoa lồm cồm bò đứng dậy, phủi vệt chân trên quần đi: "Tức giận cái gì chứ, có biết là thuốc đắng dã tật, sự thật mất lòng không, lời nói thật bao giờ chả nghe nghịch cái lỗ tai. Nếu như cô là một cô gái bình thường như bao người khác, thì dung mạo như thế này chẳng có trở ngại gì. Nhưng mẹ trẻ Diêm của tôi à, cái thế giới mà cô đang bon chen vào là làng giải trí đây! Cái mặt đĩa tây tròn quay này mà chiếu trên truyền hình thì có mà dọa người ta chạy hết, còn giải trí cái nổi gì nữa."

Cái tay A Hoa đáng ghét đáng chết này, Diêm Tiểu Đóa bị anh ta làm cho phần nộ đến mức đập đá loạn xạ: "Anh đúng là cái đồ không ra gì, im ngay cái mồm thôi của anh lại, anh có tin là tôi sẽ sống chết với anh không hả?"

A Hoa cũng không nhường nhịn cô, hai tay chống nạnh đứng cãi nhau với Diêm Tiểu Đóa ngay giữa toa tàu điện ngầm: "Thật đúng là chó đại cắn lung tung, chẳng phân biệt người tốt người xấu gì cả! Diêm Tiểu Đóa, tôi nói cho cô biết nhé, muốn tiếp tục bon chen được trong cái giới này, trừ phi đi phẫu thuật thẩm mỹ! A Hoa tôi đây coi như cũng đã đi nhiều nhìn nhiều rồi, bây giờ trong cái giới showbiz này, sự cạnh tranh cực kì khốc liệt, mười cô nghệ sĩ thì có đến tám cô đã từng động qua dao kéo. Nếu cô dựa vào cái bộ dạng này mà nổi đình nổi đám lên được, thì A Hoa tôi đây ngày ngày sẽ đi lại bằng tay."

Mồm mép của Diêm Tiểu Đóa không nhanh nhẹn được bằng A Hoa, nên cô chỉ có thể tức giận sưng như vậy. Nào là ba lô, di động, chìa khóa, cô ném tất tẩn tạt vào người A Hoa, cuối cùng, đến đôi giày cao gót, cô cũng vung thẳng vào anh ta. Bị giày vò tra tấn như vậy, A Hoa cũng nổi cơn tức giận, bỏ xuống giữa đường, quẳng lại một mình Diêm Tiểu Đóa ở trên tàu điện ngầm.

Diêm Tiểu Đóa cũng không rõ là đã đi bộ lung tung trên phố bao lâu, chỉ biết rằng khi về được đến nhà thì đã quá nửa đêm. Cô ôm chặt Bê Dưa nằm cuộn tròn trong chăn, nhưng không thể thiếp đi được. Tin nhắn mà Cố Nặc Nhất muốn tuyệt giao với cô vẫn còn trong điện thoại, nhìn mấy dòng chữ đó mà lòng cô lại đau nhói, buồn bã. Cả căn phòng tối đen như mực chỉ có duy nhất chùm ánh sáng yếu ớt từ chiếc di động phát ra, Diêm Tiểu Đóa do dự lưỡng lự mãi, cuối cùng vẫn gửi tin nhắn cho anh: "*Nặc Nhất à, có phải là mình trông rất xấu không?*"

Hai phút sau, cô đã nhận được câu trả lời: "*Xấu chết đi được.*"

Chỉ vồn vện có mấy chữ đó, trước mắt của Diêm Tiểu Đóa bỗng xuất hiện một màn mờ mờ ảo ảo, cô khóc. Tin nhắn của Cố Nặc Nhất giống như dự báo thời tiết, làm cho thế giới của cô lúc thì gió quật dữ dội, lúc lại mưa bay mịt mù. Những người coi khuôn mặt làm cần câu cơm, mà cuối cùng

lại bị thải loại bởi chính cái cần câu đó, thật chẳng có ngôn từ nào có thể diễn tả được hết nỗi đau khổ, cái thế giới này quả đúng là thay đổi không lường hơn cả trong tưởng tượng.

Trời đã hừng sáng mà vẫn không hề có ý định đi ngủ, Diêm Tiểu Đóa ngồi trên giường lật giở lại những tập album ảnh mà ngày trước đã từng chụp. Lúc 3 tuổi, cô đáng yêu trông giống như nhân vật Arale trong phim hoạt hình *Tiến sĩ Slump*; năm lên 5 tuổi, cô cũng nổi tiếng không kém cạnh gì huyền thoại ngôi sao nhí người Mỹ Shirley Temple, năm lên 10 tuổi, những tờ lịch treo trần ngập khắp phố phường đều có hình ảnh nhí nhảnh của cô... Những album ảnh như vậy cứ duy trì mãi cho đến năm cô 15 tuổi, đựng đầy kín hai chiếc hộp to tướng, giờ đây tất cả đã trở thành dĩ vãng.

Diêm Tiểu Đóa ngồi trước gương trang điểm, đánh mắt màu xám khói thật đậm, nước mắt bất ngờ tuôn rơi, không thể kiềm chế nổi, trên gò má hằn lại hai đường nước mắt hòa lẫn mascara chảy xuống. Cô dùng mu bàn tay ra sức quệt đi một cách thật vụng về, chẳng mấy chốc, cả khuôn mặt đã biến thành một mảng lem luốc. Bên tai cô cứ văng vẳng câu "Xấu chết đi được."

Vốn dĩ cô không hề thấy mình quá xấu xí, nhưng bốn chữ đó đã lật đổ hoàn toàn, phủ nhận tất cả những suy nghĩ trước đây của cô, thật quá thất vọng và đau lòng. Có lẽ A Hoa nói đúng, chính vì dung mạo cô xấu xí như vậy mà Cố Nặc Nhất mới lạnh lùng với cô như thế, việc ký kết với Phi Thiên Entertainment mới khó khăn trùng trùng đến thế, rồi ngay cả Hà Trục đã từng rất ngưỡng mộ cô cũng dần dần xa cách.

Có lẽ ông trời đang trừng phạt cô, trừng phạt vì sự kiêu ngạo của cô, trừng phạt vì sự kiêu căng của cô, trừng phạt vì những chuyện cô đã làm sai trong quá khứ.

Diêm Tiểu Đóa bước ra khỏi cửa, cô đứng trầm ngâm trên chiếc cầu vượt dành cho người đi bộ, đắm chiêu ngắm nhìn xuống những dòng xe tấp tể ngược xuôi, những dòng người tấp nập qua qua lại lại, nhìn những sự phồn hoa không hề liên quan đến mình đó, trong lòng cô không gọi lên một chút sóng lẫn tăn nào. Cô suốt cả một ngày liền không nạp cái gì vào bụng, hoàng hôn buông xuống, màn đêm bao trùm khắp không gian, nhưng trên phố vẫn tấp nập người qua kẻ lại, ồn ào nhộn nhịp như thường. Cô bước xuống khỏi cây cầu vượt, những chiếc đèn neon giăng khắp chốn rực rỡ vô cùng, nhưng trong lòng cô lại là một mảng cô đơn tăm tối. Diêm Tiểu Đóa nhìn một cách vô định, ánh mắt vô tình dừng lại ở một biển quảng cáo sáng rực ngay tại trạm xe buýt. Cô người mẫu trong biển quảng cáo cười một cách rất điệu dàng, có một khuôn mặt V - line và một đôi mắt mèo quyến rũ điển hình, đầu óc Diêm Tiểu Đóa đột nhiên lóe lên một tia chớp...

Khi A Hoa tấp tể, vội vội vàng vàng chạy đến cửa hàng McDonald's thì Diêm Tiểu Đóa đang há miệng to hết cỡ để cắn chiếc hamburger hai tầng, trước đó cô đã uống bay ba cốc cola cola cỡ lớn. A Hoa đứng từ xa đã gọi lớn: "Mẹ trẻ Diêm à, triệu tập tôi ra đây làm gì thế? Không phải là lại định đánh tôi tiếp đấy chứ?"

Diêm Tiểu Đóa chỉ vào đĩa thức ăn: "Mau ngồi đi, đã gọi món hamburger đùi gà rán mà anh thích ăn nhất rồi đây."

A Hoa uể oải ngồi xuống chiếc ghế, tiện tay cầm cốc coca cola chỉ còn một nửa lên uống: "Vừa với mấy người bạn đánh chén ở nhà hàng Vương Phủ, bây giờ bụng không còn chỗ nào ních thêm nữa rồi."

Diêm Tiểu Đóa biết A Hoa đang bốc phét, nhưng không thèm bóc mẽ: "Xoay cho tôi hai trăm nghìn nhân dân tệ, tôi cần dùng gấp."

"Up" một tiếng, A Hoa đã làm đổ lênh láng cốc coca cola ra nền đất, đồng thời cũng ho sặc sụa liên hồi: "Cô... cô muốn giết tôi đấy à? Tôi cướp

đâu ra hai trăm nghìn cho cô đây?"

"Anh chẳng phải là vừa ăn uống ở nhà hàng Vương Phủ đấy sao? Quen biết nhiều nhân vật giàu có, có máu mặt như vật, nhờ vả bằng quơ là cũng chắc chắn có trong tay hai trăm nghìn tệ rồi."

"Rốt cục là cô muốn làm gì? Mặc... mặc dù hai trăm nghìn nhân dân tệ cũng chẳng phải là con số gì quá ghê gớm, nhưng dù sao cũng phải cho tôi một lí do chứ." A Hoa lấy giấy ăn lau chùi đi những vết coca bị đổ lên người mình, nói với giọng không vui vẻ gì.

"Phẫu thuật thẩm mỹ."

Chương 5: Lấp lánh yên vui, thao thức đêm sâu

Dù là lúc nào đi chẳng nữa, sân bay thủ đô luôn đông đúc, người qua lại vội vàng, Diêm Tiểu Đóa đeo túi đi tới đi lui trong những cửa hàng ở sân bay. Trong những tủ kính trong suốt luôn có những món đồ thú vị mà các cô gái trẻ yêu thích. Thế nhưng Tiểu Đóa chỉ ngắm nhìn mà thôi.

Còn hai tiếng nữa mới đến giờ lên máy bay nhưng cô phấn khởi đến mức đến sân bay từ sớm. Con đường phía trước còn chưa biết ra sao, lòng cô dù hồi hộp nhưng vẫn ngập tràn hy vọng.

"Diêm Tiểu Đóa!" A Hoa vội vàng chạy về phía cô, "Mang theo visa chưa?"

Cô gật đầu: "Anh yên tâm đi, vật bất ly thân rồi."

A Hoa cười hì hì, hốc mắt lại đỏ hoe. Anh ta vươn tay ôm Tiểu Đóa một cái thật chặt: “Mẹ Diêm thân yêu nhất định phải êm đẹp trở về đây nhé.”

Diêm Tiểu Đóa vỗ vỗ vai A Hoa: “Được rồi, cứ yên tâm, em sẽ cố gắng mà.”

Diêm Tiểu Đóa vẫy tay với A Hoa rồi bị cuốn vào dòng người ở cửa kiểm tra an ninh. Thực lòng cô không biết phải làm sao để cảm ơn A Hoa, người đàn ông tuy đầy thói hư tật xấu, nhưng luôn không tiếc sức lực giúp đỡ cô hết mình. Khi A Hoa đặt tám chi phiếu khoản vay 50 vạn tệ lãi suất cao 5 phần trăm vào tay Diêm Tiểu Đóa, cô cảm động vô cùng. A Hoa vỗ ngực nói: “Tiểu Đóa, muốn chinh hình thì phải chinh cho đẹp nhất, chinh toàn bộ, phải khiến cho Cố Nặc Nhất yêu em như một con cún con, cho bọn công ty giải trí phải tranh nhau ký hợp đồng với em.”

Có 50 vạn này mới có tám vé máy bay đi Seoul Hàn Quốc trong tay cô bây giờ. A Hoa vay lãi lớn như thế nên không thể rời khỏi Bắc Kinh, Diêm Tiểu Đóa đành một thân một mình bước vào cuộc hành trình. Ngồi trên máy bay, Diêm Tiểu Đóa không quên nhìn ngắm lần nữa bầu trời Bắc Kinh u ám. Cô hy vọng ngày trở về của ba tháng sau sẽ ngập tràn ánh nắng ấm áp khiến người ta lưu luyến không nỡ rời xa.

Trước khi tắt máy, Diêm Tiểu Đóa nhận được điện thoại Vi Vi gọi về từ Mỹ: “Tiểu Đóa, thật xin lỗi em. Việc ký hợp đồng sẽ không kết thúc như vậy đâu, chị sẽ nhờ sự trợ giúp từ các cấp lãnh đạo khác. Em nghỉ ngơi vui vẻ, đừng nghĩ nhiều quá nhé!”

Cúp máy, lòng Diêm Tiểu Đóa ấm lại. Cô vẫn còn rất may mắn, vẫn còn có nhiều người chịu giúp đỡ cô thế cơ mà. Trong điện thoại còn có một tin nhắn soạn sẵn từ thuở nào, Diêm Tiểu Đóa do dự mãi cuối cùng cũng ấn nút

gửi. Trong thời khắc quan trọng nhất của cuộc đời, cô vẫn luôn nghĩ đến Cố Nặc Nhất.

“Dù con đường sau này còn rất nhiều điều ngoài ý muốn, nhưng tớ vẫn luôn muốn được gần cậu hơn.”

Đó là lời cô muốn nói với Cố Nặc Nhất, tuy có hơi vô duyên, nhưng Diêm Tiểu Đóa vẫn muốn cho anh biết.

Seoul, Hàn Quốc, thiên đường của phim thần tượng, thiên đường của phụ nữ yêu cái đẹp.

Đến phố Apgujeong ở khu Gangnam, đâu đâu cũng gặp được những trào lưu thời thượng nhất, cho dù là các bà các cô trung tuổi trên đường cũng đều trang điểm cực kỳ sành điệu. Đây không chỉ là khu mua sắm nổi tiếng, mà còn là con phố phẫu thuật thẩm mỹ lừng danh. Chỉ mấy cây số ngắn ngủi từ đường Cheongdam đến Shinseung mà tập trung đến hơn một trăm bệnh viện chỉnh hình.

Diêm Tiểu Đóa đứng ở ngã tư đầu đường Apgujeong, nhìn ngắm dòng người đi lại như mắc cửi, trong lòng dâng lên cảm giác hồi hộp rộn ràng. Dù trong tay có 50 vạn nhưng cô lại không nở tiêu. Số tiền A Hoa phải thế chấp căn nhà cũ để vay này, dù tiêu một xu, lòng cô cũng đau như dao cắt.

Hai giờ chiều là giờ hẹn, vị bác sĩ điều trị chính gương mặt ân cần nói thứ tiếng Hàn êm ái để người môi giới dịch lại ngắn gọn cho cô hiểu. Khi hợp đồng dày cộp được mang tới, dù đọc không hiểu nhưng Diêm Tiểu Đóa vẫn không hề do dự ký tên. Phẫu thuật được sắp xếp tiến hành vào ba ngày tới, bắt đầu từ nâng ngực.

Nhân lúc nhàn rỗi, Diêm Tiểu Đóa dạo chơi khắp chốn mọi nơi. Trong dòng người nườm nượp qua lại, thỉnh thoảng lại gặp được khách du lịch nói tiếng Trung. Cô bung ly hồng trà ngồi ở nơi đông đúc, thích thú ngắm nhìn những đôi chân thon đẹp, những gương mặt trang điểm tinh tế của các cô gái Hàn Quốc. Tuy vẻ ngoài của các cô không khác nhau là bao, nhưng Diêm Tiểu Đóa vẫn rất thích.

Diêm Tiểu Đóa vẫn chưa gọi điện về báo bình an cho A Hoa, cô vừa mở máy chưa đến mười giây đã thấy có cuộc gọi tới, là Cố Nặc Nhất. Diêm Tiểu Đóa tự dừng hồi hộp, do dự rất lâu mới nhắc máy. Trong điện thoại là giọng nói lạnh như băng của Cố Nặc Nhất: “Cậu đang ở đâu?”

Diêm Tiểu Đóa cổ trần tĩnh: “Tớ đang đi nghỉ.”

“Rốt cuộc là đang ở đâu?”

Diêm Tiểu Đóaờ ra, sao Cố Nặc Nhất lại nổi giận rồi: “Đã bảo với cậu là đi nghỉ rồi mà... A lô? A lô? Sao chẳng nghe rõ gì cả? Chắc... sóng kém quá!” Diêm Tiểu Đóa ấn nút “kết thúc cuộc gọi”, nhanh chóng tháo luôn pin ra.

Diêm Tiểu Đóa nghĩ mình chắc chắn là bị điên mất rồi, sao lại hoảng hốt như vậy cơ chứ, chẳng qua chỉ không nói cho Cố Nặc Nhất là cô đang ở Hàn Quốc thôi mà. Cô không muốn cho Cố Nặc Nhất biết quyết định của mình, cô muốn anh phải kinh ngạc. Ôm tâm nguyện đẹp đẽ ấy, dù có nằm mơ cô cũng mỉm cười. Trong mơ, cô nhớ Cố Nặc Nhất, nhớ “đóa hoa” của cô, nhớ cả cái gã Hà Trục chẳng xem cô ra gì kia nữa.

Ba ngày sau, Diêm Tiểu Đóa nằm dưới ngọn đèn không hắt bóng trong phòng phẫu thuật. Bệnh viện thẩm mỹ Hàn Quốc rất cẩn thận, họ sắp xếp y

tá biết tiếng Trung làm phụ mổ. Khi thuốc tê ngấm vào cơ thể, cô không khỏi cảm thấy hồi hộp.

“Đừng lo, phẫu thuật sẽ xong nhanh thôi mà.” Nhìn nụ cười hiền hậu của cô y tá, Diêm Tiểu Đóa dần dần buông lỏng bàn tay đang nắm chặt.

Cô cũng mỉm cười với cô y tá, tuy là gây mê toàn phần, nhưng nhờ thuốc gây mê hiện đại nhất, bệnh nhân vẫn có thể duy trì trạng thái tỉnh táo. Bác sĩ nói sau khi làm xong phẫu thuật, khuôn ngực của cô sẽ rất hoàn hảo, sau này sẽ nâng lên tận hai cup. Diêm Tiểu Đóa có thể cảm nhận được giây phút dao phẫu thuật xuyên vào dưới da, cảm giác ấy thực sự vừa hơi khủng khiếp, lại vừa phấn khích vô cùng.

Mi mắt Diêm Tiểu Đóa nặng dần, những hình ảnh trước mắt cứ nhật nhòà, chồng chéo lên nhau, ý thức đang tỉnh táo bỗng trở nên mơ hồ, cuối cùng cô nhắm mắt lại. Cô nghĩ có lẽ là mình mệt rồi, thực sự rất mệt rồi, ngủ một giấc tỉnh lại sẽ trở nên xinh đẹp mỹ miều như cô y tá kia thôi.

“Bác sĩ Kim! Nhịp tim và huyết áp của bệnh nhân không bình thường!”

Cô y tá nhìn máy đo, nhanh chóng báo cáo, cuộc phẫu thuật vừa mới bắt đầu đã buộc phải dừng lại.

“Ngừng phẫu thuật, tiến hành cấp cứu!”

Diêm Tiểu Đóa mơ một giấc mơ rất dài rất dài, trong mơ cô thấy mình bay lơ lửng trong phòng phẫu thuật. Cô thấy cơ thể mình đang đeo mặt nạ ôxy lặng lẽ nằm yên nơi đó, còn những người khác trong phòng phẫu thuật đã trở nên vội vàng bận rộn tự bao giờ. Trước mắt Diêm Tiểu Đóa bỗng nhiên xuất hiện một mảng trắng xóa mênh mang, tất cả bác sĩ và y tá đều biến mất. Cô chạy chân trần trên tuyết, thăm tuyết lẫn cả băng cửa vào chân

cô như những mũi dao sắc nhọn, chảy máu đầm đìa, để lại một hàng dài dấu chân đỏ rực. Cô không biết đây là đâu, chỉ có thể từng bước từng bước tiến về phía trước. Rồi chẳng biết ai đẩy cô một cái, Diêm Tiểu Đóa rơi xuống vực sâu không đáy. Tim cô bị bóp nghẹt đến nhói đau, đến mức không thở nổi. Không khí lạnh cóng tràn vào cổ họng, cô ho ra thành tiếng.

Diêm Tiểu Đóa cuối cùng cũng mở mắt ra, ánh sáng yếu ớt bao phủ lên đôi mắt, lờ mờ nhưng lại rất dịu. Cô nghiêng đầu nhìn thấy bóng người lờ mờ đó ở bên cửa sổ: “Nặc... Nhất?” Diêm Tiểu Đóa nghĩ, cô lại nằm mơ rồi, sao lại không có chút ý chí gì thế này, thật không ngờ yêu thầm nhớ trộm anh đến mức si mê nhường này.

Nhưng đây không phải là giấc mơ, anh mặc trên người chiếc áo sơ mi trắng, đứng bên cửa sổ chợt lên tiếng: “Em tỉnh rồi à? Có biết rằng suýt chút nữa thì em mất mạng rồi không?”

Diêm Tiểu Đóa kinh hãi, cô muốn ngồi dậy nhưng lại không làm được: “Thực... thực sự là anh!”

“Đương nhiên là anh rồi, ngoài anh ra còn có ai đến để nhận xác cho em chứ?”

Qua lời chỉ trích trách mắng của Cố Nặc Nhất, Diêm Tiểu Đóa mới biết, mặc dù lúc trước đã tiêm thử phản ứng thuốc gây mê dưới da, nhưng lúc phẫu thuật vẫn xảy ra sự cố, suýt chút nữa thì đã bị mất mạng vì nghẹt thở. Diêm Tiểu Đóa cứ thế hôn mê cho đến tận bây giờ mới tỉnh, đã năm ngày năm đêm rồi.

Sống lưng Diêm Tiểu Đóa lạnh toát, cô vô cùng hoảng sợ, đâu phải là mình nằm mơ chứ, mà thực sự là đã dạo quanh một vòng quỷ môn quan.

Bàn tay lạnh giá của Diêm Tiểu Đóa được đôi bàn tay nắm chặt, hơi ấm dần dần lan tỏa từ đầu ngón tay tới, khiến cô dần trấn tĩnh lại.

Cố Nặc Nhất lấy được thông tin chỗ ở của Diêm Tiểu Đóa từ A Hoa, bèn vội vàng bay đến Seoul, lúc đến nơi thì chỉ nhìn thấy Diêm Tiểu Đóa trên mình cắm đầy những dây rợ ở trong phòng bệnh. Cố Nặc Nhất vốn dĩ rất muốn mắng cho cô một trận, nhưng rồi lại chỉ biết thở dài. Anh đỡ cô nằm xuống, đắp chăn cho cô: “Em chịu khó nghỉ ngơi, rồi ngoan ngoãn về nước với anh.”

“Nặc Nhất...” Diêm Tiểu Đóa gọi tên anh.

Cố Nặc Nhất không trả lời, quay người bước ra khỏi phòng bệnh. Cô không nghĩ được gì nhiều, lại mơ màng nhắm mắt ngủ lịm đi.

Cho đến tận khi chắc chắn cô đã ngủ say, Cố Nặc Nhất đứng bên ngoài cửa sổ mới bước vào. Anh ngồi trên ghế sofa cạnh giường bệnh, dịu dàng vuốt ve mái tóc và khuôn mặt tròn trịa của Diêm Tiểu Đóa. Diêm Tiểu Đóa nắm lấy tay Cố Nặc Nhất, không chịu buông ra. Cố Nặc Nhất thấy bộ dạng Diêm Tiểu Đóa như vậy, trong lòng vô cùng xót xa. Tại sao đã bao năm trôi qua mà cô ấy vẫn cứ ngốc nghếch như thế chứ...

Cuộc phẫu thuật nâng ngực không làm được, Diêm Tiểu Đóa nằm một tuần trên giường bệnh đã nhanh chóng bình phục. Cố Nặc Nhất xách ba lô của cô, nắm tay cô, bước thẳng ra khỏi bệnh viện. Hai người không quay trở lại khách sạn ban đầu Diêm Tiểu Đóa thuê, mà đi đến một khách sạn sang trọng khác.

Diêm Tiểu Đóa đứng trước cửa sổ kính sát đất, phía bên dưới là cảnh đường phố nhộn nhịp huyên náo. Thực ra, Seoul và Bắc Kinh không khác

biệt nhau bao nhiêu, cũng đều là chốn phồn hoa đô hội, cũng đều đèn đuốc ngợp trời.

“Vé máy bay chiều về vào tuần sau.” Cố Nặc Nhất tắm gội xong vừa lau tóc ướt vừa nói chuyện với cô.

“Vâng.”

“Diêm Tiểu Đóa!”

Cô bèn quay người lại, Cố Nặc Nhất mỉm cười: “Đã đến đây rồi, thì không được lãng phí cơ hội này, chúng ta hãy vui chơi thỏa thuê một chuyến!”

Diêm Tiểu Đóa không có cơ hội để phát biểu ý kiến, ngày hôm sau bèn đi theo Cố Nặc Nhất khắp các đường phố Seoul. Cố Nặc Nhất nắm tay cô bước vào Cung Cảnh Phú của vương triều Joseon, đi thăm phòng trà và sản phẩm thủ công truyền thống ở Insadong, còn đi cả đến khu trung tâm vui chơi giải trí đầy kích thích nữa chứ. Suốt cả một ngày, Diêm Tiểu Đóa đi theo sau Cố Nặc Nhất, thỉnh thoảng lại nhận được kẹo mút và que kem anh đưa cho, nghiêm chỉnh đeo đôi che tai bằng bông tơ mềm mại anh mua tặng. Nhìn vào má lúm đồng trinh của anh lúc anh cười, khóe môi Diêm Tiểu Đóa cũng cong lên. Trong nước, Cố Nặc Nhất không có cơ hội để đi dạo phố như thế này, nếu không, đã bị các fan hâm mộ cuồng nhiệt lao đến đè bẹp xuống đường rồi. Cô cũng chưa bao giờ nghĩ rằng, người đầu tiên cô nhìn thấy sau khi tỉnh dậy lại là anh, trong lòng có thật nhiều cảm xúc lẫn lộn đan xen, nhưng lại đều bị thứ cảm giác hạnh phúc và cảm động bao trùm.

Buổi tối của Seoul vẫn vô cùng diễm lệ, họ ngồi trong một vườn hoa vắng vẻ, từ đây có thể nhìn thấy tháp Seoul nổi tiếng. Dưới bầu trời đêm,

ánh đèn rực sáng trên ngọn tháp chiếu xuống tạo nên những cảnh tượng long lanh đẹp mắt. Họ vừa mới dùng bữa tối ở nhà hàng chuyên động ở trên ngọn tháp đó. Giá tiêu dùng ở Hàn Quốc rất đắt, nhưng bữa tối của họ rất thịnh soạn. Diêm Tiểu Đóa xoa xoa cái bụng no tròn, trong lòng chợt cảm thấy u buồn, không biết vì sao.

Cố Nặc Nhất ấn tay vào lòng bàn tay Diêm Tiểu Đóa, cô quay đầu lại, chỉ nhìn thấy đôi mắt sâu thẳm của anh đang nhìn cô đăm đúi, vốn định né tránh, nhưng lại bị anh giữ chặt lại. Mái tóc dài của Diêm Tiểu Đóa quấn lấy cổ tay Cố Nặc Nhất, vô tình làm lay động trái tim anh. Đôi che tai trên đầu cô còn sáng lấp lánh, khuôn mặt khôi ngô tuấn tú của Cố Nặc Nhất từ từ tiến lại gần, cho đến tận khi hai chòm mũi chạm vào nhau. Hơi thở của Cố Nặc Nhất nóng rực, khiến trái tim cô trở nên mơ màng.

Vàng trán của hai người chạm vào nhau, Cố Nặc Nhất khẽ nói: “Bé ngọc, nhắm mắt lại!”

Diêm Tiểu Đóa lập tức nhắm mắt lại.

“Bé ngọc, bắt đầu từ hôm nay, em hãy làm bạn gái của anh nhé!”

“Đoàng” một tiếng, trí não của Diêm Tiểu Đóa đã biến thành một mớ hỗn độn, còn chưa kịp suy nghĩ gì, thì một nụ hôn nồng cháy đã áp tới. Lòng cô giống như một hồ nước đang có hàng nghìn vạn con cá đang bơi qua bơi lại, cứ thế đắm chìm trong vô thức. Cơ thể cứng đờ của cô dần thả lỏng, đôi tay bất giác ôm chặt lấy tấm lưng to rộng của anh, cảm thấy dễ chịu, ấm áp và thật an toàn.

Thân thể cứng đờ của cô dần dần buông lỏng, đôi tay không tự chủ được mà vòng lên ôm eo rộng của anh, thoải mái, ấm áp và an toàn biết mấy.

Cho dù một giây sau có ra sao, cô cũng chỉ muốn mê đắm say sưa trong giây phút này, dù có chết đi trong nỗi trầm mê ấy cũng không hề hối tiếc.

Chỉ khi hôn, Cố Nặc Nhất mới dịu dàng. Trong lòng Diêm Tiểu Đóa có chút vui mừng, ngoài cô ra, anh chưa từng hôn người con gái nào khác, sự dịu dàng này chỉ thuộc về một mình cô mà thôi. Nếu không phải bị ánh đèn pha từ xa rọi lại làm chói mắt thì hai người trên ghế đá vẫn còn quấn quýt không rời. Lúc Diêm Tiểu Đóa mở mắt ra, Cố Nặc Nhất vẫn nhìn cô dịu dàng như cũ. Anh vuốt lại mái tóc hơi rối của cô, hờ hững cười: “Rõ ràng là rất ghét hôn nhưng vẫn cứ làm, có phải anh rất buồn cười không?”

“Buồn... buồn cười á?” Diêm Tiểu Đóa lấp bắp, chẳng lẽ anh định bảo rằng anh hối hận rồi?

Cố Nặc Nhất kéo tay cô đứng lên, từ tháp Seoul, vô số vòng hoa ánh sáng kiêu diễm rực rỡ thay đổi không ngừng, bùng sáng cả một khoảng trời đêm. Hai người đứng đối diện nhau, lúm đồng tiền bên má anh vẫn cứ mê hồn như thế: “Anh sẽ kiếm đủ tiền cho em, sẽ mua quần áo đẹp cho em. Đừng tự giày vò bản thân nữa, làm bạn gái anh đi, sau này, anh sẽ nuôi em.”

“Nặc... Nặc Nhất, anh vừa nói gì?...”

Điều đau khổ nhất trên đời này chính là tương tư từ một phía, điều hạnh phúc nhất chính là đôi bên tâm đầu ý hợp. Hạnh phúc đến quá nhanh khiến Diêm Tiểu Đóa chưa thể tiếp nhận, thậm chí cô còn không dám tin vào tai mình.

Cố Nặc Nhất cọ cọ vào sống mũi cô: “Từ hôm nay trở đi, tất cả của anh đều là của em. Hãy rời khỏi làng giải trí đi, anh sẽ ra sức kiếm tiền. Em không cần làm gì cả, chỉ cần ở bên cạnh anh là được rồi.”

Về đến khách sạn, Diêm Tiểu Đóa vẫn chưa thể tỉnh táo nổi. Cố Nặc Nhất ôm cả cô lẫn quần áo lên chiếc giường lớn hình tròn phủ màn sa tanh, thân thể cô cứng đờ cuộn lại không dám cử động. Nếu không phải vết thương chưa lành hẳn vẫn còn đang âm ỉ đau, chắc chắn Diêm Tiểu Đóa sẽ cho rằng tất cả những chuyện này đều không phải sự thật. Đạo này cô nằm mơ nhiều quá, sắp đến mức không phân biệt nổi đâu là hiện thực rồi.

Tuy họ đã cùng ăn rất nhiều món ngon, nhưng đặc sắc nhất vẫn là món bánh rán gạo bán ven đường. Trong quán căng vải bạt bày vài bộ bàn ghế đơn sơ, gọi một chai rượu trắng, thế là ăn đồ nướng rán lẻ đường thả phanh, thoải mái không kém gì khi còn ở trong nước.

Diêm Tiểu Đóa chưa từng thấy một Cố Nặc Nhất như vậy bao giờ, cắn một miếng bánh rồi lại uống một ngụm rượu, ánh mắt cũng linh hoạt đầy sức sống. Đang hăng hái ăn, Cố Nặc Nhất bỗng quay đầu lại, thấy vẻ mặt ngốc nghếch của Diêm Tiểu Đóa liền rút ra một tờ giấy ăn lau nước tương dính trên miệng cô: “Sao em không ăn nữa?”

Diêm Tiểu Đóa lúc này mới hoàn hồn: “Ăn hết rồi.”

Lời vừa ra khỏi miệng, xâu bánh rán gạo trong tay đã bị anh cướp mất. Cố Nặc Nhất mặc bệnh sạch sẽ nghiêm trọng lại ăn đồ ăn thừa của cô, thế giới này hình như thay đổi quá nhanh thì phải. Đánh chén xong một bữa no nê, họ lại nắm tay nhau dạo bước trên vỉa hè như bao cặp đôi bình thường khác.

“Ngày kia phải về nước rồi mà anh vẫn thấy hơi lưu luyến. Bé Ngốc, đợi anh quay xong bộ phim này sẽ dẫn em đi nghỉ nhé, đến một nơi nào đó không có bóng người, đã rất lâu anh không có suy nghĩ này.”

Ngoài một tiếng “ừm” ra, Diêm Tiểu Đóa không thốt được lời nào nữa. Cô có thể nói gì đây? Cô còn gì mà không hài lòng nữa cơ chứ? Cô chỉ có thể đồng ý mà thôi.

Di động của Cố Nặc Nhất trong túi Diêm Tiểu Đóa rung lên, cô nhìn tên hiển thị trên màn hình: “Nặc Nhất, là người quản lý của anh gọi kìa.”

Vẻ rạng ngời ấm áp trên gương mặt Cố Nặc Nhất tan đi trong chớp mắt, anh cực kỳ miễn cưỡng nhận điện thoại. Anh chỉ yên lặng lắng nghe, rất lâu sau mới nói một câu: “Tôi không đồng ý”. Rồi anh nhanh chóng tắt máy.

Nhìn vẻ mặt không vui của Cố Nặc Nhất, Diêm Tiểu Đóa thuận miệng hỏi: “Có phải có việc gấp không anh?”

Cô hiểu chứ, công ty muốn để Vi An dựa vào Cố Nặc Nhất mà nổi tiếng, ví dụ như tung tin đồn, ví dụ như cùng diễn phim giả tình thật.

“Sao em lại không vui rồi?”

Diêm Tiểu Đóa ngẩng đầu lên, cố gượng cười: “Làm... làm gì có.”

“Em biết không, vì quan tâm đến em nên anh mới từ chối, bên công ty rất không hài lòng, nhưng họ làm gì được chứ.”

Cuối cùng Diêm Tiểu Đóa cũng không nhịn được hỏi: “Tại sao lại chọn em làm bạn gái của anh? Còn có rất nhiều cô gái xinh đẹp hơn, ưu tú hơn em mà.”

“Đừng nói nữa,” gương mặt vốn dịu dàng ấm áp của Cố Nặc Nhất lại trở nên lạnh tanh, “Coi như phần thưởng từ việc chăm sóc Bé Dưa đi.”

Phần thưởng từ việc chăm sóc Bé Dưa tốt vậy sao, ngoài những nụ hôn ngọt ngào, còn tặng kèm cả một anh bạn trai đẹp không tì vết. Diêm Tiểu Đóa mỉm cười, ý cười nhẹ tựa mây ấy phản chiếu vào trong mắt Cố Nặc Nhất, khiến vẻ lạnh lẽo của anh lại lần nữa tan ra.

Ngày kia đã phải về nước, vốn Diêm Tiểu Đóa chỉ có một cái túi du lịch, nhưng ai mà biết được Cố Nặc Nhất lại mua cho cô cơ man nào là đồ, quần áo trang sức nhiều đến không đựng hết, đành phải đi mua một cái va li da to hơn mang về. Diêm Tiểu Đóa phải tính toán không gian cẩn thận chi li lắm mới nhét đủ chỗ đồ đạc của mình vào va li.

“Anh đã ngắm được một căn biệt thự 400 mét vuông vị trí rất đẹp, nhưng chưa rảnh để sửa sang lại, em giúp anh trang trí được không? Bé Dưa dạo này hơi lười ăn, về nhà em bớt chút thời gian đưa nó đi bệnh viện kiểm tra nhé.”

Diêm Tiểu Đóa lôi cuốn sổ ghi chép ra, ra sức ghi lại những lời anh dặn, chỉ sợ bỏ sót mất điều gì.

“Về đến nơi anh sẽ chuyển máy bay bay thẳng đến Thanh Đảo luôn, bỏ đi mất một tuần lễ, e là đạo diễn đã phát điên mất rồi. Diêm Tiểu Đóa, anh vì em mà làm bao nhiêu việc khiến đoàn làm phim ghét bỏ, em phải nhớ kỹ anh tốt với em thế nào nghe chưa.”

Tay Diêm Tiểu Đóa run run, chữ đang viết bỗng xiêu xiêu vẹo vẹo. Cô ngẹn lời, như thể vừa phạm phải tội ác kinh thiên động địa: “Em... em xin lỗi...”

Cố Nặc Nhất cười cười bước lại gần, ngón tay gõ gõ vào cái trán trơn láng của cô: “Em đúng là ngốc.” Anh xòe tay ra trước mặt Diêm Tiểu Đóa: “Lấy điện thoại ra đi, trước khi về nước phải gọi điện cho Tiểu Nhã đã.”

Diêm Tiểu Đóa vội vàng lôi điện thoại của Cố Nặc Nhất từ trong túi mình ra. Sau tiếng mở máy nhẹ nhàng nhanh gọn, hàng loạt chuông tin nhắn dồn dập đổ tới, Cố Nặc Nhất đang chậm chậm lật xem bỗng dừng cau mày, trong một thoáng buông tay, điện thoại liền rơi xuống đất.

Diêm Tiểu Đóa vội cúi xuống nhặt giúp anh, may mà điện thoại rơi còn chưa vỡ. Cô vốn không định đọc tin nhắn của Cố Nặc Nhất, nhưng ánh mắt vẫn cứ vô tình lướt qua những ký tự trên màn hình: “Cố Tây Lương qua đời rồi, tang lễ ấn định vào ngày 15 tháng 8, luật sư của nhà họ Cố tìm anh...”

Trái tim Diêm Tiểu Đóa không khỏi lỡ một nhịp, mới mấy ngày trước Cố Tây Lương còn xuất hiện tại buổi ra mắt một bộ phim điện ảnh cơ mà. Cố Nặc Nhất thần thờ đi tới khung cửa sổ sát đất, bóng dáng anh cô đơn lạc lõng, giống như cái cây cô đơn giữa cánh đồng lúa mì. Diêm Tiểu Đóa bật tin nhắn lên đọc lại, hôm nay là 14 tháng 8, tang lễ sẽ diễn ra vào ngày mai. Không còn thời gian để thông thả nữa rồi, cô bước tới, vỗ nhẹ vào vai anh: “Anh mau quay về đi, một mình em có thể lấy lại số tiền đặt cọc ở bệnh viện mà, tang lễ quan trọng gấp gáp hơn nhiều mà.”

Cố Nặc Nhất khẽ thở dài, anh xoay người ôm lấy Diêm Tiểu Đóa: “Thế cũng được, anh sẽ đổi vé máy bay, quay về Bắc Kinh luôn hôm nay.”

Hai người tay nắm tay, lưu luyến mãi không nỡ rời, cho đến khi Cố Nặc Nhất bước vào khu kiểm tra an ninh, Diêm Tiểu Đóa mới rời khỏi sân bay. Cô hơi thất thần ngồi trên taxi, tuy đôi tay đang chạm khẽ vào cạnh má, nơi Cố Nặc Nhất vừa hôn, nhưng trong lòng lại phiền muộn. Cố Tây Lương là người rất có thể lực, chủ yếu hoạt động trong ngành kinh doanh siêu thị bách hóa, nhúng tay vào lĩnh vực công nghiệp giải trí chẳng qua cũng chỉ là chơi chút cổ phiếu cho vui mà thôi. Chỉ có điều những chuyện này đều không quan trọng, quan trọng là ở chỗ Cố Nặc Nhất là con riêng của Cố Tây Lương, năm xưa chuyện này làm mưa làm gió ầm ĩ cả thành phố. Sau

khi về nước, chắc chắn giữa anh và nhà họ Cố sẽ không tránh khỏi một trận chiến quyết liệt, thật sự không biết Cố Nặc Nhất phải đối phó thế nào.

Cố Nặc Nhất đi rồi, Diêm Tiểu Đóa lại bắt đầu mất ngủ khi màn đêm buông xuống. Hương thơm từ cơ thể anh tựa như có chất an thần, chỉ cần cuộn mình nằm gọn trong lòng anh là cô có thể yên giấc ngủ ngon. Thế nhưng liệu cô có thể giữ được sự ấm áp ấy bao lâu nữa đây? Một năm, một tháng, một tuần, hay thậm chí còn ngắn hơn? Diêm Tiểu Đóa không dám nghĩ tiếp. Nếu có thể đổi, cô nguyện dùng cả thế giới này đổi lấy sự ấm áp ấy. Diêm Tiểu Đóa càng nghĩ càng không ngủ được, vùi đầu vào gối thở dài mãi không thôi. Điện thoại di động bên gối rung không ngừng, là A Hoa gọi tới.

“Tiểu Đóa, sao rồi? Trên mạng nói sau khi phẫu thuật phải thường xuyên bấm huyết xoa bóp thì ngực nhìn mới tự nhiên được! Cô có chịu khó xoa bóp không thế? Tôi gửi cho cô nhiều tài liệu về những điều cần chú ý sau phẫu thuật lắm đấy nhé.”

Đợi A Hoa nói hết, Diêm Tiểu Đóa mới thấp giọng nhỏ nhẹ: “A Hoa, cuộc phẫu thuật ấy bị hủy mất rồi, Cố Nặc Nhất không cho em làm nữa.”

“Sao cô phải nghe lời hắn? Hắn bảo không làm là không làm luôn thế hả?”

“Em với anh ấy yêu nhau rồi, em phải nghe theo ý kiến của anh ấy.”

Điện thoại đột nhiên yên lặng vài giây ngắn ngủi, rồi ập tới là giọng phần nộ khó kiềm chế nổi của A Hoa: “Sao cô lại ngốc thế hả? Chỉ vì anh ta không thích mà thay đổi tâm nguyện ban đầu của mình hay sao? Có bao giờ cô nghĩ rằng một thân tượng như anh ta được vây quanh bởi bao nhiêu cô

gái xinh đẹp mỹ miều không? Anh ta yêu đương với cô chẳng qua là vì ham chút mới lạ, dăm bữa nửa tháng tự khắc sẽ chán thôi.”

“Cố Nặc Nhất sẽ không như vậy đâu, anh ấy nói anh ấy sẽ nuôi em mà.”

“Cô nghèo quá nên điên luôn rồi, hấn nói bừa mấy câu mà cũng sống chết tin tưởng thế à? Bọn đàn ông anh đây thường xuyên nói những lời vô liêm sỉ như thế với phụ nữ đấy, lên giường xong mặc quần áo vào rồi thì coi như chả có chuyện gì xảy ra.”

Diêm Tiểu Đóa vẫn ra sức phân bua: “Cố Nặc Nhất không phải hạng người như vậy đâu.”

“Hấn nói hấn thích cô chưa?”

Diêm Tiểu Đóa bĩu môi: “Chưa nói.”

A Hoa cười nhạt vài tiếng, giọng mang theo chút mỉa mai: “Anh thân với cô anh mới nói những lời này, mẹ Diêm thân mến của tôi ạ, đến tuổi này rồi thì chỉ có những thứ mình nắm chắc trong tay mới thực sự thuộc về mình thôi! Những cô nàng muốn dâng hiến tình yêu, muốn lao vào vòng tay anh ta nhiều không đếm xuể, nếu xếp hàng chắc cũng phải đến hai vòng trái đất mất! Đến lúc đó để anh xem cô khóc có kịp không nhé! Uổng công anh giúp cô chạy vạy đi vạy nặng lãi, đúng là chẳng có tí chí khí nào.”

A Hoa xả giận xong thì cúp điện thoại không thương tiếc. Diêm Tiểu Đóa giật giật mớ tóc dài đang bay loạn xạ của mình, cảm giác đau đớn của da đầu chẳng thể làm dịu đi nỗi hoang mang bất lực trào lên trong sâu thẳm cõi lòng.

Điện thoại bị vứt cuối giường lại đổ chuông, Diêm Tiểu Đóa cầm lên xem, lần này là Cố Nặc Nhất.

“Anh về đến Bắc Kinh rồi, thời gian này chắc sẽ rất bận, không có thời gian chăm sóc em, em phải tự chú ý bảo trọng nhé.”

“Em biết rồi, anh cứ yên tâm.”

Cô xuống giường thu dọn hành lý, phát hiện ra chiếc áo sơ mi Cố Nặc Nhất để quên. Cô nhặt chiếc áo lên, gấp lại cẩn thận rồi đặt bên gối nằm. Chiếc áo sơ mi thoang thoảng hương xà phòng dịu mát làm lòng cô xốn xang. A Hoa nói đúng, người đàn ông xuất sắc như Cố Nặc Nhất dễ dàng đến bên cô như vậy, thực sự là thiếu chân thực, đến mức khiến người ta phải hoang mang.

❀[STE.NT](http://www.STE.NT)❀

Thời gian ở lại Hàn Quốc không còn nhiều nữa, Diêm Tiểu Đóa bận rộn đến bệnh viện chỉnh hình làm thủ tục hoàn tiền. Mười vạn tệ đặt cọc lúc trước được hoàn trả nguyên vẹn vào tài khoản của cô. Cô y tá biết nói tiếng Trung tiến cô ra đến tận cổng: “Diêm tiểu thư, thực ra cô vẫn có thể làm phẫu thuật được mà, chỉ cần thay đổi phương pháp gây mê là xong. Tôi thấy cô tràn trề quyết tâm làm phẫu thuật thẩm mỹ như vậy, bây giờ cứ thể quay về chắc sẽ không tránh khỏi có chút tiếc nuối.”

Ánh nắng ở Seoul rất rạng rỡ, Diêm Tiểu Đóa nheo mắt ngược nhìn lên một chiếc máy bay đang bay qua đầu: “Bạn trai tôi không thích tôi làm phẫu thuật thẩm mỹ, nên đành thôi vậy.”

“Vậy thì chúc cô hạnh phúc! Đây là danh thiếp của bác sĩ mổ chính, nếu có vấn đề gì cô có thể liên lạc bất cứ lúc nào.”

Diêm Tiểu Đóa nhét tấm danh thiếp vào túi quần, tâm trạng bỗng hơi phức tạp. Sắp phải quay về đến nơi rồi, hi vọng mọi chuyện đều ổn thỏa. Cô đứng tại một tiệm cà phê ở Chengdongdam nghỉ chân một lát, gọi một ly cà phê và chút đồ điểm tâm. Ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu lên mu bàn tay trắng ngần của cô, cảm thấy hơi rát. Cô nhắn tin cho A Hoa: “Đừng giận nữa, tôi mua cho anh một bộ comple, khi tôi về nhớ ra sân bay đón tôi nhé.” Một phút sau, Diêm Tiểu Đóa nhận được một tin nhắn hình ảnh, là một bức ảnh nhìn không rõ, tiêu đề là “Không cố gắng, anh ấy mãi mãi không thuộc về cô.”

Diêm Tiểu Đóa phóng to ra mười mấy lần mới nhìn rõ, đó là một mẫu tin tức được chụp từ màn hình vi tính. Có người đã tiết lộ, cô bạn gái mới của Cố Nặc Nhất chính là cô em gái đồng môn Vi An.

Thông tin nói rất rành rọt, Diêm Tiểu Đóa cứ ngỡ rằng mình vốn không hề để tâm, nhưng con tim lại như bị bóp nghẹt, đau đớn. Bất luận Cố Nặc Nhất có bằng lòng hay không, công ty vẫn cứ làm như vậy. Cô ngồi trong quán cà phê suốt cả một buổi chiều, cho đến tận khi hoàng hôn buông xuống mới rời khỏi đó. Diêm Tiểu Đóa đứng ở ngã tư đường phố, có biết bao nhiêu bóng người đi lướt qua cô.

Diêm Tiểu Đóa bắt giác cười ảo não, mới có mấy ngày ngắn ngủi thôi mà cô đã quên mất mục đích ban đầu của mình khi đến Hàn Quốc, rơi vào cạm bẫy ngọt ngào của tình yêu đầu tiên không cách nào tự thoát ra nổi. Tình yêu của anh thực sự không thể nào nắm bắt nổi, bất cứ lúc nào cũng có thể bỏ cô mà đi. Có lẽ từ bỏ việc phẫu thuật thẩm mỹ sẽ là một sai lầm đối với sự nghiệp và tình yêu, bởi từ đầu tới cuối cùng chỉ có cô ngẩng đầu nhìn anh ngưỡng vọng mà thôi.

Móc tấm danh thiếp từ trong túi xách ra, Diêm Tiểu Đóa bấm nút gọi: “Xin chào, làm ơn cho tôi gặp bác sĩ Kim!”

Khi quay trở lại, tuyết trắng đã tựa như lông ngỗng phấp phới khắp bầu trời Bắc Kinh. Máy bay bị hoãn mất năm tiếng đồng hồ, trên sân bay đầy chật những hành khách ngồi chờ đợi. Diêm Tiểu Đóa kéo va li hành lý, đưa mắt tìm kiếm trong đám đông, rất nhanh liền phát hiện ra A Hoa. Cô hớn hờ vẫy tay với anh, nhưng A Hoa vẫn không ngừng ngó nghiêng tìm kiếm, không chú ý đến cô. Diêm Tiểu Đóa bất đắc dĩ nhún vai, đến trước mặt anh bỏ kính râm ra. A Hoa sững sờ nhìn Diêm Tiểu Đóa một phút, rồi mới hét toáng lên: “Diêm, mẹ trẻ Diêm!”

Khóe môi Diêm Tiểu Đóa cong lên một nụ cười: “Em đói rồi, mình đi kiếm cái gì bỏ bụng đi.”

Đến một quán KFC hai tầng, hai người chọn đại một chỗ rồi ngồi xuống. A Hoa uống một ly coca cực to rồi mà vẫn không quên giơ ngón tay cái lên: “Đúng là quá đẹp, suýt nữa thì anh không nhận ra cô rồi! Chịu tội ba tháng nay đúng là không uống.”

Diêm Tiểu Đóa ăn khoai tây chiên, cười khúc khích, trong lòng lại có chút thê lương. Cứ liên tục gọt xương, nâng mũi, cắt mí, nâng ngực thật chẳng dễ chịu chút nào. Có cảm giác như chịu đựng đủ mọi kiếp nạn giày vò rồi mới được tái sinh vậy, mỗi lần nhớ đến cô lại rùng mình. Giờ đây gương mặt cô đã thon gọn mềm mại, sống mũi cao thẳng, lại được các bác sĩ Hàn Quốc tạo hình lại gương mặt, phối hợp với làn da trắng nõn nà, cho dù trong giới giải trí cũng vẫn là một mỹ nhân hoàn hảo. Bữa ăn bắt đầu chưa tới mười phút, Diêm Tiểu Đóa nhận được điện thoại của Cố Nặc Nhất: “Về rồi à? Ngày mai anh tham gia buổi tuyên truyền giới thiệu bộ phim mới, tranh thủ ngày kia sẽ về.”

“Vâng, ngày kia gặp nhé”. Cúp điện thoại, Diêm Tiểu Đóa thở dài: “A Hoa này, anh bảo liệu anh ấy có thích em hiện tại không?”

A Hoa cướp lấy chiếc cánh gà trước mặt Diêm Tiểu Đóa, vừa ăn vừa phát biểu: “Tất nhiên là thích rồi! Làm gì có người đàn ông nào không thích phụ nữ đẹp”. Ba tháng nay, cô và A Hoa phải giấu giếm rất khổ sở, Cố Nặc Nhất chỉ biết Diêm Tiểu Đóa theo đoàn ca múa nhạc đi nước ngoài lưu diễn. Cố Nặc Nhất vốn đã bị việc quay phim và phân chia di sản của Cố Tây Lương làm cho bận đến tối tăm mặt mũi nên căn bản không có hơi sức để suy xét kỹ từng lời cô và A Hoa nói.

“Mẹ trẻ Diêm à, đây là quà anh tặng cô, giữ gìn cẩn thận nhé, tốn mất 500 tệ của người ta đấy!” A Hoa lấy giấy ăn lau tay rồi lôi từ trong túi ra một chiếc hộp được gói thật tinh xảo.

Diêm Tiểu Đóa mở hộp quà ra, là một bộ nội y có hoa văn da báo, bên mác ghi dòng chữ 75C to nhức mắt, A Hoa giao hoạt cực kỳ hiệu lòng phụ nữ: “Cảm ơn người anh em!”

“Không cần khách sáo, chúc mừng em cuối cùng cũng lên được đỉnh cao!”

Cơm no rượu say, hai người lên tàu điện ngầm. Trong đám đông chen chúc, Diêm Tiểu Đóa đeo kính râm, đội mũ kín mít, đứng vịn vào cột sắt bên cửa. Tàu điện ngầm chạy rồi lại dừng, dừng rồi lại chạy, những thân người qua lại theo âm thanh thông báo trên loa và tiếng cửa mở cứ nườm nượp như nêm. Diêm Tiểu Đóa kéo sụp vành mũ xuống, ngẩng đầu nhìn tấm áp phích cực lớn trên tường. Đó là quảng cáo của một mẫu điện thoại mới được tung ra thị trường, trong cảnh ngập tràn một màu kẹo ngọt hồng tươi mon mon, lại thêm nụ cười chết người của người mẫu, chẳng khác gì một viên kẹo nhân rượu ngọt đến say lòng người. Diêm Tiểu Đóa không cảm lòng được lắm bả: “Là Vi An...”

A Hoa to bự chiếm chỗ dành cho hai người, vừa nhai kẹo cao su vừa nhìn ra ngoài cửa tàu, làu bàu: “Cái con bé đó nổi lên từ ba tháng nay rồi,

xem ra công ty bên đó muốn lãng xê mạnh tay đấy. Trên các phương tiện truyền thông đều là tin về cô ta và Cố Nặc Nhất, đúng là sốt cả ruột.”

Chỉ vùn vện mười mấy giây, cửa tàu liền đóng lại, trong tiếng còi tàu rung lên từng đợt, tấm áp phích tinh tế đẹp đẽ đó cứ xa dần rồi mất hút khỏi tầm mắt. Ở Hàn Quốc mấy tháng, Diêm Tiểu Đóa dường như mất hẳn tin tức về các sự kiện trong nước, nay trở về mới phát hiện có biết bao thứ đã đổi thay. Vi An là một trong số đó. Cô biết, sự thật về tin đồn giữa Cố Nặc Nhất và Vi An vẫn chưa được công bố. Anh từng nói với cô anh muốn làm rõ với giới truyền thông, nhưng nể mặt công ty đã bồi dưỡng nâng đỡ, anh đành cho qua. Nhưng Cố Nặc Nhất chưa từng nhận lời đề nghị cùng Vi An xuất hiện trước ống kính. Cố Nặc Nhất vì cô làm nhiều chuyện như vậy, lòng Diêm Tiểu Đóa thật phức tạp, vỏ bọc mềm mại ấm áp bên ngoài che giấu đi trái tim yếu đuối nhạy cảm, có cảm động, có âu lo, và cả một chút ghen tuông.

A Hoa nhìn ra được sự mất mát trong mắt cô, đứng dậy đến bên cạnh cô an ủi: “Mẹ trẻ Diêm à, giờ cô đẹp hơn cô ta gấp trăm lần, đừng có sợ con nhỏ đó nha.”

Cửa sổ tàu phản chiếu bóng dáng thanh tú rạng ngời của gương mặt cô. Gương mặt đẹp đến mức khiến cho lòng người phải rung động. Còn nhớ những ngày ở Seoul, việc đầu tiên cô làm khi tỉnh giấc là soi gương, thế nhưng soi mãi soi mãi vẫn cứ cảm thấy đây không phải là mình, tuy rằng rất đẹp, nhưng lại có cảm giác thiếu chân thực.

“Giờ mình đi đâu đây? Làm một bữa ra trò để ăn mừng chứ hả? Dưới nhà em mới mở một nhà hàng Tứ Xuyên, đồ ăn hơi bị được đấy.”

Diêm Tiểu Đóa khẽ vuốt má: “Không, giờ đến Phi Thiên Entertainment đi.”

Cô còn nhớ trước khi rời khỏi Bắc Kinh đã buông lời cay độc đến thế nào, bản thân chịu bao nhiêu cực khổ như thế, đương nhiên khi quay lại phải cho anh ta là người đầu tiên biết tay.

Tuyết càng rơi càng nặng hạt, đất trời âm u ảm đạm. Nhìn qua cửa sổ, cả đô thành ngập chìm trong khói mây mờ ảo. Hà Trục ngược nhìn trời rồi lại cúi đầu tiếp tục pha màu. Những tờ báo lớn trải la liệt nền phòng họp Phi Thiên Entertainment, riêng tấm vải vẽ cực lớn dựng bên tường lại sạch sẽ lạ thường. Đó là tác phẩm cuối cùng trong cuộc triển lãm lần này, với chủ đề đã được quyết định từ trước: “Niết bàn”. Nhưng dù anh đã quyết định chủ đề, nhưng vẫn chưa mừng tượng ra được mình sẽ vẽ gì lên bức tranh. Nói đến “Niết bàn” thì không thể không nhắc tới phượng hoàng, thế nhưng là một người làm nghệ thuật, điều Hà Trục ghét nhất là lặp lại ý tưởng của người khác.

“Tổng giám đốc Hà, có cô Diêm muốn gặp ngài ạ.”

Tay anh khẽ run, mực màu trên bút vẽ phút chốc vẩy đầy mặt đất, tạo thành một đóa hoa lan xinh đẹp điểm lệ đang khẽ khàng nở rộ. Sau khi Diêm Tiểu Đóa biến mất một tuần, anh lái Harley điên cuồng tìm kiếm khắp thành phố mà không thể thấy bóng dáng nhỏ nhắn tung tăng ấy. Cuối cùng anh phải cử người đi thăm dò tin tức mới biết cô ấy không còn ở Bắc Kinh nữa. Đây cũng là lần đầu tiên Diêm Tiểu Đóa vượt ra ngoài tầm kiểm soát của anh, tựa như điều đứt dây, bất an dấy lên từ tận đáy lòng, cứ như trong chớp mắt bỗng nhiên đánh mất thứ gì đó không mấy quan trọng, nhưng chốc chốc lại nhớ về nó. Điều bay xa đến mấy cũng có ngày rơi xuống mặt đất, anh thề rằng, nhất định sẽ tìm cô một lần nữa, thế mà chưa kịp đợi anh ra tay, Diêm Tiểu Đóa đã trở lại rồi.

Hà Trục buông bảng màu trong tay xuống, bắt đầu sắp xếp lại hộp dụng cụ vẽ. Cửa bị mở ra “cạch” một tiếng, theo sau là tiếng giày cao gót lộp cộp nện trên nền đất. Hà Trục không quay đầu lại, mặc cho tiếng bước chân kia

tự động tiến lại gần. Anh cứ ngồi trên thảm trải đầy báo, chiếc quần bò bạc phéch vương không biết bao nhiêu sắc màu.

“Tổng giám đốc Hà, tôi trở lại gặp anh đây.”

Mấy chữ “tổng giám đốc Hà” làm cô anh hơi khó chịu, Hà Trục vuốt vuốt mấy sợi tóc xòa trước trán, ngẩng đầu lên: “Ha, tôi lại cứ tưởng cô tìm cái lỗ nẻ nào chui vào trốn rồi chứ...”

Vừa mới dứt lời, Hà Trục bỗng đổ mồ hôi lạnh. Anh ngược mắt nhìn lên Diêm Tiểu Đóa. Sao cô có thể xinh đẹp rung động lòng người đến thế? Gương mặt nhỏ như bàn tay được trang điểm tinh tế, những đường cong mê hồn ẩn hiện lung linh sau bộ trang phục vừa vặn tôn dáng. Cô dường như lột xác từ vệt con xấu xí ngụp lặn trong đầm nước thành nàng thiên nga mào đỏ tao nhã. Hà Trục từ dưới đất khó nhọc đứng lên: “Ồ, phẫu thuật thẩm mỹ cơ à!”

“Tôi đã nói sẽ làm cho anh phải ký hợp đồng với tôi rồi mà.”

Diêm Tiểu Đóa nói năng nghiêm cẩn, ánh mắt lấp lánh kiên cường khiến Hà Trục nổi giận. Anh đột ngột giữ chặt cổ tay cô, những đường gân xanh lộ rõ trên làn da trắng nõn của Diêm Tiểu Đóa: “Phẫu thuật thẩm mỹ rồi thì tự đắc lắm hả? Lúc đầu chính cô là người ôm tay tôi năn nỉ cầu xin cơ mà, quên rồi hả?”

Trong mắt Diêm Tiểu Đóa, Hà Trục chính là một con ong, lúc nào cũng vo ve xung quanh muốn lại gần cô, thế nhưng khi lại gần được rồi thì lại độc ác châm chích làm cô đau đớn. Diêm Tiểu Đóa không quan tâm, cũng không muốn đào sâu suy nghĩ làm gì. Cổ tay có chút đau, cô nhìn thẳng vào đôi mắt phượng dài hẹp của anh: “Đối với tôi, cơ hội này rất quan trọng, tôi nhất định phải thắng.”

Hà Trục buông cô ra, cười khẩy: “Cô đúng là đồ ham hư vinh, chỉ vì một cái vòng luân quần phù du mà bất chấp tất cả.”

Đã quen với những lời mỉa mai, chịu đựng cũng đã trở thành một loại bản lĩnh, Diêm Tiểu Đóa坦然 nhiên đáp: “Tùy anh muốn nói sao cũng được, chỉ cần anh có thể ký hợp đồng với tôi, muốn cãi vã đấu khẩu thế nào tôi cũng không quan tâm.”

Hà Trục lại ngồi xuống đất, dọn dẹp hộp dụng cụ vẽ: “Cô cứ về trước đi, rồi tôi sẽ cho cô câu trả lời.”

“Hy vọng tổng giám đốc Hà sẽ cân nhắc thật kỹ, nếu không tôi sẽ tiếp tục cố gắng cho tới khi ngài hài lòng mới thôi.”

Tiếng giày cao gót xa dần, đến khi hoàn toàn không còn nghe thấy âm thanh gì nữa, Hà Trục mới bắt đầu pha lại màu vẽ. Thế nhưng dù có pha thế nào anh cũng không vừa ý. Buồn bực vô cớ, anh quẳng bút vẽ xuống đất, màu vấy lấm tাম lên đôi giày lính.

Hà Trục thất thần dựa vào chiếc bàn dài. Đây là giới giải trí, dù có được tỏa sáng rực rỡ hay phải chịu nhục nhã ê chề thì vẫn luôn có vô số kẻ muốn lao vào, hướng hồ là một người đã từng một thời huy hoàng như Diêm Tiểu Đóa.

Trái tim vốn đang dần bình lặng của Hà Trục lại dấy lên ngọn lửa không cách nào dập tắt nổi. Anh trầm mặc một lúc rồi khẽ cười, trong đôi mắt dài ánh lên tia lạnh lùng tinh quái. Nếu đây là một bộ phim truyền hình thì phải chăng bây giờ mới là lúc bắt đầu cảnh hay? Vẫn chưa vào đoạn cao trào kịch tính, nhanh chóng từ bỏ không phải là phong cách của cô ấy rồi. Nghĩ tới đây Hà Trục nhấn chuông, trợ lý lập tức đẩy cửa bước vào. Anh vừa nhìn ra thế giới đầy cảnh sắc ồn ào tấp nập ngoài cửa sổ, vừa dặn dò trợ lý: “Tôi muốn gọi điện thoại cho Vi Vi, lúc này, ngay bây giờ.”

Về đến nhà, Diêm Tiểu Đóa vội vàng chạy đến ôm ngay Bé Dưa. Cô nhớ Bé Dưa vô cùng, nó béo lên trông thấy, chắc là ngày nào A Hoa cũng cho nó ăn bánh cá nướng với thịt hộp. Ngày kia Cố Nặc Nhất về, trông thấy Bé Dưa thế này kiểu gì cũng mắng A Hoa cho mà xem.

“Tiểu Đóa, tối nay tụi mình đi Karaoke không? Quán Thái Dương? Quán Ánh Sao? Hôm nay mình phải chơi cho thỏa thích một bữa.”

Đã rất lâu rồi Diêm Tiểu Đóa không được thư giãn, cô trang điểm qua loa rồi cùng A Hoa ra ngoài. A Hoa tích cực đề cử một quán mới mở, vì ở đó có một cô nàng lễ tân tóc vàng mắt xanh người Nga. Trước cửa quán sang trọng, A Hoa hào hứng: “Tiểu Đóa, 500 ngàn đô còn thừa bao nhiêu?”

“Vẫn còn 100 ngàn.”

“Ha, tốt quá, tốt quá, phen này ta lại thông dong! Mẹ trẻ Diêm, sau này trọng trách kiếm tiền đặt cả lên vai em đây nhé, nhất định phải cố gắng biết chưa!”

Diêm Tiểu Đóa phui nhẹ bông tuyết đậu trên tóc, cười bảo: “Biết rồi mà.”

Còn chưa bước vào cửa, cô đã nhận được điện thoại của Cố Nặc Nhất: “Bé Ngốc, giúp anh đi nhận một thứ nhé, địa chỉ là...”

Diêm Tiểu Đóa nhìn đồng hồ, đã là hơn 11 giờ rồi. Cố Nặc Nhất còn chưa nói cho cô biết thứ phải đi lấy là gì, hẳn là phải quan trọng lắm: “A Hoa, anh chơi một mình đi nhé, em có việc phải đi trước.”

“Sao lại đi? Mất hứng quá.”

Cô rút thẻ ngân hàng trong túi ra nhét vào tay A Hoa: “Anh cầm tiền đi, đừng có tiêu hoang quá nhé.”

Diêm Tiểu Đóa không thuộc đường khu đó lắm, đó là vườn hoa của mỗi khu nhà cao cấp. Cô ngồi taxi một tiếng mới tới nơi. Đi giày cao gót trên tuyết rất dễ trượt ngã, Diêm Tiểu Đóa mỗi bước đi đều hết sức cẩn thận.

Vườn hoa bị cả một khoảng trắng xóa ngút tầm mắt che phủ quang cảnh vốn có của nó. Nhiệt độ không thấp lắm, nước trong hồ vẫn còn chưa đóng băng, hoa tuyết rơi trên nước chớp mắt lại biến mất, chỉ để lại những gợn sóng lăn tăn. Diêm Tiểu Đóa xoa hai lòng bàn tay lại với nhau, nhìn quanh tìm kiếm, cuối cùng cũng tìm thấy một khoảng rừng.

Đó là một khu rừng lớn trồng toàn cây ngô đồng, tuyết đọng lại trên những phiến lá to bản dày dặn, khi trọng lượng quá nặng sẽ rơi “bộp” một tiếng xuống mặt đất. Diêm Tiểu Đóa bước vào trong rừng, ở giữa rừng có một quảng trường hình tròn trải sỏi. Cô quan sát chung quanh một hồi mà vẫn chẳng thấy ai. Diêm Tiểu Đóa bỗng hơi sợ hãi, cô gọi vào di động của Cố Nặc Nhất mà không có ai nhắc máy. Rốt cuộc là thứ quan trọng gì mà phải hẹn gặp ở một nơi như thế này? Cả một ngày bận rộn mệt mỏi, giờ phút này cô chỉ muốn nhanh chóng lấy được món đồ kia rồi quay về ngã lưng trên giường.

Bất ngờ một luồng sáng xanh phản chiếu trên nền tuyết trắng, cô giật mình, ngơ ngác đứng yên bất động. Một lát sau, cả thế giới xung quanh bỗng biến thành đại dương xanh thẳm. Diêm Tiểu Đóa nhìn quanh, trên những cành cây ngô đồng treo đầy những dây đèn nhiều màu nho nhỏ. Màu xanh ngập tràn khắp nơi, không hề có chỗ cho những màu sắc khác. Trên cây nào cũng có những chiếc đèn màu chiếu sáng rực cả quảng trường. Vài tiếng chó sủa làm Diêm Tiểu Đóa định thần lại, một chú chó Labrado đen đeo vòng hoa trên cổ lẳng xăng chạy về phía cô. Bốn chân lon ton dẫm dầy tuyết mỏng, trên vòng hoa còn treo thêm một bức thư. Diêm Tiểu Đóa phì

cười lấy lá thư xuống. Chú chó Labrado hoàn thành nhiệm vụ chạy thẳng luôn chẳng thèm quay đầu lại. Bức thư hơi nặng, bên trong có một chùm chìa khóa và một tấm thiệp nhỏ, bên trên viết: “*Quà sinh nhật tặng Bé Ngốc.*”

Đọc được câu này, Diêm Tiểu Đóa mới sực nhớ hôm nay là sinh nhật của mình. Cô rất ít khi mừng sinh nhật, vì đó cũng chính là ngày mẹ cô qua đời vì ung thư dạ dày giai đoạn cuối, nên mỗi năm đến ngày sinh nhật, cô đều không thể vui vẻ mà ăn mừng nổi.

Cô lật xem hai mặt chiếc chìa khóa, bên trên viết một con số: 201. Diêm Tiểu Đóa chợt hiểu, Cố Nặc Nhất từng nói anh muốn mua một căn biệt thự 400 mét vuông, chẳng lẽ là cố tình mua tặng cô? Diêm Tiểu Đóa nhắc điện thoại lên gọi cho Cố Nặc Nhất: “Nặc Nhất, căn nhà này mua tặng cho em hả?”

Trong điện thoại vang lên tiếng cười nhẹ: “Tất nhiên, lúc đầu anh định mua một căn biệt thự 400 mét vuông, nhưng lại nghĩ em ở nhà một mình thì buồn quá, nên chịu khó làm việc nhà nhiều một chút thì hơn, thế là mua một căn 500 mét vuông luôn rồi.”

“Năm trăm?!” Diêm Tiểu Đóa ngơ cả người, dù rằng cô cũng có ước ao một ngày nào đó sẽ mua được một ngôi biệt thự năm trăm mét vuông, nhưng giờ nghĩ lại, quét dọn một ngôi nhà diện tích lớn như thế có khi phải mất cả ngày trời, xem ra Cố Nặc Nhất thật sự muốn đào tạo cô thành bà chủ gia đình mất rồi.

“Bé Ngốc à, sinh nhật vui vẻ nhé!” Âm thanh mỗi lúc một gần, Diêm Tiểu Đóa bỗng có ảo giác rằng dường như Cố Nặc Nhất đang ở ngay bên cạnh cô.

Tiếng chân đạp tuyết “lộp bộp” từ sau lưng vang lên mỗi lúc một gần, Diêm Tiểu Đóa quay người lại, nhìn thấy Cố Nặc Nhất. Anh đang khẽ mỉm cười, ánh mắt vẫn ấm áp như thế. Nhưng Diêm Tiểu Đóa lại không thể bình tĩnh thản nhiên nổi, cô chưa từng nghĩ sẽ gặp lại anh đêm nay, cô còn phải giải thích với anh chuyện cô phẫu thuật thẩm mỹ nữa. Tất cả đều xảy ra quá bất ngờ khiến cô trở tay không kịp.

Điều Diêm Tiểu Đóa lo lắng cuối cùng cũng đã tới. Nụ cười của Cố Nặc Nhất tắt ngấm, lúm đồng tiền ngọt ngào biến mất. Chỉ cần nhìn thấy Cố Nặc Nhất chau mày, Diêm Tiểu Đóa liền lắp bắp: “Nặc Nhất...”

“Rốt cuộc ba tháng nay em đã làm gì hả?...”

Ba tháng, đó là ba tháng được thêu dệt bởi vô vàn lời nói dối. Đối mặt với chất vấn của anh, Diêm Tiểu Đóa không ngẩng đầu lên nổi, cô cắn chặt môi, im lặng thay cho thừa nhận. Bốn bề tĩnh lặng. Yên tĩnh tới nỗi Diêm Tiểu Đóa chỉ còn có thể nghe thấy tiếng tim đập của chính mình.

“Ông trời ơi... vậy mà anh cứ luôn tin tưởng em...” Cố Nặc Nhất bước từng bước đến bên cô, Tiểu Đóa chỉ có thể lùi ra phía sau: “Về quê cũ biểu diễn từ thiện ư? Theo đoàn ca múa nhạc ra nước ngoài ư? Đến vùng khó khăn thăm hỏi các em học sinh ư? Anh không thích em phẫu thuật thẩm mỹ mà em bất chấp cảm giác của anh cứ nhất quyết làm, đã vậy còn dùng nhiều lời nói dối đến vậy để lừa gạt anh! Diêm Tiểu Đóa, có phải là anh đối xử với em quá tốt, nên em tưởng cảm xúc của anh quá rẻ mạt phải không... không đáng trân trọng phải không...” Diêm Tiểu Đóa nghe vậy hoảng loạn vô cùng, cô không dám nhìn vào mắt Cố Nặc Nhất: “Không phải vậy đâu... thực sự không phải vậy đâu anh.”

“Anh thật là nực cười, sao lại có thể thích em được nhỉ? Giờ vẻ bề ngoài của em đã đẹp rồi, vậy mà nội tâm vẫn xấu xí như cũ.”

Đầu Diêm Tiểu Đóa nở đoàn một tiếng, thích cô... Cố Nặc Nhất từ trước đến giờ luôn thích cô... câu trả lời mong mỏi đã lâu thế mà lại được nghe trong hoàn cảnh này, ấy vậy mà cô không hề có chút cảm giác hạnh phúc nào. Mắt Diêm Tiểu Đóa ngấn lệ, cô không chịu nổi những lời lạnh lùng như băng của Cố Nặc Nhất, dù chỉ là một câu cô cũng không chịu nổi: “Anh đừng nhìn em như thế...”

Trong thế giới màu xanh lam, những bông tuyết vẫn lặng lẽ bay như lúc ban đầu, chỉ có điều giờ chúng lại hỗn xược thấm lạnh vào cả trong tim họ. Cố Nặc Nhất ngẩng đầu lên hít sâu một hơi, giật lại chiếc chìa khóa trong tay Diêm Tiểu Đóa. Chiếc chìa khóa đang ấm áp trong lòng bàn tay cô, lúc này lại bị anh cảm hận muốn bẻ gãy làm đôi: “Em quá háo danh rồi, không xứng có được chiếc chìa khóa này nữa.”

Bóng dáng thon dài khiến người ta quyến luyến sai bước như sao xẹt rời khỏi khu rừng, những ngọn đèn màu cũng không còn nhấp nháy nữa, khoảnh khắc lãng mạn ngấn chẳng tày gang. Diêm Tiểu Đóa trông theo bóng hình đang xa dần ấy, rồi bỗng bất chấp tất cả đuổi theo, mặt đất quá trơn, cô trượt ngã rồi lại bò dậy. Cuối cùng Tiểu Đóa cũng đuổi kịp Nặc Nhất, ôm chặt lấy anh từ phía sau. Cố Nặc Nhất dừng bước, nhưng Tiểu Đóa có thể cảm nhận được hơi lạnh từ anh tỏa ra khắp người.

Lần này, cô không khóc, chỉ bật ra tiếng cười nhạt đầy bất lực: “Nặc Nhất... anh biết không? Trong màn đêm những ngôi sao tỏa sáng lấp lánh nhất, thế nhưng những ngôi sao... lại rất sợ bóng tối. Cho nên khi em đứng ở nơi sáng nhất, những ngôi sao ấy nhìn thấy em... sẽ không còn sợ hãi nữa...”

Cố Nặc Nhất cứ để yên cho cô ôm, rũ mắt xuống nhìn đôi tay đã lạnh cứng đỏ hồng của Tiểu Đóa. Cứ tưởng cô sẽ ôm anh mãi như thế rồi xin được tha thứ, nhưng Tiểu Đóa lại buông tay.

Diêm Tiểu Đóa nhìn về phía khu rừng ngô đồng đẹp tựa ảo mộng, cảnh mộng ấy quả thực rất đẹp, đáng tiếc rằng nó kéo chỉ dài trong chốc lát mà thôi. Hôm nay, bỗng dưng cô có thật nhiều điều muốn nói: “Có lẽ em đã làm sai quá nhiều chuyện, nên ông trời mới trừng phạt em, không chỉ lấy đi sắc đẹp, còn lấy đi cả sự nghiệp. Anh nói anh muốn em làm bạn gái của anh, nhưng em... chỉ cảm thấy sợ hãi vô cùng, em sợ đến cả môi trường quý giá này cũng bị ông trời lấy đi mất. Thế nên em luôn cố gắng đuổi theo, hy vọng một ngày nào đó có thể đuổi kịp anh. Nhưng Nặc Nhất, anh lại nói anh muốn nuôi em. Câu nói ấy mới là thứ em sợ nhất, bởi vì nó khiến em càng lúc càng xa anh hơn.”

Cố Nặc Nhất nghe xong quay người lại, trên mái tóc nhuộm đen của cô rơi đầy hoa tuyết. Anh muốn phải giúp cô, nhưng bàn tay lại ngừng giữa không trung. Giờ đầu óc anh rối bời, mất đi lý trí. Anh không muốn nhìn thấy gương mặt tựa như tượng điêu khắc của cô: “Anh không hiểu nỗi suy nghĩ của em, chỉ có một điều là, anh rất thất vọng vì em.”

A Hoa nói đàn ông nào cũng thích phụ nữ đẹp, nhưng rõ ràng điều này không áp dụng được với Cố Nặc Nhất. Diêm Tiểu Đóa nhìn bước chân Cố Nặc Nhất rời đi, lần này cô không đuổi theo nữa. Sự dứt khoát của anh thấm đẫm từng câu từng chữ, cô nghe từng từ từng từ một rất rõ ràng. Cố Nặc Nhất không rời khỏi vườn hoa mà ngồi lại ở hành lang ven hồ. Những ngọn

đèn màu lam vẫn nhấp nháy ở khu rừng phía xa, ánh sáng phản chiếu lên mặt hồ tựa như thương cảm cho một di tích tình yêu. Bên người vọng tới tiếng chó sủa. Chú chó Labrado đáng thương đang ngược đầu nhìn anh, trên bộ lông màu đen nhỏ bé phủ đầy tuyết trắng. Chú chó này là anh mượn của Tiểu Nhã, nhưng lại chẳng có được kết quả như mong đợi.

Lời của Diêm Tiểu Đóa cứ quanh quẩn mãi bên tai, khiến cho lòng anh phiền muộn rối bời. Phải làm sao thì Bé Ngốc kia mới không nhạy cảm nữa, phải làm sao để cô không còn tự ti? Để có được gương mặt thon dài kia rồi cuộc cô đã phải chịu bao nhiêu khổ sở? Anh thật muốn nói cho cô biết bao, rằng những gì cô đề ý, anh lại không hề bận tâm.

Cố Nặc Nhất đứng dậy đi đến bên hồ, ném chiếc chìa khóa trong tay xuống hồ. Phía cuối đường ném chỉ dấy lên đóa hoa nước nhỏ, thậm chí còn không có tiếng nước lay động. Ở cái đất Bắc Kinh phồn hoa tột đỉnh này, căn biệt thự năm trăm mét vuông đã khiến anh tiêu hết toàn bộ số tiền tích lũy được, thế nhưng ngôi nhà không đợi được người con gái đó tới, thì chiếc chìa khóa này còn có nghĩa lý gì nữa đâu.

Tuyết vẫn không ngừng rơi, không hề có dấu hiệu dừng lại. Diêm Tiểu Đóa cởi bỏ giày cao gót, bước giẫm lên tuyết sạch bong, tất đã thấm ướt, cô chỉ bước đi một cách máy móc. Cứ chốc chốc Diêm Tiểu Đóa lại ngẩng lên nhìn bầu trời đêm, không một ngôi sao nào xuất hiện hết.

Khi về đến nhà đã là 4 giờ sáng, cô đã đi bộ gần như suốt cả đêm, gần như tự ngược đãi hành hạ bản thân vẫn không thể khiến cho cô quên được đôi mắt lạnh băng của Cố Nặc Nhất. Đứng dưới vòi hoa sen, hơi nóng nhanh chóng chiếm cứ toàn bộ phòng tắm. Cô để mặc cho dòng nước nóng chảy từ đầu tới chân, cơ thể dần dần ấm trở lại, chỉ có cõi lòng vẫn cứ giá băng.

Khi đã hết sạch nước nóng trong bình nóng lạnh, một dòng nước lạnh bất ngờ giội vào làm Diêm Tiểu Đóa choáng váng. Cô tắt bình nóng lạnh, để tóc ướt rượt đứng trước bồn rửa mặt. Cô cứ đứng đó rất lâu rất lâu, rồi dường như nhớ ra điều gì, cô chỉ dùng chiếc khăn lớn quấn người rồi xông ra khỏi phòng tắm. Cô mở va li hành lý ra, tìm thấy chiếc áo sơ mi màu trắng hơi nhăn nhúm. Rồi cô quay lại phòng tắm, khăn tắm khế rơi xuống sàn, lộ ra thân thể nõn nà trắng như tuyết. Cô mặc chiếc áo sơ mi trắng đó vào, rồi cẩn thận cài từng chiếc cúc một.

Diêm Tiểu Đóa dùng tay miết những giọt nước đọng trên chiếc gương, trong mơ hồ nhòa nhạt cố gắng nhìn thấy bộ dạng của mình. Áo sơ mi hơi to, thân hình gầy guộc nhỏ xinh của cô khế run rẩy. Cô thích ngửi mùi xà phòng trên chiếc sơ mi ấy, cô cố chấp nghĩ rằng đó là mùi của Cố Nặc Nhất. Khóe mắt dần dần đỏ lên, cô hít sâu một hơi, âm thầm cảnh cáo chính mình: Diêm Tiểu Đóa, tất cả mọi việc của ngày hôm nay là do mày tự chuốc lấy, mày không có tư cách để khóc.

Cô cứ mặc chiếc áo sơ mi ấy rồi ôm Bé Dưa ngủ. Cô cứ tưởng mình đang được Cố Nặc Nhất ôm vào lòng, trầm luân chìm đắm gây tê chính mình không muốn tỉnh dậy. Chỉ ngủ được hơn hai tiếng, Diêm Tiểu Đóa bị tiếng gõ cửa đánh thức, cô nằm ì trên giường, không muốn dậy mở cửa. Nhưng điện thoại lại đổ chuông, là Tiểu Nhã. Diêm Tiểu Đóa cuống cuống nhắc máy: “Chị... chị Tiểu Nhã!”

“Mau ra mở cửa đi!”

Tiểu Nhã đứng ngoài cửa, Diêm Tiểu Đóa chân trần từ trên giường bước ra mở cửa. Dù Tiểu Nhã đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng vẫn bị bộ dạng của Diêm Tiểu Đóa làm cho giật mình. Kinh ngạc ngẩn ngui qua đi, cô nhớ ra chuyện chính: “Bé Dưa đâu?”

Thì ra Tiểu Nhã đến đón Bé Dưa đi, địa chỉ nhà chắc cũng là Cố Nặc Nhất nói cho cô ấy biết, xem ra anh thực sự không muốn nhìn thấy cô thêm một lần nào nữa. Bé Dưa bị đưa vào lồng, nó sợ hãi nhìn Diêm Tiểu Đóa meo meo gọi mấy tiếng. Dù Diêm Tiểu Đóa không nở rời Bé Dưa, nhưng cuối cùng thì chủ nhân của nó vẫn là Cố Nặc Nhất.

Tiểu Nhã không ở lại lâu, vội vã rời đi luôn, trước khi đi còn không quên mĩa mai hai câu: “Nữ diễn viên hàng đầu hả? Thần tượng đang nổi ở châu Á hả? Hay là ngôi sao quốc tế? Tôi thật muốn xem xem cái đồ vô lương tâm như cô rốt cuộc có thể đi được đến đâu. Tôi thấy tiếc cho Tiểu Nhất, thích một đứa con gái như cô chẳng khác nào ăn phải ruồi.”

Diêm Tiểu Đóa không phản bác, chỉ đứng trước cửa sổ nhìn Bé Dưa thêm lần nữa, thế nhưng cô lại nhìn thấy chiếc xe đua của Cố Nặc Nhất, anh mặc đồ đen ngồi ở ghế lái. Tiểu Nhã nhanh chóng lên xe, rồi chiếc xe phóng vút đi khỏi tầm mắt Tiểu Đóa. Mọi thứ đã kết thúc khi vẫn còn chưa kịp bắt đầu, giống như một trò đùa, chẳng hề có chút nào nghiêm túc.

A Hoa chơi đã đời rồi mới đến tìm Diêm Tiểu Đóa. Anh chàng nằm ngay đơ trên ghế bành, dúm tằm thẻ vào tay Diêm Tiểu Đóa: “Hôm qua tiêu hết hai ngàn, giữ lại chút tiền hàng tháng trả lãi, còn lại thì đi mua mấy bộ quần áo cho ra hồn về mặc. Nếu đã không phải là ngôi sao lớn, ta vẫn là đại mỹ nữ, kiểu gì cũng không thể quá rách rưới được.”

Diêm Tiểu Đóa nhìn tằm thẻ, rồi đẩy trả A Hoa: “Em có quần áo mới rồi, là Cố Nặc Nhất mua cho ở Seoul.” Khó khăn lắm mới thốt ra được cái tên đó, Diêm Tiểu Đóa vội vàng chuyển chủ đề. “Hơn 100 ngàn còn lại trong này trả lại chủ nợ đi, sau này gánh nặng nợ nần của chúng ta cũng nhẹ hơn một chút.”

“Cô giữ lại tiêu đi! Ai mà biết cô có ký được hợp đồng hay không, chúng ta giữ lại chút tiền tiêu. Nếu thất bại còn có tiền để anh giúp cô kiếm việc

tốt mà làm.”

Dù nói vậy nhưng Diêm Tiểu Đóa biết A Hoa nào có quen biết được người tử tế gì, hầu hết đều là đám ắt ơ du thủ du thực lẫn lộn nhiều luồng. Giao tiền vào tay chúng cùng lắm cũng chỉ đổi lại một cơ hội phỏng vấn không chút bảo đảm. Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, cô cũng nợ A Hoa quá nhiều rồi.

Hai người đang rảnh rỗi nhàm chán ngồi xem ti vi, bỗng bất ngờ nhận được một bưu kiện chuyển phát nhanh. A Hoa xem địa chỉ trên gói đồ rồi ngoác miệng gào lên: “Tiểu Đóa, là Phi Thiên Entertainment gửi tới này!”

Diêm Tiểu Đóa vội vã giành lấy gói bưu phẩm trong tay A Hoa, bóc ra tầng tầng lớp lớp giấy gói, bên trong là một hộp quà. Chiếc hộp rất tinh xảo, trên mặt ngoài màu tím nhạt có kết nơ bướm bướm. Diêm Tiểu Đóa cẩn thận mở ra, trước mắt là một bộ lễ phục, lấp lánh trong suốt như cánh gián. Diêm Tiểu Đóa nhắc chiếc váy sa tanh màu tím lên, một tấm thiệp màu đỏ rơi xuống đất. A Hoa nhặt lên, đọc từng chữ từng chữ một: “Kính mời cô Diêm Tiểu Đóa tham dự triển lãm tranh của ông Hà Trục diễn ra vào ngày 16 tháng 11. Vậy chẳng phải là ngày mai hay sao? Hay quá, còn có thể dẫn theo một người nữa này! Tiểu Đóa, trước giờ anh chưa từng được dự triển lãm tranh, ngày mai cô dẫn anh theo với nhé!”

Diêm Tiểu Đóa đọc tấm thiệp, dù cô không hiểu thế nào là nghệ thuật hội họa, nhưng Hà Trục là cổ đông quan trọng nhất của Phi Thiên Entertainment, cô không có lý do gì để từ chối.

Những triển lãm tranh bình thường sẽ chọn thời gian ban ngày mà tổ chức, nhưng triển lãm của Hà Trục lại diễn ra vào buổi tối. Ngồi trên chiếc Mercedes Benz A Hoa thuê, Diêm Tiểu Đóa cứ vuốt ve mãi chiếc áo lông thú đáng ngẩn. A Hoa nói triển lãm tối nay tụ tập toàn dân tai to mặt lớn, cô không thể lãng phí cơ hội xuất hiện này được, hai người tiêu mất mấy chục

ngàn mua một chiếc áo lông về diện. Xe Benz đỗ lại tại nơi được chỉ định, Diêm Tiểu Đóa hít một hơi thật sâu, A Hoa đoán quả không sai, trước công triển lãm đã đậu không biết cơ man nào là xe xịn, ai ai cũng ăn mặc trang điểm mỹ miều. A Hoa mở cửa cho Tiểu Đóa, gió lạnh thốc tới lay động tà váy sa tanh tím. Dù cô đã mặc áo lông nhưng phần chân cô vẫn lạnh, vừa xuống xe cô đã hắt xì hơi.

Đưa thiệp mời xong, hai người nhanh chóng bước vào đại sảnh. Sảnh triển lãm và bên ngoài dường như là hai thế giới khác hẳn nhau. Trong sảnh ấm áp vô cùng. Không ngoài dự đoán, Diêm Tiểu Đóa thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người, trong mắt họ ngập tràn những tia kinh ngạc. Lúc này Diêm Tiểu Đóa mới phát hiện, những người đến tham gia triển lãm đều thuộc giới giải trí cả.

Trông thấy Vi Vi mặc một bộ lễ phục màu trắng đứng cách đó không xa, cô liền vội vàng đi tới chào hỏi. Vi Vi nhìn chằm chằm Diêm Tiểu Đóa mấy giây liền: “Tiểu Đóa đi nghỉ về đẹp ra nhiều rồi đấy!”

Diêm Tiểu Đóa chỉ nhếch môi cười, không biết phải trả lời sao mới phải.

A Hoa có hơi phấn khích quá độ, kéo Diêm Tiểu Đóa đi tham quan xem xét khắp nơi. Lúc này Diêm Tiểu Đóa mới biết triển lãm nghệ thuật lần này kéo dài tổng cộng năm ngày, nhưng chỉ nửa công khai, nên chỉ những người được mời mới có thể tham dự. Mấy ngày trước đã mời các nhà phê bình của hiệp hội hội hoa và các giới khác, hôm nay mới là ngày người trong giới biểu diễn. Hội trường khổng lồ không ngớt người vào, đều là những gương mặt quen thuộc cả.

Trước đây Diêm Tiểu Đóa thích trò chuyện rồi nâng ly, nhưng hôm nay cô lại không muốn, chỉ đứng trước một bức tranh lẳng lẳng ngắm nhìn. Cô không hiểu nghệ thuật, đứng trước bức tranh chắc có lẽ là tranh trừu tượng này cũng chẳng hiểu được nó diễn tả điều gì, chỉ thấy tranh của Hà Trục và

con người anh ta rất giống nhau, không chịu trói buộc, lúc nào cũng phóng khoáng tựa biển rộng trời cao.

Phía sau vang lên một tiếng huýt sáo, Diêm Tiểu Đóa xoay người. Hà Trục đã đứng sau lưng cô từ bao giờ, anh mặc một bộ lễ phục màu đen từ đầu đến chân, và vẫn dùng dải lụa buộc tóc đuôi ngựa. Hà Trục mỉm cười, ánh mắt nheo nheo ẩn chứa mấy phần dịu dàng: “Trang điểm như thế này đúng là đẹp thật, mặt thon gọn phối với tóc dài quả nhiên là đẹp.”

Đã bao lâu rồi Hà Trục không nói chuyện bình thường với cô như thế này rồi? Cô mỉm cười đáp lại anh. Bị anh mĩa mai quá nhiều nên Diêm Tiểu Đóa không còn tìm thấy cảm giác thân thiết trước kia của hai người nữa. Hà Trục thấy cô không mặn mà thì không khỏi cảm thấy mất hứng: “Em vẫn còn đề bụng hay sao? Trên đời này làm gì có kẻ thù và bạn bè vĩnh viễn, cứ yêu ghét rõ ràng thế thật chẳng hay chút nào.”

Bỏ lại câu nói ấy xong, Hà Trục rời đi. Anh là nhân vật chính của buổi tối hôm nay, làm gì có thời gian rảnh rỗi. Diêm Tiểu Đóa thở dài một tiếng, mười ngón tay đan vào nhau. Tất nhiên là cô biết quan hệ giữa người với người rất phức tạp, chỉ có điều cô đã hạ mình cầu xin Hà Trục đến thế rồi mà vẫn không thấy anh có thái độ chấp nhận, vậy thì dù cô có mặt dày hơn nữa cũng làm gì có đất dung thân.

A Hoa quảng cô lại, hớn hờ đi bày trò hề với một đám nữ nghệ sĩ. Người trong sảnh triển lãm cứ đông dần, nhưng không ồn ào lắm. Dù thế Diêm Tiểu Đóa vẫn cảm thấy rất bức bối. Phòng triển lãm chẳng khác gì mê cung, đường đi tạo thành đường ngang lối dọc cắt nhau, các tác phẩm tranh được treo trên tường của cái “mê cung” ấy. Cô rẽ ngoặt vào một góc, đi sâu vào phía trong. Trong “mê cung” có những góc khuất không ai ngó ngang, là nơi yên tĩnh nhất.

Tiếc là Diêm Tiểu Đóa chẳng được như ý. Ở nơi cuối hành lang, cô đã gặp người đàn ông đó.

Cố Nặc Nhất nghiêng người dựa vào tường, nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhẹ bất giác quay đầu, vẻ hoảng hốt của Diêm Tiểu Đóa rơi vào trong mắt anh. Cô không kịp nghĩ ngợi gì, quay người bỏ đi luôn, trước khi anh lộ ra ánh mắt chán ghét và những lời nói lạnh lùng, cô phải chạy trốn trước, ít nhất như thế trong lòng còn cảm thấy dễ chịu.

“Đứng lại!”

Cố Nặc Nhất chỉ thốt ra hai chữ, Diêm Tiểu Đóa liền đứng yên như tượng. Anh bước từng bước tới gần cô, Diêm Tiểu Đóa siết tay thành nắm đấm, bất an chờ anh cất lời.

“Anh cho em thêm một cơ hội nữa, chuyện phẫu thuật chỉnh hình anh không truy cứu nữa, nhưng em bắt buộc phải rời khỏi giới giải trí.”

Diêm Tiểu Đóa biết Cố Nặc Nhất ghét nhất là những người phụ nữ động dao kéo trên gương mặt, thế nhưng anh đã nói là sẽ không truy cứu nữa. Dù cô có ngốc cũng hiểu lời của anh có ý gì. Chỉ có điều hôm nay cô đi tới bước đường này, đã không còn lựa chọn nào khác. Mắt Diêm Tiểu Đóa nhòa lệ: “Cảm ơn anh đã tha thứ cho em, nhưng cả anh và sự nghiệp em đều không muốn từ bỏ.”

“Anh và sự nghiệp, em phải chọn một.”

“Sự nghiệp.”

Lần này đến lượt Cố Nặc Nhất ghen lời. Anh tự tin đến thế, vậy mà Diêm Tiểu Đóa lại một lần nữa khiến anh nếm trải cảm giác thua cuộc: “Tại sao?”

“Bởi vì, chỉ có ngôi sao mới không sợ bóng đêm, chỉ vậy em mới có tư cách được hạnh phúc.”

Cố Nặc Nhất nhìn Diêm Tiểu Đóa cất bước chạy xa, đột nhiên cảm thấy thật bất lực. Cả hành lang đại sảnh vọng ra tiếng hét phẫn nộ của anh: “Ngôi sao không sợ đêm đen thì có liên quan gì đến em? Đừng có hành động theo cảm tính, nói năng lung tung!”

Đây là lần cuối cùng Diêm Tiểu Đóa dừng chân, nhưng cô cũng không quay đầu lại: “Không phải em hành động theo cảm tính, cũng không phải em nói năng lung tung. Đây là tội của em, em phải chuộc tội.”

Cố Nặc Nhất chờ đến đứng nguyên tại chỗ, đây là lần dừng cảm bộc lộ tâm tình nhất, vậy mà cô lại một lần nữa không cần. Cái giới giải trí mà anh ghét bỏ này quan trọng với cô đến thế ư? Chẳng qua là cái cớ nguy hiểm cho thói ham hư vinh thôi, rồi khoác lên tấm áo hợp lý cho sự điên cuồng. Cố Nặc Nhất tung nắm đấm thật mạnh vào tường.

“Cố tiền bối, anh làm em tìm lâu quá.” Vi An xuất hiện từ một góc khuất, thận trọng hỏi anh.

Lông mày đang nhíu chặt của Cố Nặc Nhất dần ra: “Tìm tôi có việc gì?”

Cố Nặc Nhất nghiêm nghị làm cho Vi An hoảng sợ: “Thì là... lát nữa sẽ tiết lộ tác phẩm chính của buổi tối hôm nay, anh không muốn đi xem ư?”

Cố Nặc Nhất nhìn ánh mắt khiếp sợ của cô, nổi tức giận cũng bớt đi một chút, không nên để tâm trạng của mình ảnh hưởng đến người vô tội.

Diêm Tiểu Đóa uể oải quay lại nơi đám đông, A Hoa rút cuộc cũng nhảy nhót trở lại cạnh cô: “Cô chạy đi đằng nào thế hả?”

Diêm Tiểu Đóa cúi đầu mặc kệ A Hoa. Ở trung tâm triển lãm có một khu được vây rào bảo vệ, ở giữa là một bức tranh cao hai mét được phủ vải nhung đỏ thắm. Mọi người đều rất háo hức được xem bức tranh ấy. Nhà đầu tư trẻ tuổi này vốn đã gọi lên tò mò của tất cả mọi người, nhất là những người có chút am hiểu về nghệ thuật, không ai là không muốn thông qua tác phẩm mà thăm dò tìm hiểu nội tâm Hà Trục.

Nhưng Diêm Tiểu Đóa lại chẳng có chút hứng thú nào với những thứ đó, cô chỉ muốn nhanh chóng kết thúc rồi sau đó rời khỏi cái nơi khiến cho người ta ngạt thở này. Đám đông bỗng nhiên yên lặng, A Hoa chọc chọc cánh tay Diêm Tiểu Đóa: “Tổng giám đốc Hà lại gần bức tranh rồi kìa. Không biết rốt cuộc là vẽ gì nhỉ? Cứ ra vẽ thần bí mãi. Cái bọn nghệ sĩ đều rõ là khó hiểu!”

Diêm Tiểu Đóa hờ hững, vẽ gì thì có liên quan gì đến cô.

Đứng trước bức tranh không lồ, khóe môi Hà Trục khẽ nhếch lên, anh dùng ngón tay miết lên góc tấm vải đỏ, rồi giật mạnh một cái, vải đỏ rơi xuống mặt đất, không hề có tiếng vỗ tay như trong tưởng tượng, chỉ có yên tĩnh tuyệt đối.

A Hoa hừ mũi cười: “Ha ha, Tiểu Đóa mau nhìn kìa! Tổng giám đốc Hà thật là hay quá, thế này chẳng phải là lời chúng ta ra làm trò đùa hay sao?”

Diêm Tiểu Đóa ngẩng đầu lên, cô cũng vô cùng kinh ngạc. Đây đâu phải là một bức tranh, rõ ràng là một trang giấy trắng, bên trên không hề có một chút vết tích nào. Nhưng nụ cười trên gương mặt Hà Trục vẫn cứ tự tin như thế, đôi mắt hẹp dài đóng đinh vào người Diêm Tiểu Đóa, thái độ khác thường khiến cô không nắm bắt nổi.

Hà Trục khẽ búng tay, tắt cả đèn bông vụt tắt. Kỳ tích bắt đầu hiện ra trong bóng tối!

Trang giấy không lồ vốn tưởng trông trơn bóng nhiên hiện ra những đốm sáng li ti, những đốm sáng ấy từ từ dẹt nên đường nét. Mười giây sau, công chúng ồ lên kinh ngạc. Diêm Tiểu Đóa không thể bình tĩnh nổi nữa, người trong bức tranh không phải ai khác mà chính là cô.

Trong tranh, Tiểu Đóa đang nghiêng đầu, mái tóc xõa tung trước ngực trần, gương mặt thon gầy chỉ có hàng mi dài như bướm bướm, nửa người dưới bị kén trói chặt, tựa như nàng ve sầu kết kén đã lâu giờ sắp tung cánh bay lên.

Trong bóng tối âm thanh chứa đầy ma lực của Hà Trục vang lên: “Đây là bức tranh mang tên “Niết bàn”, phá kén chui ra để được hồi sinh, tượng trưng cho sức sống vô hạn, tôi sáng tác đặc biệt dành tặng Phi Thiên Entertainment, dành tặng cô Diêm Tiểu Đóa.”

Anh vừa dứt lời thì đèn bông bật sáng, “Niết bàn” lại một lần nữa ẩn mình dưới ánh sáng chói lòa. Những tiếng vỗ tay lúc này mới dấy lên không ngớt, Diêm Tiểu Đóa bởi được sủng ái mà có chút kinh hãi, chết trân trước toàn bộ cảnh tượng diễn ra trước mắt. Rõ ràng nhân vật chính hôm nay không phải Hà Trục, mà chính là cô.

Hà Trục thế mà lại đồng ý ký hợp đồng với cô, hơn nữa còn dùng cách chính thức đặc biệt như vậy chiêu cáo thiên hạ. Phóng viên nhà báo lập tức nhanh chóng vây lấy Diêm Tiểu Đóa đang giấu mình trong đám đông, chụp ảnh đủ các góc 360 độ, ấy thế mà đầu óc cô cứ trống rỗng chẳng hề để ý.

Đã bao lâu rồi cô không đứng ở nơi tập trung bao ánh đèn?

Giờ đây, chỉ còn lại nỗi sợ hãi và hoang mang.

Chương 6: Tựa gần tựa xa, quán quýt triển miên

Cho tới tận lúc buổi triển lãm nghệ thuật kết thúc, Diêm Tiểu Đóa vẫn không thoát khỏi cảm giác hốt hoảng, bởi dạo này cô chẳng hề nói chuyện với Hà Trục dù chỉ một câu. Lúc cô khoác tay A Hoa rời khỏi buổi triển lãm bị rất nhiều phóng viên vây lấy, Diêm Tiểu Đóa không biết là bọn họ đã đặt những câu hỏi gì, nhưng dù thế nào, cô cũng không hé ra câu trả lời nào hết. Tranh thủ lúc A Hoa chặn đường bọn họ, khó khăn lắm Diêm Tiểu Đóa mới ngồi lên được chiếc xe Benz thuê kia. Bộ phận cách âm của xe khá tốt nên đã cản được những thanh âm hỗn loạn bên ngoài, chỉ còn lại những tiếng gõ đập cửa sổ của đám phóng viên. Cô thở phào nhẹ nhõm, khi ngẩng đầu lên thì không gian bốn bề đã trở nên cực kỳ yên tĩnh, bên ngoài của xe không một bóng người. Cô ngược nhìn về phía đám đông tụ tập kín mít đằng xa: Trong một thoáng nhìn ấy, lòng cô tan nát.

Hai người ở phía đằng xa xa kia, cho dù xét ngoại hình hay chiều cao thì nhìn họ cũng vô cùng đẹp đôi. Cố Nặc Nhất nắm tay Vi An đi ra khỏi đại sảnh, rồi thản nhiên lướt qua chiếc xe có Diêm Tiểu Đóa đang ngồi. Diêm Tiểu Đóa nhìn thấy rõ mồn một cảnh mười ngón tay họ đan vào nhau thân mật ngọt ngào. Dường như ánh mắt Cố Nặc Nhất lướt vào bên trong xe, nhưng chẳng hề dừng lại. Rồi họ bước lên chiếc xe thể thao mà Diêm Tiểu Đóa đã quá quen thuộc, trong tiếng rền của động cơ, Cố Nặc Nhất chở Vi An rời khỏi đó, bỏ lại đám phóng viên đang hớn hờ vì vụ mùa tin tức bội thu.

Diêm Tiểu Đóa còn đang thần thờ, thì chiếc Benz của cô cũng nhanh chóng rời khỏi nơi ồn ào đó. Khi nhìn thấy cảnh Cố Nặc Nhất vẫn đang ung dung bên Vi An, A Hoa bất bình: “Cái gã Cố Nặc Nhất đang làm cái quái gì

vậy? Có đỡ đầu cho người mới thì cũng phải để ý đến cảm nhận của cô chứ? Liệu có tên bạn trai nào như hấn không cơ chứ?”

Diêm Tiểu Đóa mệt mỏi tựa vào thành ghế, mái tóc dài xõa xuống che đi quá nửa gương mặt cô: “Đừng nói nữa, bọn em... chia tay rồi, mà cũng có lẽ... em và anh ấy còn chưa từng bắt đầu.”

A Hoa phút chốc nghẹn lời, rồi ngoác miệng ra mắng chửi. Khi nghe những lời A Hoa chửi mắng Cố Nặc Nhất, nước mắt Diêm Tiểu Đóa cứ lã chã rơi: “A Hoa à, anh đừng mắng anh ấy nữa, tất cả là tại em... là lỗi của mình em.”

Cô khóc lóc thổn thức.

A Hoa im lặng, anh ôm lấy Diêm Tiểu Đóa: “Mẹ trẻ của tôi ơi, đợi đến lúc trở thành ngôi sao nổi tiếng rồi sẽ có rất nhiều đàn ông theo đuổi em, đến lúc đó hấn có hối cũng không kịp!”

Diêm Tiểu Đóa khóc đến mệt mỏi, cô lặng lẽ nhìn những sắc màu lướt qua bên ngoài cửa sổ. Sau này, cho dù có bao nhiêu người xuất hiện trong cuộc đời cô, thì mãi mãi vẫn không ai có thể thay thế được vị trí của anh, vì đó là người đàn ông đầu tiên mà cô thích...

Từng chiếc xe một đang rời khỏi cổng triển lãm, sảnh triển lãm khôi phục lại vẻ yên tĩnh vốn có. Những bức tranh được gỡ xuống và bọc lại cẩn thận từng chút một. Cuối cùng thì cuộc triển lãm tranh lần này cũng đã kết thúc. Hà Trục đứng ở một góc khuất lẳng lặng nhìn bức “Niết bàn” bị chuyển về văn phòng Phi Thiên Entertainment, khóe miệng anh bất giác cong lên. Có cơ hội tỏa sáng lý tưởng như vậy, chắc cô ấy sẽ không làm phụ lòng mong đợi của mọi người đâu nhỉ? Phải rũ hết những đắn đo do dự

trước kia, bắt tay vào hoạch định một kế hoạch mới thì kết thúc mới thuận lợi rục rở được.

“Giám đốc Hà, chỉ một khoản lớn như vậy, phải chăng là muốn tập trung đầu tư vào Diêm Tiểu Đóa?” Phía sau vang lên giọng của Vi Vi.

Hà Trục nhìn vào căn phòng triển lãm đã trống một nửa, cất lời: “Tất nhiên rồi, chỉ vì muốn ký được hợp đồng mà cô ấy đã nỗ lực đến như vậy, thì cũng nên cho cô ấy một cơ hội thử sức chứ, hy vọng rằng Diêm Tiểu Đóa này sẽ nhanh chóng kiếm tiền về cho công ty chúng ta.”

Vi Vi chào Hà Trục rồi rời đi, ngồi trên xe bà đã nghĩ rất lâu mà vẫn thấy bức bối: “Nhược Lan, đưa điện thoại cho tôi!”

Máy đã nói, đầu bên kia là giọng nói lạnh lùng của Cố Nặc Nhất: “Có chuyện gì vậy chị Nhược Lan?”

“Là mẹ, mẹ biết là con sẽ không nghe máy nếu biết mẹ gọi nên mẹ đã mượn điện thoại của Nhược Lan.” Người ở đầu dây trâm lặng không nói một lời, nhưng Vi Vi chẳng hề lưu tâm: “Bé Cung, con thấy Diêm Tiểu Đóa thế nào?”

“Cô ta chẳng liên quan gì tới tôi cả.”

Không thêm một lời, điện thoại cứ thế ngắt luôn. Vi Vi nhìn những con số hiển thị trên màn hình, chỉ vền vền có mười giây. Vi Vi thở dài, bà quá hiểu con trai mình, càng quan tâm để ý thì càng muốn trốn tránh.

Cố Nặc Nhất cứ thờ ơ lái xe. Mùi nước hoa thoang thoảng chậm chậm lan tỏa khắp xe. Anh tiện tay quay ngoặt tay lái, chiếc xe lập tức dừng lại bên vệ đường: “Xuống xe!”

Vi An đang đắm chìm trong vui sướng bỗng ngậy người: “Cố tiên bối, em làm gì khiến anh tức giận phải không? Em sẽ sửa mà, được không?”

“An An, vì công ty nên tôi mới diễn trò cùng cô, đừng có cho là thật. Còn nữa, tôi cực kì ghét mùi nước hoa.”

Về mặt Vi An cực mát tự nhiên, cô gượng cười bước xuống xe: “Đã làm phiền anh rồi, sau này em sẽ không xịt nước hoa nữa. Anh cứ yên tâm, em tự về chung cư được mà...”

Còn chưa nói hết câu thì chiếc xe đã lao vút đi khuất tầm mắt. Vi An nhìn theo đuôi xe bĩu môi, người con trai khi xuất hiện trên màn ảnh luôn nho nhã dịu dàng kia sao lại lạnh lùng đến đáng sợ như thế cơ chứ? Nếu có thể cứ giống như lúc nắm chặt lấy tay mình thì có phải tốt biết bao. Vi An kéo chặt áo lại, lùi thúi gọi trợ lý tới đón. Cô quyết không ngồi tàu điện ngầm, ăn mặc bắt mắt như vậy kiểu gì cũng bị thiên hạ xúm lại nhóm lên ngó xuống như con tinh tinh cho mà xem.

Sáng sớm hôm sau, Diêm Tiểu Đóa và A Hoa tới Phi Thiên Entertainment. Trước mặt là một tập hợp đồng dày cộp cùng với những điều khoản hết sức khắt khe, nhưng Diêm Tiểu Đóa cũng chẳng buồn xem xét cẩn thận. Đối với một cơ hội hiếm có khó tìm thế này, thì cho dù Phi Thiên Entertainment có đưa ra những điều khoản khắt khe đến thế nào đi chăng nữa thì cô cũng chẳng kén cá chọn canh gì cả. Diêm Tiểu Đóa trịnh trọng ký tên điếm chỉ dấu vân tay vào bản hợp đồng, ban đầu cô cứ tưởng sau khi ký được hợp đồng thì mình sẽ thấy vui mừng khôn xiết, nhưng khi nhìn dấu đỏ trên ngón tay, trong lòng cô lại chẳng có nửa phần phấn khởi.

Hợp đồng được sao thành hai bản, một bản do công ty giữ, bản còn lại do Diêm Tiểu Đóa giữ. Nhấp một ngụm cà phê, Vi Vi nói: “Tuy hợp đồng đã ký, nhưng sau này vẫn phải dựa vào sự nỗ lực của cô.”

Có lẽ bởi vì Vi Vi nay đã trở thành cấp trên của mình, giữa Diêm Tiểu Đóa và bà bỗng có chút xa cách: “Xin chị hãy yên tâm, em sẽ không khiến công ty phải thất vọng đâu ạ.”

“Còn nữa, trong thời gian ký hợp đồng không được yêu đương, tuy trên hợp đồng không yêu cầu, nhưng chị hy vọng em sẽ đặt sự nghiệp lên hàng đầu.”

Bước ra khỏi phòng làm việc của Vi Vi, Diêm Tiểu Đóa thở phào nhẹ nhõm, đúng là công ty lớn có khác, nói năng cũng phải cẩn thận từng li từng tí.

Theo kế hoạch của công ty, Diêm Tiểu Đóa phải thể hiện phong cách “nữ thần gợi cảm bốc lửa” để tái xuất giang hồ. Bởi vậy, cô phải thay đổi hoàn toàn mọi thứ từ trang phục cho đến tóc tai. Mái tóc màu hạt dẻ dài ngang lưng sẽ thay thế cho mái tóc đen dài trước ngực, váy ngắn ôm sát trễ ngực cùng với giày cao gót mười phân sẽ trở thành những vật bất ly thân của cô sau này.

Đứng trước gương với diện mạo mới, Diêm Tiểu Đóa gượng gạo kéo kéo cổ áo lên. Cả nửa ngực lộ ra ngoài khiến cô cảm thấy bất an. Nhưng chính cái hình tượng táo bạo lộ liễu này rồi sẽ theo cô rất lâu, muốn bỏ cũng không bỏ được. Nhà tạo mẫu thấy cô có những hành động như vậy, không khỏi ngạc nhiên: “Ảnh khóa thân của cô cũng tung đầy ra rồi, lộ có một tí thế này thì ăn thua gì?”

Diêm Tiểu Đóa á khẩu, tuy rằng mọi việc không phải như mọi người nghĩ, nhưng có giải thích cũng chẳng ích gì. A Hoa vỗ nhẹ vào vai cô: “Đẹp quá đi mất, mình phải tự tin, phải tự tin lên!” Diêm Tiểu Đóa không nhận

được nhếch miệng, đúng vậy, ngoài tự tin và nỗ lực ra thì cô cũng chẳng biết mình còn có thể làm được gì nữa.

Công ty có một nơi gọi là con đường vinh quang, đó là một hành lang trải đầy những ngôi sao sáng. Trên các bức tường hành lang treo kín những bức ảnh cực lớn của các nghệ sĩ. Cô đang bước đi giữa những diễn viên mà tên tuổi họ đã thành quen thuộc. Trong số họ, người thì lạnh lùng, người lại quyến rũ, liệu có bao nhiêu người được là chính mình đây? Đi mãi đi mãi, đến điểm cuối hơi tăm tối cô thấy bức “Niết bàn”, trong bóng tối hơi âm u, bức tranh tỏa ra ánh sáng dị thường.

Diêm Tiểu Đóa ngắm bức tranh, âm thầm tự nhủ với lòng rằng, không lâu nữa thôi, mình sẽ đứng ở nơi sáng nhất, rồi nhất định anh sẽ nhìn thấy em!

“Tiểu Đóa, có cuộc gọi của tổng giám đốc Hà.”

Dòng suy nghĩ cứ thế bị ngắt quãng, Diêm Tiểu Đóa đón lấy điện thoại từ tay A Hoa. Trong điện thoại, Hà Trục ngắn gọn nhanh chóng đưa ra mệnh lệnh: “Tôi đang ở dưới sảnh công ty, có một buổi tiệc tối, đang thiếu người đi cùng.”

Diêm Tiểu Đóa không thay quần áo mà chỉ với thêm chiếc áo khoác rồi đi xuống. Ngoài trời lạnh cắt da cắt thịt, cô mặc chiếc váy ngắn cũn ngang đùi mà người cứ run bần bật, mãi đến lúc chui vào bên trong chiếc Rolls Royce của Hà Trục mới thấy ấm hơn một chút. Hà Trục nghiêng đầu nhìn cô: “Tạo hình thế này cũng không tồi nhì. Mấy ngày nữa công ty sẽ giới thiệu cho cô vài người làm âm nhạc để cô làm quen, cứ ra đĩa đơn để thử sức cái đã.” Mới chỉ nói được một nửa thì Hà Trục chú ý làn da cổ trắng ngần của cô “Sợi dây chuyền Miffy đâu rồi?”

Diêm Tiểu Đóa sờ lên cổ thì thấy cổ trống trơn, không đeo một vật trang sức nào. Thôi chết rồi, lâu lắm cô cũng không thấy sợi dây chuyền Miffy đó đâu.

Hà Trục thấy cô thất thần như vậy thì cau mày: “Đừng có nói là làm mất rồi đấy nhé?”

Diêm Tiểu Đóa rất sợ Hà Trục, cô cũng không biết anh ta sẽ làm những gì tiếp theo, chỉ nghĩ đến thôi cô đã thấy căng thẳng lắm rồi: “Làm... làm sao mà mất được, chắc bị rơi ở nhà Cổ Nặc Nhất thôi.”

“Vậy thì bây giờ đến nhà hăn lấy!”. Chiếc Rolls Royce phóng thẳng về phía nhà Cổ Nặc Nhất.

Cô sợ đến tê tái, sao mọi việc lại trở nên phức tạp ngoài tầm kiểm soát thế này: “Tổng giám đốc Hà, hôm khác tới lấy có được không? Quan hệ của tôi và anh ấy giờ ngượng ngập lắm.”

“Không được, đi ngay bây giờ!”

Không có bất cứ một trở ngại nào trên đường nên chỉ ít phút sau chiếc Rolls Royce đã đậu trước cửa nhà Cổ Nặc Nhất. Cô siết chặt tay, nhìn về phía cửa sổ.

Hà Trục liếc mắt nhìn chiếc đồng hồ Vacheron Constantin trên cổ tay: “Cho cô thời gian mười phút, đi nhanh về nhanh.”

Tùng đợt gió thổi lạnh buốt xương, Diêm Tiểu Đóa giậm chân không ngừng mong bớt chút lạnh: “Tổng giám đốc Hà, đề hôm khác được không? Tôi sẽ bảo trợ lý tới lấy cũng được...”

“Nếu trong ngày hôm nay mà tôi không nhìn thấy sợi dây chuyền Miffy đó, thì đừng nghĩ tới chuyện ra đĩa đơn kia nữa.”

Anh ta đã nói đến mức này rồi, Diêm Tiểu Đóa biết rằng cô chẳng còn sự lựa chọn nào khác, đành muôi mặt bước lên lầu. Thang máy đi thẳng lên tầng hai mươi. Đứng lặng trước số nhà quen thuộc, cô phảng phất nghe thấy tiếng kêu của Bé Dưa từ bên trong căn phòng. Cô thấp tha thấp thỏm ần chuông, nhưng không ai trả lời, mà chỉ thấy tiếng Bé Dưa kêu càng rõ ràng hơn, Diêm Tiểu Đóa nghĩ chắc Cố Nặc Nhất không có nhà, bèn lục túi lấy chìa khóa ra. Dù với tính cách của Cố Nặc Nhất thì chắc chắn anh đã đổi khóa khác rồi, nhưng cô vẫn muốn thử mở xem sao.

Thời khắc cắm chìa khóa vào ổ, Diêm Tiểu Đóa thở phào nhẹ nhõm, may mà Cố Nặc Nhất chưa thay khóa khác. Cô nhẹ nhàng bước vào rồi nhẹ nhàng di chuyển. Thế này lại hóa hay. Tiểu Đóa mở cửa ra, Bé Dưa đứng bên cửa ngược đầu nhìn cô kêu meo meo. Tiếng kêu của nó mới thương tâm làm sao. Tiểu Đóa cúi cúi đầu mỉm cười gãi nhẹ tai nó: “Ngoan nhé, tao đến lấy một thứ rồi sẽ đi ngay.”

Tiểu Đóa nhớ là cô để sợi dây chuyền dưới chậu hoa trong phòng ngủ của khách, sợi dây chuyền Miffy tinh khiết ấy quý giá như vậy, cô giấu ở nơi an toàn một chút cũng là điều đương nhiên. Cô dùng hết sức đẩy cái bình hoa xương rồng cao hơn hai mét sang một bên. Sợi dây chuyền vàng nguyên chất vẫn nằm ngay bên dưới. Cô nhặt sợi dây chuyền lên, thổi qua lớp bụi bám trên đó rồi đeo lên cổ. Bé Dưa vẫn cứ meo meo inh ỏi bên tai, cô suyt nó một tiếng: “Nhỏ tiếng chút nào, papa mà biết mày không ngoan sẽ giận cho mà xem.”

Cô kéo kín áo khoác rồi bước ra ngoài. Không ngờ Bé Dưa từ phía sau nhảy phốc lên, móng vuốt nhọn hoắt của nó cào một vết dài vào chân tất của cô, quẹt cả vào da thịt. Tiểu Đóa nhú nhú mày, chân cô đang rỉ máu.

Bé Dưa lao như điên tới cánh cửa phòng ngủ chính, dùng cái đầu nho nhỏ đập mạnh vào cửa. Tiếng đập cồm cộp làm cô cuống cuống sợ hãi.

Cô khó hiểu mở cửa phòng ra, thấy cảnh tượng trước mặt thì không cách nào bình tĩnh nổi.

Nặc Nhất đang cuộn mình rên rỉ trên chiếc giường rộng hai mét, ga trải giường nhăn nhúm chứng tỏ anh đã giãy giụa rất lâu rồi. Tiểu Đóa tiến lại gần, mới phát hiện mồ hôi trên trán anh đang chảy đầm đìa ướt cả gối. Tiểu Đóa hoảng hốt tháo giày trèo lên giường: “Nặc Nhất, bệnh đau nửa đầu của anh lại tái phát à?”

Tuy Cố Nặc Nhất không trả lời, nhưng cô biết rằng lúc này anh đang rất đau đớn. Lần trước khi Nặc Nhất phát bệnh, Tiểu Đóa cũng tìm kiếm một chút thông tin trên mạng biết rằng những người mắc chứng bệnh này một năm sẽ bị phát bệnh mấy lần, nếu tĩnh dưỡng và ăn ngủ điều độ mới thuyên giảm. Nhưng Cố Nặc Nhất ăn uống nghỉ ngơi cực kỳ không điều độ, nên bệnh tình ngày càng trầm trọng.

Diêm Tiểu Đóa không biết phải làm gì ngoài việc không ngừng xoa bóp đầu cho anh: “Bây giờ anh thấy đỡ hơn chút nào chưa? Nặc Nhất, anh trả lời em đi, được không?”

Cơn đau đầu vốn vô cùng dữ dội dần dần lắng xuống, anh gối đầu trên chân cô lặng thinh không nói một lời, Diêm Tiểu Đóa hoảng hốt: “Anh... anh ngủ rồi ư?”

Môi anh tái nhợt, mắt sâu hốc hác. Chết rồi! Đây đâu phải là ngủ, rõ ràng là hôn mê bất tỉnh mà!

Diêm Tiểu Đóa không biết phải làm sao, chuông điện thoại trong túi cứ reo không ngừng. Tiểu Đóa lập cập nghe điện thoại. Trong điện thoại là giọng thiếu kiên nhẫn của Hà Trục: “Hết mười phút rồi, sao cô còn chưa xuống?”

“Tổng giám đốc Hà, Cố Nặc Nhất... anh ấy đang hôn mê bất tỉnh, xin anh hãy cứu lấy anh ấy.”

Mùi thuốc sát trùng nồng nặc lúc nào cũng khiến cho người ta phải lo âu, truyền nước xong, lông mày Cố Nặc Nhất mới dần dần dần ra, nhưng anh vẫn chưa tỉnh lại. Tiểu Đóa khẽ vuốt má anh, gò má vẫn lạnh buốt. Cô còn đang thần thờ thì Vi Vi đẩy cửa xông vào, Diêm Tiểu Đóa thấy bà liền lập tức đứng dậy.

Vi Vi hỏi han y tá về tình trạng của Nặc Nhất rồi mới an tâm ngồi xuống. Bà kéo tay Tiểu Đóa nói: “Cảm ơn em đã gọi điện thoại cho chị. Tối nay em còn phải dự tiệc nữa phải không? Mau đi đi kéo muộn. Yên tâm, ở đây có chị rồi.”

Diêm Tiểu Đóa ra khỏi phòng bệnh. Chiếc Rolls Royce vẫn đang đỗ trước cổng viện, Diêm Tiểu Đóa vẫn chưa mở cửa xe, Hà Trục đã hạ kính xuống. Cô đứng cạnh cửa nhìn Hà Trục đang ngồi trong xe, ánh đèn dịu dịu rọi vào mặt anh, lông mày và đôi mắt dài hẹp cân xứng với bờ môi mỏng. Vẻ đẹp của Hà Trục tựa như trăng rằm rọi vào giếng nước trong, không sao nhìn thấy đáy. Tiểu Đóa chợt hốt hoảng, đôi mắt ấy, lông mày ấy thật quen thuộc, từ cái nhìn đầu tiên đã thấy quen thuộc rồi.

Một làn gió thổi qua, Diêm Tiểu Đóa rùng mình: “Tổng giám đốc Hà, chúng ta đi thôi.”

Hà Trục nhướn mi: “Bộ dạng cô thế này, không sợ làm tôi mất mặt à?”

Tất ổng của cô đã bị cào rách thê thảm, chân còn bị mèo cào chảy máu, lớp phấn trên mặt thì lem nhem. Cô mím chặt môi, không biết phải nói gì nữa.

Hà Trục ghét phải nhìn cô đứng co ro run rẩy giữa cái lạnh như vậy: “Lên xe đi!”

Tối hôm đó họ không tham gia buổi tiệc nào hết. Tuy Diêm Tiểu Đóa cảm thấy rất tiếc, nhưng vẫn nghe theo sự sắp xếp của Hà Trục. Chiếc Rolls Royce dừng dưới nhà Tiểu Đóa, lái xe xuống xe, đứng đợi ở một nơi cách đó không xa, lúc này trên xe chỉ còn lại Hà Trục và Diêm Tiểu Đóa.

“Thành thật xin lỗi, đã không giúp được gì, còn làm phiền anh nữa.”

Vốn định chuyện trò vài câu rồi rời đi, nhưng Hà Trục lại không đáp lời. Tiểu Đóa thấy hơi gượng gạo, đi không được mà ở cũng chẳng xong. Sau phút trầm lặng ngắn ngủi, bỗng một bức ảnh được đưa đến trước mặt Tiểu Đóa, đó là bức ảnh được chụp ở Phi Thiên sau khi cô tạo hình xong, ánh mắt hoang dại cùng với làn môi đỏ mọng quyến rũ tỏa ra sức hút vô cùng mãnh liệt.

“Lần ký tên đầu tiên sau khi ký kết hợp đồng phải nhất định thuộc về tôi.”

Quả nhiên, cô vĩnh viễn không bao giờ đoán nổi hành động tiếp theo của Hà Trục. Cô mân mê chuỗi hạt trên túi: “Chẳng phải anh rất ghét tôi ư, sao lại muốn tôi ký tên?”

“Không thích cũng phải ký, để tránh về sau nổi tiếng rồi cô lại chẳng coi tôi ra gì.”

Diêm Tiểu Đóa nhận lấy tấm ảnh, lắp bắp một câu: “Tôi sao dám...”

Ký tên xong cô xuống xe đi thẳng, không dám ngoái đầu lại. Hà Trục nhìn bóng dáng hiu hắt của cô, u uất nói: “Diêm Tiểu Đóa, hình như trong lòng cô, Cố Nặc Nhất rất quan trọng?”

Diêm Tiểu Đóa vội dừng những bước chân vội vã, kéo chặt áo khoác: “Tổng giám đốc Hà, anh thật nhiều chuyện.”

“Xem ra cô là ngầm công nhận rồi à?”

Hà Trục còn chưa được nghe câu trả lời anh mong muốn thì Tiểu Đóa đã bước vào cổng, tài xế cũng đã lên xe. Thấy đèn nhà Tiểu Đóa sáng, chiếc Rolls Royce mới quay đầu rời đi. Trong xe tối om, Hà Trục khẽ miết ngón tay thon dài lên bức ảnh, chữ ký của cô giống hệt ngày xưa, kiểu chữ nghệ thuật phức tạp. Cứ tưởng cô ấy chỉ biết quan tâm để ý tới bản thân, xem ra cũng có lúc anh đoán nhầm.

Về tới nhà, Tiểu Đóa thay ngay bộ quần áo hở hang kia ra, rửa sạch lớp trang điểm dày cộm trên mặt. Cô đứng ngắm mình trước gương hồi lâu, tuy là khuôn mặt của mình nhưng sao lại thấy xa lạ. Cô lên giường ngủ sớm, nhưng cứ nhớ đến cảnh tượng ngày hôm nay của Nặc Nhất, cô không cách nào ngủ nổi. Thấp thỏm, cô gọi điện cho Vi Vi: “Chị Vi Vi, Nặc Nhất đã đỡ hơn chút nào chưa ạ?”

“Nó tỉnh rồi, cảm ơn em quan tâm. Nghỉ sớm đi, mai còn đi làm nữa.”

Lúc này Diêm Tiểu Đóa mới thấy an tâm, nếu như hôm nay cô không tới lấy sợi dây chuyền Miffy thì Nặc Nhất sẽ ra sao? Liệu có phải cứ thế hôn mê bất tỉnh trên giường mà không ai hay biết không?

Cố Nặc Nhất nằm trọn một ngày trong bệnh viện mới tỉnh hẳn, nhìn từng giọt nước cất chảy mà lòng anh phiền muộn. Đang định rút kim ra thì bị Vi Vi ngăn lại: “Ít ra cũng phải truyền hết chai này mới đi chứ?”

“Bây giờ tôi muốn về nhà.”

“Vừa nãy Tiểu Đóa gọi điện hỏi thăm, con cứ như vậy nó sẽ lo lắng.”

Lúc này cử động của Nặc Nhất mới dừng lại, anh nằm xuống, hai bên thái dương vẫn đau âm ỉ. Đó là những di chứng không thể tránh khỏi sau mỗi lần phát bệnh. Trong trí nhớ mơ hồ, hình như Diêm Tiểu Đóa xoa bóp đầu cho anh, nhưng những cơn đau co giật dữ dội đã khiến anh mất đi tri giác. Thấy con trai không hành động ngốc nghếch nữa, Vi Vi thở phào nhẹ nhõm: “Mẹ nhờ Tiểu Nhã xin phép nghỉ cho con rồi, con nghỉ ngơi vài ngày rồi hãy quay lại làm việc.”

Cố Nặc Nhất vừa mới bình tĩnh trở lại đã gắt lên: “Ai cần bà sắp đặt cuộc sống của tôi? Cho dù mệt chết lăn ra đấy thì cũng chẳng liên quan gì tới bà.”

Những câu chuyện của bọn họ luôn luôn tồn tại khoảng cách xa lạ, lòng Vi Vi đau nhói: “Thấy con thế này, mẹ đau lòng lắm.”

Cố Nặc Nhất hừ mũi cười: “Nếu bà thương tôi, sao lúc đó bà không nghĩ tới cảm nhận của tôi mà lên báo lên đài khóc lóc kể lể? Bà có biết không, trong tang lễ của Cố Tây Lương, tôi chịu đủ những ánh mắt coi thường khinh rẻ rồi.”

Nghe những lời nói của Cố Nặc Nhất, hốc mắt Vi Vi đỏ lên: “Mẹ biết là mẹ sai rồi, mẹ đang bù đắp cho con mà, mẹ nghĩ đủ mọi cách để bù đắp, chỉ mong con nhận lại người mẹ này thôi.”

“Bù đắp? Bà định bù đắp thế nào đây?” Đối với Cố Nặc Nhất, những giọt nước mắt của Vi Vi là rẻ mạt nhất.

“Ấm áp, mẹ sẽ cho con sự ấm áp mà con muốn.”

Chưa nói dứt lời thì Vi An và Tiểu Nhã đã đẩy cửa vào, vừa vặn ngắt quãng cuộc nói chuyện gượng gạo của hai người. Vi Vi mỉm cười với Tiểu Nhã, cầm túi lên rồi vội vàng bỏ đi, chỉ nghe tiếng bước chân vội vã trên hành lang bệnh viện.

Phòng bệnh trở lại yên tĩnh, ngoài cửa sổ mặt trời lặn dần về tây, Cố Nặc Nhất lặng thinh, chỉ lấy tay che mắt. Mười mấy năm trước, cũng một buổi chiều ấm áp thế này, anh và Vi Vi ngồi đợi trong phòng hóa trang chờ đợi ghi hình. Anh cố kiễng đôi chân bé nhỏ lên cạo vào má mẹ, cố lau cho mẹ những giọt nước mắt vương dưới cằm.

“Mẹ à, mình về nhà được không? Bé Cung không cần bố nữa, Bé Cung chỉ cần mẹ thôi.”

Ngày bé Cố Nặc Nhất lúc nào cũng rụt rè, dù với Vi Vi cũng luôn cẩn thận nhẹ nhàng. Vi Vi khi ấy sắp tròn hai mươi tuổi ôm chặt anh nói, sao lại không cần bố chứ, mẹ sẽ cho cả thiên hạ biết rằng Cố Tây Lương là bố con.

“Anh Tiểu Nhất ăn táo đi.”

Vi An đưa cho anh miếng táo đã gọt vỏ. Cô gọt rất cẩn thận kỹ càng, cả một đoạn vỏ dài không đứt chút nào nằm ngay ngắn trên mặt bàn. Cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, mà Vi An chuyển cách xưng hô từ “tiền bối” sang thành “anh”, Cố Nặc Nhất rất không thích. Anh hất nhẹ cổ tay, miếng táo rơi xuống đất, lăn long lóc dưới giường. Vi An ngẩn người nhìn miếng táo dính đầy bụi, niềm vui sướng tràn ngập trong lòng bỗng chốc tan biến.

Cố Nặc Nhất gượng dậy, chỉnh lại những nếp nhăn trên vạt áo sơ mi, nhận lấy chìa khóa xe từ tay Tiểu Nhã rồi xoay người bước ra khỏi phòng bệnh. Vi An không cam tâm thấy anh đi mỗi lúc một xa, muốn đuổi theo thì bị Tiểu Nhã chặn lại.

“Tôi đã nói trước là đừng có đi cùng rồi, giờ bị hắt hủi vậy, vui chưa?”

Nghe Tiểu Nhã hỏi, Vi An cũng thật không vui: “Em và anh ấy xứng đôi thế cơ mà, nếu thực sự trở thành một cặp thì tốt biết bao.”

Công việc của Diêm Tiểu Đóa chính thức vào guồng, cô phải học đủ thứ, tham gia đủ các chương trình nghệ thuật tổng hợp, còn đóng vai nữ chính trong một số video ca nhạc, dần dần lọt vào mắt công chúng. Tuy những công việc hiện tại cô làm không khác mấy so với trước kia, nhưng những bộ phim hay quảng cáo nhận được đã lên hẫng một đẳng cấp khác. Cuộc sống của cô vẫn vậy, không giàu có, nhưng dư dả hơn trước rất nhiều.

Cứ mỗi lần tới kỳ nghỉ, lòng cô lại hứt hẫng. Cũng không biết tại sao mỗi lần xem lại cuốn nhật kí trước kia, hai dòng lệ bất giác liền tuôn rơi. Bắt đầu từ ngày 25 tháng 5 trở đi, tất cả những dòng chữ trong cuốn nhật kí đều có liên quan tới Cố Nặc Nhất. Nhưng Diêm Tiểu Đóa biết rằng, thứ duy nhất còn lại bên cô giờ chỉ là cuốn nhật kí này mà thôi. Cô gạt đi những giọt nước mắt nơi khóe mi, buổi tối còn phải đi tập múa, phải duy trì tâm trạng thật tốt mới được.

Cô tập múa đến tận mười hai giờ đêm, bụng đói sôi ùng ục khiến cô và A Hoa phải lập tức tới một quán nhỏ ăn tạm chút đồ nướng cho đỡ đói. A Hoa mới uống được nửa cốc bia đã say, anh ta lấp ba lấp bấp kể lể: “Tiểu... Tiểu Đóa, đến bao giờ anh em ta mới kiếm được tiền? Bọn vay nặng lãi đến... giục anh rồi.”

Diêm Tiểu Đóa ăn xiên ớt xanh nướng, không đáp lại. Lúc nào kiếm được tiền ư? Cô cũng không biết nữa.

“Ồ kìa, cô nói gì đi chứ, anh... anh còn phải trả lời cho chúng ngày trả chính xác. Bọn chúng bảo... nếu không trả tiền thì tiền lãi sẽ tăng lên 8 phần trăm. Đến cuối năm người vay tiền nhiều, chúng ta trả lãi 5 phần trăm cũng chẳng nhằm nhò gì cả.”

Lãi 8 phần trăm... sao cô có thể trả nổi chứ, rõ ràng thịt nướng ngon mềm thơm phức mà sao cô ăn chẳng ra mùi vị gì: “Sẽ rất nhanh thôi. Đã đơn đã được tung ra thử sức rồi, nếu tất cả thuận lợi thì em sẽ được ra album thôi.”

Diêm Tiểu Đóa về tới nhà, lấy ra mấy chục ngàn còn lại cộng với hai ngày tiền lương tổng cộng là tám mươi ngàn dúi vào tay A Hoa. Trả đỡ được bao nhiêu hay bấy nhiêu, kéo đến lúc nợ đầm đìa chèn ép không thở nổi. A Hoa nhét tiền vào bên trong túi áo khoác: “Tiểu Đóa, cô cứ nghỉ ngơi đi, ngày mai lại bận rộn tiếp.”

Tiểu Đóa trèo lên giường, trùm chiếc chăn ấm áp lên rồi vào mạng. Cô vẫn thích tìm kiếm các tin tức liên quan tới mình, nhưng cô chỉ đọc tin bài chứ không chú tâm đến bất kỳ bình luận nào gây ảnh hưởng đến tâm trạng. Cô vô tình mở trang web nào đó ra, lập tức bị sốc bởi dòng tit to đùng *“Sau khi làm việc liên tục 36 tiếng đồng hồ, Cố Nặc Nhất đã bị ngất trên trường quay, hiện anh đã quay về Bắc Kinh điều trị”*.

Không ngờ Cố Nặc Nhất lại ngã quỵ, phải chịu cường độ làm việc dày đặc đến vậy, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện. Nếu là trước đây, cô còn có cơ hội gọi điện hỏi thăm anh, nhưng bây giờ thì không thể nữa rồi. Cô thấp thỏm ngủ không yên, cứ nghĩ đến cảnh Cố Nặc Nhất đầm đìa mồ hôi ngất xỉu là cô lại thấy tim mình đau nhói.

Ngày hôm sau cô thức dậy với đôi mắt gấu trúc thâm quầng. Từ khi ký hợp đồng tới giờ, cô không còn cơ hội để ngủ nướng nữa. Từ chỗ cô tới công ty phải đi mất mấy tiếng đồng hồ liền, vì thế 6 giờ cô đã phải ra khỏi cửa. A Hoa đang đợi ở dưới, cô đẩy cửa ra, thì thấy A Hoa có gì đó rất kì quặc: “Tiểu Đóa, chiếc Rolls Royce lại đỗ ở kia rồi!”

Diêm Tiểu Đóa ghé đầu nhìn, quả nhiên là chiếc Rolls Royce của Hà Trục. Anh tài xế xuống xe, đến gần bên cô: “Diêm tiểu thư, tổng giám đốc Hà muốn đón cô đi dùng bữa sáng.”

Bữa sáng? Diêm Tiểu Đóa hơi luống cuống: “Nhưng... như thế sẽ mất buổi học luyện thanh sáng nay.”

“Tổng giám đốc đã giúp cô hoãn lại toàn bộ rồi.”

Diêm Tiểu Đóa biết rằng chẳng còn lý do nào để từ chối nữa, cô vẫy tay chào A Hoa rồi ngồi lên chiếc Rolls Royce. Mới 6 giờ sáng nên đường khá vắng, chiếc xe bon bon lăn bánh. Họ đến một khu nằm kề bên non nước mà trước giờ Tiểu Đóa chưa từng nhìn thấy, nơi đó xây toàn những ngôi biệt thự biệt lập. Bề ngoài những căn biệt thự ấy có vẻ khá cổ kính, chắc là được xây dựng từ lâu rồi. Cô theo sau người giúp việc bước vào, vừa đi vừa ngắm nghía ngôi nhà, ngôi nhà được bài trí theo kiểu Trung Quốc cổ điển nhưng lại không lỗi thời, chỉ có điều màu sắc u tối của đồ đạc trong nhà khiến cho bầu không khí có chút ngột ngạt.

-oO@STENOo-

Người giúp việc mở cửa phòng ăn, một chiếc bàn ăn cực dài chiếm trọn tầm mắt, trên bàn bày hoa tươi, còn Hà Trục lại đang ngồi bên chiếc bàn tròn nhỏ cạnh cửa sổ đợi cô. Nắng sớm xuyên qua những ngọn cây rơi vào chiếc khăn trải bàn tinh xảo, cũng chiếu rọi lên những ngón tay thon dài của Hà Trục. Anh mặc một chiếc áo sơ mi hoa nhí bằng cotton, ống tay áo xắn

lên để lộ cánh tay trắng nõn. Hiếm khi thấy Hà Trục đeo cặp kính gọng vàng, anh đang xem cuốn sách hội họa trong tay, mái tóc màu hạt dẻ khẽ rủ trên bờ vai khiến gương mặt càng lộ vẻ chăm chú.

Người giúp việc đứng kế bên khẽ nhắc: “Cô Diêm đến rồi ạ, bây giờ bắt đầu dùng bữa được chưa ạ?”

Hà Trục không ngẩng đầu mà chỉ ừ một tiếng. Diêm Tiểu Đóa đứng xa xa bên chiếc bàn dài nhìn Hà Trục. Cặp kính đã làm mờ đi vẻ hút hồn tà mị của Hà Trục, thêm vào vài phần thư sinh. Mãi tới tận lúc này, Diêm Tiểu Đóa mới cảm thấy anh giống một nhà kinh doanh. Bát đĩa nhanh chóng được bày biện khắp chiếc bàn tròn. Hà Trục gỡ kính xuống, bỏ cuốn sách tranh trong tay ra: “Mau lại đây ngồi, đứng ngây ra đó làm gì?”

Diêm Tiểu Đóa vụng về ngồi xuống đối diện Hà Trục. Ngoài bậc cửa sổ ngập nắng rắc đầy những hạt gạo nhỏ, một bầy chim sẻ đang vui mừng mổ ăn, cách một lớp cửa kính vẫn nghe được tiếng chiếp chiếp nho nhỏ của chúng. Bữa sáng toàn những món đặc sản của Bắc Kinh - bánh bao, quẩy, sữa đậu nành, tất cả đều được đựng trong những món đồ sứ trong vắt, dường như những món đồ nhỏ nhất cũng có giá trị rất lớn.

Hai người lặng lặng ăn, thỉnh thoảng có tiếng bát đĩa khẽ chạm vào nhau. Đang ăn thì người giúp việc đưa điện thoại tới cho Hà Trục, anh ngang nhiên nhắc máy chuyện trò rất lâu. Diêm Tiểu Đóa chỉ cúi đầu ăn, cô cứ nghĩ rằng người như Hà Trục sẽ bình minh vào lúc gần trưa, không ngờ anh lại chăm chỉ điều độ đến vậy. Nghe điện thoại xong Hà Trục không ăn nữa mà chỉ nhấp một ngụm trà xanh: “Theo những số liệu phản hồi mới nhất thì thành tích trên bảng xếp hạng của đĩa đơn vừa qua không tồi, thời gian tung ra album mới không thay đổi.”

Nghe thấy vậy, Diêm Tiểu Đóa mới nhẹ nhàng kéo khóe môi lên: “Tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Hà Trục uể oải vươn vai: “Lẽ ra tôi không nên can thiệp quá nhiều vào chuyện của cô, nhưng đã lỡ nhúng tay vào rồi. Nên Diêm Tiểu Đóa, cô nên báo đáp tôi thế nào đây?”

Báo đáp thế nào? Từ trước giờ cô chưa từng nghĩ tới. Diêm Tiểu Đóa gác đầu xuống, nhỏ giọng: “Tôi sẽ liều mạng kiếm tiền cho công ty.”

Hà Trục cười khẩy vài tiếng: “Ha, đúng là đồ cổ lỗ sĩ. Ngày mai tôi phải ra nước ngoài mở triển lãm, hôm nay cô ở bên tôi một ngày coi như là báo đáp đi.”

Diêm Tiểu Đóa thở phào nhẹ nhõm, chỉ đơn giản như vậy thôi sao. Hà Trục không lái chiếc Harley của anh cũng không đưa Diêm Tiểu Đóa đi dự tiệc. Biệt thự nằm ngay bên hồ, hai người mỗi người một chiếc cần ngồi bên bờ hồ nơi phủ đầy những lá rơi câu cá. Buổi sáng cứ thế trôi qua, bữa trưa họ nấu món cá hấp. Sau buổi trưa ngập tràn nắng ấm, hai người lên sân thượng. Hà Trục lấy giá vẽ ra, Diêm Tiểu Đóa tuy mình mảy đau ê ẩm, nhưng vẫn cắn răng ngồi im thin thít làm mẫu cho anh vẽ. Mãi đến khi chiều tà, bức tranh mới hoàn thành, Diêm Tiểu Đóa bóp vai rồi hớn hờ ra xem tranh, nhưng cô như bị giội gáo nước lạnh. Hà Trục vẽ cô trước khi thâm mỹ, mặt tròn vành vạnh như cái đĩa, miệng bé xiu, mũi bé xiu.

“Sao lại không vui rồi?”

Tiểu Đóa bĩu môi: “Không phải là không vui, chỉ cảm thấy vốn dĩ đâu cần tôi làm mẫu.”

Hà Trục vươn tay định véo mũi cô, Diêm Tiểu Đóa vội vàng lùi lại, sợ anh sẽ đụng phải silicon trên mũi mình, cũng may Hà Trục kịp thời buông tay xuống: “Diêm Tiểu Đóa, cô chẳng lãng mạn chút nào, tôi chỉ muốn ở bên cô mà thôi.”

Hà Trục lại nói những lời khiến cô nổi da gà nữa rồi, trong lòng cô thấy chút hụt hẫng. Lẽ nào chỉ vì cô phẫu thuật thẩm mỹ và trở nên xinh đẹp như bây giờ mà anh mới quay trở lại làm người hâm mộ cô sao? Hà Trục mới là người hay thay đổi.

Sau bữa tối dưới ánh nến lung linh, hai người họ ngồi trước đàn dương cầm. Hà Trục tinh tế chơi một bản nhạc. Khúc dạo đầu vừa vang lên Diêm Tiểu Đóa đã nghe ra ngay đó là bài “Dòng thời gian”. Cô cất giọng khẽ ngân nga theo tiếng đàn, có lẽ đây là lúc cô thấy vui sướng nhất trong ngày hôm nay, chỉ có âm nhạc mới xua tan đi mọi nỗi buồn. Khúc nhạc kết thúc, dư âm vẫn quấn quanh. Trong phòng không bật điện, chỉ có ánh trăng chiếu rọi phím đàn. Hà Trục nhìn các bàn phím đen trắng xen lẫn vào nhau, nói với cô: “Diêm Tiểu Đóa, ước mơ của cô là gì?”

Tiểu Đóa ngẩng đầu lên nhìn Hà Trục, rồi cô cười thản nhiên: “Thực ra tôi không có mơ ước gì cả, chỉ muốn mình đứng ở nơi sáng nhất.”

“Nơi sáng nhất sao?”

“Đúng vậy, tôi muốn đứng trên sân khấu không phải vì khao khát ánh mắt của công chúng, mà chỉ bởi vì đó là nơi sáng nhất.”

Chiếc Rolls Royce chở Tiểu Đóa ra khỏi ngôi biệt thự. Hà Trục chăm chú nhìn cho đến khi không thấy ánh đèn xe nữa mới quay người lại. Bức phác họa ban chiều được đặt ở bên trong một phòng ngủ, như thường lệ anh lại đòi chữ ký của Tiểu Đóa. Cô gái trong bức phác họa không xinh bằng một phần so với bây giờ, nhưng cho dù vẻ ngoài của cô có thay đổi ra sao đi chăng nữa, thì trong mắt Hà Trục vẫn không thể xóa nhòa bóng dáng cô trước kia. Phòng ngủ này rất sạch sẽ, sạch đến nỗi làm người ta thấy ngọt ngào, dường như chưa từng có người ở đây, anh định đưa Diêm Tiểu Đóa tới căn phòng này, nhưng tận sâu trong thâm tâm vẫn không muốn.

Cùng tiếng gõ cửa vang lên, Hà Trục mới hoàn hồn lại, chỉ nghe thấy tiếng người giúp việc đứng ngoài cửa nói: “Tôi đã sắp xếp xong hành lý rồi, anh xem xem có còn thiếu thứ gì nữa không ạ?”

“Tôi biết rồi, tôi sẽ tới ngay đây.” Anh nhìn xung quanh một lần nữa, ánh mắt vẫn không rời được bức chân dung Diêm Tiểu Đóa. Chỉ muốn đứng ở nơi sáng nhất trên sân khấu sao? Cả ước mơ và con người cô ấy đều thật nông cạn. Nếu anh giúp Diêm Tiểu Đóa biến ước mơ thành sự thực, cô ấy sẽ cảm thấy thế nào? Trong nháy mắt cánh cửa mở ra, ánh đèn tràn vào, chiếu rọi xua đi bóng tối, đồng thời thấp thoáng ẩn giấu nụ cười vô cùng khó nhận thấy.

Diêm Tiểu Đóa ngồi trong xe, nhìn ra những cửa kính trong vắt cùng những chiếc đèn neon nhấp nháy âm lặng. Ở bên Hà Trục cả một ngày nhưng lòng cô lại chỉ nghĩ tới Cố Nặc Nhất. Cố gắng chịu đựng cả một ngày, nhưng rốt cuộc cô vẫn không thể tự lừa dối bản thân mình được nữa.

“Chú à, chú dừng xe trước siêu thị kia giúp cháu, cháu muốn đi bộ về.”

“Muộn thế này rồi, cháu về một mình có sao không?”

“Không sao đâu ạ.”

Từ đây tới nhà Cố Nặc Nhất chỉ mất năm phút đi bộ, cô xách quá nhiều đồ nên cứ đi được một đoạn lại dừng lại nghỉ, mất ba mươi phút mới tới nơi. Khó khăn lắm mới tới cổng nhà Cố Nặc Nhất thì lại cô lại chẳng, dù dừng khí ần chuông.

Thang máy kêu “đỉnh” một tiếng, phía sau vang lên tiếng giày cao gót lộc cộc, Diêm Tiểu Đóa quay đầu lại nhìn, thì ra là Vi An. Lòng cô bỗng rơi xuống đáy hồ giá lạnh, cứ tưởng hai người họ chỉ tung tin đồn, ai ngờ còn thân thiết hơn so với tưởng tượng của cô.

“Ra là chị Diêm Tiểu Đóa à, chị cũng tới thăm anh Tiểu Nhất sao?”

Diêm Tiểu Đóa không biết phải trả lời thế nào, chỉ đặt túi đồ bên cửa: “Tôi còn có việc, đi trước đây.”

Vì An nhìn dáng vẻ bước đi hốt hoảng của Diêm Tiểu Đóa thì lắc đầu. Anh Tiểu Nhất thích chị ta ở điểm nào nhỉ? Có thể vốn không phải là thích, mà Diêm Tiểu Đóa chẳng qua cũng giống như cô, nhờ hơi của Tiểu Nhất để nổi tiếng rồi bất giác thích lúc nào không hay.

Vì An vẫn đang bàn thân thì cánh cửa bật mở. Cô ta sợ hết hồn, ôm ngực lùi về sau mấy bước. Cố Nặc Nhất liếc cô ta một cái, rồi đưa mắt tìm kiếm phía ngoài: “Sao lại là cô?”

“Chẳng lẽ em không được phép tới sao? Em tới thăm anh Tiểu Nhất mà, anh đã đỡ chút nào chưa? Em lo cho anh lắm!”

Cả ngày cứ mở miệng ra là anh Tiểu Nhất anh Tiểu Nhất khiến Cố Nặc Nhất nhức hết cả tai. Anh thoáng nhìn hai túi đồ ngoài cửa, không chút do dự lấy chân đá: “Cô mua đây hả? Cái quái gì vậy?”

Vì An bĩu môi, khinh thường nói: “Không phải của em, mấy thứ đồ rách nát kia em làm sao mà đựng vào được cơ chứ. Anh Tiểu Nhất, em nhờ một người bạn bên Đức mua về một chiếc máy mát xa đầu tặng anh này.” Vì An lấy từ phía sau ra một hộp quà, đưa tới trước mặt Cố Nặc Nhất.

Cố Nặc Nhất coi như không thấy, chỉ dùng chân đẩy hai túi đồ kia vào trong cửa: “Biết rồi, cô có thể đi được rồi.”

Vì An còn chưa kịp phản ứng thì cửa đã đóng sầm vào, cô ôm chiếc máy mát xa hồi lâu mới hoàn hồn lại, cô không ngừng nhấn chuông, Cố Nặc

Nhất, cái đồ lạnh lùng quá quắt, cô thật không cam tâm.

Cuối cùng hết chịu nổi sự cứng đầu cứng cổ của cô ta, Cố Nặc Nhất lại mở cửa nhưng chỉ ném ra mỗi một câu cụt lủn: “Muốn gì?”

Nghe anh hỏi vậy Vi An bỗng thấy thật tủi thân: “Khó khăn lắm em mới tới được một lần, anh cho em vào trong ngồi một lát được không?”

“Tôi ghét người khác vào nhà tôi, cô mau về đi, tôi phải đi ngủ.”

Một lần nữa cánh cửa đóng sập lại, giờ chỉ còn lại tiếng giậm chân tức tối của Vi An. Cố Nặc Nhất chẳng thèm bận tâm xem cô ta về thật hay chưa, anh ngồi trên thảm trong phòng khách xem xét hai túi đồ. Diêm Tiểu Đóa đúng là đồ keo kiệt, chả có món hoa quả nào đắt tiền cả, chỉ toàn là táo, cam và chuối thôi. Anh bóc cam ra, vừa ăn vừa giờ tiếp, dưới đáy chiếc túi mua hàng là gói thức ăn cho mèo vị hải sản, còn có một chiếc chìa khóa nhà nằm lẻ loi. Anh đổ cho Bé Dưa chút đồ ăn, Bé Dưa ợ một tiếng rồi ăn lấy ăn để. Cố Nặc Nhất hơi thần thờ, chiếc chìa khóa có móc treo quả chuông kia lạnh buốt.

Bỗng dưng Cố Nặc Nhất nhớ lại chính mình khi còn nhỏ, anh khóc vì Cố Tây Lương, thường xuyên trốn vào một góc nào đó lặng lẽ một mình rơi lệ. Lúc Cố Nặc Nhất sáu bảy tuổi, chỉ có mình Diêm Tiểu Đóa bên cạnh, cô chẳng bao giờ an ủi khuyên nhủ gì anh, mà chỉ ngồi kế bên anh, rồi nhồm nhoàm ăn đồ ăn vặt. Bao giờ Cố Nặc Nhất khóc hết nước mắt thì Diêm Tiểu Đóa mới đưa đồ ăn cho anh, rồi nói, đừng khóc nữa, còn khóc nữa là tớ ăn hết cả phần của cậu cho mà xem.

Nghĩ đến đây, Cố Nặc Nhất tiện tay ném chiếc chìa khóa sang một bên - đã bảo là sẽ quên hết cơ mà, sao cứ vô duyên vô cớ ngồi nghĩ lung tung, đúng là chẳng ra làm sao.

Diêm Tiểu Đóa được A Hoa đón, vừa ra khỏi khu nhà của Cố Nặc Nhất là cô chẳng phân biệt nổi đường nữa. Chứng mù đường là vậy đó, cứ bất chợt chẳng thềm báo trước. Ngồi trên chiếc Fiat của A Hoa, tiếng nhạc inh tai nhức óc trong xe làm cô càng thấy khó chịu hơn. Không còn cách nào khác, cô chỉ biết đấm thùm thụp vào ngực.

“Mẹ trẻ Diêm à, đừng có chơi diễn trò lấy ngực chọi đá nữa, mạnh thêm chút nữa coi chừng xảy ra án mạng đấy.”

Lòng Diêm Tiểu Đóa bức bối vô cùng, con đường này là do chính cô chọn, chính tay cô đẩy Cố Nặc Nhất ra xa, giờ còn lại thấy hối hận cái gì? Cô cũng không rõ nữa.

Về tới nhà, cô tắm nước lạnh rồi run lẩy bẩy chui vào trong chăn. Diêm Tiểu Đóa nằm trên giường, lấy tay vuốt ve chiếc áo sơ mi trắng dưới gối. Cô biết loại bột giặt mà Nặc Nhất hay dùng, thế là cũng mua một ít về dùng. Ngửi mùi xà bông thơm dịu, cô khăng khăng khẳng định đó là mùi hương chỉ riêng anh mới có. Tuy có chút lừa mình dối người, nhưng chính mùi hương đó đã giúp cô có một giấc ngủ an lành.

Lịch làm việc hàng ngày dày đặc kín mít, 6 giờ sáng ở Bắc Kinh trời vẫn tối đen như mực, Diêm Tiểu Đóa và A Hoa đã bận túi bụi. 8 giờ bắt đầu luyện tập, buổi trưa phải đến đài truyền hình dự phỏng vấn quảng bá cho album mới. Diêm Tiểu Đóa thích những ca khúc có tiết tấu chậm mà thanh thoát, nhưng chủ đề lần này lại là phong cách nóng bỏng táo bạo. Bước ra khỏi phòng tập, Diêm Tiểu Đóa ăn ngay chiếc hamburger A Hoa mua về, tình cờ trên hành lang của Phi Thiên Entertainment gặp được Vi Vi. Hỏi han vài câu rồi hai người đường ai nấy đi, nhưng lòng Diêm Tiểu Đóa cứ thấp thỏm mãi, sau một hồi đấu tranh tư tưởng cô đuổi theo: “Chị Vi Vi, dạo này... chị có đến thăm Nặc Nhất không ạ?”

“Chị đang chuẩn bị mang cơm trưa đến chỗ nó đây.”

Diêm Tiểu Đóa tháo chuỗi hạt trên cổ tay ra, chỉ chiếc vòng gỗ đàn hương bình thường đến không thể bình thường hơn, mùi hương cũng đã nhạt hết từ bao giờ: “Đây là chiếc vòng em cầu ở chùa về, chị giúp em chuyển cho anh ấy được không?”

Vi Vi đưa tay nhận chiếc vòng, nhìn bóng dáng Diêm Tiểu Đóa và A Hoa vội vàng rời đi, chỉ còn nước thở dài bất lực. Diêm Tiểu Đóa trẻ tuổi giống y như cô ngày trước, quá cố chấp, cuối cùng thì vẫn chịu tổn thương đến máu chảy đầu rơi.

Thu xong tiết mục bên đài truyền hình, Diêm Tiểu Đóa lại tất tả chạy tới chỗ đoàn làm phim, sau khi thử vai tại một khách sạn bốn sao, đạo diễn Trương rất hài lòng với diễn xuất của cô. Nhờ Phi Thiên Entertainment giới thiệu nên lần này thuận lợi đến bất ngờ. Bộ phim điện ảnh viễn tưởng quy mô lớn “Tề Thiên” lần này nhắm tới thị trường nước ngoài, tuy vai diễn của Diêm Tiểu Đóa không quan trọng lắm, nhưng nếu diễn tốt trong bộ phim chủ yếu là nhân vật nam này, thì không những danh tiếng lên cao mà con đường sau này cũng rất rộng mở.

“Tiểu Đóa, cô ăn gì để anh đi mua cho, buổi tối còn phải tới The Olive hát nữa.”

Diêm Tiểu Đóa lắc đầu, dù bụng đang đói meo nhưng cô lại chẳng thiết ăn uống gì cả. Cuộc sống thế này còn chưa bắt đầu, mà cô đã thấy mệt mỏi chán ghét rồi. Diêm Tiểu Đóa nhớ lại ngày trước mẹ dẫn cô chạy sô khắp nơi, hồi ấy Diêm Tiểu Đóa say xe, mùi nồng nặc của túi thơm lan tỏa trong không gian chật hẹp của xe ô tô khiến Diêm Tiểu Đóa không nhịn được nôn mửa, thậm chí sau này cứ nghĩ thấy mùi nước hoa là cô lại thấy khó chịu buồn nôn rồi.

Cô nghĩ, sẽ có một ngày phải rời khỏi giới giải trí này, lúc đó cô sẽ mở một cửa hàng nhỏ trong ngõ, rồi lặng lẽ sống qua ngày.

Chiếc Fiat dừng lại, Diêm Tiểu Đóa hoàn hồn. Hôm nay là ngày ngôi sao ca nhạc đẳng cấp thiên hậu cùng công ty quản lý với cô, tên là Lạc Tịch tổ chức liveshow, công ty đặc biệt sắp xếp cho cùng một nghệ sĩ khác làm khách mời hát đôi một bài, từ đó sẽ khiến danh tiếng vang xa hơn.

Mới sáu giờ tối, nhưng mọi người đã ngồi chật kín trong The Olive. Dẫu trời rất lạnh nhưng cũng không cản nổi nhiệt tình của mọi người, ánh đèn của gậy cổ vũ đang kết thành một biển lớn. Ghế ngồi của các vị khách mời vẫn trống không, chỉ có Diêm Tiểu Đóa lặng lẽ ngồi một mình. Đèn đóm đang được kiểm tra lại lần cuối, cô nhìn những nhân viên đang bận bịu, thỉnh thoảng lại nhận một cuốn sổ xin chữ ký mà A Hoa đem tới. Liveshow sẽ diễn ra trong bốn tiếng đồng hồ, lúc cô lên diễn thì cũng khá muộn rồi, khoảng gần mười giờ tối. Người mới chỉ hát đôi cùng cô trên mạng giờ này vẫn đang trên máy bay, hai bọn họ không thân thiết, nhưng cả hai đều chuyên nghiệp, nên cô cũng yên tâm phần nào.

Ghế khách mời dần dần nhiều lên, toàn những nghệ sĩ quen thuộc, còn có cả bạn bè và người thân của diva Lạc Tịch nữa. Chi ra một khoản tiền lớn như vậy cho buổi biểu diễn này, có thể thấy được công ty coi trọng Lạc Tịch đến mức nào. Đúng 8 giờ, tiếng reo hò rầm rộ của khán giả bắt đầu vang lên quanh sân khấu lặng thinh. Lạc Tịch đứng giữa sân khấu, khí thế bao trùm toàn bộ không gian của The Olive.

Kỹ thuật hát của Lạc Tịch thực sự rất tuyệt, ngay cả Diêm Tiểu Đóa ngồi nghe mà cũng ngẩn cả người. Cô vừa vỗ tay vừa hát theo, có chút kích động cũng có chút hoảng hốt. Đây là buổi biểu diễn mà cô hằng ao ước, nơi được ánh đèn sân khấu lấp lánh chiếu rọi kia sẽ khiến cả cõi lòng trở nên rực rỡ.

Diêm Tiểu Đóa giơ tay lên hòa nhịp với khán giả, nhưng cô khua tay hơi rộng, không may đụng phải người ngồi bên cạnh. Cô hoảng hồn thu tay lại, chỗ này vừa nãy vẫn trống, thế mà có người ngồi đó từ lúc nào không hay: “Xin lỗi, xin lỗi, thành thật xin lỗi!”

Chưa dứt lời thì cả người Diêm Tiểu Đóa đã cứng đờ, người ngồi cạnh cô không phải ai khác, chính là Cố Nặc Nhất. Ánh đèn sân khấu chốc chốc lại quét qua gương mặt hai người, Cố Nặc Nhất cũng ngạc nhiên. Nhưng rất nhanh anh không nhìn cô nữa, chỉ chăm chú xem biểu diễn. Lúc này Diêm Tiểu Đóa mới nhớ ra, Lạc Tịch là chị nuôi của Cố Nặc Nhất, một buổi biểu diễn quan trọng như thế này, tất nhiên anh phải tham dự rồi.

Một bài hát sôi nổi làm không khí bỗng chốc được đẩy lên cao trào, nhưng Diêm Tiểu Đóa đã chẳng còn tâm trạng nào mà thưởng thức, cô cúi đầu xuống vặn vẹo mười đầu ngón tay. Gặp được anh, cô thấy đôi chút ngượng ngịu, nhưng đan xen vào cũng là chút vui sướng, vì chí ít nó cũng chứng tỏ sức khỏe của anh đã hồi phục lại rồi. Thực lòng cô có rất nhiều điều muốn nói với anh, thế nhưng lại chẳng thể cất lời.

A Hoa bận rộn một lúc lâu mới được rảnh rồi ngồi trên hàng ghế khách mời: “Náo nhiệt quá, sau này mình phải làm một biểu diễn còn hoành tráng hơn cả của Lạc Tịch mới được!”

Trong tiếng hoan hô ầm ĩ, A Hoa nghe thấy tiếng cười khinh miệt. Quay sang nhìn, mới thấy ngồi bên cạnh Diêm Tiểu Đóa là Cố Nặc Nhất. Anh chàng không phục: “Ồ kìa, anh chàng phụ tình tới rồi kìa, hai ngày trước xem tin tức còn tưởng có người không sống nổi cơ mà, đúng là cao số thật.” Diêm Tiểu Đóa thấy A Hoa nói vậy, vội vàng đập vào vai anh ta làm anh ta nghiêng rãng nghiêng lợi xuýt xoa, nhưng miệng mồm thì vẫn nanh nọc chưa chịu buông tha: “Sao lại đánh anh? Chẳng phải anh muốn tốt cho cô hay sao?”

Diêm Tiểu Đóa thấy buồn rầu, rõ ràng là cô có lỗi với Cố Nặc Nhất, A Hoa không rõ đầu đuôi mọi chuyện cứ cố tình đổi trắng thay đen. Cô biết A Hoa vẫn đề bụng vụ tin đồn của Cố Nặc Nhất và Vi An, nhưng anh ta làm vậy chỉ khiến cho cô thấy càng khó xử hơn mà thôi.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, Diêm Tiểu Đóa chẳng còn hào hứng xem buổi biểu diễn như lúc ban đầu. Đã qua chín giờ, cô rời ghế khách mời như chạy trốn. Chuyên viên hóa trang vừa trang điểm vừa nói chuyện với cô: “Nhìn khuôn mặt trái xoan hoàn mỹ của cô này, tôi từng gặp bao nghệ sĩ phẫu thuật thẩm mỹ hỏng rồi. Diêm Tiểu Đóa, cô đúng là con cưng của Chúa trời, sau này nổi tiếng rồi đừng quên tìm tôi làm người trang điểm riêng cho cô đây nhé!”

Diêm Tiểu Đóa cười một cái với anh chàng chuyên viên trang điểm ẻo lả. Con cưng của Chúa trời ư? Cô cũng muốn mình được như vậy. Bận rộn sau khán đài khiến thời gian trôi nhanh vùn vụt, cô nhìn đồng hồ, đã hơn chín rưỡi, thế mà người hát đôi cùng cô vẫn chưa tới. Đi chạy sô thường xảy ra chuyện như thế này, rất nhiều nghệ sĩ đến muộn. Nhưng lại mười phút nữa trôi qua, ngay cả Lạc Tịch cũng sốt ruột. Lúc này các khách mời khác vẫn đang biểu diễn trên sân khấu, nếu bạn hát cùng Diêm Tiểu Đóa không tới, thì chỉ còn cách hủy tiết mục này đi.

Thấy Lạc Tịch cầm điện thoại ra sau hậu trường, lòng bàn tay Diêm Tiểu Đóa ướt đầm mồ hôi. Tuy đã chuẩn bị tinh thần cho trường hợp xấu nhất có thể xảy ra, nhưng nếu không được lên sân khấu biểu diễn thì thật đáng tiếc. Năm phút sau, chỉ nghe thấy tiếng hô trên hành lang sau sân khấu: “Nhân viên bên trong mau chuẩn bị, Cố Nặc Nhất đến tiếp viện rồi!”

Diêm Tiểu Đóa từ trên ghế đứng bật dậy, không ngờ Lạc Tịch đã mời Cố Nặc Nhất! Cánh cửa mở ra, Cố Nặc Nhất bước vào, nhưng chẳng thèm liếc nhìn cô một cái. Diêm Tiểu Đóa co ro đứng phía sau anh, nhìn chuyên viên trang phục và chuyên viên trang điểm tuân tụt chuẩn bị cho anh.

Lúc này lông mày Lạc Tịch mới nhẹ nhõm dần ra: “Tiểu Nhất, cảm ơn cậu!”

Cố Nặc Nhất chỉ thản nhiên nói: “Không có gì, cho dù có không muốn đi chẳng nữa, việc của chị sao em có thể không giúp được chứ.”

Anh buông câu nói lạnh nhạt khiến cô không ngừng bấm vào lòng bàn tay. Tuy anh đang ở rất gần cô, nhưng dường như xa cách muôn trùng. Cô biết Cố Nặc Nhất không muốn đứng trên sân khấu cùng cô chút nào, nhưng tận tai nghe thấy những lời kia, cô vẫn thấy thật đau lòng.

“Tôi không thích bài hát các người chọn, tôi muốn hát bài “Ngọt ngào”.” Anh quảng lại mỗi một câu đó cho cô giữa hậu trường huyền ảo.

Diêm Tiểu Đóa cố gắng cong khóe môi: “Được.”

Đến giờ biểu diễn, Cố Nặc Nhất đứng dậy chỉnh lại trang phục, đưa tay ra nắm lấy tay Diêm Tiểu Đóa. Lòng bàn tay cô ấm mủm, Cố Nặc Nhất không kìm được cau mày. Diêm Tiểu Đóa cứ thế bị anh lôi lên sân khấu, từ thời khắc đó trở đi, hai người tay nắm chặt tay không rời.

Khi tiếng nhạc vang lên, trên màn hình lớn xuất hiện hình ảnh của hai người, trên khán đài bùng nổ tiếng hò hét của khán giả. Các fan thấy Cố Nặc Nhất từ trên trời rơi xuống thì vui mừng khôn xiết chẳng khác gì bắt được vàng. Diêm Tiểu Đóa nghe tiếng hò reo vang dội bên tai bỗng thấy bình tĩnh lạ thường. Cô biết rằng đó là những tiếng hò reo dành cho Cố Nặc Nhất, còn phần dành cho cô rất rất ít.

Giọng hát của Cố Nặc Nhất thật dịu dàng, quán quýt hòa nhịp với nhạc đệm, bài hát này vừa hay dành cho hai người. Diêm Tiểu Đóa ngược nhìn anh, má lúm đồng tiền khiến người khác không thể cưỡng lại, cô quên mất mình đang đứng trên sân khấu, chỉ say sưa đắm mình vào giai điệu của bài hát “Ngọt ngào” kia. Cố Nặc Nhất nghiêng đầu nhìn cô tình tứ, cô bỗng nhiên mê muội. Ánh mắt đầy tình yêu sâu nặng kia đã từng thuộc về cô, nhưng cũng chỉ trong chớp mắt mà thôi.

Bỗng nhiên bàn tay cô bị Cố Nặc Nhất siết chặt đến đau nhói. Chết rồi, đây là sân khấu, mà cô lại thất thần. Diêm Tiểu Đóa nâng chiếc micro nhỏ bên miệng, cố gắng mỉm cười, hướng về phía biển sáng của ánh đèn cổ vũ.

“Ngọt ngào, em cười thật ngọt ngào...”

Đang hát thật dịu dàng ấm áp, ánh mắt Diêm Tiểu Đóa bỗng hơi lấp lóa. Ngụy trang thế này thật mệt mỏi, rõ ràng lòng chua chát vô cùng, nhưng lại phải cố ra vẻ vui sướng như rơi vào bình mật. Cố Nặc Nhất thật chuyên nghiệp, anh chuyên nghiệp đến nỗi mỗi nụ cười của anh đều khiến cô không thể thoát ra nổi. Diêm Tiểu Đóa không dám nhìn thẳng vào mắt anh nữa, ánh mắt cô luôn trốn tránh, trốn tránh tình cảm dịu dàng mà nồng nhiệt mà anh tùy ý cũng có thể tạo ra.

Kết thúc một bài, bọn họ tay nắm chặt tay hướng về phía khán đài cúi chào cảm ơn người hâm mộ. Ánh đèn chiếu về phía xa, nhạc đệm bài tiếp theo cất lên, chiếu thẳng về phía Lạc Tịch đang tiến lên sân khấu. Bốn bề bỗng chốc tối đen, Diêm Tiểu Đóa vẫn chưa chuẩn bị tâm lý thì bàn tay nắm chặt tay cô đã buông lỏng ra rồi. Hơi ấm trong giây lát tan biến, tay cô lại lạnh cóng. Cố Nặc Nhất đi xuống một mình, Diêm Tiểu Đóa âm thầm bước theo sau, duy trì khoảng cách không gần cũng chẳng xa với anh.

Cố Nặc Nhất không quay về vị trí của khách mời, mà rời khỏi buổi biểu diễn. Diêm Tiểu Đóa vượt ve chỗ không còn hơi ấm kia, hát theo bản tình ca trong vắt của Lạc Tịch, khóe mắt đọng một giọt lệ. Ông trời luôn luôn như vậy, đã ban cho thứ này, sẽ lấy đi thứ khác. Nếu mình không cố chấp đến vậy, thì liệu bây giờ có hạnh phúc không? Trốn trong nhà Cố Nặc Nhất, làm những món ăn ngon cho anh, cùng nhau đi du lịch nước ngoài, rời xa giới showbiz, đây mới là hạnh phúc mà Diêm Tiểu Đóa ước ao, nhưng ước ao cũng chẳng được.

Cũng may bài hát làm bao người xúc động, dưới khán đài biết bao người đang rơi lệ, ngay cả A Hoa cũng sụt sịt, chẳng ai chú ý tới sự khác thường của Diêm Tiểu Đóa. Mười hai giờ đêm, cuối cùng buổi biểu diễn cuồng nhiệt cũng kết thúc. Diêm Tiểu Đóa cứ ngồi như vậy, cho tới tận khi các fan đều về hết.

“Diêm Tiểu Đóa, chúng ta cũng về thôi, ngày mai còn phải quay MV, phải dậy sớm cho kịp chuyến bay nữa.”

Ừ nhỉ, mọi người đều đi rồi, cô cũng phải về thôi. Trước khi đi, Tiểu Đóa vào hậu đài. Buổi biểu diễn thành công tốt đẹp, các nhân viên đang chuẩn bị đi ăn mừng thắng lợi, Lạc Tịch đang ôm bó hoa tươi rất to: “Tiểu Đóa, cùng đi chơi nhé?”

“Em không đi đâu ạ, chị Lạc Tịch, em tới để cảm ơn chị, cảm ơn chị đã cố gắng cho em cơ hội này.”

Lạc Tịch đặt bó hoa trong tay xuống, cùng Diêm Tiểu Đóa ra khỏi hậu trường. Hai người nhìn những hàng ghế trống trong The Olive. Kết thúc rồi chỉ còn lại đơn thuần lạnh lẽo. Lạc Tịch có chút cảm khái: “Tiểu Đóa, lần đầu gặp em ở Phi Thiên Entertainment, chị đã phát hiện ra là em rất dễ tâm tới sân khấu này. Tuy em hơi tinh ranh, cũng hơi nóng vội, nhưng chị không ghét em. Cũng không biết tại sao, chị chỉ muốn xem em đi được bao xa.”

Nghe những lời Lạc Tịch nói với cô, Diêm Tiểu Đóa bất chợt thấy rất bàng hoàng. Chính cô cũng không biết mình có thể đi được bao xa, chỉ cần cách nơi sáng nhất càng gần càng tốt.

Hai giờ sáng Diêm Tiểu Đóa mới về tới nhà, A Hoa dặn dò Diêm Tiểu Đóa sắp xếp cẩn thận hành lý rồi mới lái xe đi. Kể cả khi đã lên lầu, cô cũng không phát hiện ra chiếc xe thể thao đang đứng bên dưới. Cố Nặc Nhất ngồi bên trong xe, nhìn Diêm Tiểu Đóa đã được cải tạo theo phong cách nữ thần

gợi cảm bước lên lầu, bật đèn phòng ngủ, rồi kéo rèm cửa sổ, mãi tới khi đèn tắt anh mới rời đi. Anh cũng không rõ tại sao mình lại đến đây, chỉ bất giác đến thôi. Chuỗi tràng hạt treo trước gương chiếu hậu cứ lắc lư, Cố Nặc Nhất cười phì một tiếng, rõ ràng là chính tay mình đẩy cô ấy ra xa, sao lại cứ nhớ mãi không quên? Diêm Tiểu Đóa, em là đồ nói một đằng làm một nẻo, anh phải làm thế nào mới được đây...

Lần này quay MV ở thị trấn cổ Thục Hà, Vân Nam. Bắc Kinh đang là mùa tuyết rơi, nhưng ở đây lại là đầu xuân ấm áp. Thời gian như ngừng lại, từng giây từng phút trôi qua thật chậm. Diêm Tiểu Đóa mặc chiếc váy dài chấm gót đứng bên dòng nước, bóng dáng cô theo ống kính lúc gần lúc xa. Vẻ đẹp tuyệt mỹ của cô cùng với núi cao mây trắng xa xa, tất cả tựa như không thuộc về trần gian.

Quay phim ở thị trấn cổ Thục Hà, Vân Nam rất thuận lợi, đến chiều đoàn quay phim lại vội vã tới Lệ Giang chuẩn bị bối cảnh trên núi tuyết Ngọc Long. Diêm Tiểu Đóa trên xe công tác ngắm nhìn cảnh non non nước nước bên ngoài, nơi này đẹp tựa tranh - cả con người lẫn cảnh sắc. Thỉnh thoảng lại thấp thoáng những giai điệu thanh nhã của những quán hàng nhỏ ven đường, càng làm cho chốn này tách biệt hơn với thế giới phồn hoa bên ngoài. Hôm nay là ngày mừng một tháng một, album mới của cô sẽ phát hành vào đúng ngày Valentine. Tuy vẫn còn một khoảng thời gian nữa, nhưng trong cô đã tràn ngập những chờ mong bé nhỏ.

Đi qua một đoạn đường khúc khuỷu cuối cùng cũng tới Lệ Giang, Diêm Tiểu Đóa cầm vài viên xiên thịt viên nướng vừa đi vừa ăn, tiện thể mua chút quà lưu niệm nhỏ về tặng những nghệ sĩ có quan hệ thân thiết với cô trong công việc.

“Tiểu... Tiểu Đóa, mau nghe điện thoại đi!” A Hoa hỏa tốc từ xa phi tới, hồn hà hồn hển đưa điện thoại cho cô.

Đầu dây bên kia là Nhược Lan, cô chăm chú lắng nghe, nhưng đầu óc sớm đã loạn hết cả lên: “Chị Nhược Lan, thực sự không phải do em làm lộ ra ngoài. Em vẫn đang quay MV mà, em không biết gì hết.”

Lúc này Diêm Tiểu Đóa đang không bình tĩnh nổi, họ trốn vào một ngõ nhỏ yên tĩnh, không khí thật nặng nề. A Hoa lòng dạ rối bời đi đi lại lại trước mặt cô: “Rốt cuộc là ai làm cơ chứ? Cách ngày ra mắt có mấy hôm mà các bài hát đã phát tán đầy trên mạng rồi! Kẻ nào thất đức thế không biết! Anh rửa cho nó để con ra không có hậu môn!”

Diêm Tiểu Đóa không biết phải nói gì, sắp đến ngày thấy ánh mặt trời, vậy mà còn xảy ra sự cố, trong album có tổng cộng mười ba bài hát mới, sáng nay đã trôi nổi trên mạng những mười bài. Những nghệ sĩ đi trước cũng xảy ra sự cố tương tự, nhưng cũng chỉ là sao chép vụng trộm rồi truyền lên mạng, không nghiêm trọng như tình hình của cô lúc này, thật khiến người ta phải lao tâm khổ tứ.

“Hay em đặc tội với ai? Rồi người ta cô ý trả thù! Làm gì có chuyện ly kỳ thế chứ.”

“A Hoa, anh im lặng một chút có được không?”

A Hoa không nói lời nào nữa, chỉ ngồi xỏm trên thềm đá hút hết điếu này đến điếu khác. Diêm Tiểu Đóa thở dài, cho dù tâm trạng có tệ hơn đi chăng nữa, thì vẫn phải hoàn thành công việc.

Cảnh quay trên núi tuyết Ngọc Long chẳng thoải mái chút nào, cô mặc một chiếc váy đỏ tươi đứng dưới chân núi tuyết, từng đợt gió lạnh buốt ồ ạt thổi qua, toàn thân cô run lẩy bẩy. Ấy thế mà cô còn phải nở nụ cười ngược nhìn ngọn núi, cứ thế cười đến khi miệng mòm cứng đờ lại mới xuống núi. Cô đổi chuyến bay, suốt đêm quay về Bắc Kinh. Trời vừa sáng, cô đã đến ngay tổng công ty, đợi mãi tới mười giờ mới gặp được Vi Vi.

Vi Vi nghiêm nghị ngồi trên ghế giám đốc mãi không nói gì, làm Diêm Tiểu Đóa nơm nớp lo sợ.

Thấy bộ dạng Diêm Tiểu Đóa như vậy, Vi Vi thở dài: “Em đúng là xui xẻo, nếu không phải tổng giám đốc Hà đã có lời, thì lần đầu tiên phát hành album không lên tới con số một trăm ngàn bản đâu. Tuy em xuất thân từ ngôi sao thiếu nhi, nhưng đối với công ty mà nói thì vẫn là người mới. Bây giờ sức ép về giá thành lớn như vậy, lại còn xuất hiện thêm chuyện này nữa.” Diêm Tiểu Đóa không dám nói gì hết, cô âm ỉ và buồn bã, nhưng lại chẳng biết phải làm sao.

Vi Vi day huyệt thái dương rồi nói tiếp: “Tuần sau sẽ tung ra album sớm hơn dự tính, nhớ phối hợp tốt công tác tuyên truyền.”

Diêm Tiểu Đóa chờ hết cả người ra, cứ như vậy đi về nhà, ngo ngẩn ngồi trên ghế sofa cùng A Hoa, đói rồi thì đi úp hai bát mì tôm, ăn xong lại tiếp tục thở dài. Bắt đầu từ ngày mai, lượng công việc của Diêm Tiểu Đóa tăng lên gấp hai lần bình thường, các hoạt động tuyên truyền quảng cáo trên đủ loại phương tiện truyền thông tới tấp không ngừng. Tuy rất mệt mỏi rất vất vả, nhưng cô biết mình không còn sự lựa chọn nào khác, lúc này cô chỉ hy vọng công ty không bắt cô bồi thường.

Diêm Tiểu Đóa trở về nhà vào lúc đêm khuya, đi giày cao gót cả một ngày, chân cô vừa đau vừa nhức. Những lúc quá mệt mỏi, cô thậm chí còn không ngủ nổi. Tết năm nay đến sớm hơn mọi năm, cuối tháng một dương đã là đêm giao thừa, chỉ còn lại hơn hai mươi ngày nữa, không khí phố phường đông vui tấp nập. Nhân lúc trời tối, Diêm Tiểu Đóa nhận tản đi dạo phố, cuối cùng thì album cũng đã phát hành, tạm thời cô cũng xả hơi một chút.

Tình cờ đi qua cửa hàng băng đĩa, nhìn những tờ poster dán trên cửa kính, nơi bắt mắt nhất chính là cô, một Diêm Tiểu Đóa nóng bỏng gợi cảm

đang mỉm cười trên tấm hình. Những chiếc đĩa nhạc xếp thành hàng bày trên giá, cô hy vọng biết bao trong nháy mắt chúng đều được bán hết.

Diêm Tiểu Đóa nhận được điện thoại của A Hoa: “Hôm nay là mừng tám tháng chạp, trong chùa nấu cháo, anh đặc biệt lấy cho cô một bát đây, đợi anh nhé!”

Đã là mừng tám tháng chạp rồi đây, đầu óc cô sớm đã chẳng còn khái niệm về thời gian. Trên trời những bông tuyết lả tả rơi, không phải những bông tuyết to như lông ngỗng, mà chỉ là những hạt tuyết nhỏ li ti. A Hoa hùng hục chạy tới, hai người ngồi trên ghế băng giữa quảng trường ăn bát cháo thơm ngon nóng hổi, thật sự rất vui.

“Tiểu Đóa, anh phải xếp hàng lâu lắm mới lấy được bát cháo này đây, hy vọng mang lại chút may mắn cho cô.”

Mũi Tiểu Đóa cay cay, mắt cô nhạt nhòa: “Cám ơn anh, em sẽ cố gắng kiếm tiền.”

Hai người ăn no nê rồi, người cô mới dần dần ấm lên. Trời quá lạnh nên bọn họ vào trong một khu thương mại tránh rét. Mùa đông mặc kín mít, nên khi cô đứng trong đó không ai nhận ra cả. Tình cờ hai người đi qua khu bán đồ điện tử. Những chiếc ti vi đường nét tinh tế được bày ra thành hàng, nhân lúc vắng khách mấy chị nhân viên tụ tập hào hứng tán gẫu chuyện tin tức.

“Đây... đây chẳng phải là lễ bầm máy của “Tề Thiên” hay sao...”

A Hoa đứng cạnh chiếc ti vi mắt chữ A mồm chữ O. Diêm Tiểu Đóa nghe tin liền dừng bước. Những hình ảnh trên mười mấy chiếc ti vi làm cô nhức mắt, đúng là lễ bầm máy của “Tề Thiên”.

Trên màn hình, các diễn viên và đạo diễn Trương đang trả lời phỏng vấn. Tiểu Đóa không thể tin nổi đây là sự thật, nhờ Phi Thiên Entertainment giới thiệu cô mới đi thử vai, hơn nữa tổng giám đốc Hà trước khi đi đã sắp xếp chuyện này xong xuôi rồi, chắc như đinh đóng cột vậy mà còn xảy ra sai sót.

Diêm Tiểu Đóa chẳng còn tâm tư nào mà đi dạo phố nữa, cô chạy ra khỏi khu thương mại, lấy điện thoại gọi cho đạo diễn Trương. Đầu dây bên kia là trợ lý của ông, cô cố nén xúc động: “Chào chị, tôi là Diêm Tiểu Đóa, đạo diễn Trương hẹn tôi thứ 4 ký hợp đồng...”

“VẬY Ờ, xin lỗi cô, đạo diễn Trương vẫn chưa kịp nói với cô, vai nữ phụ đã thay người mới rồi.”

Hóa ra đúng là bị thay người rồi ờ. “Tại... Tại sao lại đổi người vậy? Chẳng phải ban đầu đã quyết định vai nữ đó là do tôi đóng sao? Sao lại thay đổi được?”

Chị trợ lý chỉ nói xin lỗi làm Tiểu Đóa không còn cách nào khác ngoài việc cúp máy. Cô cố nhịn không cho nước mắt chảy ra: “A Hoa, chương trình vừa rồi là quay trực tiếp phải không?”

A Hoa gật gật đầu, cô nắm chặt tay: “Chúng ta đi tìm đạo diễn Trương thôi. Em không hiểu tại sao lại bất ngờ thay đổi như vậy, em không cam tâm.”

Đường bị tuyết bao phủ dày đặc, đi lại rất khó khăn, đến được khách sạn đó cũng đã hơn tám giờ tối. Cuối cùng thì những hạt tuyết nhỏ cũng biến thành bông tuyết lớn rơi ào ạt, Diêm Tiểu Đóa và A Hoa đứng đợi dưới trời tuyết lạnh giá, chẳng mấy chốc tuyết rơi đầy trên áo hai người. Mãi đến mười giờ đêm, họ mới thấy đạo diễn Trương đi ra. Diêm Tiểu Đóa liền lao tới, đứng trước mặt đạo diễn Trương, cố gắng kìm nén cảm xúc của mình:

“Đạo diễn Trương, sao... lẽ bầm máy lại không thông báo cho tôi biết vậy?...”

Đạo diễn Trương giật mình bởi hành động bất thành lĩnh kia, khi nhìn kĩ người đứng trước mặt rồi ông mới trả lời: “Tôi thấy cô không hợp với vai diễn này, sau này chúng ta còn nhiều cơ hội hợp tác mà.”

Tuy trực tiếp phải nghe lời từ chối nhưng tận sâu trong tim Diêm Tiểu Đóa vẫn le lói một tia hy vọng: “Quan hệ giữa tổng giám đốc Hà và ông tốt như vậy, ông làm thế này không ổn cho lắm thì phải?”

Đạo diễn Trương nghe cô nhắc tới giám đốc Hà, liền cười khẩy: “Quan hệ của tôi và ông ấy đúng là rất tốt, nhưng không thể lẫn lộn việc chọn vai diễn được. Diêm Tiểu Đóa, lúc đầu tôi chọn cô là vì không biết cô phẫu thuật thẩm mỹ, bây giờ biết rồi, tôi quyết định không chọn cô.”

Diêm Tiểu Đóa tắc nghẹn: “Đối với một người diễn viên... quan trọng nhất là khả năng diễn xuất, lẽ nào chỉ vì lý do đó mà ông không chọn tôi nữa sao?”

“Cô phải biết rằng, đây là phim truyền kỳ dài tập, có nhiều cảnh phải treo mình trên dây cáp và cảnh cưỡi ngựa nữa. Ngày trước khi quay bộ phim kiếm hiệp, do diễn viên nữ chính không may bị rơi từ trên dây cáp xuống, vỡ cả silicon trong ngực, khiến đoàn làm phim phải nghỉ trong một tháng trời. Sau đó tuy vé bán rất chạy, để bù lỗ những thiệt hại kia, những trải nghiệm đáng sợ như vậy tôi không muốn lặp lại lần thứ hai. Tôi cần một diễn viên phục tùng tuyệt đối, chứ không phải người cần được tôi nhân nhượng. Còn về phía giám đốc Hà, tôi sẽ đích thân giải thích sau khi ông ấy hoàn thành triển lãm trở về, việc này không cần cô phải bận tâm.”

Đạo diễn Trương đẩy Diêm Tiểu Đóa ra, bước lên chiếc xe Benz. Cô đứng ở cửa khách sạn thần thờ rất lâu. Cô đã phẫu thuật thẩm mỹ thành

công, trở thành một cô gái xinh đẹp, nhưng chính vì phẫu thuật đã làm mất đi cơ hội của cô. Tại sao mọi chuyện cứ luôn trở nên tồi tệ cơ chứ? Tại sao luôn là những lúc cô thấy kỳ vọng nhất thì lại tuột mất? Cô khuyu gói xuống khóc, A Hoa khuyên thế nào cũng không được.

Lúc tâm trạng không tốt thì men rượu chỉ càng làm con người đau khổ, nhưng người ta lại cứ cố chấp rằng đó là cách tốt nhất để giải khuây. Đúng là một đêm mừng tám tháng chạp thê lương, trong phòng karaoke, A Hoa uống hết chai này đến chai khác cùng cô. Mùi vị chua chát cứ đọng mãi trong miệng, dần dần không thể không chế được, hai mắt dần mờ hồ.

A Hoa muốn đi vệ sinh, nhưng khi ra khỏi phòng hát anh ta lại không biết đi lối nào, cứ lảo đảo bước, bất ngờ đụng phải một người. Anh chàng cổ mở to mắt ra nhìn, không kìm được cười khẩy một tiếng: “Ái chà chà, anh chàng phụ tình, sao... cũng ở đây vui vẻ à... hay là đến để cười vào mặt chúng tôi?”

Toàn thân A Hoa nồng nặc mùi rượu làm người ta muốn ói, Cố Nặc Nhất ghé tởm lùi về phía sau vài bước: “Anh nói linh tinh gì thế hả?”

A Hoa đã không còn tỉnh táo nữa, tè luôn bên lối đi của phòng hát. Những cô gái đi qua nhìn thấy hét toáng lên, nhưng A Hoa cười sung sướng. Cố Nặc Nhất vội nghiêm giọng quát lên: “Mau kéo quần lên, anh không thấy xấu hổ à?”

“Xấu hổ ấy hả, trước giờ tôi chả thấy có gì đáng xấu hổ cả! Album mới thì bị chơi xỏ, đạo diễn cũng chơi xỏ, có để cho chúng tôi con đường sống không chứ? Tôi... bây giờ muốn giết cả người nữa cơ, chứ cởi quần thế này nhằm nhò gì!”

Cố Nặc Nhất nhìn vào trong phòng hát thấy Diêm Tiểu Đóa đang điên cuồng hát bài “Dòng thời gian”. Vốn dĩ đây là bài hát thiếu nhi vui nhộn,

nhưng cô hát lại thành đau thương bi ai. Anh như hiểu ra chút gì từ lời nói lảng nhảng của A Hoa, nhưng lại không dám chắc.

“Tiểu Nhất, mau tới đây! Giúp tôi chọn một bài đi!”

Có người gọi anh từ đằng xa, bình thường Cố Nặc Nhất rất ít khi tới KTV, nhưng buổi hát hò hôm nay do người quản lý công ty tổ chức, nên anh không thể từ chối. Trong lúc do dự, cửa phòng hát mở ra, Diêm Tiểu Đóa mặt đỏ bừng bừng lao ra ngoài. Cô nhìn Cố Nặc Nhất một hồi lâu, nhưng lại cười ngờ nghếch: “Ha ha, lại bị ảo giác nữa rồi.”

Thấy Diêm Tiểu Đóa loạng choạng bước về phía phòng vệ sinh, Cố Nặc Nhất dừng lại hồi lâu, nhưng cuối cùng anh vẫn quay người trở lại phòng hát trống lếch. Hơn hai mươi người thì có tới hơn mười người say bí tỉ, năm sáu người còn lại thì đang tranh nhau micro, tiếng ồn ào thật dễ khiến người ta buồn bực.

“Anh Tiểu Nhất, anh muốn ra ngoài đi dạo không? Trong này ồn quá.” Vi An cũng uống một chút rượu, hai má ửng hồng. Đừng tưởng trên truyền hình cô nàng thanh cao thuần khiết, là sát thủ trái tim của bao chàng trai độc thân. Ngoài đời thực cô nàng cực thích phong cách gọi cảm chết người. Đôi mắt trang điểm đậm cùng với ánh mắt say đắm quyến rũ đều làm Cố Nặc Nhất cảm thấy nhức mắt: “Dạo cái gì mà dạo, nhật nhèo chết đi được. Cô cứ ngồi yên đây, tôi đi đây.”

“Anh... anh Tiểu Nhất!”

Cố Nặc Nhất không yên tâm chút nào về hai người không có đầu óc kia, anh vội vàng chạy vào phòng hát đó. Khi mở cửa ra, chỉ nhìn thấy nhân viên dọn vệ sinh và căn phòng nồng nặc mùi rượu. Không hiểu tại sao, anh thất thật trống vắng. Một đêm đầy tuyệt thế này, không biết hai con sâu rượu kia có tìm được đường về không...

Ngoài trời tuyết vẫn không ngừng rơi, Tiểu Đóa và A Hoa đang dìu nhau bước đi. Mặt đường rất trơn, hai người không đứng vững nổi đành quyết tâm ngồi ăn vạ trên mặt đất đầy tuyết. Bọn họ muốn ngắm sao, nhưng trên trời chẳng có ngôi sao nào cả. Họ ngồi đó ngâm nga những bài hát trong cuốn album, cố tình hát lạc nhịp, rồi ngẩng mặt lên trời gào thét.

“A Hoa, ngày mai liệu trời có sụp xuống không nhỉ?” Diêm Tiểu Đóa ngắm nhìn những áng mây dày đặc, rồi thơ ơ hỏi A Hoa.

“Mặc... mặc kệ chứ, nó mà sụp xuống... thì tất cả đều chết hết...”

Hai người nói năng lung tung, nhưng Diêm Tiểu Đóa thực sự hy vọng mai sẽ là ngày tận thế, nếu vậy cô sẽ không mệt mỏi như bây giờ.

“Anh Hoa, cuối cùng thì bọn này cũng tìm thấy anh rồi, sao lại ngồi đây thế này?”

Chỉ nghe từ phía sau vọng tới những tiếng bước chân giẫm lên tuyết lộp bộp, chớp mắt cảm giác ngọt ngào ủa tới xâm chiếm, Diêm Tiểu Đóa rùng mình. A Hoa mơ mơ màng màng quay đầu lại phía sau, đến khi nhìn rõ người trước mắt thì anh chàng bỗng chốc tỉnh táo hơn một nửa.

A Hoa chệnh choạng đứng lên, anh giấu Diêm Tiểu Đóa ra phía sau, rồi nhe răng cười nói với mấy gã vừa xuất hiện: “Chúc mấy vị đại ca mừng tám tháng chạp vui vẻ! He he, sao mấy vị đại ca không ở nhà nghỉ ngơi vậy...”

Diêm Tiểu Đóa rướn người nhòm qua vai A Hoa, đó là những gã đàn ông cao to, mặt mũi bặm trợn đằng đằng sát khí làm cô sởn cả gai ốc.

Tên cầm đầu châm một điếu thuốc, lửa ở đầu điếu thuốc phát ra ánh sáng yếu ớt giữa màn đêm lạnh giá: “Lúc đó mày nói là chỉ vay trong vòng ba

tháng, tháng mười hai là trả. Tiền mày chưa trả, đến kỳ lãi cũng không thèm đưa. Chú em định cho các anh uống nước lã và hít khí giòi để sống đây à? Sắp tết rồi, đừng có làm các anh bức.”

Diêm Tiểu Đóa giật giật tay áo A Hoa: “Số tiền lần trước em đưa cho anh đâu? Anh vẫn chưa trả họ à?”

A Hoa vò đầu bứt tai đáp: “Chưa, cậu ba anh dưới quê xây nhà, nên anh cho cậu ấy vay rồi, cậu ấy bảo nửa tháng sau sẽ trả lại, ai ngờ lại bị lừa một vố...”

Vốn dĩ tiền do A Hoa vay, nên anh có làm gì với số tiền đó thì cũng vậy thôi, Diêm Tiểu Đóa chỉ biết giương mắt lo lắng nhìn chứ chẳng giúp được gì. Giờ A Hoa nhe răng cười nịnh nọt: “Cho em khát thêm hai tháng nữa, nhất định em sẽ trả hết.”

Tên cầm đầu ném điều thuốc xuống đất, rõ ràng là đã mất kiên nhẫn: “Chú em có biết các anh cũng phải kiếm cơm qua ngày không hả? Chú em trả lời vậy anh đây biết ăn nói thế nào với ông chủ?”

A Hoa cứ lắp bắp câu được câu chẳng, Diêm Tiểu Đóa không chịu được khi thấy A Hoa cứ phải khấp khểnh khúm núm, lấy hết dũng khí bước ra từ phía sau: “Thực ra khoản tiền này A Hoa đúng ra vay giúp tôi. Mấy vị đại ca, tôi là Diêm Tiểu Đóa, mới ra mắt cuốn album, nhưng phát hành trên thị trường chưa lâu, vẫn chưa thu được tiền... đợi hai tháng nữa, đến lúc đó tôi nhất định sẽ trả hết. Hay là... các anh để tôi nói chuyện trực tiếp với ông chủ các anh được không?”

Thời gian gần đây tiếng tăm của Diêm Tiểu Đóa tăng nhanh, nên khi thấy cô nói vậy, họ cũng có chút do dự, liền gọi điện cho ông chủ hỏi ý kiến. Vài phút sau, tên cầm đầu nói: “Ông chủ ta nói rằng, chỉ cần cô em ngủ cùng ông ấy một đêm, thì khoản nợ này coi như xong, nếu không mai

các anh đây sẽ bán nhà của A Hoa. Đối với các ngôi sao nữ như cô em mà nói, vụ giao dịch như thế này lời quá rồi còn gì.”

Ngủ cùng, đây không phải lần đầu tiên cô nghe thấy từ này, nếu cô đồng ý như vậy thì bây giờ đã không phải khốn khổ thế này. Cô còn chưa kịp mở miệng thì A Hoa đã gào lên: “Lũ khốn chúng mày! Dám ra điều kiện bán thúi ấy với Tiểu Đóa nhà tao à? Ông đây có tiền cũng không trả cho đám cặn bã chúng mày nhé!” A Hoa say xỉn nhất một nắm tuyết ném vào mặt mấy gã kia, rồi lại như thể phát điên ném những đụn tuyết rồi rạc lên khắp người chúng: “Bọn bay cút hết đi, cút!”

Tuyết rơi trên người mấy gã côn đồ vạm vỡ, tình hình vốn dĩ đã rất căng thẳng, giờ chẳng khác gì giương cung bạt kiếm.

Diêm Tiểu Đóa rất sợ hãi, đôi phương đông người như vậy, chắc chắn A Hoa sẽ gặp bất lợi. Còn chưa kịp phản ứng gì, thì mấy gã đàn ông đã rút dao ra chĩa về phía A Hoa, miệng không ngừng hét lớn: “Thằng nhãi, mày đúng là chán sống rồi!”

Con dao rất dài, dưới ánh đèn mờ nhạt lóe lên ánh sáng yếu ớt. Diêm Tiểu Đóa nắm lấy tay A Hoa lùi về phía sau: “A... A Hoa! Mau chạy thôi! Đừng có đòi co nữa!”

A Hoa đẩy Diêm Tiểu Đóa sang một bên, “Tránh... tránh sang một bên, đừng... đừng có lo cho anh...”

Diêm Tiểu Đóa bị đẩy ngã xuống đất, giương mắt lên nhìn A Hoa lao đảo lao về phía trước. Diên cuồng vung tay tựa một con thú hoang. Nhưng chẳng mấy chốc, anh chàng đã bị đối phương đánh ngã xuống đất. Trong những tiếng ồn ào đấm đá, dần dần A Hoa không phản kháng lại nữa. Cô đờ đẫn nhìn, nhưng lại không dám bước lên nửa bước: “A Hoa...”

Ai ngờ, A Hoa đang co ro nghe thấy Diêm Tiểu Đóa gọi tên mình, bỗng nhiên đứng phắt dậy, bổ nhào về phía tên gần anh nhất. Anh cướp lấy dao của tên đó, rồi đâm vào lớp áo bông dày của hắn. Hành động bất ngờ khiến chúng không kịp trở tay, thậm chí chưa kịp nghe thấy tiếng rên rỉ nào, tên cao to kia đã ngã vật xuống đất. Đám côn đồ bỗng chốc dạt ra tứ phía, A Hoa vẫn mắt, rút mạnh con dao đang cắm ngập vào người gã kia ra: “Hôm nay ông đây liều mạng với bọn bay!”

Con dao nhuộm máu đỏ tươi, những giọt máu ngưng kết không ngừng rơi trên nền tuyết trắng xóa, màu máu đỏ tới mức khiến người ta kinh sợ. Tên bị đâm nằm ngã sõng soài trên đất, hai chân co giật.

Đỏ máu rồi, Diêm Tiểu Đóa choáng váng, ông trời ơi, rốt cuộc A Hoa đang làm gì thế này...

A Hoa toàn thân nồng nặc mùi rượu đứng thẳng người: “Đến đây, lên một thằng tao giết một thằng! Mừng tám tháng chạp muốn tìm cái chết, ông nội Hoa đây chơi cùng các người...” Chưa kịp dứt lời, anh vung dao lao về phía mấy tên còn lại, hiện trường bỗng chốc rơi vào trạng thái hỗn loạn.

Nỗi sợ hãi đang dần dần chiếm lĩnh trái tim Diêm Tiểu Đóa, cô hét lớn: “A Hoa, đừng đánh nữa, mau chạy thôi!”

A Hoa thấy máu, đầu óc trở nên hưng hăng, đâm từng nhát dao vào đám người: “Lũ khốn! Một đám cặn bã! Cùng lắm là cùng chết!”

Tất cả mọi chuyện đều do cô mà ra, Diêm Tiểu Đóa không biết phải làm gì, tai cô ù ù nghe không rõ, dường như vắng vắng có tiếng còi xe cảnh sát đang ập tới...

Ba giờ sáng, Diêm Tiểu Đóa lấy mũ che mặt bước ra khỏi đồn cảnh sát. Cô vừa bước chân ra khỏi sở cảnh sát thì đã có vô số ánh đèn flash lóe sáng

khắp nơi. Dù đang đeo kính râm, nhưng cô vẫn thấy quá chói mắt.

Xe chậm chậm lăn bánh trên con đường đầy tuyết phủ, cô nhắm mắt ngồi ngả người trên băng ghế sau, trên tay còn băng đầy gạch bởi vừa rồi không may bị đâm trúng. Ba tên bị A Hoa đâm đang được xe cấp cứu đưa tới bệnh viện, không rõ thương tích nặng nhẹ ra sao. Ngoài trời tuyết vẫn cứ rơi, chỉ còn vài ngày nữa là đến tết rồi, vậy mà lại xảy ra chuyện này.

Cô quay lại Phi Thiên Entertainment. Sau sự việc nghiêm trọng xảy ra trong tối nay, hơn một nửa nhân viên của công ty bị gọi dậy làm thêm ca đêm. Nhưng cô biết rằng hiệu quả rất thấp, có nhiều tòa soạn báo như vậy, công ty không thể nào chu toàn mọi mặt được.

Cô ngẩng đầu lên nhìn ra bên ngoài, màn đêm tĩnh mịch dần dần nhường chỗ cho những tia nắng ban mai. Thế là một ngày mới lại bắt đầu, nhưng nó làm người ta cảm thấy thật bất an. Diêm Tiểu Đóa không gặp được Vi Vi, chỉ có Nhược Lan tới gặp cô.

Nhược Lan đem thông báo thu thập được sáng nay đặt trước mặt Diêm Tiểu Đóa, dòng tít về cô chiếm trọn trang báo: Say xỉn giữa đêm khuya, Nợ tiền bọn cho vay nặng lãi, Đâm chém giữa phố, mỗi tiêu đề đều làm người ta thấy sờn gai ốc. Diêm Tiểu Đóa xem từng trang một, nhưng cô chẳng mảy may lưu tâm. Lúc này trong đầu cô chỉ nghĩ tới A Hoa, chỉ cần A Hoa không sao, thì tất cả những tờ báo như thế này đều chẳng đáng là gì hết.

“Diêm Tiểu Đóa, thời gian gần đây xảy ra nhiều chuyện như vậy, khiến cả công ty đều phiền não. Chị biết em đang rất buồn chuyện thay đổi diễn viên của “Tề Thiên”. Nhưng với tư cách là người của công chúng, cho dù em có bức tức đến mấy cũng phải chú ý đến lời nói cử chỉ của mình chứ.”

Nhược Lan là người tính tình ôn hòa, nhưng Diêm Tiểu Đóa dường như vẫn nhận ra sự tức giận ẩn trong từng câu nói của Nhược Lan: “Em xin lỗi, em sẽ chú ý hơn.”

Nhược Lan thở dài: “Bắt đầu từ ngày mai, tất cả công việc của em tạm thời dừng lại. Bây giờ scandal có sức ảnh hưởng quá lớn, qua một thời gian đợi sự việc lắng xuống thì tính tiếp.”

Bỗng nhiên đầu óc cô trở nên trống rỗng: “Chị Nhược Lan, chị... chị nói là tạm dừng công việc sao?”

“Đúng vậy, chẳng còn cách giải quyết nào khác.”

“Em muốn nói chuyện điện thoại với Vi Vi.”

Nhược Lan nhìn cô đầy ý vị thâm trầm: “Vi Vi và ông xã về Mỹ thăm người thân rồi, qua tết mới quay lại, nhân dịp này em cũng nghỉ ngơi chút đi.”

Diêm Tiểu Đóa đứng ở bên ngoài cửa công ty, nhìn Nhược Lan bước đi càng ngày càng xa, cảm giác khó tả đang xâm chiếm cõi lòng cô. Tạm dừng công việc sao? Chẳng qua đây chỉ là những lời đuổi việc dẹt dẹt mà thôi. Tất cả mọi thứ mới chỉ bắt đầu, tất cả đều hùng hực khí thế, vậy mà lại bị dừng lại thế này, tựa như vừa hít một hơi thật sâu, chưa kịp thở ra thì đã chết ngạt.

Công ty cho xe đưa cô về nhà, Diêm Tiểu Đóa không đi thang máy lên tầng mà leo theo cầu thang bộ từ cửa thoát hiểm. Cô ngẩng đầu nhìn lên, những bậc thang vòng vèo làm cô choáng váng. Cô đi rất chậm, tiếng giày cao gót lộp cộp trên bậc cầu thang, phát ra những tiếng kêu lộp cộp. Trước mắt cô cứ hiện lên hình ảnh vệt máu đỏ tươi loang trên nền tuyết trắng, trông thật rợn người, làm cô cảm thấy thần kinh căng thẳng.

Diêm Tiểu Đóa đã hỏi luật sư cố vấn của công ty, những hành động bột phát của A Hoa để lại hậu quả rất nghiêm trọng. Lúc Diêm Tiểu Đóa được người của công ty đưa đến thăm A Hoa ở trại giam, A Hoa say rượu vẫn đang nằm trên sàn nhà ngáy o o. Cũng có thể anh chàng căn bản chẳng nhớ nổi tối hôm qua mình đã làm những gì. Phải chăng đây chính là cảm giác bất lực? Những thứ bản thân quan tâm tựa như làn mây trôi trên trời, rõ ràng là nhìn thấy, nhưng khi kiễng chân lên, vươn tay ra vẫn không thể nắm bắt được, mà chỉ thấy nó càng trôi càng xa.

Cầu thang thật dài, lúc leo lên đến tầng thứ mười, cuối cùng cô cũng mệt phờ, ngồi trên bậc thang thở hổn hển, trên trán lấm tấm những giọt mồ hôi. Nhìn qua khung cửa sổ trên hành lang, cô thấy không khí âm u vẫn đang bao trùm lên một Bắc Kinh đầy tuyết chẳng chút ánh sáng nào. Diêm Tiểu Đóa mở cửa sổ, gió lạnh bên ngoài ùa vào, đột ngột nén chặt những dây thần kinh gần như sắp tan vỡ.

Cô run lẩy bẩy, đóng cửa lại rồi tiếp tục leo cầu thang, khó khăn lắm mới leo thêm được năm tầng, hai chân tê dại nặng trĩu cuối cùng cũng bước qua được cánh cửa thoát hiểm. Trong giờ hành chính, tầng này rất yên tĩnh, chỉ có bóng dáng đơn độc lay lắt của một mình cô. Diêm Tiểu Đóa lấy chùm chìa khóa từ trong túi ra, lúc ngẩng đầu lên cô không thể nhắc nổi chân nữa, tay trơn, chùm chìa khóa rơi loảng xoảng trên mặt đất.

Cố Nặc Nhất đứng ngay ngoài cửa, anh mặc chiếc áo khoác măng tô lông cừu màu xám đậm, trên cổ áo vẫn còn đọng những hạt tuyết chưa tan.

Gương mặt tuần tú lạnh như băng. Nghe thấy tiếng chìa khóa rơi, anh quay người lại, lộ ra vật gì đang cầm bên tay trái. Diêm Tiểu Đóa không dám bước tiếp, sau một lát nhìn nhau giằng co, Cố Nặc Nhất đưa món đồ trong tay đến trước mặt cô: “Có đói không?”

Cô lúc nào cũng muốn nguy trang, dù đại nạn ập tới ngay trước mặt cũng cố ra vẻ chẳng thèm để tâm, nhưng chỉ ba chữ này đã khiến vẻ kiên cường mà cô vờ vĩnh tan biến trong chớp mắt. Cố Nặc Nhất bước đến bên cô, rồi dừng lại trong khoảng cách cô một cánh tay. Diêm Tiểu Đóa ngửi thấy mùi xà bông trên người anh, tất cả tâm tình đều bùng phát ra ngoài, không cách nào che giấu: “Tại sao... cứ xuất hiện vào những lúc bộ dạng em nhếch nhác nhất...”

Khoảng cách giữa họ rất gần, gần đến nỗi Cố Nặc Nhất có thể cảm nhận được từng hơi thở của cô: “Anh chỉ muốn xem xem em cố tỏ ra mạnh mẽ tới lúc nào thôi.”

Luôn là vậy, chỉ một vài câu đã bóc trần trái tim bất an của cô, Diêm Tiểu Đóa chẳng chút e dè nhào vào lòng Cố Nặc Nhất, cả hành lang chỉ còn tiếng nấc nghẹn ngào của cô.

Cố Nặc Nhất cứ để yên cho cô ôm, mãi đến khi cô khóc mệt nhoài, anh mới cúi người xuống nhặt chìa khóa lên mở cửa. Ngay trên chiếc bàn trà nhỏ bé, chỉ là mấy chiếc bánh bao và ít cháo trứng thịt nạc, nhưng Diêm Tiểu Đóa ăn ngấu nghiến như người chết đói, chốc chốc nước mắt lại lã chã rơi vào bát cháo, những chua xót cứ từng ngậm từng ngậm nuốt vào trong lòng. Cố Nặc Nhất ngồi trên chiếc ghế sofa nhìn cô ăn, lặng thinh không nói.

Lòng Diêm Tiểu Đóa rối bời, khi đã tỉnh táo trở lại, những hành động đường đột vừa rồi làm cô xấu hổ vô cùng. Giờ đây cô giống như con mèo đang lang thang trên mái hiên, toàn thân bản thủ nhếch nhác, nhưng lại cứ

muốn mình lúc nào cũng phải tao nhã. Nhưng ngay cả cơm ăn áo mặc cũng lo không xong thì biết đặt tao nhã ở chỗ nào?

Gian phòng khách nhỏ có chút lạnh lẽo, ngoài trầm lặng thì vẫn là trầm lặng.

Đôi mắt sâu thẳm của anh xoáy vào cô: “Công ty giải quyết việc này thế nào?”

“Tạm thời ngừng hết các công việc.”

Cố Nặc Nhất nhíu mày, những bài báo sáng nay anh đã đọc hết rồi, cho dù sự việc như vậy xảy ra ở công ty anh thì đóng băng nghệ sĩ cũng là việc khó tránh khỏi. Anh cười nhạt vài tiếng, không quên châm chọc: “Tổng giám đốc Hà đâu? Sao hán không giúp em?”

Diêm Tiểu Đóa mím chặt môi không nói lời nào, cô biết rằng trong lòng anh oán giận, thậm chí là chút thù hận và chán ghét cô nữa, khó tránh khỏi châm chọc một hai câu.

Cô đợi chịu đòn, đợi để nghe những lời nói chường tai hơn nữa, ai ngờ anh chỉ nói: “Bé Ngọc à, đi theo anh đi.”

Anh nói nhẹ như không nhưng Diêm Tiểu Đóa lại thấy hoang mang như từ trên trời rơi xuống.

Nhìn bộ dạng cô ngơ ngác, Cố Nặc Nhất liền đứng dậy từ ghế sofa: “Anh đã làm đến nước này rồi, sao em vẫn không hiểu?”

Diêm Tiểu Đóa nghe xong, con tim bỗng run rẩy. Sao cô lại không hiểu chứ, chỉ là cô không dám tin mà thôi, từ đầu đến cuối cô đều không dám tin,

cô chỉ có thể nói với anh những lời tự ti hèn mọn: “Em... em không xứng với anh...”

Cố Nặc Nhất mỉm cười, lộ ra má lúm đồng tiền điển trai. Cách một chiếc bàn anh nắm tay cô. Tay anh lúc nào cũng ấm, làm tan chảy cả sự tự ti hèn mọn của cô: “Đừng nói nữa, chúng ta nghĩ cách giải quyết chuyện của A Hoa trước đã.”

Mãi đến khi trời tối, bọn họ mới ra khỏi nhà. Tuy biết rằng có rất nhiều thợ săn ảnh, nhưng việc cứu A Hoa còn quan trọng hơn. Tuyết trên đường đã tan nhưng chiếc xe thể thao chạy trên đường cao tốc vẫn gặp trở ngại. Băng tan làm bánh xe trơn tuột. Khó khăn lắm mới tới nơi, nhưng Diêm Tiểu Đóa không xuống xe, mà chỉ ngồi đợi trên ghế phụ. Cố Nặc Nhất vào trong một lúc lâu rồi, phải đợi nửa tiếng anh mới ra ngoài. Trên đường về anh chỉ lái xe mà không nói lời nào, Diêm Tiểu Đóa thấp tha thấp thỏm hỏi: “Bây giờ chúng ta đi đâu vậy?”

“Về nhà.”

Lâu lắm rồi Diêm Tiểu Đóa không về căn nhà sạch sẽ đẹp đẽ đó, mở cửa ra là cô đã nhìn thấy Bé Dưa đang đứng bên cửa. Thấy Diêm Tiểu Đóa bước vào, Bé Dưa hớn hờ dụi dụi đầu vào ống quần cô. Cô chẳng mang theo thứ gì cả, cứ thế về đây cùng anh. Cố Nặc Nhất có chút mệt mỏi, cứ mặc cô đứng đó, còn mình lăn ra nằm trên ghế sofa. Bé Dưa lại phát bệnh bám người, Diêm Tiểu Đóa không cưỡng lại được vẻ mặt làm nũng của nó, đành cưng chiều bế nó lên.

Nhìn Cố Nặc Nhất dường như đã ngủ, cô tiến lên vài bước, cúi người xuống thì thâm vào tai anh: “Cố Nặc Nhất, anh vào trong phòng ngủ mà ngủ.”

Cố Nặc Nhất không trả lời. Cô đặt Bé Dưa trên ghế sofa, rồi đi tìm một chiếc chăn mỏng, đắp lên người anh. Lúc đang chỉnh lại chiếc chăn, tay cô bị Cố Nặc Nhất nắm chặt, thì ra anh chưa ngủ. Cố Nặc Nhất dùng sức kéo cô lại, cô liền ngã nhào vào người anh. Khoảng cách giữa hai người giờ chỉ là một chiếc chăn mỏng, cô có thể ngửi được mùi xà bông bay thoang thoang. Diêm Tiểu Đóa giãy giụa định đứng lên, thì Cố Nặc Nhất lật người, ôm gọn cô vào trong lòng: “Đừng động đây, để anh ôm em một lát.”

Cô sợ mình chìm đắm vào, sợ mình đi lạc hướng, nhưng dù sợ hãi cô vẫn không thể kháng cự được sự mê hoặc kia, được nằm trong lòng ngực rắn chắc của anh, cô thấy thật an tâm. Hơi thở từ cánh mũi Cố Nặc Nhất phả lên cổ cô, lần này thì anh ngủ thật rồi. Bé Dưa thấy thế cũng được thể lao vào lòng Diêm Tiểu Đóa. Cuối cùng thì Bé Dưa cũng tìm được chỗ ưng ý nhất, thè cái lưỡi dài ra ngáp một cái rồi cũng ngủ luôn.

Nhịp tim Diêm Tiểu Đóa cũng dần bình thường trở lại. Giày vò lâu như vậy, cô cũng thấy mệt lắm rồi, cuối cùng cô nhắm hai mắt lại, cứ thế ngủ ngon lành. Cố Nặc Nhất ra khỏi nhà lúc nào cô cũng không biết. Sáng hôm sau tỉnh dậy, trên ghế sofa chỉ còn lại cô và Bé Dưa. Trên bàn có một tờ giấy viết: “Bé Ngốc, dậy rồi thì đi tắm đi nhé, buổi tối chúng ta sẽ ra ngoài.”

Tiểu Đóa vò vò mớ tóc dài rồi bù chạy vào phòng tắm. Trên bồn rửa mặt quen thuộc vẫn còn bàn chải và khăn rửa mặt mà cô từng dùng. Hai chiếc bàn chải chụm đầu vào nhau, cứ như hai người đang yêu nhau vậy. Cô cứ tưởng anh đã vứt nó đi từ lâu rồi, không ngờ anh vẫn giữ lại. Thực sự là Diêm Tiểu Đóa cũng cần phải tắm một cái, say rượu, lăn lộn trên mặt đất đầy tuyết, đâm chém, cả đêm không ngủ, bây giờ cô tả tơi xơ xác.

Tắm xong Diêm Tiểu Đóa không có quần áo mặc, định mặc tạm áo ngủ của anh, sấy mái tóc ướt sũng xong, cô ra khỏi phòng tắm. Chiếc đồng hồ trên tường báo 11 giờ, cô lấy cho Bé Dưa ít đồ ăn rồi ngồi thư thả trên ghế

sofa. Cô nghĩ đi nghĩ lại, quyết định gọi điện thoại cho Nhược Lan, nhưng tiếc là không ai nhắc máy. Cô chờ đợi cả người, thậm chí Cố Nặc Nhất về lúc nào cô cũng không hay.

Nghe tiếng Cố Nặc Nhất gọi “Bé Ngốc” cô mới hoàn hồn. Đứng trước mặt anh, Diêm Tiểu Đóa vội vàng kéo lại chiếc áo ngủ lỏng lẻo. Cố Nặc Nhất thấy cô như vậy thì cười, đưa cho cô chiếc túi trong tay: “Anh mua quần áo cho em rồi này, mau đi thay đi.”

Anh chu đáo như vậy, làm Diêm Tiểu Đóa được cưng chiều mà thấy lo sợ, đỏ mặt chạy về phòng ngủ dành cho khách. Trong chiếc túi căng phồng kia có đủ mọi thứ, từ trong ra ngoài, từ đầu đến chân anh đều mua hết. Chiếc váy ngắn liền thân lông cừu màu xám bạc mặc lên người thật ấm áp, mọi thứ đều ổn, trừ áo ngực là hơi chật một chút - ánh mắt của Cố Nặc Nhất chẳng chuẩn xác gì cả, chắc anh phải quyết tâm lắm mới đích thân đi mua những món đồ này.

Cô ngượng ngùng bước ra khỏi phòng, Cố Nặc Nhất đứng dựa vào bức tường đối diện phòng ngủ cho khách, Bé Dưa cũng góp vui nghiêng nghiêng đầu nhìn cô, Cố Nặc Nhất gật gật đầu: “Tuyệt lắm, rất xinh đẹp.” Anh đưa cổ tay lên nhìn đồng hồ: “Đến giờ rồi, chúng ta xuất phát thôi.”

“Nặc Nhất, chúng ta đi đâu vậy?”

“Hải Nam.”

Hải Nam? Bây giờ? Đúng là Cố Nặc Nhất nói đi là đi luôn: “Bây giờ sao? Đến đó làm gì?”

“Ăn tết.”

Cố Nặc Nhất đã chuẩn bị hành lý từ sáng sớm rồi, anh lôi chiếc va li to dùng từ trong phòng ngủ ra: “Bé Ngọc, em đi kiểm tra lại đồ điện trong nhà, đóng cửa sổ lại, sau nửa tiếng nữa sẽ xuất phát.”

Diêm Tiểu Đóa thấy Cố Nặc Nhất bận bịu vậy, lòng cô đang rất lo lắng, lúc này cô làm gì có tâm trạng để đón tết: “Cố Nặc Nhất... em... em không thể đi lúc này, em không thể bỏ mặc A Hoa được.”

Cố Nặc Nhất vừa sắp hành lý vừa nói: “Em định lo kiểu gì? Em có tiền hay là quan hệ?”

Tiểu Đóa không phản bác, cô biết mình chẳng có khả năng gì, cô không những làm phiền đến tất cả mọi người mà còn làm mọi việc ngày càng trở nên tồi tệ hơn. Cố Nặc Nhất búng vào trán cô: “Thôi không trêu em nữa, anh đã lo liệu hết rồi, em cứ yên tâm đi.”

“Lo liệu hết rồi sao?” Diêm Tiểu Đóa không dám tin, cô tưởng rằng việc này còn khó hơn cả việc hái sao trên trời, sao Cố Nặc Nhất lại có thể giải quyết mọi việc nhẹ nhàng thế được.

Cố Nặc Nhất đội mũ bảo hiểm lên đầu cho cô: “Nếu không vì A Hoa đã bảo vệ em, thì anh cũng mặc kệ hấn.”

Hai người xuất phát đến sân bay, Diêm Tiểu Đóa nhìn ra bên ngoài lớp cửa kính mở sương, ánh đèn nhấp nháy trong mơ hồ. Bắc Kinh về đêm vẫn đẹp lộng lẫy như cũ, đó là vẻ phồn hoa được tạo nên bởi những ánh đèn. Thế nhưng Diêm Tiểu Đóa vẫn thích Bắc Kinh của ban ngày hơn, vì nó chân thực hơn. Cô lấy ngón tay lau đi những giọt nước đọng trên kính xe, lau được một khoảng to bằng lòng bàn tay, thấy được dòng người tấp nập đi lại bên ngoài, xe cộ nối đuôi nhau nườm nượp.

Tiểu Đóa vẫn chỉ nghĩ đến A Hoa, dù Cố Nặc Nhất nói là đã giải quyết ổn thỏa, lòng cô vẫn thấy thấp thỏm không yên.

“Cố Nặc Nhất, liệu A Hoa có phải ngồi tù không? Em sợ anh ấy bị ngồi tù lắm, nếu vậy em sẽ áy náy cả đời này.” Có quá nhiều chuyện khiến cô cảm thấy áy náy, mỗi việc đều làm cô thấy như bị nghẹt thở. Cứ nghĩ tới việc gã trai cứng đầu kia bị người ta bắt nạt trong phòng giam là cô lại thấy bất an.

“Những tên bị thương xuất viện rồi, ông chủ và người nhà họ đã đồng ý hòa giải. Nhưng người nhà của những tên bị thương đó nhất nhất muốn dạy cho A Hoa một bài học, chỉ sợ anh ấy phải ngồi tù hết năm mới được thả ra.”

Diêm Tiểu Đóa cũng hiểu rằng, chuyện hòa giải giữa hai bên là không thể dễ dàng đến vậy: “Bên mình phải bồi thường bao nhiêu họ mới chịu tha cho A Hoa vậy anh?”

“Trả chủ nợ sáu mươi vạn, ba tên bị thương mỗi người mười lăm vạn.”

Cố Nặc Nhất nói nghe thật nhẹ nhàng, nhưng cô thấy như ngồi trên đồng lửa. Phải mất những hơn một trăm vạn, đúng là mình nợ càng ngày càng nhiều mất rồi.

“Bé Ngọc, em biết không, ngay cả Cố Tây Lương chết rồi anh còn lôi ra mới giải quyết được chuyện này cho em, em nhất định phải trả ơn đây nhé.”

Diêm Tiểu Đóa thấy anh tập trung lái xe, nên chẳng nói thêm lời nào. Đời này Cố Nặc Nhất ghét nhất ai nhắc tới cái tên Cố Tây Lương, vậy mà vì cứu A Hoa, anh đã phá lệ, Diêm Tiểu Đóa ghen ngào: “Cho dù kiếp sau có phải làm trâu ngựa báo đáp ân tình này, em cũng chịu...”

Cô còn chưa nói hết, thì nghe thấy anh cười vẻ bất cần: “Ai thèm bắt em làm trâu, làm ngựa chứ.” Cố Nặc Nhất giơ tay xoa đầu Tiểu Đóa. Cô luôn ngốc nghếch vậy đó, dù biết mật ngọt chết ruồi, nhưng trước mặt Nặc Nhất cô không tài nào hé răng nói dối một câu ngọt ngào.

Chiếc xe thể thao dừng ở cổng sân bay, Diêm Tiểu Đóa nhìn thấy Tiểu Nhã đã ở đó đợi sẵn. Cố Nặc Nhất vừa xuống xe liền ném ngay chìa khóa cho Tiểu Nhã: “Em đưa Bé Dưa của anh đến cửa hàng chăm sóc thú nuôi, những việc còn lại không cần em bận tâm. Hiếm lắm mới có dịp nghỉ dài như vậy, em cũng đi đâu đó chơi đi cho thoải mái.”

Tiểu Nhã liếc nhìn Diêm Tiểu Đóa, có chút gượng gạo: “Tiểu Nhất, anh cứ ra ngoài một cách trắng trợn vậy, nếu bị phóng viên chụp được thì sao?”

Cố Nặc Nhất ra vẻ bất cần: “Còn sao nữa? Ngôi sao thì cũng phải sống chứ.”

Rõ ràng Tiểu Nhã không có ấn tượng tốt mấy với Diêm Tiểu Đóa: “Chị Diêm à, em hy vọng chị đừng có gây thêm bất cứ phiền phức nào nữa, được không chị?”

Diêm Tiểu Đóa chỉ biết mím chặt môi không hé một lời, cô còn biết nói gì khác nữa đâu, cho dù có hứa cả trăm nghìn lần đi nữa, thì cuối cùng vẫn liên lụy tới Cố Nặc Nhất thôi. Trong lúc uể oải, vai cô bỗng chật lại, liền ngã vào lòng Cố Nặc Nhất. Diêm Tiểu Đóa cúi cúi đầu chỉ giận một nỗi đào đất chui xuống cho xong, cô chỉ nghe thấy Cố Nặc Nhất nói: “Được rồi Tiểu Nhã, khi nào trở về anh sẽ đãi em một bữa.”

“Anh Tiểu Nhất...”

Tiếng vọng từ đằng xa làm tắt cả mọi người chau mày, Cố Nặc Nhất tỏ vẻ khá khó chịu: “Sao cô lại đến đây.”

Tiểu Nhã thở dài: “Lúc em ngồi nói chuyện với người bên Kinh Kỳ bị cô ấy nghe thấy.”

Vi An đeo một chiếc kính râm sai bước hướng về phía họ. Diêm Tiểu Đóa cố thoát ra khỏi vòng tay của Cố Nặc Nhất, không ngờ anh càng ôm chặt hơn. Vi An vốn đang hớn hở, trông thấy Diêm Tiểu Đóa, mọi vui sướng đều tiêu tan, khuôn mặt cô ta lộ rõ vẻ oán trách, muốn vờ như không thấy cũng khó.

“Anh Tiểu Nhất định đi Hải Nam à?”

“Biết rồi còn hỏi làm gì?”

Vi An gượng gạo vén mấy sợi tóc bay trên trán: “Em cứ tưởng anh đi một mình, nên mới tới để tiễn anh.”

“Tạm biệt Tiểu Nhã, bọn anh phải đi rồi.” Cố Nặc Nhất không thêm từ biệt Vi An, rồi ôm vai Tiểu Đóa vào phòng chờ VIP.

Vi An nhìn bóng dáng của hai người, tức đến giậm chân thành thịch. Cô nàng đã báo với bố mẹ rằng tết này không về nhà, còn nhờ trợ lý mua vé máy bay cùng chuyến nữa, nhưng giờ trước mắt cô là con bé scandal đầy mặt báo của Phi Thiên Entertainment.

“An An, tôi đi trước đây.”

Lúc này Vi An mới trấn tĩnh trở lại, cô lẽo đẽo theo sau Tiểu Nhã hỏi tới tấp: “Sao hai người họ lại ở cùng nhau vậy? Tại sao chứ?”

Tiểu Nhã khởi động xe của Cố Nặc Nhất, thấy Vi An vẫn đứng bên ngoài không cam tâm, liền hạ cửa kính xe xuống, thuận miệng nói: “Đã nhìn thấy

chưa? Bây giờ thì yên tâm được chưa? Làm việc chăm chỉ đi, đừng có cả ngày chỉ nghĩ lung tung nữa.”

Vi An bám lấy cửa sổ xe chặng đường Tiểu Nhã: “Sao lại là con bé Diêm Tiểu Đóa đó chứ? Lẽ nào đầu óc anh Cố Nặc Nhất có vấn đề?”

Tiểu Nhã nhún ga, vèo một cái chiếc xe phóng đi rất xa, bên tai Vi An chỉ văng vẳng lại một câu: “Cô đoán đúng rồi đây.”

Trời đổ tuyết nên chuyến bay đã bị hoãn, mãi đến mười hai giờ đêm họ mới cất cánh. Lúc hai người đặt chân tới đảo Hải Nam thì trời đã rạng sáng, từng cơn gió ẩm áp xua tan đi cái lạnh của Bắc Kinh, xe của khách sạn đã đợi sẵn bên ngoài. Phòng ngủ của khách sạn được bố trí rất đẹp, từ đây có thể nhìn rõ từng đợt sóng xô trên biển. Nhân viên khách sạn đem hành lý đặt vào phòng rồi ra ngoài, Diêm Tiểu Đóa đi xem một vòng xong bỗng thấy không ổn lắm. Tuy đây là một phòng lớn, nhưng lại chỉ có một chiếc giường, trên chiếc giường hình bán nguyệt bày một bó hoa hồng đỏ, những cánh hoa rải rác khắp phòng càng khiến không khí trở nên có chút ám muội.

“Vốn dĩ theo như kế hoạch ban đầu chỉ có một người đi du lịch, nhưng trước lúc đi lại có thêm một người nữa, mà đây lại là mùa du lịch nên không đổi được phòng. Bé Ngọc, em đi tắm rồi nghỉ ngơi chút đi.”

Diêm Tiểu Đóa sờ tay vào khuôn mặt ửng hồng rồi chạy trốn vào phòng tắm. Đứng dưới vòi hoa sen cô thấy hoang mang, cứ thế cô được Cố Nặc Nhất đưa đến một thế giới khác, ở đây không có cái lạnh cắt da cắt thịt, không có những lời đồn đại, cũng không có nỗi sợ hãi. Tắm xong, cô khoác lên mình chiếc khăn tắm đứng ở ban công ngắm cảnh của phòng khách, bên tai cô là tiếng từng đợt từng đợt sóng xô bờ cát trắng, và cả tiếng nước chảy trong phòng tắm - Cố Nặc Nhất đang tắm gội. Cứ nghĩ tới tới nay không biết sẽ ngủ thế nào là cô lại thấy tim đập loạn xạ. Cô ngủ trên ghế sofa cũng

được, dù sao Cố Nặc Nhất là người đưa cô tới, nên không thể cướp chỗ của anh ấy được.

Ngoài trời tối đen như mực, ánh trăng chiếu rọi một vầng sáng tỏ dưới mặt biển. Tuy rất buồn ngủ nhưng cô lại không thể ngủ nổi, nghĩ tới mọi chuyện xảy ra ở Bắc Kinh cô lại thấy khó mà bình tâm.

Lưng cô bỗng chặt lại, hương thơm mê hoặc lòng người ập tới. Cánh tay rắn chắc của Cố Nặc Nhất vòng lấy eo cô, cầm anh vùi vào hõm vai cô làm tim cô đập thành thịch, cô gần như đứng không vững nữa. Nụ hôn của Cố Nặc Nhất như những cánh hoa khe khẽ rơi xuống cổ cô, nhẹ nhàng mà mềm mại đến say đắm.

Tim Diêm Tiểu Đóa rung lên, cô cứ tưởng rằng sẽ chẳng bao giờ có lại những cảm giác tuyệt vời như lúc này, thế nên cô không thể cưỡng lại được khi cảm giác ấy quay trở lại. Nụ hôn nồng cháy từ cổ lên đến má, đến đuôi lông mày rồi lướt tới khóe mắt, cuối cùng thì tìm đến được bên đồ nơi làn môi mỏng mềm mại kia. Diêm Tiểu Đóa ngượng ngùng nhắm mắt lại, ngay cả chuyện đoán ý cũng rất mới lạ, cô chỉ không biết cách trốn tránh mà thôi.

Nhìn thấy cử chỉ ngốc nghếch ấy của cô, Cố Nặc Nhất phì cười: “Bé Ngốc à, em còn nhớ anh nói với em những gì không?”

Diêm Tiểu Đóa mở to mắt, nhưng dường như chỉ nhìn thấy lúm đồng tiền bên khóe miệng nhoẻn cười. Nụ cười của anh thật đẹp, nhìn lâu sẽ mê muội. Anh nói khẽ bên tai cô: “Đến lúc em phải đền ơn rồi, anh không đợi được đến kiếp sau đâu, em trả ơn luôn lúc này, ngay tại đây đi.”

Diêm Tiểu Đóa có chút mơ hồ chưa hiểu, nụ hôn của Cố Nặc Nhất mãnh liệt như những cơn sóng ngoài biển Đông đột ngột ập tới. Cô không thể chống cự lại được tất cả mọi thứ liên quan tới anh, chỉ cần vài nụ hôn cũng làm cô quên hết thiên thượng nhân gian. Cơ thể nóng bỏng đang rục rịch

dưới lớp khăn tắm kia, trong nỗi sợ hãi nho nhỏ xen lẫn chờ đợi vô tận. Niềm say đắm ấy tràn từ ban công ngắm cảnh vào phòng khách, cuối cùng ngã trên chiếc giường lớn hình bán nguyệt. Trong phòng chỉ bật đèn ngủ với ánh sáng mờ nhạt, bên trong phòng ngủ tối tăm, dần dần chỉ còn lại những tiếng thở dốc nặng nề mà hỗn tạp.

→ ©DTV: <http://www.dtv-ebook.com> →

Khi mọi chuyện đã xong xuôi, đằng sau chiếc rèm trắng mỏng lóe lên những tia nắng sớm. Diêm Tiểu Đóa yên ổn gối đầu trên cánh tay anh, chỉ cần hít thật sâu là có thể cảm nhận được hơi thở say đắm của cô, có thể đây mới là hạnh phúc. Nếu không phải lúc cơ thể đang phải chịu những đau đớn âm ỉ, thì cô thấy mình đang ở trong mộng. Cố Nặc Nhất trong giấc mơ thật mãnh liệt. Nụ hôn của anh lưu lại trên từng tác da thịt cô. Cô khẽ chạm vào gò má nóng rực của mình, bỗng bị Cố Nặc Nhất ôm gọn vào lòng từ đằng sau.

“Cố Nặc Nhất, em...”

Cô bị nụ hôn của anh khóa lại, giọng của cô kích thích sự hưng phấn trong anh, lại một lần nữa Diêm Tiểu Đóa như lạc vào sự hấp dẫn không thể chối từ của anh. Những cơn gió bên ngoài đã lặng đi, không gian trong căn phòng cũng yên tĩnh trở lại, bọn họ trán kề trán, cuối cùng cũng mệt. Cố Nặc Nhất lấy tay vén những sợi tóc vương trên má cô: “Những việc sau này để sau hãy nói, cho tới khi công việc của em trở lại bình thường, mình cứ như thế này nhé, được không?”

Tiểu Đóa chẳng có lý do nào để từ chối, chỉ “uhm” một tiếng. Cố Nặc Nhất cười nhẹ rồi lại hôn lên má cô: “Giờ thì ngủ thôi.”

Nghe tiếng thở đều đều của Cố Nặc Nhất, cơn buồn ngủ cũng ùn ùn kéo đến. Nếu không nghĩ gì hết, không làm gì hết, liệu cánh tay của anh có phải

là cánh tay an toàn nhất? Nếu ông trời cho phép, cô nguyện cứ ngủ mãi thế này bên cạnh anh.

Khi hai người tỉnh dậy, trời đã gần trưa. Dù đã buông rèm nhưng ánh sáng vẫn len lỏi được vào bên trong, rọi lên chiếc ga trải giường trắng muốt, nháy nhót trên chiếc áo ngủ trên sàn. Chỉ sau một đêm, cô như thấy một con người khác của Cố Nặc Nhất. Anh năn nỉ cô mở cửa cho vào tắm chung, lúc cô trang điểm thì đòi bằng được chiếc bút kẻ mắt giúp cô kẻ đuôi mắt mèo, ở nơi không ai thấy thường xuyên hôn trộm cô, thời gian còn lại gần như lúc nào hai người cũng trong trạng thái tay nắm chặt tay.

Bọn họ đi dạo cả một ngày bên bờ biển, lúc hoàng hôn thì đi ăn đồ nướng hải sản, Diêm Tiểu Đóa không thể tin nổi những khoảnh khắc đẹp đẽ này lại là sự thật đang hiển hiện trước mắt. Đêm nay là đêm giao thừa, trong không khí tấp nập của quán cà phê, Diêm Tiểu Đóa chỉ mặc một chiếc váy maxi, tai đeo khuyên tai hoa hồng Cố Nặc Nhất mua. Anh mặc một chiếc quần hoa đi biển tươi sáng và chiếc áo thun cộc tay ngồi trước mặt Diêm Tiểu Đóa. Họ chọn chút đồ ăn thanh mát, thêm một cây nến, ánh nến lung linh chiếu rọi khuôn mặt êm dịu của cả hai người.

Cố Nặc Nhất thích nhìn Diêm Tiểu Đóa lúc cắn bút tết, hành động vụng về dễ thương. Thực ra đến lúc không nhìn nổi nữa, anh liền đưa cho cô chỗ bút tết đã được cắt. Diêm Tiểu Đóa ngồi ăn mà cứ cười tí mắt lại. Chỉ trong mấy ngày ở bên nhau, cô cũng đã biết đùa lại anh: “Khách sạn có nhiều phòng như vậy, mà anh bảo không đổi sang phòng khác được.”

Cố Nặc Nhất cách một chiếc bàn giờ tay ra sờ nhẹ lên má cô: “Em nói sẽ báo đáp anh, nhưng chỉ biết nói suông, nên anh phải tạo cơ hội cho em báo đáp.”

Diêm Tiểu Đóa đút cho Cố Nặc Nhất một miếng bút tết nhỏ: “Đáng ghét, anh mau ngậm miệng ăn đi.”

Không khí vui vẻ bỗng bị tiếng chuông điện thoại ngắt quãng, Cố Nặc Nhất nhìn màn hình nhưng không nhắc máy. Diêm Tiểu Đóa cũng không hỏi gì thêm, cô hiểu tính anh. Nhưng năm phút sau, điện thoại của cô cũng rung lên, cô nhắc máy, là Vi Vi gọi tới.

“Diêm Tiểu Đóa, chúc mừng năm mới! Bé Cung có bên cạnh em không? Em bảo Bé Cung nghe máy được không?”

Diêm Tiểu Đóa đưa điện thoại cho Cố Nặc Nhất, tuy anh không muốn lắm nhưng cuối cùng vẫn nghe. Diêm Tiểu Đóa cúi đầu ăn tiếp chỗ bít tết kia, nhưng ngơ ngác một nơi mà hồn một nẻo. Cố Nặc Nhất lẳng lặng nghe điện thoại một lúc lâu, mới trả lời lại: “Tôi biết rồi.”

Rồi anh cứ thế đập máy, Cố Nặc Nhất đưa lại điện thoại cho Diêm Tiểu Đóa: “Bà ta chỉ chúc mấy câu năm mới, không nói chuyện gì khác cả.”

Diêm Tiểu Đóa chỉ “Ồ” một tiếng, kèm theo một chút chán nản. Sau khi vụ việc kia xảy ra, cô nghĩ đủ mọi cách để liên lạc với Vi Vi, đều không được. Nhưng lúc Vi Vi trực tiếp gọi điện tới, thì cô lại chẳng hỏi được gì.

“Em no chưa?”

Diêm Tiểu Đóa gật gật đầu, thực ra cô ăn nhưng chẳng thấy ngon chút nào. Bởi vì Vi Vi gọi tới nên cô lại nghĩ tới những chuyện không vui.

“Chúng mình ra ngoài đi dạo chút đi?”

Trên bờ biển có rất nhiều người đang đốt pháo hoa, những quả pháo lung linh sắc màu đang làm sáng rực cả bầu trời tối đen như mực. Hai người họ giẫm chân trên bờ cát trắng, lưu lại hai hàng vết chân. Cố Nặc Nhất cứ thế nắm chặt lấy tay cô, truyền hơi ấm cho nhau.

“Chắc vừa nãy em thấy thất vọng lắm à?”

“Thất vọng gì cơ?”

“Anh biết là em muốn hỏi Vi Vi chuyện liên quan tới scandal kia.”

Diêm Tiểu Đóa gượng gạo cười: “Đâu có, đang đón tết thế này, em vui còn không hết, sao lại thất vọng được chứ?”

Gió buổi đêm hơi lạnh một chút, Cố Nặc Nhất ôm gọn cô trong lòng, nhưng cô vẫn run rẩy, rồi họ chuyển hướng đi dạo về phía khách sạn.

“Bé Ngọc à, em biết không? Hơn hai mươi năm nay, đây là lần thứ hai anh cảm thấy hạnh phúc khi đón tết. Lần thứ nhất là do sự xuất hiện của Cố Tây Lương, ông ấy đến để hoàn thành tâm nguyện cả gia đình đoàn tụ ăn một bữa cơm của anh. Nhưng lần đó, những giây phút hạnh phúc đó chỉ vãn vện trong một tiếng đồng hồ, rồi ông ấy rời đi. Thực ra lúc đó Cố Tây Lương tới nói ông ấy muốn nói chuyện muốn đưa anh về nhà họ Cố nuôi dưỡng, nhưng mẹ anh không đồng ý. Nên từ đó trở đi, anh cũng rất ít gặp mặt ông ấy, cho dù gặp thì cũng như những người qua đường.”

Nghe Cố Nặc Nhất kể chuyện cũ, tim cô bỗng đau âm ỉ. Bố cô là cán bộ cao cấp của sở nghiên cứu khoa học, do quá lao lực mà qua đời, mẹ cô là một diễn viên múa, cũng mắc bệnh mà qua đời. Nhưng cô còn hạnh phúc hơn Cố Nặc Nhất, vì ít nhất thì họ cũng yêu thương nhau. Cô ngẩng đầu lên lộ ra nụ cười rục rịch: “Tết này em cũng thấy vô cùng hạnh phúc.”

“Do cảm thấy hạnh phúc, nên mới nảy sinh sự ích kỉ. Tuy biết rằng em rất muốn nói chuyện với Vi Vi, nhưng anh lại chẳng hề đề cập đến chuyện đó. Bé Ngọc à, anh chỉ muốn chúng mình lặng yên hưởng thụ những giây phút hiếm hoi như thế này thôi.”

Trong lòng Diêm Tiểu Đóa tràn ngập sự thỏa mãn, nỗi thất vọng tan biến đi rất nhanh: “Cố Nặc Nhất, là em quá nôn nóng, cảm ơn anh đã đưa em tới đây.”

Cô không biết rằng mình lại có thể nói ra những lời này, mối tình mà cô đang nâng niu trong lòng luôn khiến cô thấp thỏm lo âu, dù cho anh chỉ nhất thời tìm vui, cô cũng chẳng còn gì hối tiếc.

Chương 7: Ngôi nhà trong mây gió thổi vụt tan

Ngày vui trôi mau, bất giác mười mấy ngày đã trôi qua. Diêm Tiểu Đóa rất dễ yêu thích một nơi nào đó, trông những tháng ngày trần trọc ở thành phố nào đó thường luôn có những thứ cô không nỡ rời xa, ví như vẻ cổ kính tĩnh mịch của Ô Trấn, nét phồn hoa hiện đại của Thượng Hải, sự hùng vĩ khoáng đạt của Bắc Kinh, hay lần này là một Hải Nam lãng mạn đa tình. Cô rất muốn được sống như thế này mãi mãi, nhưng Cố Nặc Nhất nói phải về nhà đón tết Nguyên tiêu mới được nên cuối cùng cô vẫn phải rời đi. Hai người ngồi trong khoang máy bay hạng nhất, tay nắm chặt tay, mười ngón đan vào nhau. Diêm Tiểu Đóa liếc mắt nhìn là nhìn thấy ngay má lúm đồng tiền dịu dàng của Cố Nặc Nhất. Từ trước tới giờ cô không hề biết rằng, thì ra hạnh phúc lại đơn giản đến vậy, đơn giản đến nỗi chỉ cần một nụ cười, một ánh mắt là đủ rồi.

Quãng đường ngắn ngủi nhanh chóng kết thúc, không ngờ vừa bước ra khỏi sân bay, họ đã gặp ngay đội săn tin điên cuồng. Đèn flash từ ống kính không ngừng lóe sáng, Tiểu Đóa sợ hãi lùi về phía sau, rồi lập tức giữ khoảng cách với Cố Nặc Nhất. Cố Nặc Nhất xoay người, nhìn chằm chằm cô nàng đang đứng cách mình ba mét, anh đưa tay ra: “Mau lại đây, sao em đi chậm vậy, muốn anh bế đi à?”

Tiểu Đóa vẫn đứng yên tại chỗ, từng lượt hành khách đi lướt qua cô: “Nặc Nhất, anh đi trước đi, em tự về được mà, đi cùng nhau ra thế này không hay đâu.” Dù bây giờ hình ảnh của hai người đã xuất hiện trước ống kính, nhưng nếu không có xác thực của khổ chủ thì dù có phát trên các kênh thông tin đại chúng cũng chỉ là tin vịt. Cô luôn ghi nhớ câu nói của Tiểu Nhã: “Đừng có gây rắc rối cho Cố Nặc Nhất.” Quan trọng hơn là, giờ đây giới truyền thông đều mặc nhận Vi An là “bạn gái” của Cố Nặc Nhất.

Cố Nặc Nhất bắt đầu dĩ lắc lắc đầu, quay lại kéo tay cô. Nhưng Diêm Tiểu Đóa vẫn không ngừng giằng ra: “Ngoài kia nhiều người lắm.”

“Em mà không nghe lời là anh hôn em đó.”

Quả nhiên Tiểu Đóa không phản kháng nữa, nhăn nhăn nhó nhó sánh vai bước đi cùng Cố Nặc Nhất. Cô không biết phải làm gì ngoài việc cúi đầu thật thấp. Cố Nặc Nhất kéo va li đi ngang qua đám đông đang đón người ở sân bay, cũng đi ngang qua cả nơi đám phóng viên sẵn tin lấp ló. Cố Nặc Nhất không báo cho người nào đến đón anh nên hai người cùng lên một chiếc taxi. Ngồi trên xe, Diêm Tiểu Đóa thở phào nhẹ nhõm, cảm giác vừa rồi cứ như ngồi trên đồng lửa vậy.

“Chúng ta tới thăm A Hoa trước rồi về nhà nhé.”

Tiểu Đóa gật gật đầu, cô muốn đi thăm A Hoa từ lâu lắm rồi, nhưng không dám nói ra. Cố Nặc Nhất đã sắp xếp trước rồi nên A Hoa mới không phải chịu tội danh gì hết, chỉ là khi nhìn thấy Tiểu Đóa anh có hơi xúc động. Họ mua cho A Hoa chút đồ ăn và để lại cho anh chút tiền dùng lúc cấp bách rồi rời đi. A Hoa vẫn phải ngồi trong đó vài ngày nữa mới được ra ngoài. Lúc chuẩn bị rời đi, khóe mắt Diêm Tiểu Đóa đỏ hoe, bởi cô nghe A Hoa

nói, anh không thấy hối hận khi đâm những tên đó, vì bọn chúng đều là lũ cặn bã.

Có lẽ đây mới chính là tình bạn, dù cho người đó có vô số khuyết điểm, dù cho người đó có làm cô tức đến nghiến răng nghiến lợi, thì vẫn có một lý do nào đó khiến cô không thể bỏ rơi họ được.

Hai người lại lên taxi, nhưng Cố Nặc Nhất không nói cho lái xe địa chỉ nhà. Chiếc xe càng chạy càng xa, Diêm Tiểu Đóa thấy hơi ngạc nhiên: “Cố Nặc Nhất, mình không về nhà à?”

Cố Nặc Nhất chỉ cười không nói, anh vuốt ve gò má lạnh lạnh của cô, Tiểu Đóa cũng không hỏi thêm gì nữa. Chiếc xe dừng ở cổng một khu nhà cao cấp, bọn họ bước vào, bên trong là những ngôi biệt thự nhỏ nằm tách biệt. Bọn họ dừng lại ở căn biệt thự trong cùng, cây thông bên ngoài vẫn đọng lại những bông tuyết chưa tan. Nơi này thật yên tĩnh, trên một con đường nhỏ ngoằn ngoèo uốn lượn thấp thoáng bóng dáng những người bảo vệ.

Cố Nặc Nhất đặt vào tay Diêm Tiểu Đóa một chiếc chìa khóa mát lạnh, Diêm Tiểu Đóa hơi mơ hồ.

“Đây chính là món quà lần trước anh định tặng cho em, mau vào trong xem xem.”

Cánh cửa mở ra, mọi thứ bên trong sớm được bày biện hoàn hảo. Diêm Tiểu Đóa không khỏi thốt lên kinh ngạc, ngôi nhà này đẹp quá. Cô cứ tưởng rằng mình sẽ bước vào một ngôi nhà còn phôi thô, không ngờ nó lại đàng hoàng đến vậy - có đèn chùm pha lê treo trên trần, giấy dán tường màu sắc đẹp dễ tinh tế. Cô vẫn nhớ Cố Nặc Nhất từng nói, ngôi nhà này sẽ để cho cô

trang trí bày biện. Hạnh phúc từng bị cô đẩy ra khỏi tầm tay giờ đã quay lại, Diêm Tiểu Đóa chỉ cảm thấy dây lên nỗi bất an và lo sợ.

“Mau lên tầng trên xem đi em, xem phòng bếp và cả phòng ngủ nữa, đó là hai căn phòng anh thích nhất.”

Từ trong ngữ điệu của Cố Nặc Nhất thấp thoáng chút tự hào, Tiểu Đóa sờ vào lan can gỗ màu trắng nhưng lại không bước thêm bước nào: “Nặc Nhất, lại là câu hỏi quen thuộc đó, tại sao lại là em? Cho dù anh chỉ muốn vui chơi qua đường, em cũng không trách gì đâu. Em chỉ muốn nghe lời thật lòng mà thôi.”

Lúm đồng tiền trên gương mặt phút chốc biến mất, anh không biết tại sao đáy lòng cô luôn luôn tự ti đến vậy, anh chỉ dùng ngón tay gõ nhẹ vào đầu cô: “Tại sao lại là em à? Anh cũng không biết nữa, có khi nào anh bị sốt nên đầu có vấn đề mất rồi, cũng có thể do bị chập dây thần kinh chẳng, dù sao đi nữa thì anh vẫn cứ chọn em đó. Hơn nữa, đây vốn không phải là vấn đề em cần phải nghĩ ngợi nhiều đến vậy, thường thì những người con gái báo ân đều lấy thân mình ra để báo đáp mà, đâu có bận tâm chuyện ân nhân yêu hay không yêu và yêu trong bao lâu đâu?”

Diêm Tiểu Đóa chu môi, rõ ràng là không hài lòng lắm với câu trả lời này. Cố Nặc Nhất thấy môi cô đang cong lên, không kìm được tiến lại gần, hôn một cái thật ngọt ngào, xua tan đi hoài nghi trong cô.

Khu này rất chú ý đến việc bảo vệ đời tư của chủ nhà, trong khu nhà còn có một siêu thị, chỉ cần gọi một cú điện thoại sẽ có người mang đồ đến tận nơi. Họ không cần bước chân ra khỏi cửa nửa bước cũng có đủ nguyên liệu nấu nướng. Diêm Tiểu Đóa đeo tạp dề lên nấu ăn, Cố Nặc Nhất dựa vào tường ngắm cô. Anh thích nhất là dáng vẻ lúc này của cô, cô của lúc này hiện thực và chăm chú vô cùng. Bỗng trong đầu anh lướt ra một câu

trêu chọc: “Phụ nữ bọn em có câu “Đường vào trái tim đàn ông thông qua cái dạ dày”, vì thế Bé Ngốc à, anh cũng giống bao người đàn ông khác, em lấy thức ăn đến mê hoặc anh đi, em nấu cơm cho anh ăn cả đời này, anh sẽ ngoan ngoãn nằm gọn trong lòng bàn tay em.”

Tiểu Đóa nghe vậy, cười đến suýt lật chảo: “Chỉ sợ sẽ có ngày anh sẽ chán ghét thôi.”

Trong căn phòng hơi nước bay nghi ngút, mùi thơm của thức ăn lan tỏa, không khí ấm áp như vậy khiến Diêm Tiểu Đóa cảm thấy thật mãn nguyện. Liệu đây có phải là trong họa có phúc không nhỉ, bởi tuyệt chôn vùi nên mới tìm lại được thứ quý giá, mới học được cách trân trọng?

Tiểu Đóa nấu ăn rất ngon, chỉ sau một tiếng mà đã bày biện ra một bàn đầy đồ ăn rồi, chỉ là những món thường ngày nhưng lại toàn là món Cố Nặc Nhất thích nhất. Mùi vị chỉ là phụ, quan trọng nhất là anh thích được nhìn khói bếp ấm nồng, thích nghe tiếng ù ù của máy hút mùi. Trong lòng anh, chỉ khi phòng bếp huyền ảo mới mang lại cảm giác của gia đình. Thế nhưng, ngày trước Vi Vi không biết nấu ăn, cũng không thích thuê người giúp việc, vì thế khi hai mẹ con sống cùng nhau, không phải ăn quán, thì lại là úp mì ăn tạm.

“Sao anh không ăn vậy? Mùi vị không ngon à?” Diêm Tiểu Đóa thấy anh có chút thất thần liền hỏi. “Món gà coca này ngon lắm đó, anh nếm thử chút đi.”

Cố Nặc Nhất gấp cho cô một miếng thức ăn: “Bà bé à, nhường cho em trước này.”

Bỗng mặt Tiểu Đóa đỏ như gấc, cô lấy đũa gắp gắp hạt cơm: “Cách xưng hô này kì quá anh à... gì mà bà bé chứ, chẳng lẽ anh còn bà cả nữa

à?”

“Em cũng so đo lắm cơ. Ngày xưa bà bé được các lão gia cưng chiều nhất đấy nhé, đây mới là cách xưng hô hay nhất.”

Tiểu Đóa nghe anh trâu đùa cũng đùa lại: “Vâng, thưa lão gia, em là bà bé mà Cố lão gia cưng chiều nhất ạ.”

Không khí vui vẻ bỗng bị một cú điện thoại làm gián đoạn, Cố Nặc Nhất xem màn hình hiển thị, rồi nhận điện thoại ở chế độ loa ngoài. Nội dung trong điện thoại, khiến Tiểu Đóa bất an đặt đĩa xuống.

“Thế này là thế nào? Sao chưa nói gì với công ty mà đã tự ý yêu đương thế hả? Trên khắp các mặt báo, tạp chí, rồi mạng internet toàn là ảnh cậu và Diêm Tiểu Đóa tay trong tay. Cậu có biết kế hoạch của công ty bị cậu đảo lộn hết rồi không hả?” Đó là cuộc gọi của người bên công ty Kinh Kỳ, tuy giọng điệu nhẹ nhàng, nhưng vẫn dễ dàng nghe ra nổi tức giận dồn nén.

“Em không muốn lẫn lộn chuyện đời tư và công việc. Vốn đã thiếu tự do đến thế thảm rồi mà bây giờ đến cả việc ở cùng ai cũng bị can thiệp, em không thể chấp nhận được.”

Cố Nặc Nhất lúc nào cũng luôn đặc biệt, bởi vì có Vi Vi, bởi vì có nhà họ Cố nên tất cả mọi người đều nể mặt anh hết cỡ. Nhưng kiểu phản bác không kiêng nể gì ai này của anh vẫn khiến Tiểu Đóa sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Người bên Kinh Kỳ trầm lặng một lúc lâu sau, cũng chỉ còn nước thở dài: “VẬY Vi An thì tính sao? Tự dưng cậu bày ra chuyện như vậy, làm mọi người đều trở tay không kịp.”

“Em không diễn kịch, Diêm Tiểu Đóa là người em đã chọn để cùng sống suốt đời. Chuyện Vi An anh cứ đổ hết cho em, chiếm được sự đồng tình của khán giả chẳng phải càng có lợi cho sự phát triển của cô ấy sao?”

Cuộc đối thoại đã kết thúc như thế, Cố Nặc Nhất lại trở về vẻ mặt thư thái thoải mái: “Điện thoại đáng ghét, anh đã tắt máy rồi. Bà bé à, chúng mình ăn cơm thôi.”

Tiểu Đóa thấy Cố Nặc nhất ngồi ăn ngon lành, lòng bỗng thấy nặng nề: “Em lại làm liên lụy tới anh rồi. Thực ra anh không cần phải làm như vậy đâu, chỉ cần trong lòng anh có em là đủ rồi.”

“Em biết không, Vi Vi cũng đánh mất Cố Tây Lương như thế đó. Anh làm như vậy vì anh hy vọng không ai trong chúng ta lùi bước, chỉ khi bị dồn ép tới bước đường cùng mới biết mình yêu nhiều bao nhiêu.”

Mắt Diêm Tiểu Đóa cay cay, Cố Nặc Nhất đã kiên quyết như vậy, không chút hối hận, không chịu lùi bước, vậy mà cô chỉ biết trốn tránh và sợ hãi. Cô ngẩng đầu nở một nụ cười sáng rực như ánh ban mai với Cố Nặc Nhất: “Em biết rồi, chúng ta sẽ không trốn tránh nữa.”

Hai người có bề ngoài rực rỡ, chỉ khi ở cạnh nhau mới cảm nhận được sự âm áp, tét Nguyên tiêu của hai người như thế là đã viên mãn. Diêm Tiểu Đóa thích chiếc giường lớn trong phòng ngủ, trần nhà có tấm sa tanh màu hồng. Đây chắc chắn không phải phong cách của Cố Nặc Nhất, Cố Nặc Nhất mà cô quen biết chỉ thích sự phối hợp đơn giản và màu sắc đơn giản. Cố Nặc Nhất nhận ra vẻ hoài nghi của cô, chỉ cười rồi ôm cô vào trong lòng: “Cuộc sống mà, phải có chút ngẫu hứng mới tốt.”

Tuy chiếc giường rất to, nhưng hai người vẫn dựa sát vào vào nhau, mặc đồ ngủ đôi, nằm trên giường cũng có thể nhìn thấy từng chùm pháo hoa

đang nở rộ trên bầu trời bên ngoài cửa sổ. Trong nhà Cố Nặc Nhất tạm thời vẫn chưa có đường dây ti vi và mạng. Tiểu Đóa cũng quen dần với cuộc sống như vậy.

“Bé Ngọc à, sinh cho anh một em bé kháu khỉnh đi, để củng cố địa vị bà bé của em nhé.”

Diêm Tiểu Đóa giãy thoát ra khỏi vòng tay của anh: “Nói linh tinh gì thế, mới sống chung với nhau có mấy ngày anh đã bàn chuyện con cái rồi là sao.”

Ai ngờ, Cố Nặc Nhất lật người giữ chặt cô dưới thân mình: “Mấy ngày thì làm sao? Cho dù là mấy ngày thì anh vẫn có quyền làm bố chứ.”

“Mình còn chưa kết hôn mà, sao lại đòi có con rồi, toàn nói năng lung tung thôi à.”

“Vậy nếu mình kết hôn thì em sẽ sinh em bé cho anh sao? Anh muốn mười đứa thì em cũng phải đẻ đó nha.”

Đẻ mười đứa đẻ thành heo nái à! Tuy Diêm Tiểu Đóa trợn mắt lườm anh, nhưng lòng lại thấy ngọt ngào hơn mật.

Sáng hôm sau, Diêm Tiểu Đóa bị Cố Nặc Nhất hôn đánh thức, anh cứ liên tục thì thầm bên tai cô: “Bà bé, mau dậy làm đồ ăn sáng nào, Cố lão gia đói rồi.”

Tiểu Đóa xuống bếp hâm cháo trắng nóng hổi bùng lên, còn có mấy chiếc bánh bao kèm theo một đĩa dưa chua, bữa sáng tuy đơn giản nhưng lại cực kỳ hợp khẩu vị. Lúc ăn, Tiểu Đóa chợt nhớ ra một chuyện: “Nặc Nhất,

bệnh đau đầu của anh đã đỡ chút nào chưa? Em thấy dạo này trạng thái tinh thần của anh tốt hơn nhiều.”

Cố Nặc Nhất dùng thìa quấy bát cháo đang còn nóng: “Cũng không phải bệnh gì nghiêm trọng, chỉ cần nghỉ ngơi chút là ổn ấy mà. Em mau ăn đi, lát nữa anh dẫn em tới một nơi.”

Ăn sáng xong hai người rời khỏi nhà, tới thẳng siêu thị xe.

“Nặc Nhất, anh muốn đổi xe mới sao?”

“Em toàn gây rối khắp nơi, lái xe đưa đến giúp em chẳng tiện chút nào, nên anh phải đổi một chiếc xe việt dã thôi.”

Nghe Cố Nặc Nhất nói vậy, Diêm Tiểu Đóa thấy hơi hụt hẫng: “Em xin lỗi, em toàn làm anh phải lo lắng.”

Cố Nặc Nhất xoa xoa đầu cô: “Anh giỡn em thôi! Chiếc xe thể thao này chỉ có hai chỗ ngồi, sau này em sinh em bé, bọn nhóc ngồi đâu chứ? Thế nên đổi một chiếc xe mới là cực kỳ cần thiết đấy nhé.”

Câu trả lời này còn làm cô cuống quýt hơn câu trả lời trước, cách nghĩ của Cố Nặc Nhất cứ kỳ kỳ, làm cô không tài nào hiểu nổi.

Trong siêu thị xe, họ dạo qua vài cửa hàng tráng lệ, cuối cùng chọn mua một chiếc Land Rover phân khối lớn, mấy ngày nữa sẽ nhận xe.

“Em lái chiếc xe này nhé, phụ nữ lái xe việt dã tầm nhìn tốt hơn. Vốn dĩ muốn mua cho em chiếc tốt hơn, nhưng lúc mua nhà anh dùng hết sạch tiền rồi, thêm cả trang trí nội thất nữa nên chẳng còn lại bao nhiêu tiền.” Cố Nặc Nhất vừa lái xe vừa giải thích cho Diêm Tiểu Đóa.

Trong mắt cô thì Land Rover hay Roll Royce chẳng có gì khác biệt, đều là những thứ cô không thể mua nổi: “Thực ra, chỉ cần mua chiếc Daewoo bình thường hơn một trăm ngàn cũng tốt lắm rồi. Chiếc Fiat của A Hoa em cũng lái được mà, chìa khóa xe em vẫn cầm này.”

“Làm sao anh để em chịu thiệt thòi khi sống với anh được, anh chịu trách nhiệm làm trụ cột gia đình, em phụ trách nấu cơm và sinh con, phân công rõ ràng không ai can thiệp việc của ai cả.”

Trời ạ, lại nhắc tới chuyện sinh con rồi! Diêm Tiểu Đóa thở dài, hình như cô sống cùng Cố Nặc Nhất ngoài chuyện sinh con ra thì chẳng có chuyện gì nghiêm túc cả. Họ từ Hải Nam trở về là đã vào ở luôn trong biệt thự nên vẫn còn một số đồ đạc để lại căn nhà cũ. Ngày kia Cố Nặc Nhất phải bắt đầu làm việc nên nhân lúc hôm nay đang rảnh rỗi, hai người quay về thu dọn một chút. Trước lúc quay về nhà cũ, hai người tạt qua cửa hàng chăm sóc động vật đón Bé Dưa. Bé Dưa cứ nằm gọn trong lòng Tiểu Đóa, nhìn có chút tủi thân. Tiểu Đóa vuốt ve Bé Dưa mãi, dần dần nó mới bình tĩnh trở lại.

Khi chiếc xe thể thao vào khu nhà nhỏ, hai người nhìn thấy chiếc Limousine xa xỉ của Vi Vi. Chiếc xe Benz màu đen dừng trước cổng, hình như đợi họ từ lâu lắm rồi. Tiểu Đóa biết Cố Nặc Nhất không thích tiếp xúc với Vi Vi, mỗi lần gặp bà tâm trạng anh đều đi xuống. Vi Vi mặc áo khoác da bước từ trên xe xuống: “Bé Cung, con chuyển nhà rồi à? Nhân viên nói con không sống ở đây nữa.”

Cố Nặc Nhất cực kỳ miễn cưỡng trả lời “ừm” một tiếng, tiếng mèo kêu làm Vi Vi vốn dĩ đang bình tĩnh bỗng lui về phía sau vài bước. Tiểu Đóa thấy vậy vội nói: “Hai người nói chuyện, em lên nhà trước.” Dứt lời, cô bèn ôm Bé Dưa nhanh như gió lẩn lên lầu.

Lái xe của Vi Vi bê một thùng đồ từ cốp xe ra, đặt vào chiếc xe thể thao của Cố Nặc Nhất. Cố Nặc Nhất cau có hỏi: “Thứ quái gì vậy? Tôi không cần.”

“Đây là ít thuốc bổ mẹ mua từ Mỹ về. Con làm việc vất vả vậy, phải bồi bổ cơ thể chứ.”

Vi Vi lại lấy mấy túi từ chiếc xe Benz xuống: “Mẹ mua cho con vài bộ quần áo.”

“Phiền phức quá đi, tôi đã nói là tôi không cần, bà đi đi.”

Vi Vi không hề tỏ ra buồn bực chút nào, lại đặt mấy chiếc túi đó về xe mình: “Con chưa cần thì cứ để tạm ở chỗ mẹ nhé. Bé Cung, con sống chung với Tiểu Đóa rồi à?”

Cố Nặc Nhất không ngừng đá đá mấy hòn sỏi dưới chân: “Trên báo trên đài đều viết rõ rành rành rồi, bà còn hỏi gì nữa.”

Tuy chẳng câu nào nghe lọt tai nhưng Vi Vi cũng biết trước câu trả lời rồi: “Mẹ chỉ tiện miệng hỏi thế thôi, chỉ cần con thấy hạnh phúc là được, mẹ sẽ không can thiệp vào chuyện của các con đâu. Cũng muộn rồi, mẹ phải đi đây. Bé Cung, hôm nào mời mẹ tới thăm nhà mới nhé.”

Cuối cùng thì chiếc xe Benz ấy cũng rời đi, Cố Nặc Nhất nhìn thùng thuốc bổ sau cốp xe, thở dài rồi lên lầu. Diêm Tiểu Đóa đang thu dọn đồ đạc, Bé Dưa nằm cuộn tròn trên sofa ngủ ngon lành. Cô lấy áo sơ mi trắng của Cố Nặc Nhất từ trong tủ ra, gấp gọn gàng từng chiếc một bỏ vào trong va li. Cố Nặc Nhất thấy đáng vẻ cô đang làm việc, không kìm lòng được liền ôm cô vào lòng. Diêm Tiểu Đóa muốn thoát ra nhưng tiếc là không thành công: “Anh đừng quấy nhiễu nữa, mau xếp đồ đi nào.”

Lúc này anh mới buông cô ra, vào thu dọn phòng tắm. Tiểu Đóa hơi thần thờ, cô thấy mình thật kém cỏi, Vi Vi đứng ngay trước mặt mà cô không mở miệng ra hỏi được câu nào. Nhưng cô cũng chỉ thần thờ được một lúc thì nhận được cuộc gọi của Vi Vi.

“Chị Vi Vi...”

“Gần đây em khỏe không?”

Diêm Tiểu Đóa vội vã hỏi: “Lúc nào em có thể trở lại làm việc ạ?”

Đầu dây bên kia trầm ngâm trong phút chốc: “Tạm thời em cứ yên lặng một thời gian đã, tin tức bây giờ rất bất lợi cho em, công ty cũng rất đau đầu, phải có cách giải quyết chu toàn mới được.”

Tiểu Đóa thất vọng gác máy. Xem ra, lần này cô gây chuyện tày đình rồi.

“Bé Ngọc à, dọn đồ xong mình về nhà thôi, hôm nay anh muốn ăn món trứng sốt cà chua.”

Tiểu Đóa trả lời một cách máy móc: “Vâng ạ.”

Nguyên áo sơ mi trắng đã chiếm cả một va li. Tiểu Đóa nhớ là ở nhà mới vẫn chưa có thuốc giảm đau, thời gian gần đây tuy anh không phát bệnh nữa, nhưng phòng xa vẫn hơn. Cô tiện tay mở ngăn kéo ở đầu giường ra, bên trong là cả một hàng thuốc giảm đau được xếp gọn gàng. Diêm Tiểu Đóa lấy tất cả thuốc trong đó ra, thì phát hiện ra một cuốn album ảnh.

Cô thử lật giở vài trang ra xem, bên trong toàn là ảnh của cô và Cố Nặc Nhất hồi nhỏ, từng trang từng trang tựa như một cuốn phim hiện ra trước mắt, cả hai lúc đó đều cực kì dễ thương. Cuốn album rất dày, cứ lật qua mỗi trang lại như qua một khoảnh khắc, tới bức cuối cùng khóe mắt cô đã long lanh. Bức ảnh cuối cùng mới được chụp gần đây, gương mặt cô hiền hòa yên tĩnh, đang ôm Bé Dưa trong lòng. Cố Nặc Nhất đã chụp trộm nhân lúc cô đang ngủ. Mãi tới lúc này cô mới nhận ra rằng anh và cô đều giống nhau, đều không phải vui đùa chốc lát, mà là âm thầm, lặng lẽ thích nhau từ rất lâu rồi, chỉ là quá kín đáo không để đối phương biết mà thôi.

Một tiếng “meo” cắt ngang dòng suy nghĩ của cô, Tiểu Đóa đặt cuốn album vào va li đựng đồ, bế Bé Dưa lên rồi gọi vọng ra bên ngoài: “Cố Nặc Nhất, em sắp đồ xong rồi.”

Cố Nặc Nhất nghe tiếng liền đi vào phòng ngủ, hôn lên trán cô: “Khô thân em quá, mẹ bọn nhóc à.”

Lưng cô bỗng chốc cứng đờ, mỗi ngày đôi một cách xưng hô, không ngày nào giống ngày nào cả: “Có khi dăm bữa nửa tháng nữa anh lại gọi em là mẹ vợ già cũng nên?”

Nụ cười của anh lúc nào cũng âm áp như ánh mặt trời vậy: “Sao lại thế được? Sau này anh sẽ không đổi cách xưng hô nữa, tuy gọi thế này hơi quê, nhưng lại gần gũi thân thiết nhất.”

Những ngày tháng tươi đẹp luôn trôi qua rất nhanh, thế giới của hai người kết thúc sau vài tháng ngắn ngủi, Tiểu Đóa lái chiếc Land Rover mới đưa Cố Nặc Nhất tới sân bay. Cô không bước xuống xe, bởi các ngôi sao không có cuộc sống riêng tư, nhất là khi hai người đều đang trong tầm ngắm của công chúng. Cách cửa sổ xe, Tiểu Đóa vẫy tay chào Cố Nặc Nhất. Bởi cô từng nếm trải cảm giác âm áp nên khi hơi ấm rời xa, còn lại

trong cô nổi lo sợ hoang mang: “Nặc Nhất, nửa tháng nữa anh sẽ trở về, phải không?”

Lúm đồng tiền trên má Cố Nặc Nhất thực sự quá đẹp: “Ngốc ạ, những gì hứa với em nhất định anh sẽ làm được.”

Cuối cùng thì cái người được vũ trang đến tận răng kia cũng hòa vào dòng người, tâm tư của cô cũng theo bước chân anh. Cô thấy buồn bã quay về biệt thự, căn nhà quá lớn, lớn đến nỗi ngay cả Bé Dưa cô cũng không tìm thấy, buổi tối ngủ cô thấy sợ hãi. “Tuần báo Scandal” đang giở sẵn nằm ngang nhiên trên chiếc giường khổng lồ. Cả một cột tin chính đều viết về tình yêu tay ba giữa Vi An, Cố Nặc Nhất và cô. Bài báo liệt kê về quá trình họ qua lại và những khúc mắc họ gặp phải, làm Diêm Tiểu Đóa cảm giác như đang đọc trong một câu chuyện tình yêu đầy những khúc mắc ly kỳ. Cô bật đèn thức đến tận hai, ba giờ sáng, mãi đến lúc nhận được tin nhắn Cố Nặc Nhất báo rằng đã bắt đầu công việc, mới ôm Bé Dưa cuộn tròn cùng nhau yên giấc.

Cuối cùng thì A Hoa cũng được tự do. Lúc Diêm Tiểu Đóa đi đón A Hoa, anh chàng không nức nở nghẹn ngào giống lần trước nữa, mà đã trưởng thành hơn rất nhiều. Tiểu Đóa đưa ra một hộp “Đồng trùng hạ thảo”, A Hoa không chần chừ rút ngay ra một điều, đặt lên mũi hít một hơi thật dài, lúc này hốc mắt anh mới đỏ lên. Anh xúc động bật lửa, rít liền hai hơi: “Trong này cấm hút thuốc, ấy thế mà cái bang Châu Rùa kia vẫn cứ hút như thường, anh chỉ dám nhặt đầu lọc lên ngửi, quá thảm.”

Tiểu Đóa thấy vô cùng áy náy: “Hai nghìn tệ em đưa cho anh lần trước đâu, sao anh không dùng?”

A Hoa thở dài: “Nhắc tới chuyện đó là lại rớt nước mắt, cái đám Châu Rùa đó uy hiếp anh, lột sạch tiền, ông đây trừ úm đòi con cháu bọn bay chết

cũng không được tử tế.” A Hoa xoa xoa bụng: “Tiểu Đóa, anh muốn ăn món thịt kho tàu.”

“Đi, em dẫn anh đến quán ăn.”

Hai người họ chọn một nhà hàng nổi tiếng rồi gọi hai xuất thị ba chỉ kho tàu. A Hoa đói vàng mắt, nhìn thấy đồ ăn hai mắt sáng như đèn pha, ăn lấy ăn để một hồi mới tạm hài lòng. Cạn sạch chai bia cuối cùng xong, anh mới hả hê: “Cố Nặc Nhất vẫn còn là người tốt, nên tạm thời anh không mắng hấn nữa. Tiểu Đóa, mình phải cố gắng hơn nữa! Chẳng may sau này thằng nhãi đó đá em, đến lúc đó khóc cũng không kịp đâu đây.”

Tiểu Đóa đặt đôi đũa trong tay xuống: “Em bị công ty đóng băng rồi, bây giờ không có việc gì để làm cả.”

“Sao cơ?” A Hoa ngạc nhiên, không ngờ những hành động của mình lại mang đến nhiều phiền phức cho Tiểu Đóa đến vậy.

Nghe A Hoa rửa sả một hồi, trong lòng Diêm Tiểu Đóa cũng thấy có chút nôn nóng. Cô chán nản nghịch nghịch di động, đúng lúc có tin nhắn. Nội dung tin nhắn rất ngắn, chỉ vắn vắn có mấy chữ: “Tôi về Bắc Kinh rồi.”

Ánh nắng ban chiều ấm áp, Hà Trục đứng trước ô cửa sổ sát đất rộng lớn, chăm chú nhìn vào những bông tuyết chưa tan trong vườn. Chiếc Roll Royce màu trắng đi vào cửa, anh bị bức tượng vàng trên đầu xe làm chói mắt. Hà Trục bỏ kính xuống, ngồi trên ghế sofa đợi Diêm Tiểu Đóa. Tiếng gõ cửa khe khẽ khiến đôi môi anh khẽ cong lên, nói vọng ra: “Vào đi.” Cánh cửa mở ra, Diêm Tiểu Đóa luống cuống đứng bên cửa, cung kính gọi anh một tiếng tổng giám đốc Hà.

Hà Trục rất ghét cách xưng hô sắc hơi tiền này, nhưng Diêm Tiểu Đóa đã gọi thế này từ rất lâu rồi: “Ngồi đi!”

Tiểu Đóa gượng gạo ngồi xuống chiếc ghế sofa đơn, Hà Trục cầm tờ báo trên ghế sofa lật qua lật lại: “Thế giới này thay đổi nhanh thật, lúc tôi đi bạn gái của Cố Nặc Nhất vẫn là con nhỏ này, vậy mà đến lúc trở về thì cô và hắn đã sống chung rồi. Nếu về muộn thêm chút nữa có khi cô còn sinh cả con rồi ấy nhỉ.”

Tiểu Đóa không lên tiếng, Hà Trục toàn nói những lời khó nghe, tất cả những gì cô có thể làm chỉ là nhẫn nhịn. Hà Trục đứng lên tiến về phía cô, đến vị trí cách một bàn tay, anh mới dừng lại, nhưng mũi của hai đôi giày đã chạm vào nhau rồi.

“Diêm Tiểu Đóa, cô có thấy mình có lỗi với tôi không? Tôi vượt quyền giúp cô nắm bắt cơ hội, cô lại vứt bỏ cơ hội đó không chút mảy may mà lên giường với Cố Nặc Nhất.”

Rõ ràng câu này của Hà Trục đã vượt quá mức chịu đựng của cô: “Anh bảo tôi phải làm thế nào? Trong khi tôi cũng muốn kiếm tiền về cho công ty, nhưng bây giờ mọi công việc của tôi đều bị hoãn lại rồi, không có bất kỳ một hoạt động nào hết.”

Hà Trục ngó người, ánh mắt Diêm Tiểu Đóa lấp lánh sự phẫn nộ. Anh lùi về phía sau vài bước, đứng dưới ánh nắng mặt trời, không khí vốn đang căng thẳng hơi hòa hoãn lại. Diêm Tiểu Đóa nhìn Hà Trục đang được ánh nắng mặt trời nhuộm vàng, mái tóc hạt dẻ mềm mại rủ xuống bờ vai, thân hình thẳng tắp, ánh mắt xa xăm lộ rõ vẻ cô đơn hiu quạnh.

“Diêm Tiểu Đóa, bây giờ cô hạnh phúc không?” Hà Trục thấy cô không đáp, lại hỏi thêm lần nữa, “Ở bên Cố Nặc Nhất, cô có hạnh phúc không?”

Hà Trục nhìn những chú chim sẻ đang tíu tít mổ ngô ngoài bậu cửa sổ, ánh mắt di chuyển về cánh cửa sổ. Trên lớp kính thủy tinh phản chiếu nụ cười ngượng ngùng của Tiểu Đóa, chỉ thấy cô nói: “Rất hạnh phúc.”

Trái tim Hà Trục như bị đâm một nhát: “Vậy tôi hỏi cô, có được Cố Nặc Nhất rồi, cô không cần sự nghiệp nữa phải không?”

Trên lớp kính thủy tinh, cuối cùng thì bóng hình Diêm Tiểu Đóa cũng lộ ra một tia bất lực. Lúc này Hà Trục mới vừa lòng quay người lại: “Là phụ nữ, có một người đàn ông yêu thương mình, là đời này đã mãn nguyện rồi, sự nghiệp chẳng qua chỉ thêm hoa trên gấm có cũng được mà không cũng chẳng sao mà thôi. Tôi chỉ cảm thấy, mất bao công sức để có được cơ hội như vậy mà bị vứt bỏ một cách phũ phàng, thì nhỡn nại bao nhiêu năm qua của cô được coi là gì?”

Sao có thể vứt bỏ được đây? Trước giờ cô chưa từng có suy nghĩ như vậy, chỉ là lại một lần nữa rơi vào cảnh bế tắc mà thôi. Chính Cố Nặc Nhất là người mang đến cho cô hơi ấm và an lành, nhưng chính hơi ấm này đã làm cô dần quên đi đau khổ lúc ban đầu.

“Diêm Tiểu Đóa, giữa sự nghiệp và tình yêu, cô chỉ được chọn một thứ, hãy nói cho tôi biết sự lựa chọn của cô.”

Hà Trục đánh thép bức ép, giống y như lúc Cố Nặc Nhất ép hỏi cô ở triển lãm tranh, một lần lựa chọn như vậy là đủ lắm rồi: “Tôi sẽ không từ bỏ cái nào hết.”

Giây phút trầm lặng qua đi, Hà Trục cất tiếng cười: “Trên đời này làm gì có nhiều chuyện tốt đẹp đến thế, có mất thì mới có được.”

“Tổng giám đốc Hà, tôi đảm bảo sẽ không để chuyện yêu đương ảnh hưởng tới công việc.”

“Ai mà tin được chứ?! Diêm Tiểu Đóa, cô có biết không, cô và Cố Nặc Nhất ở bên nhau, lòng tôi thấy không thoải mái chút nào.”

Diêm Tiểu Đóa không nói lời nào nữa, cô không thể đoán nổi nội tâm của anh. Hà Trục đeo kính lên, rồi nhặt lại quyển sách trên bàn trà: “Cô đi đi, để tôi yên tĩnh một chút.”

Tiểu Đóa rời đi một lúc lâu rồi mà Hà Trục vẫn chưa bình tâm lại được. Anh cũng không biết mình bị sao nữa, ngày đầu tiên trở về Bắc Kinh đã thấy tin về scandal của cô với Cố Nặc Nhất, lòng anh ngoài khó chịu ra vẫn là khó chịu, nếu là anh ngày trước sẽ không bao giờ thế này.

Hà Trục tiện tay ấn chuông, trợ lý ngoài cửa bước vào: “Giúp tôi điều tra chuyện của Diêm Tiểu Đóa.”

Vốn dĩ anh tưởng mình là người có thể chi phối được mọi chuyện của Diêm Tiểu Đóa, nhưng thật không ngờ anh mới đi có vài tháng mà đã có biến cố, rốt cuộc là kẻ nào mà to gan vậy...

Về tới biệt thự, Diêm Tiểu Đóa tự nhốt mình trong phòng ngủ. Bé Dưa kêu meo meo ở ngoài mà cô cũng không nghe thấy. Lòng cô rối bời. Cô phải yên tĩnh suy nghĩ một chút về tình hình hiện tại. Hà Trục là ông chủ của cô, anh ta chỉ cần động đây ngón tay một chút thôi thì cuộc đời cô cũng thay đổi. Từ lúc biết thân phận của Hà Trục, cô cố gắng cẩn thận từng tí một, để chuộc lại lỗi lầm vẫn đè nặng trong lòng, cô luôn gắng nhẫn nại chịu đựng.

Trước giờ cô không nghĩ rằng giữa tình yêu và sự nghiệp tồn tại xung đột. Cố Nặc Nhất bắt cô phải lựa chọn vì sợ cô sẽ phá tan hết mọi chuyện, còn Hà Trục thì sao, rốt cuộc mục đích của anh ta là gì? Chuyện yêu đương của các nghệ sĩ ở công ty giải trí nhiều vô số, nhưng tại sao chỉ có cô là không được phép? Cô còn nhớ Hà Trục bảo rằng, chỉ cần thấy cô và Cố Nặc Nhất bên nhau là anh ta thấy không thoải mái. Đây chẳng phải là lời tỏ tình trắng trợn hay sao? Giống, mà cũng không giống tỏ tình chút nào.

Giây phút trầm tư bị ngắt quãng bởi tiếng chuông điện thoại, là Cố Nặc Nhất gọi tới. Diêm Tiểu Đóa vừa nhắc máy đã thấy anh nói: “Mẹ bọn nhỏ à, em đang làm gì ở nhà thế?”

Nghe cách xưng hô này lòng cô thấy thật ấm áp: “Em dọn dẹp nhà cửa, ngồi thư thân, chán lắm.”

Trong điện thoại Cố Nặc Nhất cười nhẹ: “Anh có một món tiền trả thù lao đóng phim đã được chuyển khoản, thẻ ATM để trong ngăn kéo ấy, em hãy đi dạo phố, rồi mua vài bộ quần áo đẹp nhé.”

Cố Nặc Nhất lúc nào cũng ân cần chu đáo, nhưng toàn tiêu tiền của anh như vậy Diêm Tiểu Đóa thấy rất áy náy: “Thôi anh ạ, em có nhiều quần áo lắm rồi.”

“Trước kia em chịu thiệt thòi nhiều rồi, giờ sống với anh, cảm em không được như trước nữa. Tuần sau anh xin đoàn làm phim nghỉ một ngày về thăm em, không thì vợ anh chạy theo người khác từ lúc nào anh cũng không biết ấy chứ.”

Tiểu Đóa chỉ cong môi cười, sao cô có thể chạy theo người khác được chứ, cô chỉ yêu một mình Cố Nặc Nhất thôi, dù có cả tá trai đẹp nữa đến cô cũng chẳng động lòng.

“À đúng rồi, em bán căn phòng nhỏ trước kia của em đi, cứ để không thể cũng không hay lắm.”

“Nhưng em không nỡ.” Đó là căn phòng cô gom góp mua được sau khi rời khỏi thị trấn nhỏ, nó giống chiếc vỏ ốc sên, những lúc cảm thấy sợ hãi bơ vơ có thể cuộn mình lại chui vào trốn trong vỏ ốc nho nhỏ đó. Với căn phòng đó, cô không chỉ không nỡ rời xa mà còn muốn giữ lại chút hồi ức.

Tuy đã gác máy nhưng bên tai Diêm Tiểu Đóa vẫn văng vẳng giọng nói của Cố Nặc Nhất. Căn phòng trước kia của anh cũng đã bán rồi, Cố Nặc Nhất nói với cô rằng, cả hai không được để lại đường lùi, phải từng bước tiến về phía trước, nắm tay cũng đi tới phút cuối cùng của cuộc đời. Cứ nghĩ tới câu nói ấy, cô bất giác cảm động vô cùng. Cố Nặc Nhất luôn nghĩ tới tương lai tươi đẹp, còn cô thì cứ do dự làm người khác mệt mỏi sầu lo.

Cô vỗ vỗ vào má, mình phải phấn chấn lên mới được, dù tình yêu hay công việc cũng nhất định có cách giải quyết tốt thôi. Cô lại đem áo sơ mi trắng của Cố Nặc Nhất ra giặt sạch rồi phơi nắng, đây là việc mỗi tuần cô nhất định phải làm. A Hoa gọi điện đòi tới ăn chực cơm, lúc này Diêm Tiểu Đóa mới làm vài món, nếu không thì cô đã định bỏ bữa tối rồi.

Vì tạm thời bị đình chỉ công việc nên lâu lắm rồi Tiểu Đóa không gặp A Hoa. Nhìn A Hoa ngồi ở bàn ăn đối diện xì xụp húp mì tương, lòng cô thấy thật bình yên. Tiểu Đóa vừa ăn vừa nói: “Dạo này anh đi làm đâu mà không liên lạc gì với em vậy?”

A Hoa lộ vẻ ngượng ngùng hiếm gặp: “Anh đang yêu một người, chuẩn bị tiến tới hôn nhân.”

Sắc một tiếng, suýt nữa thì cô phụt cả mì ra ngoài, người như A Hoa mà cũng muốn cuộc sống yên ổn đúng là khó tin: “Anh lừa được cô nào thế? Tốt nhất là anh đừng có kết hôn kéo lại lỗ dờ người ta.”

A Hoa cười hì hì: “Lúc còn trẻ mà không phong lưu thì phí một đời, bây giờ anh cũng hai sáu hai bảy tuổi rồi, không muốn cứ lông bông mãi thế này nữa. Cô bé ấy là người hâm mộ của em đó.”

Có khi nào anh lấy danh tính của cô để lừa cô bé đó không? Diêm Tiểu Đóa cũng không muốn nhiều lời nữa, cô đang thất nghiệp, không có công việc cũng chẳng thu nhập, A Hoa phải chịu khổ cùng cô rồi.

Diêm Tiểu Đóa nói: “Bán căn hộ của em đi rồi tiền đó anh giữ lại nhé, em chưa cần đến.”

Lần này đến phiên A Hoa tròn mắt ngạc nhiên: “Cô hâm à, ngôi nhà đó mấy trăm ngàn đó.”

Diêm Tiểu Đóa luôn có cảm giác nợ A Hoa, anh đã vì cô mà phải ngồi tù, món nợ ân tình này cô không có cách nào trả nổi: “Nhiều nhà quá ở không hết anh ạ. Chẳng phải anh muốn lấy vợ hay sao, nhất định sẽ cần đến tiền mà.”

A Hoa vò mớ tóc rối: “Tiểu Đóa à, cô ngốc thật hay vờ ngốc vậy? Dù bây giờ tình cảm của cô với Cố Nặc Nhất rất tốt đẹp, nhưng kết hôn rồi vẫn có thể ly hôn, cô chỉ có mỗi căn hộ đó, biết đâu sau này hai người đường ai nấy đi, thì ngay cả chỗ dung thân cũng đâu còn.”

Diêm Tiểu Đóa chỉ mỉm cười: “Em không thể để lại đường lui cho mình. A Hoa, anh cứ yên tâm, từ mai trở đi em sẽ cố gắng hết sức, không để anh phải lo lắng, không để anh phải thất vọng. Anh em mình cùng nhau kiếm thật nhiều tiền, nhất định chúng ta sẽ hạnh phúc.”

A Hoa cầm chìa khóa căn hộ của cô rồi rời đi. Bên ngoài trời đã tối đen như mực. Diêm Tiểu Đóa lại ôm Bé Dưa cuộn tròn trên giường. Từ ngày

mai trở đi, vì sự nghiệp và cả tình yêu, cô quyết chí tiến lên.

Vì thế, sáng ngày hôm sau, khi vẫn chưa ngủ dậy, Hà Trục đã nghe thấy người giúp việc báo Diêm Tiểu Đóa tới, đang làm bữa sáng trong bếp. Hà Trục lơ đãng nhìn đồng hồ, mới có sáu giờ sáng, cách thời gian anh thường dậy những nửa tiếng. Hà Trục không ngủ nổi nữa, anh đánh răng rửa mặt, mặc quần áo chỉnh tề rồi xuống bếp.

Trong căn bếp rộng năm mươi mét vuông, Diêm Tiểu Đóa đeo tạp dề đứng bên bếp, trên ngọn lửa xanh nhạt là hơi nước của nồi canh bốc lên. Hà Trục cứ nhìn cô như vậy, cô bé Tiểu Đóa nhỏ xinh đang cố kiềm mũi bàn chân lên ấn nút chiếc máy hút mùi, thỉnh thoảng tiếng cắt rau lại văng vẳng bên tai, cùng hòa lẫn với câu nói trẻ con còn chưa hết ngây thơ: “Em muốn nắm tay cô ấy, sống cùng với cô ấy nhất định sẽ rất ấm áp.”

Hà Trục không thể nhìn tiếp được nữa, liền quay người đi lên lầu. Hà Trục lặng lẽ ngồi trong phòng vẽ không lớn lắm, mỗi bức tranh đều vẽ Diêm Tiểu Đóa, không là ánh mắt sáng ngời thì là bờ môi khẽ cong của cô, cũng có khi chỉ là mái tóc dài như thác đổ. Cánh tay anh vung lên đẩy bức tranh vẫn chưa hoàn thành đổ xuống sàn nhà, “rầm” một tiếng khiến bụi bay tứ tung. Hà Trục lạnh lùng cười, bóng dáng cô tưởng như rất mực dịu dàng, nhưng anh cứ khẳng khẳng rằng đó chỉ là ảo giác.

“Ông chủ, cô Diêm làm xong bữa sáng rồi ạ.”

Trời dần sáng, người giúp việc gọi hai lần anh mới hoàn hồn. Hà Trục nhìn lại căn phòng bừa bộn, rồi thản nhiên bước xuống lầu. Diêm Tiểu Đóa bỏ tạp dề ra, ngồi bên bàn ăn đợi anh: “Tổng giám đốc Hà, nghe nói anh thích ăn canh sủi cảo nên tôi đã làm nhân ở nhà trước rồi mới mang sang đây đây ạ.”

Hà Trục gấp một miếng vào bát, bên trong là nhân hải sản hỗn hợp mà anh thích ăn nhất. Mới sáng sớm đã làm món phức tạp thế này, Diêm Tiểu Đóa đúng là chịu bỏ công sức. Nhưng anh không hề ăn, mà tiện tay ném đĩa xuống bàn: “Cô nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Diêm Tiểu Đóa cười hì hì: “Tổng giám đốc Hà, tôi là do một tay anh dìu dắt, bây giờ thành ra thế này anh cũng chẳng còn mặt mũi nào đứng không ạ? Lúc nào tôi có thể trở lại làm việc được ạ? Việc gì cũng được, kể cả là việc cắt báo hay là giúp việc hậu trường cũng được, dù sao thì cũng không thể ngồi không mãi thế này.”

Quả nhiên Diêm Tiểu Đóa tới để xin xỏ anh. Hà Trục đeo kính người giúp việc đưa tới lên mắt, lật giờ mấy trang báo buổi sáng: “Đúng là cô làm tôi cảm thấy rất mất mặt, nhưng việc tạm dừng công việc của cô là do cấp trên bàn bạc quyết định, tôi không thể can thiệp quá sâu. Huống hồ lần trước tôi đã nói rồi, chỉ cần cô ở cùng với Nặc Nhất, tôi sẽ không thoải mái, mà không thoải mái làm sao mà giúp cô được.”

Nụ cười trên môi còn chưa tắt, nhưng nổi chua xót thì đã bao trùm tận đáy lòng Diêm Tiểu Đóa rồi: “Lẽ nào anh cứ nhất quyết bắt tôi phải chia tay Nặc Nhất thì anh mới chịu giúp sao? Chẳng lẽ giám đốc Hà ngứa mắt khi thấy tôi hạnh phúc?”

Hà Trục bỏ tờ báo xuống, uể oải vươn vai: “Cô đoán đúng rồi đó.”

Diêm Tiểu Đóa không ngờ anh lại trả lời như vậy, cô nhặt chiếc túi xách từ ghế sofa lên: “Thành thật xin lỗi, đã làm phiền anh rồi, tôi về đây.”

Hà Trục đứng trên ban công nhìn Diêm Tiểu Đóa lái chiếc Land Rover ra khỏi sân, lúc này anh mới mở miệng nói lớn: “Cô bỏ cuộc dễ dàng vậy sao? Nếu cố gắng thêm chút nữa, chưa biết chừng tôi lại vui lòng giúp cô.”

Diêm Tiểu Đóa ngẩng đầu lên nhìn Hà Trục đứng trên cao: “Trong lòng tổng giám đốc Hà nghĩ gì, tôi thừa hiểu, việc gì phải bày trò bỡn cợt tôi? Biết là tôi quan tâm để ý mà vẫn cố tình làm vậy, thực sự là làm người khác phải hoang mang.”

“Chính vì thứ cô để ý đến quá nhiều thứ nên mới trở nên tham lam.”

Diêm Tiểu Đóa lái xe đi. Mãi đến lúc không nhìn thấy đèn đuôi xe, anh mới trở về phòng. Tuy sủi cỏ nguội hết rồi, nhưng anh vẫn ăn ngon lành hết cái này đến cái khác. Không phải anh không chịu giúp cô, mà chỉ là việc lần này quá khó giải quyết.

Diêm Tiểu Đóa chậm rãi lái chiếc Land Rover vòng vòng quanh phố không mục đích, rồi tình cờ cô đi qua tiệm băng đĩa - nơi mấy tháng trước vẫn còn treo đầy poster hình ảnh của cô, vậy mà giờ đã đổi thành người khác rồi. Cô cũng không rõ đĩa của mình bán được bao nhiêu chiếc, từ lúc tạm ngưng công việc đến giờ, cô rất ít liên lạc với người trong công ty, mà cô ngại mở miệng hỏi ra câu đó.

Cô vừa nói di động vào xe liền có điện thoại, là Vi Vi gọi tới: “Diêm Tiểu Đóa, có thể cho phép chị tới nhà mới làm khách được không?”

Lúc Diêm Tiểu Đóa trở về khu nhà thì Vi Vi đã đợi ở đó lâu rồi. Vi Vi tự lái xe tới, ngay cả Nhược Lan cũng không đi cùng.

Nhân viên mang đồ Diêm Tiểu Đóa đặt mua ở siêu thị tới. Tham quan xong ngôi biệt thự, Vi Vi lấy chiếc tạp dề ra khỏi tay Diêm Tiểu Đóa. Cô hoảng hốt muốn giành lại, nhưng Vi Vi đã đeo xong rồi: “Ai nấu cơm cũng được mà, không sao đâu.”

Diêm Tiểu Đóa không cố giành chuyện nấu ăn với Vi Vi nữa, chỉ đứng bên cạnh rửa rau, tiện thể nói dăm ba câu chuyện. Cô còn nhớ hồi xưa cô có

thể vui vẻ nói đủ chuyện trên trời dưới biển cùng Vi Vi, nhưng từ khi Vi Vi trở thành cấp trên kiêm mẹ chồng tương lai của cô đến giờ, Diêm Tiểu Đóa rất khó tìm lại được cảm giác tự nhiên ban đầu.

Chỉ là mấy món ăn đơn giản, hai người gặp gỡ trong yên lặng, ấy thế mà Diêm Tiểu Đóa lại cẩn thận từng chút một, Vi Vi thấy cô không thoải mái thì bật cười: “Em giữ kẽ quá đó, cứ thoải mái như lúc trước ấy, dù sao thì chị cũng là khách thôi mà.”

Diêm Tiểu Đóa gượng gạo nở nụ cười, cô múc cho Vi Vi một bát canh, không khí từ đầu tới cuối không nóng cũng không lạnh. “Lúc nào thì hai đứa kết hôn?”

Tay cô run lên, chiếc đũa rơi xuống đất, cô bối rối nhặt lên: “Chuyện này... vẫn chưa biết ạ.”

Vi Vi không tỏ ra khó chịu khi thấy cô sơ suất, cô lấy thìa quấy quấy canh trong bát: “Thực ra, chị rất hy vọng hai đứa mau chóng kết hôn. Tuy hai đứa còn trẻ, nhưng từ khi ở bên em, Bé Cung hiền hòa hơn nhiều, thỉnh thoảng còn nói được vài câu vui vẻ hòa nhã với chị. Chị biết là Bé Cung luôn oán trách chị, bao năm qua chị đã không làm tròn trách nhiệm của một người mẹ, mãi tới khi kết hôn, làm vợ người ta chị mới dần học được cách đặt gia đình lên trên hết, thế nên chị càng cảm thấy có lỗi với Bé Cung. Nó nhận được quá ít hơi ấm gia đình, cứ mỗi lần nhớ lại những tháng ngày trước kia là chị lại thấy thật hổ thẹn. Nếu hai đứa kết hôn có một gia đình nhỏ của riêng mình và sống hạnh phúc bên nhau, chị mới thấy thanh thản phần nào.”

Lần đầu tiên nghe được những lời này từ một Vi Vi đài các, Diêm Tiểu Đóa thật cảm động. Cô cứ tưởng Vi Vi là người phụ nữ bản tính phong lưu, hóa ra trong lòng Vi Vi cũng chịu bao cắn rứt giày vò.

“Đối với người phụ nữ mà nói, gia đình quan trọng hơn bất cứ thứ gì. Dù sự nghiệp có thể khiến em thành công nhưng lại chẳng thể cho em sự ấm áp. Giá băng lạnh lẽo luôn đến từ con tim chứ không phải thể xác. Chị phải điên cuồng hơn nửa cuộc đời mới tìm được người đàn ông che chở cho mình. Tiểu Đóa, tuy công việc của em đang bị đình trệ, nhưng biết đâu nhờ sự đình trệ này em lại tìm được hạnh phúc. Chị hiểu rõ con mình, nó là người đáng để em gửi gắm cả đời.”

Tiền Vi Vi xong, Diêm Tiểu Đóa mới thả Bé Dưa trong phòng tắm ra. Bé Dưa tũ thân không thềm đoái hoài tới cô nữa, ngáy o o một mình bên cửa sổ sát đất. Diêm Tiểu Đóa vừa rửa bát vừa thần thờ, những lời của Vi Vi rất rõ ràng, e rằng sự nghiệp của cô khó mà hồi sinh được, đã ký hợp đồng sáu năm, dù bây giờ có chấm dứt hợp đồng thì cũng không có công ty nào chịu tiếp nhận, vì vậy cách hay nhất là tìm một người đàn ông tốt để lấy làm chồng. Cô cũng biết rằng mình trong họa gặp phúc, chỉ là nếu thế, đáy lòng cô khó lòng thanh thản nổi. Rồi sau này khi từ già cỗi đời, cô sẽ không bao giờ giải thoát chính mình khỏi nỗi cắn rứt và tội nghiệt đó được.

Cố Nặc Nhất nói với cô rằng anh đã đặt vé máy bay trở về Bắc Kinh vào thứ sáu, hết hai ngày cuối tuần mới trở lại đoàn làm phim. Diêm Tiểu Đóa đã bắt đầu dọn dẹp nhà cửa từ hai ngày trước khi anh về. Dù nhà đã sạch sẽ lắm rồi, nhưng cô vẫn lau chùi từng góc ngách thêm một lần nữa. Cô biết tật xấu của Cố Nặc Nhất, cứ mỗi khi về nhà là lại dùng ngón tay thon dài kiểm tra khắp nơi xem có còn bụi bẩn không.

Buổi tối hôm anh trở về, cô còn đặc biệt đặt bàn ăn ở một nhà hàng tao nhã kiểu cách, bắt đầu tắm rửa trang điểm chải chuốt từ trước tận hai tiếng, cô mặc chiếc váy liền thân màu nude mà Nặc Nhất thích nhất rồi hờn hờ xuất phát. Rượu vang, giá nến đặt trong không gian yên tĩnh riêng tư, cô đang đợi người yêu trở về. Phong cảnh bên ngoài vô cùng đẹp, bên dưới màn đêm là sự hiện diện của thế giới lấp lánh ánh đèn. Phải đến nửa tháng rồi họ chưa được gặp nhau. Diêm Tiểu Đóa rót chút rượu đỏ ra tự thưởng

thức, cô sốt ruột nên đến hơi sớm, nhưng may mà Cố Nặc Nhất đã lên máy bay, cùng lắm cô chỉ phải đợi hơn một tiếng nữa là anh sẽ xuất hiện.

Tiếng chuông điện thoại khiến người ta phải phiên não vang lên, Diêm Tiểu Đóa nhìn màn hình, do dự một lát rồi vẫn nhắc máy: “Chào anh, tổng giám đốc Hà.”

“Diêm Tiểu Đóa, tôi có một chuyện rất thú vị muốn nói cho cô biết, không biết cô có hứng thú nghe không?” Giọng Hà Trục lộ rõ sự tự tin, như thể anh ta biết chắc chắn cô sẽ tò mò vậy.

Nhưng giờ tâm trí Diêm Tiểu Đóa chỉ nghĩ tới một mình Nặc Nhất: “Xin lỗi anh, hôm nay tôi có hẹn mất rồi.”

“Cô đang ở đâu?”

Diêm Tiểu Đóa nói địa chỉ, nhưng không ngờ Hà Trục bảo: “Vừa hay tôi cũng đang ở gần đó, tôi sẽ tới tìm cô ngay.”

“Không được đâu tổng giám đốc Hà, hôm nay không tiện lắm...” Cô còn chưa dứt lời, Hà Trục đã dập máy. Diêm Tiểu Đóa ảo não, mình đúng là nhiều chuyện mà.

Năm phút sau, Hà Trục đã tới chỗ Diêm Tiểu Đóa. Anh vẫn như trước - mặc quần bò rách đi giày lính, tết tóc đuôi ngựa sau đầu. Hà Trục thân nhiên ngồi xuống trước mặt cô, vắt chéo hai chân, chăm chú nhìn Diêm Tiểu Đóa đang mất tự nhiên.

Cô vò vò chiếc khăn trải bàn trước mặt, không dám nhìn thẳng vào mắt anh: “Anh mau nói đi.”

Anh cong môi nở nụ cười tà mị quen thuộc: “Cô đang đợi Cố Nặc Nhất à?”

Diêm Tiểu Đóa gật gật đầu. Hà Trục búng tay một cái, gọi nhân viên phục vụ tới yêu cầu một ly sâm panh: “Không vội, đợi Cố Nặc Nhất tới rồi nói mới thú vị.”

Tự đáy lòng cô xuất hiện cảm giác căng thẳng khó nói, bất giác cảm thấy chuyện không lành sắp xảy ra. Chưa đầy một tiếng đồng hồ sau, Cố Nặc Nhất toàn thân gió bụi bước đến. Từ khoảng cách năm mét, Cố Nặc Nhất đã nhận ra Hà Trục rồi, anh cau mày chậm chậm bước tới ngồi bên Diêm Tiểu Đóa. Hai người ngồi trên chiếc sofa không lớn lắm, có cảm giác hơi chật chội. Cố Nặc Nhất nắm lấy tay cô, lạnh lùng hỏi: “Em còn gọi cả người khác nữa cơ à? Không phải là bữa tối dưới ánh nến chỉ thuộc về hai ta hay sao?”

Diêm Tiểu Đóa lắc đầu không trả lời. Hà Trục nheo mắt nhìn hai người ngồi đối diện, uống cạn giọt sâm panh cuối cùng trong chiếc ly chân dài rồi lấy từ trong người ra một chiếc bút ghi âm: “Diêm Tiểu Đóa, cô không thấy mình đen đủi lắm sao? Lăn lộn trong giới này lâu như vậy mà chẳng lớn lên được chút nào, bị người ta ám hại mà cũng không biết.”

Lòng Diêm Tiểu Đóa rối loạn. Quả nhiên có người hại cô.

“Tôi cho cô thêm một cơ hội lựa chọn, nghe hay không nghe đây? Ha ha, theo như tình trạng hiện giờ của cô, tôi nghĩ không nghe thì tốt hơn.”

Giai điệu tao nhã của đàn dương cầm văng vẳng từ gian bên cạnh, nhưng nó chẳng phù hợp chút nào với bầu không khí lúc này, chiếc bút ghi âm vẫn ngang nhiên nằm trên bàn. Cố Nặc Nhất nhìn vẻ mặt của Hà Trục mà mất hết kiên nhẫn: “Anh cứ úp úp mở mở làm gì? Có gì cứ nói thẳng ra đi.”

Hà Trục càng cười vui vẻ hơn, anh không quan tâm đến sự lựa chọn của Diêm Tiểu Đóa nữa, chỉ nhẹ nhàng nhắc tay ấn một ngón thon dài vào nút phát. Tuy âm lượng loa ngoài không lớn, nhưng cũng đủ để nghe rõ mồn một mọi chuyện, trong đoạn ghi âm có tiếng của hai người.

Một người là Vi Vi, người còn lại là Hà Trục.

“Chị Vi Vi, tôi không hiểu lắm, lúc đầu chị khẩn khoản nài nỉ tôi kí hợp đồng với Diêm Tiểu Đóa, sao giờ lại cực lực bài xích cô ta? Có phải các bài hát trong album mới đều do chị sai người phát tán ra ngoài đúng không? Chị ném tiền của công ty xuống sông xuống biển vậy sao?”

Trong đoạn băng ghi âm, Vi Vi khẽ cười: “Không phải tổng giám đốc Hà cũng rất ghét con bé đó sao? Cứ coi như tôi giúp cậu làm một việc tốt đi. Tránh cho công ty sau này còn thiệt hại lớn hơn, cái gì nên vứt bỏ thì tất nhiên phải vứt bỏ.”

Đoạn ghi âm chỉ có hai phút, nhưng nó đủ khiến Diêm Tiểu Đóa nghe mà kinh hãi. Đằng sau còn rất nhiều cuộc đối thoại, sau khi nghe hết, Diêm Tiểu Đóa mới hiểu rõ chân tướng sự việc. Những bài hát trong album do Vi Vi truyền ra ngoài, trước khi quay bộ phim “Tề Thiên”, cũng chính Vi Vi nói với đạo diễn Trương về việc cô phẫu thuật thẩm mỹ, cả vụ đánh nhau của A Hoa, cũng do bà ta nhúng tay vào.

Diêm Tiểu Đóa không tài nào hiểu nổi, người phụ nữ mấy ngày trước còn nói muốn thấy cô hạnh phúc lại là kẻ chủ mưu đứng sau mọi chuyện. Diêm Tiểu Đóa càng không thể chấp nhận được khi người đó lại là mẹ của Cố Nặc Nhất. Diêm Tiểu Đóa rút tay ra khỏi tay Cố Nặc Nhất, rồi lấp bấp hỗn loạn: “Tại sao... rốt cuộc là tại sao...”

Hà Trục lấy lại chiếc bút ghi âm, hài lòng nhìn hai người: “Con người ai cũng ích kỉ, tôi nghĩ là chắc chắn Cố Nặc Nhất chưa nói cho cô biết chuyện

liên quan tới nhà họ Cố.”

Chưa kịp dứt lời, Cố Nặc Nhất đã cởi bỏ áo khoác, đứng lên khỏi sofa: “Anh chán sống rồi phải không? Nếu vậy hôm nay tôi sẽ hoàn thành tâm nguyện cho anh!”

Nắm đấm không báo trước lao thẳng về phía Hà Trục. Hà Trục nghiêng đầu nhẹ nhàng né người sang một bên: “Trước khi Cố Tây Lương mất có để lại một bản di chúc, Cố Nặc Nhất không được lấy người trong giới giải trí, nếu không sẽ không được hưởng di sản hai trăm triệu và mười lăm phần trăm cổ phần của công ty.”

Lời Hà Trục nói triệt để chọc giận Cố Nặc Nhất, anh cầm chai rượu vang trên bàn ném thẳng về phía Hà Trục.

Hà Trục liền giơ tay ra đỡ, bình rượu vỡ tan tành, những mảnh thủy tinh cắm vào cổ tay Hà Trục. Máu hòa với rượu chảy từng giọt trên chiếc khăn trải bàn sạch sẽ trắng tinh cực kỳ nhức mắt. Hà Trục không hề nhăn mặt: “Hồ thẹn cùng đau khổ biến thành phần nợ sao? Diêm Tiểu Đóa, cô thấy chưa, việc này thực ra rất đơn giản, Vi Vi và Cố Nặc Nhất vì món tài sản kếch xù của nhà họ Cố mà biến cô thành vật hy sinh. Tôi đã nói rồi mà, sự nghiệp và tình yêu chỉ được chọn một mà thôi, nhưng cô không chịu tin. Ha ha... nhưng nói cho cùng thì cô cũng chẳng thiệt đâu, chỉ cần Nặc Nhất có trong tay hai trăm triệu kia, thì cô cũng thành phu nhân giàu có rồi, có lẫn lộn trong giới giải trí hay không cũng chẳng sao, có sự nghiệp hay không cũng chẳng sao nốt.”

Diêm Tiểu Đóa không thể chấp nhận nỗi sự thật này, trước giờ cô chưa từng nghĩ người yêu cô nhất lại hại cô. Tiền, vẫn luôn là thứ hay ho.

“Bé Ngốc, mọi chuyện không phải như hần ta nói đâu.” Sau một hồi lâu, Cố Nặc Nhất chỉ giải thích một câu như vậy, nhưng nghe ra sao mà yếu ớt

bất lực đến thế.

“Em hiểu mà... em hiểu...”

Diêm Tiểu Đóa cầm túi rồi xoay người chạy ra khỏi phòng, đựng đồ món ăn trên tay nhân viên phục vụ, còn làm đồ cả bình hoa trong nhà hàng. Tất cả mọi chuyện đang diễn ra đều khiến cô đau đớn và bất lực. Sự thật lúc nào cũng tàn nhẫn, từ từ dồn ép một kẻ thuần lương tới bước đường cùng, khiến họ mất sạch hy vọng sống.

Trong phòng ăn không còn nghe thấy tiếng bước chân nhỏ bé của Diêm Tiểu Đóa nữa. Trợ lý đứng ngoài cửa đưa cho Hà Trục một chiếc khăn tay, anh lau qua loa vết máu và rượu trên tay. Vết thương khá sâu, giờ anh mới thấy đau, nhưng nhìn thấy hai người họ chia lìa, trong lòng anh lại dâng lên một niềm vui ác độc.

Là người của công chúng, Cố Nặc Nhất cố gắng hết sức kiềm chế cảm xúc của mình: “Hà Trục, tôi và anh từng có gì thù oán sao? Là một thằng đàn ông, làm ra những chuyện bản thủ thế này, anh không thấy nhục nhã sao?”

Hà Trục nhìn kỹ vết thương trên tay: “Bản thủ? Kẻ làm những chuyện bản thủ là cậu mới đúng! Thích cô ấy nên chiếm lấy cô ấy làm của riêng, ích kỉ hủy hoại sự nghiệp của cô ấy, không lẽ đó là yêu? Thật quá nực cười.”

Cố Nặc Nhất cau mày, vốn dĩ đã không có cảm tình gì với Hà Trục rồi: “Đừng để tôi phát hiện ra mưu đồ của anh, nếu không thì đừng có trách!”

Hà Trục nhún vai: “Tùy cậu thôi, tôi không quan tâm.”

Thái độ này càng làm cho Cố Nặc Nhất lại một lần nữa mất kiểm soát, thấy bóng dáng Hà Trục mỗi lúc một xa dần, anh nhanh chóng bước hai bước nhào tới. Không khí yên bình tao nhã trong nhà hàng tiêu tan, tiếng phụ nữ hét lên chói tai. Vài nhân viên bảo vệ xông lên kéo hai người đang ẩu đả tách khỏi nhau, một số người khác thì tiến về phía trước ngăn cản thực khách chụp ảnh quay phim. Mãi tới lúc giám đốc nhà hàng tới, hiện trường hỗn loạn kia mới lắng dịu.

Hà Trục sờ vết máu trên khóe miệng, cười khinh mạn: “Xem ra tôi phải đi bệnh viện thật rồi.”

Sau khi Hà Trục rời đi, đám đông cũng lần lượt giải tán, nhà hàng khôi phục lại vẻ yên tĩnh thường nhật, chỉ có điều dưới sàn nhà vẫn còn sót lại một đồng tiền tích. Cố Nặc Nhất nhìn chiếc sơ mi nhăn nhúm của mình mà không khỏi ảo não, anh chạy như bay xuống dưới tầng, chiếc Land Rover màu trắng vẫn đỗ ở đó. Cậu bé giữ cửa đi tới, đưa cho anh chiếc chìa khóa: “Thưa ngài, đây là chiếc chìa khóa cô Diêm Tiểu Đóa gửi lại.”

Cố Nặc Nhất cầm chiếc chìa khóa, hơi lạnh của chìa khóa lan dần từ lòng bàn tay ra toàn thân. Anh không ngừng gọi điện thoại cho Diêm Tiểu Đóa hết lần này đến lần khác, nhưng điện thoại của cô từ chế độ bật dần dần chuyển thành tắt máy. Cố Nặc Nhất ngồi trong xe, khi con mắt cười vẫn treo trên gương chiếu hậu, trên dây an toàn vẫn còn phụ kiện trang sức dễ thương. Anh nhìn đồng hồ đeo tay, bây giờ mới tám giờ tối. Chiếc xe cách âm rất tốt, những âm thanh hỗn loạn trên đường phố đều bị chặn lại bên ngoài. Nhưng Cố Nặc Nhất vẫn không thể nào bình tĩnh được, anh dựa vào trí nhớ bấm lại số điện thoại kia. Máy nhanh chóng được kết nối, anh ngắn gọn rành mạch hỏi trước: “Bà đang ở đâu?”

Nghe được câu trả lời, Cố Nặc Nhất thuận tay vút điện thoại sang ghế lái phụ, nhấn ga phi thẳng tới trụ sở Phi Thiên Entertainment. Cố Nặc Nhất phóng xe như bay, chưa đầy hai mươi phút đã tới nơi. Anh ngẩng đầu nhìn

tầng lầu mà Phi Thiên đặt trụ sở, lác đác có vài căn phòng còn sáng đèn, Cô Nặc Nhất xông thẳng lên lầu. Lúc mở cửa ra, thì thấy Vi Vi và Nhược Lan đang thảo luận công việc.

Nhìn sắc mặt cực kỳ không tốt của Nặc Nhất, Nhược Lan ý tứ rời khỏi phòng. Chưa bước được bao xa, cô đã nghe thấy tiếng cãi nhau kịch liệt vọng ra từ bên trong.

Diêm Tiểu Đóa cầm túi cứ thế bước đi, bên tai vẫn văng vẳng lời Hà Trục và cả đoạn ghi âm rõ ràng đến phát sợ kia. Giờ đầu óc cô rối bời, rồi bời tới mức không thể suy nghĩ được gì nữa. Diêm Tiểu Đóa cứ đi như thế cho tới lúc không biết mình đang ở đâu. Cô mơ hồ nhìn xung quanh, bệnh mù đường lại tái phát, sợ hãi, bất an, lo lắng thi nhau ùn ùn kéo tới.

Cô vội vàng chạy ra khỏi nhà hàng, để quên cả áo khoác. Chiếc váy liền thân màu nude mỏng manh không thể chống lại được cái lạnh cắt da cắt thịt, cô ôm lấy hai vai không ngừng giậm chân, lạnh đến nỗi không khóc nổi. Đứng trên chiếc cầu vượt, Diêm Tiểu Đóa ngược lên nhìn bầu trời đêm mù mịt, chỉ có mấy ngôi sao lóe lên lúc tỏ lúc mờ. Cô dần bình tâm trở lại, có khi nào ông trời đang cảnh cáo cô, phạm phải tội nghiệt nặng nề như vậy sao có thể dễ dàng được hưởng hạnh phúc? Bị lừa dối, bị hãm hại, bị xa lánh, dù phải trả giá đắt như thế nào đi chăng nữa cũng chẳng đáng gì.

Cô đứng thêm một chút nữa, nhưng thực sự không thể chịu nổi rét lạnh, Diêm Tiểu Đóa mở máy, vô số cuộc gọi nhỡ khi tắt máy ồ ạt hiện ra, nhưng cô không xem cái nào hết, chỉ gọi thẳng vào số A Hoa.

“Sao hôm nay lại rảnh rồi gọi cho anh thế này, chẳng phải hôm nay Cô Nặc Nhất trở về sao?”

“A Hoa, mau tới đón em, em lạc đường rồi.”

Diêm Tiểu Đóa đứng đến tê cóng giữa cái lạnh cắt da cắt thịt mới đợi được A Hoa tới. Thấy A Hoa, mũi cô cứ cay cay, rồi muốn không kiên dè gì xả hết ra một trận, nhưng hôm nay thì không thể. Vì A Hoa còn dẫn theo một cô gái trông rất ngọt ngào, chắc chỉ khoảng mười tám mười chín tuổi, ngượng ngại núp sau lưng A Hoa mà không nói lời nào. A Hoa cười ngốc nghếch: “Lúc nào Tiểu Liên cũng muốn gặp cô, vì thế hôm nay anh đưa cô ấy đi theo. Cô không ngại chứ?”

Diêm Tiểu Đóa thấy ánh mắt rụt rè của Tiểu Liên, mới miễn cưỡng nở nụ cười: “Chào em.”

Tiểu Liên không nói câu nào, chỉ cười e thẹn. A Hoa kéo tay Tiểu Liên rồi nhìn tứ phía: “Land Rover của cô đâu? Anh đưa cô về biệt thự.”

Diêm Tiểu Đóa đưa tay vuốt trán, nhằm che đi ánh mắt mệt mỏi: “Em không lái xe.”

Dường như A Hoa đoán ra chuyện gì đó, ý tứ bảo Tiểu Liên tới hàng tạp hóa đằng xa mua giúp anh bao thuốc, rồi nhân cơ hội hỏi cô: “Xảy ra chuyện gì vậy? Vừa về đã cãi nhau rồi à?”

Nghe anh hỏi vậy, Diêm Tiểu Đóa nắc nhen: “A Hoa, anh bán căn hộ cũ của em chưa?”

“Vẫn chưa, rốt cuộc thì có chuyện gì xảy ra thế?”

Diêm Tiểu Đóa không biết phải trả lời thế nào, cô muốn cười nhưng lại khóc, khóe miệng không ngừng run rẩy. Tiểu Liên chạy đi rồi về rất nhanh, hăm hở nhét bao thuốc vào túi A Hoa. A Hoa không kịp hỏi rõ mọi chuyện, đành khởi động xe. Diêm Tiểu Đóa lấy chiếc kính râm từ trong túi ra đeo lên, rồi lặng lẽ ngồi cuộn tròn ở ghế sau không hé lời nào. A Hoa đưa Tiểu Liên về nhà anh trước, rồi mới đưa Diêm Tiểu Đóa trở về căn hộ cũ của cô.

Diêm Tiểu Đóa về đến cửa nhà vẫn cố gượng vui: “Được rồi, anh về đi, người yêu anh vẫn đợi ở nhà kia.” Cô vừa nói vừa nhanh chóng đóng cửa lại, không ngờ bị A Hoa chặn lại không cách nào đóng được.

A Hoa không thể nhìn nổi bộ dạng này của Diêm Tiểu Đóa: “Cái cô này giờ bị sao vậy hả? Anh là trợ lý của cô cơ mà, chí ít cũng phải biết có chuyện gì xảy ra chứ?”

Diêm Tiểu Đóa nhún nhún vai, ra vẻ như chẳng có chuyện gì xảy ra: “Nói ra xấu hổ lắm, vừa gặp nhau đã cãi nhau, nên em về đây ở tạm vài ngày, đợi hạ hỏa rồi về.”

Nghe cô giải thích vậy, A Hoa cũng không gặng hỏi thêm: “Giữ chìa khóa cẩn thận đấy, đừng nghĩ tới chuyện bán nhà nữa, những lúc uất ức còn có chỗ mà trốn.”

Cuối cùng thì A Hoa cũng rời đi, Diêm Tiểu Đóa co rúm người trên ghế sofa. Căn phòng thật ấm áp, nhưng tay cô vẫn cứ lạnh như băng. Có một điều Vi Vi nói đúng, cái lạnh đến từ trong tim chứ không phải từ cơ thể.

Chiếc giường cô cuộn tròn nhiều năm bỗng trở nên trống rỗng chưa từng thấy. Dù nó chỉ lớn hơn giường đơn một chút thôi, nhưng cô hiểu rằng sự trống vắng đó không phải do giường, mà là trong tim cô đã mất đi một người mà thôi.

Tình cảm luôn là thứ khiến người ta thấy phiền não, lúc không có thì không sao, lúc có rồi cũng thấy bình thường, nhưng khi đột nhiên mất đi thì lại thấy hoang mang. Diêm Tiểu Đóa chưa xác định được liệu có phải cô đã đánh mất tình cảm của mình rồi hay không, cũng chính sự mơ hồ không xác định này giờ day giày vò cõi lòng cô.

Cô cứ thế trần trọc suốt một đêm, ngủ không sâu, chốc chốc lại tỉnh giấc, khi thức dậy thì thấy đầu ong ong. Cố mãi mới qua một đêm, trời vừa tảng sáng cô đã rời giường. Diêm Tiểu Đóa tháo pin điện thoại ra, cô sợ phải thấy số điện thoại quen thuộc kia, cô không biết dùng thái độ nào đối mặt với Cố Nặc Nhất. Diêm Tiểu Đóa chỉ muốn vĩnh viễn trốn bên trong vỏ ốc, không bao giờ chui ra ngoài nữa.

Tiếng cửa đập dồn dập khiến cô phiền não, cô bịt hai tai trốn vào phòng tắm. Cô không muốn biết đó là ai, cũng không muốn gặp ai. Ngoài cửa dần yên tĩnh trở lại, cô cứ cảm thấy như có cái gì mắc nghẹn trong lồng ngực, bức bối đến khó chịu. Diêm Tiểu Đóa hít sâu một hơi, vẫn chẳng ích gì.

Cô cũng không rõ mình ngồi trong phòng vệ sinh bao lâu, chỉ nghe thấy tiếng rơi vỡ chói tai bên ngoài, hình như có tiếng thủy tinh vỡ. Diêm Tiểu Đóa ngớ người, lao như bay ra ngoài. Khi cô chạy vào phòng khách thì cảnh sát phòng cháy chữa cháy mặc cảnh phục đã xông vào trong. Lúc này cô đang mặc một chiếc áo ở nhà rộng thùng thình, bên trong chỉ mặc quần chíp đứng chờ người ra nhìn, bộ ngực không mặc áo lót cứ lúc ẩn lúc hiện sau chiếc áo sơ mi mỏng dính. Hai bên nhìn nhau chằm chằm một hồi lâu cô mới thốt ra được một câu: “Các anh... các anh đang làm gì ở đây?”

Chiến sĩ phòng cháy chữa cháy không để tâm đến cô, chỉ nhanh chóng mở cánh cửa căn phòng đang bị khóa trái, cả đoàn người lập tức xông vào. Thấy tình cảnh này, Diêm Tiểu Đóa hoang mang chạy thẳng vào phòng trong. Cô không hiểu chuyện gì đang diễn ra, chỉ thấy thật mất mặt, không ngờ đột nhiên có nhiều người đàn ông cao lớn mặc cảnh phục xông vào như vậy.

Thấy cô định chạy vào phòng, có người vội hô to: “Mau giữ cô ấy lại!”

Diêm Tiểu Đóa chưa kịp đóng cửa phòng lại thì cửa lại lần nữa bị mở toang. Cô kéo vội tấm ga trải giường choàng lên người, che kín mặt: “Các người đang làm gì vậy?”

Một người bước ra từ đám người quân phục tươi rói: “Vô cùng cảm ơn các anh, thực sự rất cảm ơn! Muộn thêm chút nữa chắc là đã xảy ra chuyện rồi.”

Diêm Tiểu Đóa ló đầu ra khỏi chiếc ga trải giường, quả nhiên là Hà Trục, anh đang cảm động bắt tay cảm ơn thủ trưởng phòng cháy chữa cháy. Anh thủ trưởng nhắc nhìn Diêm Tiểu Đóa, rồi nhấn mạnh: “Đầu óc cô ấy không được bình thường, nên đừng để cô ấy ở nhà một mình, nguy hiểm lắm, là người nhà cô ấy, anh phải thận trọng hơn chứ.”

Hà Trục gật đầu lia lịa, trên bộ comple màu đen của anh vẫn còn dính chút bụi: “Đều là lỗi của tôi, xin cảm ơn anh.”

Cuối cùng thì đoàn người cũng rời đi, Diêm Tiểu Đóa vẫn khoác tấm ga trải giường đứng ở phòng khách như cũ. Gió lạnh từng cơn thổi vào từ ô cửa sổ vỡ khiến toàn thân cô run rẩy. Tòa chung cư cao vậy mà đập cửa sổ xông vào thì khó khỏi phải nói. Hà Trục đóng cửa lại, cởi chiếc áo ngoài dính bụi ra, ngồi dựa vào ghế sofa: “Hôm nay chỉ có mình tôi tới, nếu có người đi cùng thì đã không cần nhờ đến đội phòng cháy chữa cháy rồi.”

Diêm Tiểu Đóa kéo chặt lại chiếc ga trải giường bọc trên người, hung hăng nói: “Anh điên rồi à?”

Hà Trục huyết sáo, gác hai chân dài lên mặt bàn trà: “Ai bảo cô không chịu mở cửa.”

Vẻ mặt dương dương tự đắc của anh làm cô càng thấy kì quái, cứ nhớ đến dáng vẻ không kiêng nể gì ai ngày hôm qua của anh là cô lại tức đến nổi đom đóm mắt: “Tôi không muốn nhìn thấy anh, mới đầu cứ tưởng rằng anh chỉ hơi bệnh bệnh thôi, nhưng giờ thì vừa nhìn thấy anh là đã thấy ghét rồi!”

Hà Trục chỉ ngồi cười nghe cô chửi mắng, dường như anh đã đoán biết trước mọi phản ứng của cô: “Cô thay đổi nhanh thật, hai ngày trước còn vẫy đuôi như cún trước mặt tôi, thoát một cái đã học được cách cấn người rồi cơ

đấy? Là cô đến cầu xin sự giúp đỡ của tôi, bây giờ lại ghét tôi, Diêm Tiểu Đóa, cô đúng là chẳng biết tốt xấu gì cả.”

Diêm Tiểu Đóa cũng ha ha cười nhạt, ngay từ ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy Hà Trục, cô biết anh là người cực kỳ thông minh, mình không bao giờ là đối thủ của anh cả: “Anh vừa lòng chưa? Rốt cuộc thì anh cũng thấy tôi không hạnh phúc rồi chứ gì?”

Lúc này Hà Trục không cười nữa, Diêm Tiểu Đóa quay người đi về phòng ngủ. Vứt tấm ga trải giường xuống sàn nhà, cô lục tìm quần áo mặc, rồi bắt đầu thu dọn lại đồng hồ hỗn độn trên giường. Diêm Tiểu Đóa mạnh tay lật tung chiếc gối lên và nhìn thấy chiếc áo sơ mi trắng được gấp gọn gàng đó. Diêm Tiểu Đóa cầm chiếc áo lên, từng nếp gấp đậm rõ in hằn trên áo, cô thả tay ra, chiếc áo nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất. Cánh cửa đang đóng chặt bỗng bị đá văng ra, Hà Trục bước vào trong: “Sao vẫn còn chưa mặc xong quần áo?”

Diêm Tiểu Đóa lờ anh ta đi, gấp lại chiếc áo cho ngay ngắn. Hà Trục sắp cạn sạch kiên nhẫn rồi: “Vì cô mà tôi lãng phí cả một buổi sáng đấy, mau mau thu dọn đi rồi còn ra ngoài.”

Đầu óc cô vốn đang quay mòng mòng, giờ lại càng thêm tâm phiền ý loạn. Cô đi đi lại lại như điên bên giường: “Anh không để tôi thở một chút được sao? Tại sao cứ phải ép tôi đến ngạt thở như thế này? Giờ lòng tôi đang rất khó chịu! Cứ coi như tôi xin anh, thương hại tôi một chút có được không hả?”

“Nếu tôi thương hại cô, thì ai thương hại tôi đây? Tiền của Hà Trục này không phải từ trên trời rơi xuống? Bây giờ tôi và cô đang cùng ngồi trên một con thuyền, cô phải mau mau tạo chút thành tích cho tôi, không mấy ông bà lãnh đạo lại xỏ xiên châm chích tôi.”

Diêm Tiểu Đóa cúi xuống nhặt tấm ga trải giường rơi dưới sàn lên, nhưng cứ ngồi lì dưới đất không chịu đứng dậy, nước mắt cô lăn chã nhỏ xuống từng giọt từng giọt: “Sao anh cứ sống chết không chịu buông tha cho tôi vậy... Tôi biết tôi nợ tổng giám đốc Hà rất nhiều... Tôi phải trả ơn, nhưng mà... tôi... lúc này tôi chỉ muốn được bình tĩnh lại một chút...”

Hà Trục kéo mạnh cô đứng dậy, đẩy cô vào phòng tắm: “Có gì mà phải bình tĩnh, hạn cho cô mười phút phải xong.”

Diêm Tiểu Đóa hơi lè mề, Hà Trục nghe tiếng cô thút thít trong nhà vệ sinh, anh cũng không giục nữa. Nhìn cánh cửa sổ đã bị vỡ toang và những mảnh vụn thủy tinh vương vãi đầy trên sàn, Hà Trục liền gọi trợ lý của anh tới.

Diêm Tiểu Đóa đã trang điểm xong nhưng chớp mũi vẫn còn đỏ ửng, vừa nhìn là biết đã khóc rất lâu. Hà Trục hắt hắt mũi cô: “Chúng ta đi thôi!”

Họ xuống dưới lầu, anh trợ lý đã đợi sẵn bên ngoài. Dưới nhà không có chiếc xe Rolls Royce mà chỉ có chiếc Harley của Hà Trục. Anh trợ lý cầm chìa khóa của Diêm Tiểu Đóa rồi đi thu dọn đồ đạc, Diêm Tiểu Đóa không muốn ngồi lên chiếc Harley một chút nào. Sau tiếng nổ vang rền, vụt một cái, chiếc Harley đã phóng đi rất xa. Gió thổi lạnh buốt, Hà Trục đã để áo khoác ở nhà Diêm Tiểu Đóa, anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng manh. Diêm Tiểu Đóa cũng mặc ít áo, gió lạnh vù vù luôn từ cổ áo và cổ tay áo vào trong. Mặc dù không muốn, nhưng cô cũng chỉ còn cách ôm chặt lấy eo Hà Trục.

Gió lạnh lúc này không khá hơn nắng gắt mùa hè là bao, chẳng dễ chịu chút nào. Diêm Tiểu Đóa không thể làm được gì ngoài việc điên cuồng phóng khắp nơi cùng Hà Trục. Ai bảo hắn là ông chủ của cô, ai bảo lúc đầu cô tới cầu xin hắn. Tất cả đều do cô mà ra, chẳng trách được ai cả.

Nơi Hà Trục đưa cô tới lại là Phi Thiên Entertainment. Chiếc Harley oai phong phi thẳng đến tận cửa lớn. Quảng mỗ bảo hiểm cho cấp dưới đang đứng chờ ở cửa, anh kéo Diêm Tiểu Đóa vào phòng họp. Thấy Diêm Tiểu Đóa cứ tụt lại đằng sau, Hà Trục biết cô đang băn khoăn điều gì: “Giờ Vi Vi không còn là người phụ trách nữa, thân phận quý phu nhân hợp với bà ấy hơn.”

Lúc này Diêm Tiểu Đóa mới thấy đỡ căng thẳng hơn một chút. Rất nhiều người đã đợi sẵn trong phòng họp rộng lớn kia. Hà Trục và Diêm Tiểu Đóa cũng ngồi vào vị trí đã được sắp xếp sẵn. Phòng họp cực kỳ yên tĩnh, Hà Trục ghé vào tai Diêm Tiểu Đóa nói nhỏ: “Cô nên biết rằng, những cuộc họp như thế này, nghệ sĩ rất hiếm khi được tham gia.”

Diêm Tiểu Đóa gật gật đầu, trong lòng không khỏi có chút căng thẳng. Cuộc họp diễn ra tuần tự dưới sự chủ trì của thư ký, đưa ra một báo cáo tổng quát về những sự việc xảy ra gần đây với Diêm Tiểu Đóa, đồng thời trình bày một cách không hề giấu giếm các biện pháp mà công ty muốn áp dụng trong trường hợp của cô.

Hà Trục không chăm chú nghe cho lắm, anh ngắt lời trình bày của thư ký, hỏi: “Lượng tiêu thụ của album thế nào?”

“Một trăm năm mươi nghìn bản.”

Một trăm năm mươi nghìn bản sao? Diêm Tiểu Đóa há hốc mồm khi nghe thấy con số này, cô vốn tưởng rằng lượng tiêu thụ của album sẽ chẳng đi vào đâu, nhưng con số đó lại vượt quá rất nhiều so với tưởng tượng của cô.

“Thế mà công ty lại lục đục, còn chèn ép người mới do tôi tiến cử. Tiêu thụ được một trăm năm mươi nghìn bản, nếu tôi không đích thân điều tra, thì e rằng chẳng ai biết tới con số này. Xem ra cấp trên rất không bằng lòng

với tôi. Sa thải tôi cũng không sao, không kiếm tiền ở đây thì đi chỗ khác kiếm cũng được. Chỉ có điều, hủy hoại tiền đồ của một người vô tội như vậy thì chẳng phải có chút tàn nhẫn sao?”

Tổng giám đốc Lưu, chồng của Vi Vi không ngừng lấy khăn tay thấm mồ hôi trên trán: “Xem tổng giám đốc Hà nói kìa, tất cả chỉ là sự hiểu lầm... tất cả chỉ là hiểu lầm thôi, sao lại có thể không bằng lòng với anh được chứ.”

“Không có ý kiến thì tốt. Nếu sự thật đã được làm rõ thì chúng ta cứ theo kế hoạch ban đầu mà tiến hành. Thực ra sự phát triển của Diêm Tiểu Đóa sau này phải dựa vào nỗ lực của chính cô ấy, tôi cũng chỉ là không nuốt nổi cục tức này mà thôi.”

Cuộc họp đã kết thúc, nhưng không khí căng thẳng trong phòng hội nghị vẫn chưa được hóa giải, Hà Trục và Diêm Tiểu Đóa vẫn ngồi đó. Đèn gần như bị tắt hết, chỉ còn lại một chiếc đèn trên đầu họ, bóng tối mờ ảo bao trùm lên tất cả.

Diêm Tiểu Đóa không thấy vui chút nào, nhưng cô vẫn mở miệng nói “Cảm ơn”. Một lần nữa cô lại nghe thấy giọng cười mỉa mai: “Cô nghĩ album bán được một trăm năm mươi nghìn bản thật sao? Nhất là khi hầu hết các bài đều đã bị lộ?”

Diêm Tiểu Đóa ghen lời. Khi ở cùng Hà Trục, cảm xúc của cô thay đổi liên tục, lúc lên lúc xuống, lúc thì cô như bị rơi từ chín tầng mây xuống đất, rồi sau đó, khi cả người lấm lem bụi bùn thì lại được anh ta nắm lấy quảng lên không trung.

Hà Trục đứng dậy, mở cửa chớp ra. Ánh nắng trong chốc lát tràn vào làm cô chói mắt. Hà Trục đứng trong nắng, gương mặt anh nhìn thật mơ hồ.

“Nói cho cô biết, thực ra hơn một nửa số album đó được công ty mua lại. Tất nhiên, trừ thuộc hạ của tôi ra thì không ai biết được chuyện này.”

Hóa ra là do công ty mua lại! Diêm Tiểu Đóa nhú mày, lượng tiêu thụ của album chênh lệch nhiều so với thực tế đến vậy, thì ra bản thân cô chẳng có tài cán gì. Hà Trục kéo cửa lại, căn phòng lại tối tăm như lúc ban đầu: “Vi Vi chèn ép cô quá tuyệt tình, nên cũng chẳng còn cách nào khác. Tôi đã bỏ ra nhiều công sức đến thế mà cô vẫn không thể đứng lên đỉnh cao nhất, thì cũng không cần phải tiếp tục nữa đâu.”

Diêm Tiểu Đóa trầm ngâm hồi lâu: “Được, tôi sẽ đứng trên đỉnh cao nhất cho anh xem.”

Rõ ràng Hà Trục lộ vẻ mệt mỏi, anh liếc nhìn đồng hồ: “Vật lộn cả một buổi sáng, sắp đến giờ ăn rồi. Lần trước cô làm sủi cảo nhân hải sản thập cẩm rất ngon, làm lại cho tôi ăn nữa đi.”

Trong ngôi biệt thự cổ kính, Hà Trục ngồi một mình trong phòng sách, vất vả bao lâu cuối cùng cũng được thanh thoi. Nhờ chuyện lần này của Diêm Tiểu Đóa, cuối cùng người của anh cũng chiếm được những vị trí chủ chốt trong Phi Thiên Entertainment. Dẫu việc đầu tư vào ngành này chẳng qua chỉ là chơi cổ phiếu, nhưng anh cũng phải chơi cho thật nghiêm túc. Trừ phi quá mệt mỏi, nếu không anh sẽ không cho phép người khác thao túng cả bàn cờ.

“Thưa anh, điện thoại của anh.”

Trợ lý đưa cho anh di động, anh lướt nhìn dãy số, là điện thoại từ Mỹ gọi tới, khỏe môi anh gợn vẻ dịu dàng: “Mẹ... con rất ổn... em ấy ... cũng rất khỏe... dạo này con hơi bận... nhưng con sẽ nhanh chóng quay về.”

Cúp máy, vẻ dịu dàng đó cũng tan biến. Mấy năm nay anh phiêu bạt bên ngoài, một năm không quá hai lần trở về Mỹ. Tình trạng sức khỏe của bố anh trước giờ không được tốt cho lắm, sản nghiệp bên kia rất cần anh quay về để gánh vác. Nhưng khi chưa nhổ được cái gai trong lòng, anh không cam tâm cứ thế rời đi. Hơn nữa, mọi thứ đều đang nằm trong tầm kiểm soát của anh, phải nhìn thấy kết quả mà anh hằng mong muốn mới được.

Nghĩ đến đây, không hiểu sao anh bỗng cảm thấy mệt mỏi. Anh bỏ kính ra, khẽ xoa bóp hai bên mắt, lơ đãng hỏi trợ lý: “Nấu xong bữa trưa chưa vậy?”

“Vẫn chưa ạ.”

Anh liền rời khỏi phòng đọc sách đi xuống bếp, lớp cửa thủy tinh hiện lên bóng dáng mờ mờ ảo ảo của Diêm Tiểu Đóa và chị giúp việc. Chị giúp việc đang cán vỏ bánh, còn Diêm Tiểu Đóa thì bọc sủi cảo, nhịp điệu của tiếng cán bột cứ vang vọng. Hà Trục thích sủi cảo do Diêm Tiểu Đóa làm, vì nó không những ngon, mà hình dáng còn rất đẹp, chiếc nào cũng giống y con rái cá đang phun nước, giống cả cái vẻ mặt đang chu môi của cô.

Hà Trục ngồi trên chiếc ghế trong phòng ăn và nhìn ngẩn ngơ, Diêm Tiểu Đóa giống mẹ anh hồi còn trẻ, cho dù hàng ngày cách giải quyết mọi chuyện có ra sao, thì chỉ cần đeo chiếc tạp dề lên lại trở thành người phụ nữ hiền thực nhất thế gian. Nhưng từ khi xảy ra chuyện, mẹ anh không còn xuống bếp nữa. Cha từng khuyên anh sớm lập gia đình, sinh một đứa con cho mẹ anh chăm sóc, biết đâu bệnh của bà lại khỏi.

Giờ phút này, anh bỗng thảng thốt, nếu cô ấy mà là vợ mình thì tốt biết bao. Nhưng chỉ trong nháy mắt, anh bỗng thấy nhục nhã khi có ý nghĩ này. Làm sao Diêm Tiểu Đóa có thể ở bên anh được, cả đời này cô ta mãi mãi không xứng đáng bước vào cửa nhà họ Hà.

Sủi cỏ được cho vào hấp, rất nhanh được bày ra bàn. Bàn ăn rất to, nhưng Hà Trục quen dùng bữa trên chiếc bàn tròn nhỏ gần cửa sổ, có lẽ bởi vì những đĩa thức ăn được xếp đầy trên chiếc bàn nhỏ làm anh quên đi cảm giác cô độc một thân một mình.

Diêm Tiểu Đóa chỉ lẳng lẳng ngồi ăn, không nói lời nào. Hà Trục cũng không bận tâm, chỉ có bầu không khí ấm áp của ánh nắng mặt trời là lan tỏa khắp nơi. Hà Trục ăn ba chiếc sủi cỏ liền đặt đĩa xuống: “Cô về đi!”

Diêm Tiểu Đóa ngẩn người ra, miếng sủi cỏ vừa gấp rơi ra khỏi đĩa: “Dạ?”

Hà Trục lấy khăn lau miệng, nhìn cô với ánh mắt ghét bỏ: “Tôi không muốn nhìn thấy khuôn mặt như đĩa đám của cô, mau đi đi.”

Diêm Tiểu Đóa vẫn chưa ăn no, nhưng vẫn bỏ đĩa xuống: “Tổng giám đốc Hà, vậy tôi đi đây.”

Hà Trục không cho tài xế đưa cô về, cô phải đi một quãng đường rất xa mới bắt được taxi. Tuy lòng cô rã rời, nhưng vẫn ở cùng Hà Trục cả một buổi sáng. Lúc về tới nhà, A Hoa đã đợi sẵn, nền đất trước cửa rơi đầy tàn thuốc. Diêm Tiểu Đóa bỗng có tâm tư trêu chọc anh: “Sao lại nỡ bỏ bạn gái mà đến tìm em thế này? Đúng là anh em tốt!”

A Hoa bước theo Diêm Tiểu Đóa vào trong. Bữa trưa cô vẫn chưa ăn no, nên về lục lợi tủ lạnh, thì chỉ còn mỗi hai lon bia sắp hết hạn: “Uống bia không? Chỉ còn mỗi hai lon thôi.”

Cô tự mở nắp một lon, ngửa đầu uống vài hớp, đẩy lon còn lại đến trước mặt A Hoa. Nhưng anh không uống, chỉ rút ra một cuộn sổ đưa cho Diêm Tiểu Đóa: “Cố Nặc Nhất đã rời khỏi Bắc Kinh rồi, cậu ấy nhờ anh đưa cho cô cái này.”

Diêm Tiểu Đóa nhận ra đó là cuốn nhật ký của cô, nhưng cô không nhận: “Không còn thứ gì khác ư? Chỉ có quyển sổ này thôi sao?”

A Hoa vò đầu, bộ dạng như muốn phát cuồng: “Tiểu Đóa, cô còn coi anh là anh em tốt nữa không? Nói cho anh biết, biết đâu anh lại giúp được gì cho cô thì sao. Cô cứ giữ khư khư trong lòng mà không nói lời nào, anh khó chịu lắm!”

Diêm Tiểu Đóa chỉ cười hì hì: “Có chuyện gì đâu cơ chứ, chỉ là Cố Nặc Nhất làm rơi mất một món đồ em tặng anh ấy, nên em giận thôi. A Hoa, anh có giúp em tìm lại được nó không?”

A Hoa nghe xong, liền thở dài: “Phụ nữ các cô đúng là lắm chuyện, toàn chấp vặt, cánh đàn ông có tốt với các cô bao nhiêu cũng vô ích, chỉ giỏi tính toán mấy chuyện con con như hạt vừng.”

Diêm Tiểu Đóa lặng thinh uống hết cả lon bia. A Hoa uống mấy ngụm xong cũng bắt đầu càu nhàu, một người chị em của Tiểu Liên làm phục vụ ở phòng hát, khơi ra chuyện A Hoa thường lôi mấy cô gái ở đó đi nhà nghỉ, vì thế mới sáng ra, Tiểu Liên đã nước mắt ngấn nước mắt dài cãi vã với anh một phen.

“Trước kia đúng là anh không ra gì, nhưng từ khi yêu Tiểu Liên, anh có làm mấy chuyện đó nữa đâu, đúng là phiền phức mà.”

Diêm Tiểu Đóa chỉ cười gượng. Ai hiểu được nỗi khổ của ai chứ? Cũng như không ai gỡ được nỗi sầu của ai. A Hoa rửa sả một hồi, rồi bởi vì không yên tâm về Tiểu Liên nên vội vã rời đi.

Trợ lý của Hà Trục đã thu dọn sạch sẽ căn phòng, không nhìn ra đồng hồ đen ban sáng nữa. Diêm Tiểu Đóa nhìn cuốn nhật ký trên bàn uống

nước, tiện tay cầm lên, lơ đãng lật giở một trang, bỗng thấy nét chữ mạnh mẽ thanh thoát của Cố Nặc Nhất. Ngay sau trang cuối cùng cô viết là một đoạn ngắn do anh viết.

“Sáng ngày mừng hai tháng ba, có sương mù. Tối qua anh đã gọi điện thoại rất lâu nhưng em không nhấc máy. Nhưng sau đó anh không nhắn tin, cũng không đi tìm em, bởi vì anh không biết phải giải thích với em thế nào, dường như mọi lời giải thích đều mong manh và vô nghĩa. Dù nói vậy có thể em sẽ không tin nhưng anh không biết chút gì về những việc Vi Vi làm. Đã lâu anh không liên lạc với bà , nhưng cũng không vì thế mà thay đổi được sự thật rằng anh là con bà ấy, anh thay mặt bà ấy xin lỗi em. Bé Ngốc à, nếu em vẫn còn muốn trở về ngôi nhà đó, anh luôn luôn đợi em. Nếu em không muốn, anh cũng sẽ vẫn đợi em.”

Nhìn những dòng chữ của anh mà cô như nhìn thấy chính con người anh vậy. Chỉ một buổi tối thôi, cô đã bắt đầu nhớ vòng tay anh, nhớ đến vết râu của anh khi chưa kịp cạo mỗi sáng sớm. Người đàn ông bản tính có chút xuề xòa đơn giản đó đã in sâu vào tim cô, gạt không nổi, xóa cũng không được.

Cô gấp cuốn nhật kí lại, cất vào góc sâu nhất trong tủ quần áo. Diêm Tiểu Đóa không sợ bị đá kích, cũng không sợ bị người khác mưu toan làm hại, nhưng cô không thể chịu đựng nổi khi người đó lại là mẹ của Cố Nặc Nhất. Đôi mắt và hàng lông mày của họ giống nhau làm sao, ngay cả ánh mắt sâu thẳm thâm tình cũng y chang như đức. Cô chẳng qua cũng chỉ là một hạt bụi hèn mọn giữa cuộc đời này, phiêu du giữa không trung mà không tìm thấy lối về, tình cờ nhờ anh hào quang của mặt trời mà nhìn thấy cầu vồng, lại ngỡ tưởng vầng cầu vồng ấy chính là mình. Nhưng khi tắt nắng, thì cũng chẳng còn cầu vồng nữa, lúc này cô mới nhận ra, hóa ra mình vẫn chỉ là hạt bụi mà thôi.

Diêm Tiểu Đóa ở lì trong nhà mấy ngày liền. Quần áo đồ dùng của cô để cả ở biệt thự kia, đắn đo do dự mãi, cuối cùng cô vẫn quyết định quay về lấy. Vừa hay, Cố Nặc Nhất đã rời khỏi Bắc Kinh, nên chí ít cũng tránh được nỗi gương gạo khi chạm mặt nhau. Lúc trước cô lái chiếc Land Rover nhàn tản trên phố, cứ tưởng quãng đường chẳng bao xa, nhưng giờ khi ngồi trên chiếc Fiat của A Hoa, dù đường rất thoáng đãng, nhưng vẫn mệt hơn nửa tiếng đồng hồ mới tới nơi. Cô đã đeo kính râm bước vào khu nhà mà vẫn bị bảo vệ nhận ra: “Cô Diêm, cô vẫn chưa đóng tiền nước ạ.”

Diêm Tiểu Đóa nộp xong tiền nước mới quay về, khoảnh khắc cầm chìa khóa vào ổ, tim cô bỗng nảy lên. Căn nhà vẫn yên tĩnh như ban đầu, giống với mỗi lần cô trở về, ánh nắng nhảy nhót trên những bậc thang màu trắng, lộ rõ một lớp bụi mỏng. Cô lấy chiếc chổi lau nhà từ trong phòng tắm ra, dọn dẹp một lượt từ trong ra ngoài. Nhìn căn nhà gọn gàng sạch sẽ trở lại, lòng cô hơi chua xót. Cô lặng lẽ bước vào phòng ngủ chính, cô không thể mở được chiếc tủ quần áo ra. Cô thử đi thử lại mấy lần, cuối cùng lực bất tòng tâm, Cố Nặc Nhất đã khóa tủ quần áo lại.

Diêm Tiểu Đóa lắc lắc đầu, thôi bỏ đi, chỉ là mấy bộ đồ lót thôi mà. Cô quay người bước xuống phòng thay đồ tầng dưới, cánh cửa đóng im ỉm cũng không thể mở nổi. Diêm Tiểu Đóa cố mãi rồi đành bỏ cuộc, xem ra chỗ này cũng bị khóa mất rồi. Đồ đạc trong phòng tắm rộng thênh thang vẫn nguyên vẹn, chỉ thiếu mỗi đồ của cô. Diêm Tiểu Đóa lượn quanh mấy căn phòng, nhưng cuối cùng không mang được thứ gì của mình đi.

Cô không muốn thử lại, khóa cửa lại một cách bất đắc dĩ rồi rời khỏi căn biệt thự. Lòng cô rối bời, không biết sau này phải làm sao, cứ coi như chưa từng quay lại vậy.

Ngày đầu tiên làm việc trở lại, A Hoa liền biết hết chân tướng sự việc. Hai tay anh nâng trang phục biểu diễn của cô lên, miệng không ngừng laï nhại: “Cái bà Vi Vi đó đúng là đồ lòng lang dạ sói! Tiểu Đóa, cô tuyệt đối

không được gả về nhà họ Cố, không dây được với bà mẹ chồng đó đâu, sau này người chịu thiệt vẫn là cô thôi.”

Diêm Tiểu Đóa không tài nào làm cho A Hoa ngậm miệng lại, đến lúc không chịu nổi, cô tuôn ra một câu: “Anh nhìn lại mình đi, đến chính mình còn đang gặp rắc rối, còn lên mặt dạy em.”

A Hoa cười dương dương tự đắc: “Chuyện của anh giải quyết ổn thỏa rồi, phụ nữ ấy mà, chỉ cần ngon ngọt dỗ dành vài câu là xong hết.”

Diêm Tiểu Đóa lườm anh, nhưng ánh mắt lại lướt qua bóng người đang tiến lại gần. Cô dựa sát vào tường, nghiêng đầu đi không muốn chào hỏi. Cuối cùng cũng đi lướt qua, Diêm Tiểu Đóa thở phào, muốn nhanh nhanh rời khỏi, nhưng không ngờ lại bị Vi Vi gọi lại.

Nghe tiếng bước chân của Vi Vi hướng về phía cô, Diêm Tiểu Đóa bất an nắm chặt tay lại. Vi Vi là người phụ nữ mà cả đời này cô không thể vượt qua được, cô không thể học được thái độ thông dong lãnh đạm dù gặp bất kì chuyện gì cũng không kinh ngạc, không sợ hãi của bà ta.

“Chị rất xin lỗi sự việc vừa qua, nhưng em đừng trách móc gì Bé Cung, nó không biết gì cả. Và chuyện đó cũng không liên quan gì tới việc thừa kế tài sản cả, chị không thêm vì số tiền đó mà làm vậy đâu.”

Nói xong mấy câu đó, Vi Vi liền rời đi, hành lang vẫn vắng vắng tiếng bước chân của bà ta. A Hoa tặc lưỡi hai tiếng: “Người đàn bà này mạnh mẽ quá, làm biết bao chuyện vô liêm sỉ vậy, mà mặt không biến sắc, tim chẳng đập loạn nhịp gì cả.”

Diêm Tiểu Đóa lặng thinh không lên tiếng, mọi chuyện đều đã qua cả. Cô không muốn truy cứu thêm nữa, cứ để mọi chuyện quay về quỹ đạo ban đầu đi.

Chương 8: Ai đảo ngược thời gian của ai?

Nhờ lượng tiêu thụ album khổng lồ mà danh tiếng Diêm Tiểu Đóa tăng vọt. Tuy trước kia không được diễn trong bộ phim bom tấn “Tề Thiên”, nhưng chẳng mấy chốc cô đã được mời đóng hai bộ phim khác dành cho nữ giới. Mặc dù không phải nhân vật chính, nhưng vai nữ phụ lại cực kỳ đặc sắc. So với vai trò diễn xuất, Diêm Tiểu Đóa thiên về ca hát và vũ đạo hơn. Bởi cô phát hiện ra rằng thời gian cô lăn lộn trong giới showbiz càng dài thì bản thân lại càng trở nên yếu đuối, dù chỉ một cảm xúc nhỏ trong phim cũng khiến cô đắm chìm không tài nào dứt ra được. Vì vậy đối với cô mà nói, diễn xuất là một công việc rất khổ cực, chứ chẳng hề mặn mà thiết tha như âm nhạc. Những ngày như thế cứ lần lượt trôi qua, thậm chí đã được nửa năm trời.

Từ đầu mùa xuân tới cuối mùa hạ, danh tiếng lên cao khiến Diêm Tiểu Đóa không thể không xuất hiện trên các kênh thông tin đại chúng với tần suất dày đặc. Nhưng các nhà báo lại chỉ thích hỏi về chuyện giữa cô và Cố Nặc Nhất. Những lúc ấy Diêm Tiểu Đóa chỉ biết im lặng là vàng, gương khóe miệng lên cười, không phản đối cũng không thừa nhận.

“Nghe nói Cố Nặc Nhất lại bị ngã trên trường quay, cô Diêm đã tới thăm anh ấy chưa?”

Đôi mắt vốn đang cười bỗng rũ xuống ảm đạm, A Hoa chặn trước mặt Diêm Tiểu Đóa, sang sảng quát lớn: “Đã bảo từ đầu là không được hỏi mấy câu nhảm nhí kiểu này rồi cơ mà, sao chẳng chịu nhớ gì thế hả!”

Thái độ hung hãn của A Hoa khiến các nhà báo bất mãn, cả đám bắt đầu cãi vã. Diêm Tiểu Đóa thấy phiền lòng, cô rời khỏi đám đông hỗn loạn trong sự hộ tống của đám vệ sĩ.

Tính khí nóng nảy của A Hoa dẫn đến kết quả bình chọn không tốt lắm. Điều khiến cô đau đầu hơn nữa là, không hiểu tại sao trong scandal của cô lại xuất hiện tên của Hà Trục. Cái người đàn ông cô cố cũng không tránh nổi ấy luôn xuất hiện chẳng đúng lúc chút nào, để cho bọn paparazzi săn ảnh vừa kịp chụp được những tấm hình đẹp nhất.

Cách trường quay không xa, Diêm Tiểu Đóa âu sầu ngồi trên băng ghế sau của chiếc Rolls Royce. Cửa xe mở rộng, cô biết nhất định sẽ có người chụp trộm, gương mặt không giấu nổi buồn rầu: “Tổng giám đốc Hà, rốt cuộc là anh có chuyện gì?”

Hà Trục vẫn cực kỳ chăm chú chuyên tâm cầm bút vẽ tranh: “Chỉ đơn giản là đến thăm thôi.”

“Anh cứ phải làm mọi chuyện rồi tung lên mới được à?”

“Cô ghét tôi tới thăm đến vậy sao, cô sợ tên tôi và tên cô xuất hiện trên đài báo chứ gì? Không lẽ cô vẫn nhớ nhung cái gã Cố Nặc Nhất thấy tiền là sáng mắt kia?”

Diêm Tiểu Đóa lặng thinh không đáp, nét cười trên gương mặt Hà Trục dần dần tiêu tan: “Cô định lúc nào sẽ quay về bên hắn?”

Cô ừ ừ thở dài, thực sự không dám nói lời nào nữa, cho dù cô trả lời thế nào đi chăng nữa cũng sẽ đều bị Hà Trục chế giễu. Tốn chút xíu sức lực, Hà Trục hí hoáy vài nét đã hoàn thành tác phẩm rồi đưa cho cô: “Ký tên.”

Diêm Tiểu Đóa vâng lời ký tên mình lên, rồi cung kính đưa lại bức tranh cho anh.

Hà Trục không thèm xem mà nhét luôn vào trong kẹp giấy: “Cô biết mình ký bao nhiêu bức rồi không?” Thấy vẻ mặt bối rối của cô, anh dừng dừng nói: “Mười bốn bức rồi. Vẽ nhiều cũng thấy chán, nhất là vẫn một đôi mắt đó, bờ mi đó.”

Diêm Tiểu Đóa không kiềm được khẽ giọng lầu bầu: “Vậy thì đừng vẽ nữa...” Nhìn bức tranh vẽ mình lúc còn đang tuổi dậy thì, cô luôn có cảm giác như bản thân đang mơ một giấc mơ không bao giờ tàn.

“Diêm Tiểu Đóa, đợi cô ký đủ mười lăm bức, tôi có một niềm vui bất ngờ dành tặng cô.”

Diêm Tiểu Đóa ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt trắng phóc của Hà Trục, trong lòng tràn ngập sự hiếu kỳ: “Vậy bây giờ tôi sẽ ký luôn, rốt cuộc là niềm vui bất ngờ gì vậy?” Cô vươn tay ra đòi bức phác họa của Hà Trục, bị anh dùng ngòi bút chọc vào lòng bàn tay, Diêm Tiểu Đóa đau điếng, chỉ còn biết rụt tay về.

“Lúc nào tôi nói ký thì mới tính.”

Niềm háo hức của Diêm Tiểu Đóa cứ thế tan thành mây khói. Cô đẩy cửa bước ra khỏi chiếc Rolls Royce: “Tổng giám đốc Hà, tôi đi làm việc đây.”

Qua lớp cửa xe, Hà Trục cao giọng: “Này, Diêm Tiểu Đóa! Khi nào đóng xong bộ phim này thì lập tức trở về Bắc Kinh, công ty có một hội nghị quan trọng chờ cô!”

Diêm Tiểu Đóa không dừng bước, chỉ nói một câu: “Tôi biết rồi!”

Chiếc Rolls Royce nhanh chóng rời khỏi khu trường quay, Hà Trục mệt mỏi ngồi tựa vào ghế sau. Anh nhắm nghiền mắt nói với tài xế: “Nói với chị giúp việc, có thể đóng gói hành lý được rồi.”

Tuy chưa biết chính xác ngày trở về, nhưng anh biết rằng ngày đó đã không còn xa nữa. Thay vì cảm giác vui sướng và mong đợi ban đầu, giờ đây lòng anh lại vẫn vương nỗi phiền muộn vì tất cả những điều sắp xảy ra.

Diêm Tiểu Đóa vừa tiễn Hà Trục thì Tiểu Liên lại tới thăm. Tất nhiên A Hoa sưng rốn người, anh chàng đưa cho Diêm Tiểu Đóa món miến thịt mà Tiểu Liên mang tới, rồi hai người họ biến đâu mất tiêu, chẳng thấy tăm hơi bóng dáng đâu. Sau khi kết thúc công việc, Diêm Tiểu Đóa ôm cặp lòng miến thịt trở về khách sạn. Do phải nhanh chóng hoàn thành sớm các cảnh quay nên cô đã thức cả đêm, bây giờ rảnh rồi thì lại không ngủ nổi, đầu đau âm ỉ, trước giờ cô chưa từng bị thế này.

Bỗng nhiên cô nhớ lại câu hỏi của phóng viên hồi sáng, hình như Cố Nặc Nhất lại phát bệnh. Từ sau khoảng thời gian sống cùng với anh, Diêm Tiểu Đóa cũng học được cách cách ly với truyền thông, vì thế cũng lâu lắm rồi, cô không cập nhật tin tức về anh. Thỉnh thoảng Cố Nặc Nhất gửi cho cô một tin nhắn, nhưng cô không đủ can đảm để nhắn lại.

Diêm Tiểu Đóa phải uống hai viên an thần mới ngủ được, lúc tỉnh dậy vẫn thấy đầu váng vất. Cả đêm A Hoa không về, Diêm Tiểu Đóa cũng không muốn quấy rầy anh ta. Nhân lúc tình cảm mặn nồng, A Hoa đã chuẩn bị dẫn Tiểu Liên về quê thăm nhà, xin cưới. Thực lòng Diêm Tiểu Đóa mừng cho A Hoa, cũng đến lúc nên có một người phụ nữ quản lý anh ta rồi.

Mãi tới chiều hôm sau, hai người mới xuất hiện, Tiểu Liên chỉ ở lại một thời gian ngắn rồi phải quay về Bắc Kinh. Ba người họ tụ tập ăn quán một bữa, A Hoa ôm vai Tiểu Liên, thỉnh thoảng lại ghé sát vào tai cô thủ thủ thân mật, sến sẩm đến mức làm Diêm Tiểu Đóa nhin hết nổi: “Hai người cố tình chọc tức em đó à?”

Tiểu Liên đỏ mặt không nói lời nào, còn A Hoa thì trơ ra cười toe tóe: “Tiểu Liên có bầu rồi, tháng sau bọn anh sẽ tổ chức đám cưới.”

Tiểu Liên dùng đôi tay hồng hào đâm nhẹ vào A Hoa: “Ngượng chết đi được mà anh còn nói ra nữa à.”

Diêm Tiểu Đóa cứ tưởng rằng A Hoa còn độc thân dài dài, không ngờ ở độ tuổi nên kết hôn, anh ta cũng tìm thấy một nửa còn lại của mình, lại còn sắp có con nữa chứ. Mắt cô cay cay, hai người trước mặt lập tức trở nên mờ ảo: “A Hoa sắp lên chức bố rồi, thế này thì heo nái cũng biết leo cây mất thôi.”

Câu trêu đùa gượng gạo mang theo đôi chút ngậm ngùi, A Hoa hiểu, Diêm Tiểu Đóa lại nhớ đến những ngày tháng ở bên Cố Nặc Nhất.

“Chị Diêm Tiểu Đóa à, em nghe người ta nói... Anh Cố Nặc Nhất tới gặp bố mẹ của Vi An rồi...” Từ sau khi làm lành với A Hoa, Tiểu Liên liền trở thành fan trung thành nhất của Diêm Tiểu Đóa, hiện tại ở Bắc Kinh cô đang là hội phó hội fan của Diêm Tiểu Đóa, cũng là người cập nhật tin đồn scandal nhanh nhất.

A Hoa thấy Diêm Tiểu Đóa cố tỏ vẻ làm như tai điếc, cuống quýt gấp thức ăn cho Tiểu Liên: “Bao nhiêu đồ ăn ngon thế này mà cũng không bites nổi miệng em.”

Diêm Tiểu Đóa cố cười: “Không sao đâu, lâu rồi em cũng chẳng có scandal để mà nghe, em mau kể tiếp đi Tiểu Liên.”

Diêm Tiểu Đóa nghe Tiểu Liên kể mới biết, rằng hội fan của Cố Nặc Nhất từ lâu đã chia ra thành hai phe đối lập: phe “Nhất Đóa” và phe “Vi Nhất”. Hai phe đấu khẩu với nhau trên mạng với quy mô lớn làm dấy lên một làn sóng tranh luận dữ dội.

Những câu chuyện đầu đá ngầm ngầm qua miệng Tiểu Liên trở nên vô cùng sinh động ly kỳ. Thỉnh thoảng Diêm Tiểu Đóa lại phì cười khi thấy cách diễn đạt khoa trương của Tiểu Liên. Chỉ có điều, mỗi khi Tiểu Liên nhắc tới cái tên đó, tim cô lại nhói đau như có một cây kim đâm thẳng vào, chẳng mấy chốc, toàn thân cô đã biến thành một con nhím nhỏ.

Cuối cùng thì Tiểu Liên cũng lên tàu rời khỏi trường quay. Diêm Tiểu Đóa và A Hoa một người trước một người sau bước trên con đường rợp bóng mát, A Hoa thấy hơi trống trải, huýt sáo đằng sau Diêm Tiểu Đóa, nhưng không huýt ra giai điệu bài hát nào cả. Diêm Tiểu Đóa ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, không khí ở đây thật thoải mái, có thể nhìn thấy rất nhiều sao, nhưng nỗi buồn trong lòng cũng cứ thế mà tăng lên. A Hoa hút xong điều thuốc liền đuổi theo cô.

Diêm Tiểu Đóa rút một chiếc thẻ từ trong túi ra, đặt vào tay A Hoa: “Đây là quà cưới của anh và Tiểu Liên, bên trong có một trăm ngàn.”

A Hoa lạt lạt ngắm nghía tấm thẻ: “Món quà lớn thế này, anh không dám nhận, đến lúc cô kết hôn anh đâu có nhiều tiền thế để mừng lại.”

Diêm Tiểu Đóa gõ vào đầu A Hoa: “Ai kêu anh mừng lại chứ, đây là một chút lòng thành của em. Anh hãy nhận lấy đi, không em áy náy cả đời này mất.”

A Hoa không từ chối nữa, anh biết rằng Diêm Tiểu Đóa vẫn canh cánh trong lòng chuyện suýt chút nữa anh phải ngồi tù. Nhưng anh hiểu hơn ai hết, Diêm Tiểu Đóa vất vả lắm mới kiếm được số tiền này, tuy bây giờ cô có thu nhập, nhưng sự nghiệp của cô mới chỉ đang bắt đầu, còn rất nhiều khó khăn.

A Hoa vỗ vỗ bờ vai càng ngày càng yếu gầy của Diêm Tiểu Đóa: “Anh em tốt, quen em thật tốt biết bao.”

Diêm Tiểu Đóa gạt phăng tay anh ra: “Kiếp sau em không muốn quen anh nữa, toàn gây rắc rối cho em thôi.”

Tuy bị nói vậy, nhưng A Hoa vẫn cười cực kỳ vui vẻ.

Mọi việc ở trường quay đã kết thúc thuận lợi, Diêm Tiểu Đóa muốn nghỉ ngơi một thời gian ngắn, nhưng lại không dám làm trái mệnh lệnh trở về Bắc Kinh của Hà Trục. Dần dần, Diêm Tiểu Đóa quen với việc ngồi khoang hạng nhất, cũng dần quen với chuyện nhóm “Đóa Hoa” căng băng rôn đón cô ở sân bay. Cô vừa vẫy tay cùng các fan, vừa bước vào xe của công ty. Giây phút cửa sổ xe kéo lên thì cũng là lúc nụ cười của cô dần dần biến mất. Rõ ràng là không vui nhưng cứ miễn cưỡng mỉm cười, mắt cô chỉ cần nhấp nháy một chút thôi là giới truyền thông có thể sáng tác ra cả đồng tin tức nghe rợn cả người, vì thế cách tốt nhất là đeo mặt nạ. Hồi còn là diễn viên nhí, cô chẳng hề có nhiều nỗi lo thế này.

Cô không về nhà, mà đi thẳng tới trụ sở Phi Thiên Entertainment. Hà Trục đã đợi cô rất lâu trong phòng làm việc. Ở Phi Thiên Entertainment này, anh không đảm nhận vị trí quan trọng nào, ấy vậy mà cứ thế chiếm đóng cả một văn phòng lớn, lại còn dùng hơn một nửa không gian ấy cho mỗi một việc là vẽ tranh. Lúc Diêm Tiểu Đóa bước vào thì cũng là khi anh hạ bút xuống.

“Anh gọi tôi về gấp như vậy là vì có chuyện quan trọng sao?”

Hà Trục vắn vắn thắt lưng, tiện thể vuốt phẳng nếp nhăn trên áo sơ mi: “Chẳng có gì quan trọng cả, chỉ là hỏi thử xem cô có muốn tổ chức một buổi livestream hay không thôi.”

“Một livestream sao...”

Hà Trục không chú ý tới ánh mắt mơ hồ của cô: “Sao hả? Không muốn à?”

Câu hỏi của Hà Trục làm cô lắc đầu lia lịa trả lời: “Không phải đâu.” Có người nghệ sĩ nào mà không muốn tổ chức buổi livestream cơ chứ? Chỉ có điều cô cảm thấy hơi nhanh mà thôi.

“Tuy thời gian đầu tư vào cô không dài, nhưng số tiền đầu tư thì không nhỏ chút nào, fan mê âm nhạc và điện ảnh trước kia của cô cũng không ít, mọi điều kiện tổ chức livestream cũng đầy đủ cả rồi. Thông qua nghiên cứu của bên điều hành, sẽ chuẩn bị tổ chức một livestream quy mô sức chứa hai mươi nghìn người cho cô.”

Diêm Tiểu Đóa biết, đối với cô đây là một con số không hề nhỏ. Trong mắt cô thì nơi sáng nhất trong bóng tối chính là sân khấu lấp lánh ánh đèn. Cô đã đợi ngày này lâu lắm rồi, không ngờ lại trở thành hiện thực nhanh như vậy.

Theo lời Hà Trục, buổi livestream sẽ được ấn định tổ chức tại Bắc Kinh vào ngày 13 tháng 8. Tuy mọi thứ vẫn đang trong giai đoạn chuẩn bị, nhưng lịch diễn sẽ không thay đổi. Từ lúc bước ra khỏi Phi Thiên Entertainment, cô vẫn chưa hết bàng hoàng. Ngày 13 tháng 8, một ngày thật đặc biệt đối với cô, cũng chính là ngày cô tránh né hàng năm. Nhưng buổi livestream lại

diễn ra vào đúng ngày đó, cô có cảm giác đó chính là sự sắp đặt của số phận. Đạo này A Hoa rất chăm chỉ làm việc, tinh thần làm việc cũng hăng hái hơn trước rất nhiều. Anh chàng cứ ca cẩm rằng phải kiếm chút tiền sữa cho con, anh không muốn đứa bé phải lông bông như mình. Thấy A Hoa như vậy, Diêm Tiểu Đóa chẳng có lý do gì mà không cố gắng cả. Bọn họ bận tới tấp mặt mũi thế này đều vì chính bản thân mình, bởi chỉ khi nào cô đạt được thành công, thì cuộc sống của họ mới trở nên tốt đẹp.

Chỉ còn ba ngày nữa là diễn ra Lễ trao giải thời trang âm nhạc Trung Quốc rất hoành tráng, cô nhận được lời mời của ban tổ chức, đang phân vân không biết có nên đi hay không, nếu đi sẽ chạm mặt rất nhiều người quen, cho nên hai hôm nay cô toàn viện cớ ốm để tránh né, nhưng Hà Trục không chấp nhận lý do đó.

Bốn tiếng trước khi bắt đầu lễ trao giải, Diêm Tiểu Đóa vẫn ngồi lì ở nhà không chịu chuẩn bị, thậm chí cô còn tắt máy. Tiếng gõ cửa bên ngoài rất to, cô kiễng mũi chân lên nhòm qua kính mắt mèo, quả nhiên là Hà Trục. Hà Trục nhìn thẳng vào kính mắt mèo cười, Diêm Tiểu Đóa hốt hoảng ngồi thụp xuống. Hà Trục hắng giọng vài tiếng: “Cô mà không chịu mở cửa là tôi lại gọi đội phòng cháy chữa cháy nữa đấy.”

Chẳng còn cách nào khác, Diêm Tiểu Đóa đành mở cửa.

“Còn chưa chịu đi thay quần áo à, đang đợi tôi mặc giúp cô hả?”

Diêm Tiểu Đóa đứng một bên không ngừng vò vạt áo: “Không đi không được sao? Thực sự tôi không muốn đi, gặp nhiều người như vậy tôi thấy sợ lắm, tôi chỉ muốn được yên tĩnh một chút thôi.”

Diêm Tiểu Đóa nói một hồi rồi mới thấy hối hận. Một khi Hà Trục đã đích thân tới, thì cô chẳng thể nào từ chối được cả. Quả nhiên Hà Trục có

đầy đủ lý lẽ: “Bây giờ hối hận cũng chẳng ích gì, đây là thế giới cô đã đợi mọi mắt để chen chân vào. Cô thấy mệt không muốn ra ngoài à? Không có cửa đâu, kể cả cửa sổ cũng không nốt.”

Diêm Tiểu Đóa thở dài, những câu nói của anh toàn khó nghe vậy, nhưng cô biết rằng anh không có ý xấu. Hà Trục nhìn bốn phía xung quanh: “Công ty thuê cho một căn hộ to đùng thì không chịu ở, không hiểu cô nghĩ gì mà cứ ôm khư khư cái chỗ to bằng cái nhà vệ sinh này, chuyện này đồn ra ngoài, người ta lại bảo Phi Thiên Entertainment hà khắc với nghệ sĩ.”

Thực sự căn phòng này chỉ có vài chục mét vuông, nó cũng không sánh được với phòng vệ sinh nhà Hà Trục, nhưng Diêm Tiểu Đóa không muốn đi, ồ vàng ồ bạc cũng không sánh bằng ồ cò ồ rơm của chính mình. Thấy ánh mắt tránh né của cô, Hà Trục cũng đoán được vài phần: “Diêm Tiểu Đóa, bây giờ cô vẫn thấy buồn, đúng không? Tôi nghĩ rằng nhất định cô rất hận tôi, hận tôi đã chia rẽ cô và Cố Nặc Nhất. Cô không muốn chuyển đi, vì sợ Cố Nặc Nhất không tìm thấy cô chứ gì?”

Diêm Tiểu Đóa hung hăng trừng mắt nhìn anh: “Anh cứ nhất định phải nói ra như vậy sao? Cứ phải xát muối lên vết thương của người khác mới được à?”

“Tôi là người như thế đấy, tôi ghét nhìn thấy cô hạnh phúc, tôi chỉ muốn cô đứng trên đỉnh cao nhất mà hận tôi thôi.”

Diêm Tiểu Đóa vò tóc, cô sắp bị Hà Trục làm cho phát điên rồi: “Tùy anh, tôi đi thay quần áo đây.”

Ánh mắt Hà Trục ngưng lại, anh nhìn chằm chằm vào cánh cửa phòng ngủ bị đóng chặt. Cô hận anh, có thể đây là chuyện sẽ diễn ra trong thời

gian dài. Nếu đúng là như vậy, liệu có thể coi là cái kết đẹp nhất không? Chỉ ít thì cô sẽ không quên được anh.

Cửa phòng ngủ “cách” một tiếng rồi mở ra, Diêm Tiểu Đóa ưỡn bụng bước vào phòng tắm, cũng làm Hà Trục bừng tỉnh khỏi phút ảo tưởng thần thờ. Anh hơi nhếch môi cười. Từ bao giờ anh bắt đầu nghĩ tới những chuyện này? Điều là những chuyện anh chưa từng nghĩ đến trước khi tới Bắc Kinh.

Chiếc Rolls Royce luôn thu hút ánh mắt của mọi người ở mọi nơi, cho dù là giữa quang cảnh lóng lánh chói ngời của lễ trao giải. Một Diêm Tiểu Đóa trang điểm với phong cách hoàn toàn mới khoác tay Hà Trục mỉm cười trước một rừng đèn flash, tạo dáng tạo nhả phóng khoáng trước ống kính máy ảnh. Thay vì nói Diêm Tiểu Đóa thu hút giới truyền thông, chính xác hơn, người tập trung mọi sự chú ý chính là Hà Trục. Tuy xuất hiện rất nhiều chàng trai trẻ trung giàu có, nhưng Hà Trục tuyệt đối là người nổi bật nhất trong số đó. Một khuôn mặt không tì vết, thân hình cao ráo vạm vỡ, thêm cả nụ cười hút hồn. Anh xuất hiện trong làng giải trí, luôn kiểm soát cả làng giải trí ấy. Biết bao nữ nghệ sĩ tìm cách để tiếp cận anh, nhưng bên anh lúc nào cũng chỉ có Diêm Tiểu Đóa, làm họ thất vọng tức tối, cảm thấy không tài nào chấp nhận nổi.

Tầm thăm đồ trải ra, không nghe thấy tiếng bước chân khi đi trên đó, dường như họ đang lướt trên mây vậy. Diêm Tiểu Đóa ký tên mình trên bức tường chữ ký. Giây phút thu bút lại, cô vô tình liếc nhìn thấy cái tên đó. Ba chữ “Cố Nặc Nhất” nằm ngay bên phải tên của cô, như thể vị trí bên trái là dành cho cô vậy. Một năm rồi không gặp nhau, lại dùng cách này gắn kết nhau lại, thậm chí chữ “Đóa” và chữ “Cố” còn hơi lồng vào nhau. Cô biết Cố Nặc Nhất là người kiêu ngạo, trừ đoạn nhật ký ngắn đó ra, anh chẳng thêm giải thích thêm điều gì nữa. Thỉnh thoảng anh nhắn tin cho cô cũng chỉ là những lời chúc tụng lễ tét vô thưởng vô phạt, ấy thế mà khiến cho Diêm Tiểu Đóa bồn chồn suốt mấy ngày liền.

Rất nhiều người lục tục ngồi xuống vị trí của mình trong lễ đường, trai xinh gái đẹp ăn mặc lộng lẫy tụ tập trò chuyện rôm rả. Điều khiến Diêm Tiểu Đóa bối rối là, chỗ ngồi của cô và Hà Trục ở ngay phía sau Cố Nặc Nhất. Nhưng hình như Cố Nặc Nhất không nhận ra sự có mặt của cô, anh ngồi cùng Vi An. Cố Nặc Nhất không trò chuyện, không hàn huyên mà chỉ lẳng lẳng ngồi yên tại chỗ.

Thời gian một năm có thể làm thay đổi rất nhiều người, Diêm Tiểu Đóa bắt đầu lại sự nghiệp, Vi An cũng trở thành Tân Hoa Đán của truyền hình. Tuy bề ngoài trông có vẻ ôn hòa, nhưng thực ra cô ta cực kỳ lạnh lùng. Lúc Diêm Tiểu Đóa ngồi vào chỗ, cô hít một hơi thật sâu, chỉ hy vọng buổi lễ trao giải này mau mau kết thúc.

Sự xuất hiện của Hà Trục tập trung sự chú ý của biết bao người, từ những đạo diễn quen thuộc, cho đến nhà sản xuất, các nghệ sĩ nữ đều đến bắt chuyện. Anh mỉm cười bắt tay từng người, thân nhiên nhận những lời khen ngợi của họ, nhưng rất ít đáp lại những lời tán dương ấy.

Diêm Tiểu Đóa cúi đầu xuống, ánh mắt lơ đãng dán chặt vào người nào đó phía trước. Dù chỉ nhìn từ sau lưng vẫn nhận ra rõ ràng anh gầy hơn trước nhiều, xem ra thông tin trên báo đài không phải là giả.

“Anh Tiểu Nhất, chúng mình ngồi một lát rồi đi nhé. Hôm qua anh vẫn đau đầu, trở về phải nghỉ ngơi nhiều một chút.” Giọng nói nũng nịu pha chút ngây thơ lọt vào trong tai, Diêm Tiểu Đóa cúi đầu thấp hơn nữa.

“Ồ, chị Diêm Tiểu Đóa ngồi sau chúng ta kìa!” Càng muốn tránh lại càng lực bất tòng tâm. Vi An hớn hở đứng dậy, nhưng cô nàng không chào hỏi gì Diêm Tiểu Đóa mà chỉ cười ngọt ngào với Hà Trục: “Chào anh, tổng giám đốc Hà, thật vinh hạnh khi gặp được anh!”

Diêm Tiểu Đóa gượng gạo đứng lên: “Tôi đi rửa tay một lát.”

Cô vội vàng chạy qua lối đi. Lúc này Cố Nặc Nhất mới quay người lại. Hà Trục nheo mắt nhìn người đàn ông cao gầy trước mặt: “Chào anh Cố Nặc Nhất, lâu rồi không gặp.”

“Lâu rồi không gặp.”

Hai ánh mắt nhìn thẳng vào nhau chẳng khác gì nước gặp lửa. Vi An không phát hiện ra điểm dị thường ấy mà cứ bắt chuyện y như các nghệ sĩ khác. Rõ ràng Hà Trục ung dung hơn hẳn Cố Nặc Nhất: “Tôi nghe Vi Vi nói cậu muốn thay đổi hình tượng. Cũng khó tránh, một người nghệ sĩ muốn bước lâu dài trên con đường nghệ thuật, chỉ dựa vào ngoại hình bắt mắt thì không đủ. Cậu Cố có nhận lời về phát triển sự nghiệp ở Phi Thiên Entertainment không?”

Cố Nặc Nhất liếc mắt về phía xa thấy Vi Vi đang theo giám đốc Lưu dự lễ trao giải, cau mày: “Không muốn.”

“Ha ha, kiếm được tiền thì đều là bạn. Cậu cẩn thận quá như vậy không tốt đâu.”

Cố Nặc Nhất thấy khó chịu, đứng lên rời khỏi chỗ ngồi: “Có một số người, chỉ dây dưa một lần là đủ lắm rồi.”

Thực ra Diêm Tiểu Đóa không vào phòng vệ sinh, chỉ trốn trong vườn hoa. Trong túi vẫn còn sót lại nửa bao thuốc hút dở của A Hoa. Tuy cô cai thuốc lâu rồi, nhưng vẫn rút ra một điếu, kẹp trong tay rồi mới nhớ ra là chưa tìm thấy bật lửa. Bỗng nghe thấy tiếng đánh lửa vang nhẹ bên tai. Cô quay sang nhìn, thật không ngờ là Cố Nặc Nhất.

Ánh lửa xanh lam đung đưa trong gió, Cố Nặc Nhất ghét nhất là cô hút thuốc, thế mà anh lại châm lửa cho cô. Diêm Tiểu Đóa bỗng chẳng còn hứng hút thuốc nữa, cô bỏ lại điếu thuốc vào trong bao.

“Vẫn còn giận sao?”

Một năm trôi qua chỉ chờ được một câu nói này, cô không biết mình nên trả lời như thế nào. Đúng vào giây phút cô hé miệng cười nhạt, lòng bàn tay lạnh lạnh bỗng được một luồng hơi ấm nồng bao phủ. Bàn tay to lớn của Cố Nặc Nhất phủ lên bàn tay mềm mại nhỏ nhắn của cô, lòng Diêm Tiểu Đóa rối bời. Cô khẽ nhúc nhích muốn trốn tránh thoát khỏi sự trói buộc kia. Cố Nặc Nhất dường như càng muốn nắm chặt hơn nữa, nhưng hai bàn tay cuối cùng vẫn phải rời nhau ra.

Diêm Tiểu Đóa nhìn đồng hồ, vẫn còn nửa tiếng nữa lễ trao giải mới bắt đầu. Cô không chào hỏi anh một tiếng nào mà quay người đi luôn.

“Em định bao giờ mới chịu làm hòa với anh thế?”

Diêm Tiểu Đóa loạng choạng suýt ngã. Gót giày quá cao, cô không cẩn thận nên bị trật mắt cá chân. Cố Nặc Nhất tiến đến đỡ cô. Lúc này Diêm Tiểu Đóa mới đứng vững hơn một chút.

“Một năm trôi qua, em trầm tĩnh hơn nhiều, lặng lẽ ít lời. Nếu em không nói, anh có thể hiểu là “im lặng là đồng ý” không?”

Từng câu từng chữ anh nói cứ ong ong bên tai, Diêm Tiểu Đóa như bị nhốt bên trong vỏ ốc không thể cự quạ nổi. Cố Nặc Nhất dang rộng hai tay ôm cô vào lòng, hơi thở quen thuộc lại một lần nữa quanh quẩn bên mũi.

Lời anh nói tuy rất bình thản, nhưng trong lòng cô sóng gió đã dâng trào: “Vì muốn được gặp em nên anh mới tham gia Lễ trao giải này, thực ra anh thấy nó vô vị từ lâu lắm rồi. Bé Ngọc à, chi bằng chúng mình về nhà đi.”

“Anh Tiểu Nhất, sao anh lại chạy ra đây, em tìm anh lâu lắm rồi đấy.”

Bỗng nhiên có người xông vào làm cho Cố Nặc Nhất thấy ngỡ ngàng, anh đành buông Diêm Tiểu Đóa ra. Vi An chạy về phía hai người, cô nàng thở hổn hển kéo cánh tay Cố Nặc Nhất nói: “Em cứ tưởng anh lại thấy khó chịu, hóa ra là ở cùng chị Diêm Tiểu Đóa à.”

Nhân cơ hội này Diêm Tiểu Đóa vội vàng chuồn đi, để lại Cố Nặc Nhất lòng dạ rối bời. Anh hất tay Vi An ra: “Rốt cuộc thì cô muốn làm gì? Đã nói trước là đừng có bám lấy tôi rồi, cô không có tai chắc?” Anh chỉnh lại chiếc cà vạt hơi chật nơi cổ, giận dữ rời đi.

Đôi má ửng hồng của Vi An bỗng chốc trở nên trắng bệch, nhìn theo phía bóng dáng thân nhiên trầm mặc của Cố Nặc Nhất. Cô thấy thật tủi thân. Lần nào cũng quát mắng cô như vậy, cô chịu hết nổi rồi. Vi An ba chân bốn cẳng chạy theo Cố Nặc Nhất: “Sao lại cứ phải là Diêm Tiểu Đóa? Cái cô ta có thì em cũng có, em còn tốt hơn cô ta gấp trăm lần.”

Nhưng Vi An chỉ nhận được nụ cười lạnh nhạt bất đắc dĩ. Cố Nặc Nhất muốn đẩy cô ra, nhưng Vi An không chịu, cô bổ nhào vào lòng anh khóc như mưa: “Ít nhất thì anh cũng phải nói cho em biết lý do để em bỏ cuộc chứ, nếu không em sẽ luôn chờ đợi anh. Sao chúng mình không thử một lần, em sẽ khiến anh Tiểu Nhất cảm nhận được tình yêu trọn vẹn của em dành cho anh.”

“Vi An, cô biết không? Tôi cần sự âm áp, chỉ có vậy thôi!”

“Em cũng có, em có thể khiến anh thấy ấm áp! Em sẽ làm bữa sáng cho anh, giặt quần áo, giúp anh chăm sóc Bé Dừa, thực sự em có thể mà!” Dòng nước mắt lăn dài trên hai má Vi An. Một năm rồi kể từ ngày biết họ không còn qua lại với nhau nữa, cô vẫn luôn cố gắng hết sức. Nhưng Cố Nặc Nhất chính là một ngọn núi băng, dù cô có cố gắng đến mức tiêu hao toàn bộ nhiệt tình, anh cũng chẳng mảy may tan chảy.

Cố Nặc Nhất gặp rất nhiều người con gái bày tỏ tình cảm với anh, Vi An không phải người điên cuồng nhất, nhưng anh vẫn muốn giải thích rõ ràng cho cô hiểu: “Tôi tin vào tất cả những lời cô nói, nhưng xin lỗi, tôi không thể đón nhận được. Dù Diêm Tiểu Đóa chỉ dành cho tôi một chút hơi ấm, thậm chí ít ỏi tới mức không để ý là không tài nào cảm nhận nổi, nhưng chút ấm áp đó không ai có thể thay thế được.”

Anh rời đi bỏ lại Vi An, nói nhiều như vậy, không biết cô ấy có nghe lọt tai được chút nào không. Những người muốn đem lại sự ấm áp cho anh dùng hai chân hai tay đếm cũng không hết, nhưng anh chỉ có thể nhớ mãi một mình cô bé Tiểu Đóa đưa đồ ăn vặt cho anh khi anh thút thít khóc thờ ầu thơ.

Lúc Vi An quay lại chỗ ngồi thì đèn xung quanh hội trường đã dần dần tối đi. Hà Trục nhìn ba người với vẻ mặt khác thường, anh liền búng một cái vào cái trán thanh khiết của Diêm Tiểu Đóa: “Cô lại làm chuyện đáng hổ thẹn sau lưng tôi rồi chứ gì?”

Lưng Cố Nặc Nhất hơi cứng đờ, Diêm Tiểu Đóa nhận ra ngay. Lời nói của Hà Trục lúc nào cũng dễ khiến người khác hiểu lầm, khiến người ta vừa bực mình vừa xấu hổ, cô trừng mắt nhìn Hà Trục: “Xem lại lời nói của anh đi, đừng có lúc nào cũng dùng mấy từ khó nghe như vậy.”

Cô vừa dứt lời, thì tất cả đèn đuốc đều vụt tắt, buổi lễ trao giải thời trang và âm nhạc chính thức bắt đầu. Trên sân khấu rực rỡ huyền ảo tối nay đều là những nghệ sĩ sáng giá nhất của giới showbiz. Bao nhiêu niềm vui, bấy nhiêu nỗi sầu, cũng chỉ có chừng đó người vui, những người còn lại chẳng qua chỉ mang theo những tâm trạng khác nhau đến góp vui mà thôi.

Các nghệ sĩ khoác trên người những bộ lễ phục xa xỉ đang tảo nhả bước lên sân khấu, nâng chiếc cúp sáng ngời lên nói lời cảm ơn. Diêm Tiểu Đóa vừa vỗ tay một cách máy móc, vừa nở nụ cười ngọt ngào tạo dáng trước ống kính máy quay đang quét qua, thỉnh thoảng lại ngáp một cái vô vị. Cô đến cho đủ số lượng thôi, tìm được cơ hội tốt chuẩn đi mới là quan trọng.

Những nghệ sĩ được nhận giải đang biểu diễn trên sân khấu, hết một bài hát, Diêm Tiểu Đóa mới nhận ra ghế ngồi trước mặt mình trống không, lần ngẩng đầu tiếp theo thì Cố Nặc Nhất đã bước lên sân khấu rồi. Cố Nặc Nhất dưới ánh đèn sân khấu đang mặc một bộ vest phẳng phiu, gương mặt vô cùng đẹp trai xuất hiện trên màn hình lớn, thì ra anh là khách mời đến để trao giải. Bỗng thấy Hà Trục thở dài: “Theo như tôi thấy, vốn dĩ là một chuyện tốt đẹp, giờ sắp hỏng bét rồi.”

“Ý anh là sao?” Diêm Tiểu Đóa nghe không hiểu lời anh nói. Cô thắc mắc nhưng Hà Trục không trả lời.

Trên lễ đường vang lên giai điệu quen thuộc, Diêm Tiểu Đóa giật mình, cô cố lắng nghe thật kỹ, không ngờ đó là bài “Dòng thời gian” trong album mới của cô. Vốn dĩ đây chỉ là bài hát cô hát lúc nhỏ, qua hòa âm phối khí mới để tạo ra giai điệu chậm rãi kết hợp với ca từ mới mẻ cực kỳ đi vào lòng người. Đứng trên bục trao thưởng, Cố Nặc Nhất trình trọng đọc tên cô. Diêm Tiểu Đóa ngẩn người ra, vẻ luống cuống bất ngờ liền xuất hiện trên màn hình lớn. Lúc này cô mới hiểu “một việc rất tốt đẹp” trong lời Hà Trục nói. Thì ra ca khúc “Dòng thời gian” đoạt giải “Đĩa đơn hay nhất của năm”.

Tứ phía vang lên những tràng pháo tay, những lời chúc mừng quanh quần bên tai cô. Diêm Tiểu Đóa được Hà Trục đỡ đứng lên, còn chưa kịp đứng vững thì đã thấy trán nóng bừng, một luồng khí nóng bốc lên trong ngực, trước mặt công chúng Hà Trục lại hôn cô, hơn nữa giây phút anh hôn cô lại xuất hiện không sót chi tiết nào trên màn hình lớn.

Diêm Tiểu Đóa tức đến nghiến răng. Hà Trục là người vậy đó, những trò đùa dai lúc nào cũng ung dung nhưng luôn làm cô xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu. Nhưng máy quay đang chiếu thẳng vào cô, dù muốn mắng Hà Trục vài câu nhưng cô đành nhin.

Diêm Tiểu Đóa phiêu đăng bước lên sân khấu. Người con trai ấy đang đợi cô tại nơi sáng nhất của sân khấu. Đằng sau Hà Trục như cây kim châm, trước mặt lại là Cố Nặc Nhất như đao găm cắt, làm cô hồn xiêu phách lạc.

Cô cũng không biết mình làm cách nào để đến bên Cố Nặc Nhất, trong cái ôm theo nghi lễ, lời thì thầm của anh vương lại bên tai cô: “Hắn ta dám hôn em, anh không thể nào bỏ qua được.”

Lúc Diêm Tiểu Đóa định thần lại thì cô đã rời khỏi vòng tay của Cố Nặc Nhất, cầm trên tay chiếc cúp nặng trĩu, cô cẩn thận nâng chiếc cúp lên, cũng không biết mình đã nói gì vào micro, rồi cô nhanh nhanh chóng chóng rời sân khấu. Lúc cô về tới chỗ ngồi thì đã không thấy Cố Nặc Nhất đâu nữa. Anh không trở về chỗ, e là đã bỏ về giữa chừng rồi.

“Chúng ta cũng đi thôi!” Hà Trục kéo tay Diêm Tiểu Đóa rời đi. Lúc đi ra ngoài cửa, Diêm Tiểu Đóa hát tay Hà Trục ra, cô vẫn canh cánh trong lòng chuyện nụ hôn ban nãy. Nhưng Hà Trục chỉ huýt sáo rồi nhún vai bất đắc dĩ: “Tôi có làm gì cô đâu, trông ánh mắt nhìn tôi như kẻ thù của cô kìa.”

“Tổng giám đốc Hà, anh thật là quá đáng, dám hôn tôi trước bàn dân thiên hạ! Đem tôi ra làm trò đùa anh vui lắm sao?”

Hà Trục bước lên chiếc Rolls Royce, anh kéo cửa sổ xe xuống nhìn cô: “Nếu đó không phải trêu đùa thì sao?”

Diêm Tiểu Đóa nghẹn lời, cô quay đầu không thèm nhìn anh. Hà Trục nói lỏng cà vạt, giọng nói có chút âm ực: “Rốt cuộc cô có lên xe không?”

Diêm Tiểu Đóa không chịu thỏa hiệp, một mình cô trèo lên taxi. Đền đuôi chiếc taxi xa dần mờ dần, mãi tới khi hoàn toàn không thấy gì nữa, Hà Trục mới bảo tài xế: “Về thôi.”

Chiếc xe lăn chậm chậm, trên cửa xe phản chiếu vẻ mặt mệt mỏi của anh, làn gió thổi tóc hất về phía tai. Anh cũng không hiểu tới nay mình làm sao nữa, chẳng nghĩ ngợi gì mà cứ thế lao lên hôn cô. Chỉ trong một khoảnh khắc ấy, gương mặt nghiêng nghiêng của cô làm anh xao động. Lúc bờ môi chạm lên trán cô, anh thấy lạnh lạnh, đây chẳng phải nụ hôn đầu của anh, nhưng nó lại là nụ hôn khiến anh điên cuồng hơn cả nụ hôn đầu. Bản thân anh cũng không hiểu tại sao mình lại hôn cô, anh chỉ muốn khi rời khỏi đây vẫn thản nhiên ung dung như trước, nhưng giờ lại âm ỉ đau, ắt hẳn đây chẳng phải điềm lành.

^^[©STE.NT](#)~9day4u3

Lúc Diêm Tiểu Đóa trở về đã trong tình trạng rã rời gân cốt, cô tiện tay cầm chiếc cúp để vào tủ đựng đồ, do va chạm nhẹ nên góc chiếc cúp hơi móp một chút. Đây là niềm vinh dự trước giờ cô hằng mong mỏi, suốt một năm qua, khi bài hát của cô được truyền đi khắp hang cùng ngõ hẻm, Diêm Tiểu Đóa biết rằng cô cách thành công mỗi lúc một gần. Nhưng khi thực sự

chạm tới vinh quang, thì niềm sung sướng vốn dĩ nên có ấy lại bị hòa tan bởi những xúc cảm chất chứa tận đáy lòng.

Cô đi tắm nước nóng, dùng khăn tắm lau khô mái tóc ướt đầm. Chiếc điện thoại trên bồn rửa mặt không ngừng nhấp nháy, hết tin nhắn chúc mừng này đến tin nhắn chúc mừng khác lũ lượt kéo đến, nhưng Diêm Tiểu Đóa không muốn xem. Cô ngồi trên giường, lật chiếc gối bên dưới có chiếc áo sơ mi trắng lên, thời gian trôi, mùi hương trên áo mỗi lúc một nhạt dần, gần như không ngửi thấy nữa. Cô cất chiếc sơ mi vào tầng cuối cùng trong tủ quần áo, nơi chẳng mấy khi động tới. Đối với cả hai, lãng quên tốt biết bao nhiêu, nhưng để có thể thực sự lãng quên lại khó khăn biết chừng nào.

Diêm Tiểu Đóa hiểu rằng, những người yêu nhau dù có ở bên nhau cũng chưa chắc đã hạnh phúc. Giống như cô và Cố Nặc Nhất, có lẽ họ chỉ giống như hai luồng pháo hoa giữa bầu trời, khi gặp được nhau vô cùng rực rỡ, rồi cứ ngỡ rằng cả thế giới này đều đẹp đẽ như vậy. Nhưng pháo hoa sẽ tàn, vẻ đẹp cũng chỉ tồn tại trong khoảnh khắc. Tối nay Hà Trục hôn cô, nhất định Cố Nặc Nhất sẽ hiểu lầm. Nhưng cô không muốn giải thích nhiều, biết đâu lại là chuyện tốt cho cả hai.

Sau khi lễ trao giải kết thúc, liveshow cũng được chuẩn bị tuần tự đầu vào đây. Đối với cô mà nói, một liveshow với hai mươi nghìn khán giả là một thử thách không nhỏ, mỗi ngày cô đều phải luyện hát và vũ đạo hết sức căng thẳng. Chớp mắt một cái đã đến tháng sáu, chỉ còn hai tháng nữa sẽ diễn ra liveshow, mỗi ngày trôi qua lại thêm một phần căng thẳng.

Tiểu Liên làm cơm hộp nóng hổi mang tới cho Diêm Tiểu Đóa và A Hoa. Chuyện cưới xin của họ rất thuận lợi, nhà Tiểu Liên ở một vùng quê xa xôi hẻo lánh, tiền cưới một trăm ngàn mà Diêm Tiểu Đóa tặng giúp Tiểu Liên được một phen nở mặt nở mày với xóm làng. Nhìn Tiểu Liên và A Hoa vai kề vai ân ân ái ái, Diêm Tiểu Đóa rất ngưỡng mộ. Tình yêu đẹp

nhất trong cuộc đời của mỗi người không phải là một tình yêu cuồng nhiệt, mà là sát cánh bên nhau từng giây từng phút.

Họ ngồi bệt trên góc sàn phòng tập. A Hoa vừa gặm sườn vừa nói: “Anh nghe nói, người bên phòng kế hoạch sẽ mời một số khách quan trọng đến buổi liveshow của em để có thể đảm bảo lượng khán giả.”

Diêm Tiểu Đóa biết, tổ chức một buổi liveshow công ty phải chịu rất nhiều áp lực, tuy sở hữu tiền đầu tư lớn và các đối tác tốt, nhưng vẫn phải phòng trừ chuyện không may xảy ra. Nếu liveshow lần này cô làm không tốt, về sau khó mà có liveshow khác.

“Hình như họ định mời Lạc Tịch tới, nghe nói có cả Cố Nặc Nhất nữa.”

Diêm Tiểu Đóa nghe xong liền buông đũa: “Thật vậy sao?”

A Hoa gật gật đầu: “Ý tưởng ban đầu là như vậy. Người trong phòng kế hoạch đâu biết chuyện xảy ra giữa hai người, họ chỉ thấy nếu làm như vậy sẽ thu hút được khán giả. Nói cho cùng thì công ty Cố Nặc Nhất đang làm và Phi Thiên Entertainment đâu phải một nhà, vẫn phải dựa vào quan hệ riêng mới được.”

Diêm Tiểu Đóa day day hai bên thái dương đang ê ẩm đau: “Hai người cứ ăn đi.”

Cô ra khỏi phòng tập, gọi cho Hà Trục: “Tôi không muốn mời Cố Nặc Nhất tới, anh cũng biết giữa tôi và anh ấy có khúc mắc rồi cơ mà.”

Hà Trục trong điện thoại chỉ cười nhạt: “Là cô quan trọng hóa tất cả mọi chuyện thôi, chẳng qua chỉ tham gia biểu diễn với cương vị khách mời thôi mà, gặp dịp thì diễn thôi. Tôi là một thương gia, làm sao kiếm được tiền thì

làm. Công ty đã quyết định mua lại công ty Kinh Ký mà Cố Nặc Nhất đang đầu quân rồi, hợp đồng đang trong giai đoạn đàm phán. Huống hồ Cố Nặc Nhất cũng đồng ý tham dự rồi, cô còn lo ngại cái gì nữa?”

Anh ấy đồng ý rồi? Diêm Tiểu Đóa không dám tin. Cô đắn đo do dự mãi rồi cũng gửi tin nhắn cho Cố Nặc Nhất để xác nhận, vài phút sau cô nhận được tin nhắn hồi âm: “Gặp mặt nói chuyện đi.”

Lâu lắm rồi Diêm Tiểu Đóa không bước vào khu này. Lúc này đang là giữa mùa hạ, hoa hồng nở rộ ngút tầm mắt, những đốm hồng thấp lửa giữa màu xanh của lá. Diêm Tiểu Đóa chẳng còn lòng dạ nào thưởng thức cảnh đẹp, cô đứng bên cửa mà không đủ can đảm gõ. Nhưng rồi cửa vẫn mở, dường như anh đã đợi cô từ lâu lắm rồi: “Em vào đi.”

Mới cách đây không lâu mình cũng coi như là một nửa chủ nhân của căn nhà này. Cô quen thuộc với từng góc ngách nơi đây, nhưng vẫn thận trọng khép nép theo Cố Nặc Nhất vào phòng khách. Trong nhà rất yên tĩnh, Diêm Tiểu Đóa nhận ra có gì đó khác thường: “Bé Dưa đâu rồi?”

Chắc chắn rằng Cố Nặc Nhất ở đâu là Bé Dưa ở đó, nhưng sao cái cậu chàng bám người kia lại không xuất hiện để dính lấy cô? Cố Nặc Nhất vừa pha trà vừa nói: “Anh đưa Bé Dưa tới tiệm thú cưng tìm cho nó một người chủ mới rồi, tháng sau sẽ đưa đi.”

Cuối cùng vẫn đem cho người khác, lòng Diêm Tiểu Đóa thấy hơi mất mát. Cô hiểu Bé Dưa, chỉ có trước mặt người quen nó mới là một chú mèo nũng nịu, nó không hề biết nịnh nọt, tìm cho nó một chủ nhân mới chưa chắc đã là một việc tốt.

Anh đẩy chiếc cốc sứ thanh thoát tới trước mặt cô, nước trà màu vàng kim lấp lánh đẹp mắt. Lâu lắm rồi hai người không ngồi riêng với nhau,

lúc này cô thấy không được tự nhiên cho lắm. Đợi Cố Nặc Nhất yên lặng uống trà xong, Diêm Tiểu Đóa mới nói: “Anh đừng tham dự liveshow của em có được không?”

Cố Nặc Nhất rót thêm một tách trà nữa: “Tuy anh không thích một số cô đồng ở Phi Thiên Entertainment, nhưng một khi công ty đã đổi chủ, anh cũng không thể quá cố chấp.”

“Nặc Nhất, một năm rồi, cũng đủ thời gian để quên rồi, cứ đây đưa không dứt thế này với cả anh và em đều không có lợi.” Trước khi tới, cô rất sợ những lời thế này sẽ làm anh tức giận, nhưng không ngờ khi nói ra rồi thì cô lại là người đau trước.

Cố Nặc Nhất trầm lặng một lúc lâu: “Em vẫn không chịu tha thứ cho anh sao?”

Diêm Tiểu Đóa tưởng rằng anh sẽ hiểu, nhưng ai ngờ còn cố chấp hơn cả cô: “Từ trước tới giờ em chưa từng trách móc anh điều gì, thật đó.”

“Vậy tại sao em không trở về. Lẽ nào là vì Hà Trục? Anh biết ngay, từ trước tới giờ hẳn luôn có ý đồ với em mà.”

Cố Nặc Nhất không cẩn thận va phải chiếc đĩa sứ, tiếng đồ sứ vỡ choang vang lên chói tai, anh chậm rãi đi tới trước bàn trà. Tuy Cố Nặc Nhất là người lạnh lùng cao ngạo, nhưng rất ít khi anh ấy nổi giận, nhưng lần này rõ ràng anh đang tức giận.

Anh cao giọng chất vấn làm Diêm Tiểu Đóa run rẩy, cô cố gắng trấn tĩnh: “Em lúc nào cũng là gánh nặng của anh, ngay từ ngày đầu mình gặp nhau đã là như thế rồi.”

Cố Nặc Nhất lẳng lẳng trở lại chỗ ngồi, hơn một năm qua rồi, Diêm Tiểu Đóa đang ngồi trước mặt anh vẫn yếu đuối như vậy.

Diêm Tiểu Đóa khẽ lau đi giọt nước mắt sắp rơi xuống từ khóe mắt, rồi nói tiếp: “Anh không những phải thu xếp những rắc rối mà em gây ra, mà còn giải quyết ổn thỏa chuyện của A Hoa. Em chỉ luôn làm anh lo lắng, vì thế em đã cố gắng cẩn thận hết sức, nhưng càng như vậy thì càng gây thêm phiền phức. Vòng tay của anh rất ấm áp, nhưng... nhưng mà, nếu vì lý do em ở bên anh làm anh mất đi nhiều thứ khác, thì em sẽ ân hận cả đời.”

Đây chính là lý do của cô, Cố Nặc Nhất chẳng biết làm sao chỉ lắc đầu: “Không lẽ em là đồ ngốc à? Em đã trốn tránh anh cả một năm trời, chỉ vì không muốn làm liên lụy đến anh, để anh nhận được khoản thừa kế đó sao?”

Khóe mắt cô đỏ hoe: “Hai trăm triệu nhân dân tệ là số tiền em không tài nào địch nổi. Hồi năm sáu tuổi anh từng nói, muốn ngồi trên vai bố đến chùa văn cảnh, sau đó đi mua một xiên kẹo hồ lô, bố ăn một miếng anh cũng ăn một miếng. Hơn nữa số tài sản đó là thứ duy nhất Cố Tây Lương để lại cho anh, vì vậy em không có tư cách gì làm ảnh hưởng tới cuộc đời anh. Cố Nặc Nhất à, anh đừng tham gia liveshow của em nhé. Bắt đầu từ hôm nay trở đi, chúng ta chỉ là những người bạn bình thường thôi nhé.”

“Hai chúng ta, một là trở thành người yêu của nhau, hai là trở thành kẻ thù của nhau, không còn sự lựa chọn nào khác cả. Diêm Tiểu Đóa, anh biết là em không thể quên anh, và cũng đừng tỏ ra mạnh mẽ làm gì. Anh cược với em rằng, em sẽ không hạnh phúc khi rời xa anh đâu.”

Vốn dĩ cô muốn mỉm cười từ biệt anh, nhưng cô không cười nổi: “Em cũng cược với anh rằng, em nhất định sẽ hạnh phúc khi rời xa anh.”

Vẻ cô tỏ ra thân nhiên của cô làm anh nổi trận lôi đình: “Có phải đối đầu với anh, em đặc ý lắm không? Em có tin anh vứt hết đồ đạc của em ra ngoài cửa sổ không?”

Diêm Tiểu Đóa bước ra khỏi cửa: “Tùy anh thôi, dù sao cũng đã hết mùa rồi, giữ lại cũng chẳng ích gì.”

Và rồi cô rời đi, cuối cùng tai cũng yên tĩnh trở lại, nhưng lòng Cố Nặc Nhất phiền muộn vô cùng. Anh nhìn màn hình điện thoại, hình nền vẫn là Diêm Tiểu Đóa đang ôm Bé Dưa say ngủ. Cố Nặc Nhất đứng trên ban công nhìn xuống, nhưng chẳng thấy bóng dáng Diêm Tiểu Đóa đâu. Anh lấy chìa khóa mở tủ quần áo trong phòng ngủ chính ra, quần áo của Diêm Tiểu Đóa được treo ngăn nắp trên giá quần áo. Nhân viên đã nhận tiền bo của anh, nên chỉ cần Diêm Tiểu Đóa xuất hiện ở khu này, bảo vệ sẽ gọi điện báo ngay cho Cố Nặc Nhất biết. Vì vậy mỗi lần nhận được tin tức của bảo vệ, anh đều cố chấp cho rằng Diêm Tiểu Đóa nhất định sẽ gọi điện cho anh đòi đồ, nhưng từ đầu đến cuối cô chẳng hề làm thế. Lăn lộn trong làng giải trí nhiều năm như vậy, Diêm Tiểu Đóa có vẻ như rất biết cách tiến thoái. Nhưng Cố Nặc Nhất biết, trừ cái một chút khôn vặt đó ra, thì cô không biết gì cả.

Chỉ còn một tuần nữa sẽ diễn ra buổi liveshow, Diêm Tiểu Đóa biết tin Cố Nặc Nhất phải tới Nhật Bản quay ngoại cảnh, tảng đá đè nặng trong lòng mới được gỡ xuống. Chỉ cần anh không tới thì giới truyền thông sẽ chẳng còn chủ đề gì mà bàn tán, họ cũng sẽ thoát khỏi tầm ngắm của công chúng, như vậy là tốt nhất.

Diêm Tiểu Đóa ngấm nhìn sân khấu được dựng lên trong sân vận động, các thiết bị phức tạp đang được lắp ráp, chuyên viên ánh sáng và âm thanh không ngừng kiểm tra, điều chỉnh. Thỉnh thoảng khi ánh đèn rọi xuống,

Diêm Tiểu Đóa lại cảm thán, nếu như một ca sĩ chưa làm liveshow, thì đó là nỗi tiếc lớn nhất trong cuộc đời sự nghiệp của họ.

“Chị Diêm Tiểu Đóa, tối ngày 13 tháng 8, nơi đây sẽ biến thành một biển đại dương hồng rực.” Tiểu Liên kiêu hãnh nói với Diêm Tiểu Đóa. Chớp mắt một cái đã đến tháng 8, lúc này cũng đã sát ngày sinh nở của Tiểu Liên, nhưng cô vẫn vác cái bụng to liên lạc với các trưởng nhóm fan hâm mộ, phải tặng Diêm Tiểu Đóa một đêm đẹp nhất. Chính những “Đóa Hoa” đang bận túi bụi kia khiến Diêm Tiểu Đóa biết được thì ra có nhiều người yêu mến cô đến thế, có những học sinh phải ăn mì tôm cả tháng trời để mua vé vào, có cả những bà mẹ là fan của cô từ hồi nhỏ. Giá vé đứng ngoài sân vận động đã tăng năm lần với giá gốc, thế mà vẫn bị cháy vé. Lúc này, lòng cô ngoài cảm động ra thì còn cả nhẹ nhõm. Liveshow của cô sẽ chật kín chỗ ngồi, và cũng tràn ngập hứng khởi.

Đếm ngược từng ngày từng ngày, cuối cùng cũng tới ngày đó. Tuy vẫn còn năm tiếng nữa mới bắt đầu mở màn nhưng Diêm Tiểu Đóa sớm đã đứng đằng sau cánh gà. Khán giả đang lũ lượt tiến vào, sân khấu vẫn rất yên tĩnh, chỉ có hai ba nhân viên đang sắp xếp bố trí. Diêm Tiểu Đóa hít một hơi thật sâu, để bước tới ngày hôm nay, chỉ cần cô được đứng dưới ánh đèn sân khấu - nơi sáng nhất trong bóng tối, là đã đủ lắm rồi.

“Tiểu Đóa, Lạc Tịch tới rồi kìa.”

A Hoa nhắc nhở cô. Diêm Tiểu Đóa hoàn hồn trở lại, đi tới phòng hóa trang. Trợ lý của Lạc Tịch tặng cô một bó hoa tươi, mùi hương của hoa bách hợp đang lan tỏa khắp căn phòng. Lạc Tịch đang tay ôm chặt lấy cô: “Chúc mừng em, Diêm Tiểu Đóa, nhanh như vậy mà em đã làm được liveshow rồi, chị hy vọng con đường sau này của em càng ngày càng rộng mở.”

Diêm Tiểu Đóa vô cùng xúc động: “Cảm ơn chị Lạc Tịch đã luôn nâng đỡ em.”

“Đó là sự cố gắng của chính em, thực ra chị đâu giúp được gì. À, đúng rồi Diêm Tiểu Đóa, chị muốn hỏi em chuyện này. Nghe nói Hà Trục bán hết cổ phần ở Phi Thiên Entertainment rồi, em và anh ấy thân thiết nhau như vậy, chắc em phải biết nguyên nhân chứ? Liệu có phải định mở công ty khác không? Bây giờ các nghệ sĩ đang thi nhau đoán mò kìa.”

Diêm Tiểu Đóa ngẩn ra, lắc đầu lia lịa: “Đây là lần đầu tiên em nghe được chuyện này.”

Đúng lúc này, lái xe riêng của Hà Trục tới trường quay: “Cô Diêm, ông chủ sai tôi đến đón cô.”

Diêm Tiểu Đóa nhìn đồng hồ trên tường phòng hóa trang: “Có chuyện gì quan trọng lắm không? Sắp tới giờ mở màn liveshow rồi, e là tôi không đi được.”

“Ông chủ nói sẽ không làm mất nhiều thời gian của cô đâu ạ, tối nay ông ấy sẽ bay về Mỹ, không biết sau này có quay lại không nữa, cho nên trước khi đi ông ấy muốn gặp mặt cô một lần.”

Những lời của anh lái xe làm tất cả những người có mặt đều trở tay không kịp, xem ra thông tin mà Lạc Tịch nói không phải tin đồn vô căn cứ. Diêm Tiểu Đóa không thoái thác nữa, ngồi lên chiếc Rolls Royce. Đứng từ cửa sổ nhìn ra ngoài, các fan đang xếp hàng đi vào, nhưng không ai biết rằng cô đang đi lướt qua họ.

Tài xế không đưa cô đến căn biệt thự, mà tới căn nhà nhỏ ba tầng. Cây phong vẫn chắn đi cái nắng chói chang của ban ngày, những cơn gió mùa hè

thôi qua, chỉ nghe thấy âm thanh xào xạc. Chiếc Harley được dựng ngay trước cánh cửa cũ kĩ, chiếc xe rất sạch sẽ, không dính hạt bụi nào. Nhìn cũng biết được, xem ra lau rồi Hà Trục không đi nó.

Cánh cửa phòng hướng về phía đông của tầng thứ ba vẫn đang đóng chặt, Diêm Tiểu Đóa đẩy cửa vào, tiếng “cót két” đang quanh quẩn giữa không trung. Giống cảnh lần đầu tiên khi cô gặp anh. Thay cho bộ vest trang trọng và chiếc kính gọng vàng, Hà Trục chỉ mặc một chiếc áo phông bình thường và quần bò rách. Quay lưng với Tiểu Đóa, anh đang chuyên tâm vẽ, nghe thấy tiếng bước chân của cô anh liền nói: “Lại đây.”

Diêm Tiểu Đóa chỉ “ừm” một tiếng. Cô nhìn mọi vật xung quanh, những bức tranh được dán kĩ đặt ngổn ngang trong phòng, nhưng đều bị che một lớp vải trắng bên ngoài. Một cơn gió làm tốc miếng vải trắng lên, đằng sau những bức tranh đó ẩn chứa một điều làm cô kinh ngạc hết đổi - đều là vẽ hình cô, phong cách vẽ cũng không giống của Hà Trục lắm, nét vẽ có chút gì đó còn non nớt. Diêm Tiểu Đóa kéo tấm vải trắng ra, những bức phác họa hiện ra trước mắt cô, một cô bé hơn mười tuổi vẫn tết tóc đuôi ngựa, khóe miệng khẽ nhếch, toát ra vẻ tinh nghịch.

Cô chậm rãi mở nốt những bức đã được dán kĩ, tất cả đều là cô. Nhìn thời gian viết trên giấy, đã cách đây tám chín năm rồi.

“Diêm Tiểu Đóa, mau tới đây chiêm ngưỡng tác phẩm mới của tôi này.”

Ánh mắt cô hướng về phía Hà Trục, lần này là tranh sơn dầu. Diêm Tiểu Đóa tưởng tranh sơn dầu là tranh khá trù tượng thô cứng, nhưng không ngờ cũng có những nét bút tinh tế đến vậy. Hà Trục thích Diêm Tiểu Đóa làm mẫu cho mình, anh vẽ bức ảnh cô chụp trên trang bìa của album mới, vô cùng gợi cảm.

“Đại minh tinh, mau lấy bút ký đi, đây sẽ là lần cuối cùng đây.”

Chiếc bút được đưa đến tay cô, trên cán bút vẫn còn lưu lại hơi ấm của Hà Trục. Cô ký tên vào chỗ anh chỉ định, rồi cô không thể không hỏi anh: “Tối nay anh sẽ đi sao? Sao tôi không biết gì hết, anh cũng bán hết cổ phần trong Phi Thiên Entertainment rồi đúng không?”

Hà Trục chỉ “ừm” một tiếng, sau đó mê muội nhìn bức tranh: “Đây là bức thứ mười lăm rồi, muốn biết điều bất ngờ tôi dành tặng cô là gì không?”

Diêm Tiểu Đóa lắc đầu một cách mê muội. Đôi mắt anh bắt đầu âm thầm lại: “Lúc diễn ra buổi liveshow, tôi sẽ có phần quà lớn dành tặng cô.” Anh tháo bức tranh từ trên giá vẽ xuống, rồi lấy chiếc bật lửa từ trong túi áo ra. Anh trượt tay một cái, nắp liền mở ra trong tiếng kêu tách tách, ngọn lửa xanh nhạt liền lẳng lặng phụt lên, những bức tranh cứ thế bị thiêu dụi trước mặt Diêm Tiểu Đóa.

Cô càng nhìn càng thấy mơ hồ khó hiểu: “Rốt cuộc anh định làm gì?”

Hà Trục không trả lời, cho tới lúc ngọn lửa biến mất. Anh cẩn thận từng chút một bỏ tro tàn vào chiếc bình rỗng bên cửa sổ, tro tàn màu xám rơi xuống đáy bình nhỏ nhìn xuyên thấu được, không một tiếng động.

Một dự cảm không lành ủa đến ngự trị trong lòng cô, cô lùi về sau vài bước, đứng bên ngoài ánh nắng nhìn những hành động kỳ quái của Hà Trục. Cô lơ đãng liếc mắt, thì nhìn thấy một thứ làm cô kinh hoàng. Diêm Tiểu Đóa hốt hoảng, dựa vào tường mới đứng vững được. Trên những bức vẽ của bảy tám năm về trước, cái tên làm cả đời cô không thể quên nổi!

Cô còn chưa kịp định thần, thì Hà Trục đã kéo cô ra khỏi phòng: “Diêm Tiểu Đóa, tôi dẫn cô đến một nơi.”

Diêm Tiểu Đóa liếc mạng giầy giữa muốn thoát ra, nhưng chẳng ích gì: “Rốt cuộc anh là ai?”

Hà Trục không thèm đếm xỉa đến cô, cứ thế lôi xềnh xệch cô xuống dưới lầu, đặt cô lên xe máy. Hà Trục quên không mang theo mũ bảo hiểm. Trong tiếng gầm rú, chiếc xe lao đi như bay. Lúc này gió rất mạnh, Diêm Tiểu Đóa không mở mắt ra được. Hà Trục phóng rất nhanh, cô chỉ biết ôm chặt lấy eo anh. Tóc anh bay loạn xạ đập thẳng vào má cô tựa như bị dao cứa.

Diêm Tiểu Đóa quên cả giầy giữa, cũng quên cả phản kháng. Chiếc Harley phóng vào sâu trong núi, những ký ức bị đóng chặt bỗng trào ra như nước lũ: “Dừng... dừng lại, tôi phải trở về rồi!”

Nhưng tất cả đều đã muộn, chiếc Harley điên cuồng cuối cùng cũng dừng lại. Cảnh tượng trong núi sâu vẫn giống y vài năm trước, Diêm Tiểu Đóa chỉ nhắm chặt mắt và cúi đầu xuống, toàn thân run rẩy.

“Diêm Tiểu Đóa, nhìn kia, bên trên kia có quả chín đỏ mọng, mình ra đó hái nhé?”

Cuối cùng cô không thể kiềm chế được cảm xúc của mình: “Đủ rồi! Tôi xin anh hãy tha cho tôi được không?”

Chân cô mềm nhũn quỳ rạp xuống đất, giọng nói run rẩy của cô cũng không nhận lại sự đồng tình của Hà Trục. Hà Trục vác cô trên vai rồi bước nhanh lên núi, Diêm Tiểu Đóa càng giầy giữa bao nhiêu, thì anh càng bước nhanh bấy nhiêu. Sau hơn mười phút, cuối cùng anh cũng leo lên được đỉnh

núi. Diêm Tiểu Đóa bị anh vút xuống khoảng đất trống, cô bị một vật cứng đập vào phần thắt lưng, toàn thân đau nhức. Cô bóp bóp eo rồi lồm cồm bò dậy, mới nhìn rõ, hóa ra vật cứng đó là tấm bia mộ. Tiểu Đóa lùi người về phía sau, cách xa một đoạn mới nhìn rõ tên trên tấm bia đó: “Mộ của Hà Phi...”

Thời khắc khi đặt chân vào rừng rậm kia, cô liền cảm nhận được sẽ có chuyện gì đó không hay xảy ra. Nhưng cô không thể quay lại được. Cô cứ tưởng rằng tất cả mọi chuyện đã kết thúc, nhưng ác báo vẫn đến với cô.

Hà Trục khom người, dùng tay đào một cái hố, đem chiếc lọ thủy tinh đựng tro tàn kia chôn xuống, rồi phủ một lớp đất lên trên: “Em trai tôi luôn là đứa nhút nhát, trước giờ chỉ làm một chuyện điên rồ nhất, đó là bất chấp tất cả để thích cô. Những năm vừa qua cô sống thoải mái không? Cô cảm thấy áy náy giây phút nào chưa? Mười lăm tuổi, cái tuổi đẹp biết bao, vậy mà nó mãi mãi rời bỏ thế giới này chỉ vì sự ngạo mạn chết tiệt của cô!”

Cô còn có thể nói được gì nữa? Đây là chuyện cả đời cô không quên nổi. Gương mặt cậu thiếu niên vừa sáng sủa vừa bền lễn, cười lộ ra hai chiếc răng khênh, hầu như toàn yên lặng đứng về một bên. Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Hà Trục cô đã cảm giác như đã từng gặp ở đâu đó rồi, vì đôi mắt nhỏ dài của Hà Trục và Hà Phi giống nhau. Đáng lẽ cô phải sớm nghĩ tới, nhưng lại sợ mâu thuẫn trong lòng đến nỗi không muốn nhớ thiếu niên kia.

“Thời gian không thể xoa dịu đi tất cả. Sau cái chết của Hà Phi, mẹ tôi luôn trong tình trạng hoảng hốt, bà vào viện an dưỡng đã bảy năm rồi, gia đình tôi bị cô hủy hoại như vậy đó. Diêm Tiểu Đóa, cô định lấy gì để bù đắp lại đây?”

Hà Trục bước từng bước tiến gần cô, nhưng Diêm Tiểu Đóa không tránh né. Sau cô là vách núi sâu thẳm, tay cô đang treo lơ lửng trên không, cô không còn con đường nào để chạy nữa rồi. Diêm Tiểu Đóa nhẹ liếc mắt nhìn thì chỉ thấy cây ăn quả kia ở giữa sườn núi, lúc này quả kết đầy cây, núp trong màu xanh của lá cây lộ ra vài quả chín đỏ.

Mười ngón tay cô đang bám chặt trên nền đất, do cô dùng quá sức, nên các đầu ngón tay rỉ những giọt máu đỏ tươi. Tóc bay phát phới trước trán cô: “Người ta thường nói rằng, một mạng đổi lấy một mạng, nếu một mạng này đổi lấy sự tha thứ của anh, thì tôi cũng cam tâm.”

Hà Trục nhìn khuôn mặt được trang điểm kỹ lưỡng của cô đến chóng cả mặt, sự phẫn nộ bấy lâu bùng nổ: “Một mạng đền một mạng sao? Bây giờ mới giác ngộ được như vậy à, lẽ nào cô không thấy đã quá muộn rồi sao... Cô là người chỉ yêu sự hư vinh, yêu tất cả những gì lộng lẫy, sao nỡ chết được chứ?”

Diêm Tiểu Đóa cứ để im cho Hà Trục tức giận như vậy, cô không hề nói xen vào. Mãi tới lúc Hà Trục không nói nữa, cô mới đứng dậy. Từ nơi sâu thẳm trong rừng rậm, chỉ có một mình bia mộ của Hà Phi chôn ở đây. Hà Phi đang ngủ một giấc dài kia đang ở rất gần cô, vậy mà cô lại không hay biết. Diêm Tiểu Đóa vẫn nhớ như in đôi giày vải màu trắng dính toàn đất của Hà Phi, cậu đứng trên cành cây yếu ớt, lưng lay như sắp gãy kia. Hà Phi nói, Diêm Tiểu Đóa, cậu nói lời phải giữ lấy lời, chỉ cần tớ hái được quả đỏ mọng kia sẽ đi xem phim cùng tớ, sau đó làm bạn gái một ngày của tớ.

Giọng nói ấy của Hà Phi đang quẩn quanh trong núi, nhưng Diêm Tiểu Đóa choáng váng hơn cả, đó là cô nhìn thấy cậu thanh niên kia đang từng bước từng bước một trèo ra cành cây hướng về phía vực thẳm. Tay của cậu ấy không đủ dài, cũng không đủ cao, cậu kiễng mũi chân lên cũng không

thể hái được quả đó. Diêm Tiểu Đóa sợ hết hồn, cô run rẩy hét về phía cậu: “Cậu xuống đi, tớ đồng ý mà! Ở đó nguy hiểm lắm đó, cậu có biết không?”

Cậu thanh niên cẩn trọng kia đã kiên quyết, cậu lau mồ hôi trên trán, quật cường nói: “Tớ không cần sự bố thí của cậu, nhất định tớ sẽ hái được.”

Chưa kịp dứt lời, cành cây không thể chịu nổi sức nặng ấy trong nháy mắt gãy rời, Diêm Tiểu Đóa hoảng hốt nhìn mọi chuyện xảy ra trước mắt mình. Người Hà Phi giống như một hòn đá lăn từ lưng chừng núi rơi xuống, rồi lại bị bắn lên, sau đó lăn từ trên núi xuống.

Mọi thứ diễn ra quá nhanh, cô không nghe thấy ngay cả tiếng kêu cứu của Hà Phi, chiếc lông vũ bay phát phới trong gió liền rơi xuống mặt đất. Trong trí nhớ của cô, đó là một ngày vô cùng hỗn loạn, xe cứu thương, cáng đỡ, mong người đi đi lại lại cách cô không xa. Thậm chí cô còn không dám tiến lại gần để xem, trong cô tràn ngập nỗi sợ hãi, cô sợ cậu ấy sẽ chết.

Mãi tới lúc còi của xe cứu thương rời đi, cô mới nhớ ra mình tự chạy ra từ lâu rồi. Cô thất thần trở lại đoàn làm phim, do bị kinh động lớn nên cô sốt liên mấy ngày. Đó là lúc mẹ cô vẫn còn sống, tưởng rằng Diêm Tiểu Đóa quá mệt. Nhưng cũng may là phần diễn của Diêm Tiểu Đóa cũng sắp kết thúc, sau đó liền rời khỏi đoàn làm phim. Do Diêm Tiểu Đóa phải tham gia một lễ trao giải, nên đã ở lại Bắc Kinh vài ngày. Cô nghe nói Hà Phi vẫn còn sống, nên thấp thỏm lo âu đến bệnh viện thăm. Trong phòng bệnh của Hà Phi chỉ có một thanh niên trạc tuổi cậu, mãi tới hôm nay Tiểu Đóa mới biết đó chính là Hà Trục. Diêm Tiểu Đóa đợi tới lúc Hà Trục rời đi mới bước vào phòng, Hà Phi đang hôn mê thỉnh thoảng mở mắt ra, nhìn thấy cô liền cười típ mắt rồi nhắm mắt lại.

Sau khi Hà Phi nhìn mặt bố mẹ gấp gáp từ Mỹ trở về lần cuối, mới rời khỏi thế gian này. Hôm ấy Diêm Tiểu Đóa cũng ở đó, chỉ là cô trốn sau bức

tường ở ngoài phòng bệnh mà thôi. Nghe thấy tiếng thét xé nát ruột gan ấy, cô như người mất hồn. Cô quên cả việc sao mình lại trở về được chỗ ở, sau đó là những ngày tháng liên tiếp gặp ác mộng. Mãi đến nửa năm sau cô mới dần thoát khỏi hố sâu tăm tối đó, nhưng cũng chỉ nửa năm ấy mọi thứ trong cô đều thay đổi.

Diêm Tiểu Đóa cười thê lương, thấy Hà Trục đang ép cô tới vách núi: “Có thể ông trời đang trừng phạt tôi. Nửa năm sau khi Hà Phi mất, tôi không những mất mẹ mà sự nghiệp cũng rơi xuống đáy vực. Cho dù có cố gắng thế nào đi chăng nữa, cũng không có khởi sắc gì.” Khi một con thiên nga không thể bay được trên bầu trời rực rỡ kia, thì chẳng khác nào vịt hoang dưới mặt đất cả. Diêm Tiểu Đóa tin vào vận mệnh, đến nỗi chuyện mình trở nên xấu xí cũng do sự rời xa của Hà Phi: “Anh nói rằng tôi ham hư vinh cũng được, nói tôi yêu những thứ phù phiếm mờ mịt cũng được. Tôi liệu mình dốc sức làm việc trong giới này lâu như vậy mà vẫn không chịu từ bỏ, lẽ nào tôi lại không tự hiểu mình sao? Ngày trước tôi có mẹ ở bên, thế nên mọi chuyện đều trở nên dễ dàng, nhưng khi mẹ thực sự rời đi rồi tôi mới hiểu rằng không dễ dàng như vậy. Tôi không hợp với giới giải trí này, nhưng vẫn cứ kiên trì sống chết với nó. Vì Hà Phi từng nói với tôi rằng, khi người mất đi sẽ biến thành những vì sao trên trời. Cậu ấy nói cậu ấy rất sợ bóng tối, vì thế muốn tôi đứng ở nơi sáng nhất, như vậy khi nhìn thấy tôi sẽ không sợ nữa.”

Diêm Tiểu Đóa nói đến đây liền bật khóc, những giọt nước mắt rơi xuống gò má. Cô khuyu gối quỳ trước Hà Trục: “Tôi không dám cầu xin sự tha thứ của anh, người như tôi phải bị xuống địa ngục mới đúng. Nhưng tôi xin anh, xin anh để tôi hoàn thành buổi liveshow này. Tôi phải đứng dưới ánh đèn sân khấu để hát cho Hà Phi nghe, đó là điều tôi đã hứa với cậu ấy. Sau đó, anh muốn xử lý tôi thế nào cũng được.”

Hà Trục không đồng ý, sự thương cảm của anh sớm đã chết rồi. Hồi còn là một thiếu niên anh cũng từng cười nhạo Hà Phi, một thanh niên mười lăm tuổi mà cứ yếu điệu như một cô gái vậy, hơn nữa lại sợ bóng tối không dám ngủ một mình. Hà Phi hay ôm chần chui vào phòng anh, sau đó làm điệu bộ đáng thương nói với anh rằng: “Anh, em muốn ngủ cùng anh.”

Lúc đó Hà Trục mười tám tuổi rồi, anh rất ghét đứa em trai luôn nghe lời lấy lòng khiến bố mẹ quý mến này. Anh vốn tưởng rằng không bao giờ vút được chiếc kẹo dính chặt này đi, nhưng Hà Phi lại đi thích Diêm Tiểu Đóa, khi nghe những bài hát của cô liền ngủ ngon lành mà không quấy rối anh nữa, ban đầu Hà Trục không quen lắm. Trái tim trai trẻ ngày một điên cuồng, nhưng anh không quan tâm. Mãi tới lúc em trai rời xa khỏi cõi đời, Hà Trục mới hiểu Hà Phi thần tượng một cách cố chấp.

Một Diêm Tiểu Đóa đang quỳ trước mặt anh giống hệt thường ngày, hèn mọn không một chút tôn nghiêm. Nhìn cô lúc này, anh thấy thật buồn bực. Nếu bảy tám năm về trước cô như thế này, thì em trai của anh đã không phải chết. Khi nhận ra mọi chuyện thì đã quá muộn, chẳng còn nghĩa lý gì nữa.

Hà Trục nhận ra ánh mắt cô hơi khác thường, và chưa kịp phản ứng gì, thì anh đã bị ngã trên đất, đầu đau dữ dội, cạnh người toàn mùi máu tươi. Hà Trục lắc lắc cái đầu bị đánh, khi chưa hoàn toàn tỉnh lại thì bị đánh thêm mấy nhát nữa.

Cùng với cú đâm vào đầu, là giọng nói Hà Trục hết đời quen thuộc: “Tôi đã nói rồi, đừng để tôi phát hiện ra âm mưu của anh, thì ra anh đúng là kẻ lập ra mưu đồ trả thù.”

Diêm Tiểu Đóa chưa từng nghĩ rằng Cố Nặc Nhất sẽ đuổi theo, lúc này anh phải đang ở Nhật mới đúng. Thấy Hà Trục bị đánh, Diêm Tiểu Đóa

chạy xông lên chắn trước Hà Trục, nhưng không may bị Cố Nặc Nhất đá vào eo, eo cô vốn đã đau đớn giờ còn đau đớn gấp bội.

Cuối cùng Cố Nặc Nhất cũng dừng những hành động lỗ mãng lại: “Em mau đứng dậy đi! Mọi chuyện đều đã qua rồi, không ai sống cả đời trong kí ức được. Sao em lại đổ tất cả mọi tội lỗi lên người mình, em là đồ ngốc à?”

Diêm Tiểu Đóa cắn răng chịu đau khuyên anh: “Tất cả là lỗi của em! Nặc Nhất, nhiều năm như vậy rồi, sớm muộn gì cũng phải giải quyết thôi.”

“Diêm Tiểu Đóa! Chẳng liên quan gì tới em cả, do gã con trai ấy cứ quẩn lầy em nên mới xảy ra chuyện! Sao em không chịu hiểu chứ? Lẽ nào em phải nhân nhượng với tất cả mọi người như vậy sao?!”

Diêm Tiểu Đóa thấy rất khó chịu, cô có nỗi khổ không thể nói ra được: “Sao lại... không liên quan gì chứ... sao lại thế được chứ...”

Chuyện năm đó, Cố Nặc Nhất cũng biết, anh chỉ chưa bao giờ nghĩ rằng chuyện về cậu thanh niên năm đó lại trở thành gông xiềng không thể nào gỡ ra nổi của cô.

Lúc chiếc xe thể thao của anh lái về hướng sân vận động, anh nhìn thấy chiếc Rolls Royce lướt qua. Trong anh bỗng lóe lên dự cảm, rồi bất giác cứ thế theo đuôi chiếc xe, không ngờ Diêm Tiểu Đóa lại đang ngồi trên xe. Anh bám theo họ, nhìn thấy cảnh Hà Trục phóng xe như điên, sau đó lao thẳng vào rừng rậm.

Hà Trục ngồi dậy, lấy ngón tay lau đi vết máu trên miệng, vẫn cười tà mị như trước: “Cố Nặc Nhất, đúng là tên ngốc, bị cô ta lừa giỡn quay như chong chóng. Thật nực cười.”

Cố Nặc Nhất kéo Diêm Tiểu Đóa dậy, đẩy cô ra phía sau mình: “Có gì đáng cười, tôi nghĩ anh đang ghen thì đúng hơn.”

Nghe Cố Nặc Nhất nói vậy, Hà Trục càng cười điên cuồng hơn: “Ghen? Sao tao lại phải ghen?”

“Anh còn cần tôi phải nói ra nữa sao? Trục giác của tôi chính xác lắm.”

Hà Trục lão đảo đứng dậy: “Diêm Tiểu Đóa, cô muốn tôi tha thứ cho không? Vậy để tôi đánh cậu ta năm cú, chúng ta về sau không ai nợ ai nữa.”

Cô ngẩn người ra, sự thay đổi bất thành linh làm cô không kịp trở tay: “Sao... anh nói sao cơ?”

Cô đứng sau Cố Nặc Nhất, nghe thấy tiếng cười khinh miệt của anh: “Hóa ra vẫn là chuyện không nhìn nổi muốn đánh tôi à. Anh và em trai anh đều giống nhau, toàn muốn những thứ không thuộc về mình. Chẳng qua là vịn vào cái cơ báo thù, thực ra anh hận cô ấy không yêu anh, mình còn không hiểu nổi con tim mình thì nói gì tới chuyện báo thù?”

Vẻ u ám của Hà Trục càng tích càng sâu: “Thật nực cười, cậu đặt ra giả tưởng đó cho tất cả đàn ông sao?”

Ánh nắng dần dần loãng đi, chỉ đang lấp ló bên ngọn cây. Cố Nặc Nhất nhìn đồng hồ: “Năm cú thì năm cú, nhưng anh phải nhanh tay một chút, chúng tôi còn phải về chuẩn bị cho buổi liveshow nữa.”

Thái độ của Cố Nặc Nhất làm Hà Trục thấy khó chịu, Hà Trục xông lên phía trước, hăm hăm đánh thẳng một cú vào phần đầu Cố Nặc Nhất, Cố Nặc Nhất rã rời ngã xuống. Diêm Tiểu Đóa cũng căng thẳng vịn phần, Cố Nặc Nhất là một diễn viên, nên không thể bị thương ở mặt được. Cô định tiến

lên phía trước ngăn lại, nhưng không có cơ hội tiến lại gần. Cố Nặc Nhất còn chưa kịp đứng dậy, Hà Trục lại đá một cú vào xương sườn. Anh chụm chân lại, mỗi lần xuất kích đều hướng vào chỗ phạm. Rốt cuộc người Hà Trục hận là ai? Là cô hay Cố Nặc Nhất? Bây giờ Diêm Tiểu Đóa cũng không phân biệt rõ nữa.

Sau những những cú đấm đá, Cố Nặc Nhất vốn rất lâu không chịu trả đòn bỗng xoay người né một đợt tấn công nữa của Hà Trục. Anh hỏn hển đứng dậy, trên mặt anh hiện rõ vẻ lạnh lùng: “Đã nói trước là chỉ có năm cú, nếu thừa cái nào tôi sẽ đánh lại cái đó.”

Hà Trục cũng mệt rồi, nhưng anh vẫn nhìn hai người trước mặt mình như trước. Cố Nặc Nhất không dừng lại, mà lôi Diêm Tiểu Đóa rời khỏi ngôi mộ: “Mau đi thôi, nếu chậm thêm chút nữa sẽ muộn mất.”

Diêm Tiểu Đóa thờ thần thất thần theo sau Cố Nặc Nhất lơ đãng quay đầu nhìn, Hà Trục vẫn đang chăm chú nhìn cô từ phía xa. Trên núi cao, mộ của Hà Phi vẫn cô đơn lạnh lẽo như vậy, cậu ấy luôn như vậy không lớn thêm chút nào, mãi mãi vẫn là một đứa trẻ sợ bóng tối.

Mãi tới lúc xung quanh trở lại vẻ yên tĩnh vốn có của nó, yên tĩnh đến nỗi chỉ nghe thấy tiếng còi tàu bay trong gió, mắt Hà Trục hiện rõ vẻ mệt mỏi. Điện thoại của anh rơi ở một nơi gần đó đang đổ chuông, anh nhặt lên, vẫn là số điện thoại quen thuộc. Đầu dây bên kia với tâm trạng hỗn loạn, mỗi lần đều nói những câu lung tung giống nhau. Hà Trục nhẫn nại nghe hết rồi mới trả lời: “Mẹ... Hà Phi bận lắm, chỉ sợ lần này không về được thôi. Nhưng con sắp trở về rồi, còn mang cả quà cho mẹ nữa...”

Cố Nặc Nhất và Diêm Tiểu Đóa đi xuống, mãi mới ra khỏi rừng rậm và lên chiếc Land Rover. Lúc này trời dần sầm lại, đồng hồ điện tử trong xe hiện năm rưỡi, Diêm Tiểu Đóa ôm chặt lấy hai vai mà không nói lời nào,

trong ánh sáng mập mờ vẫn có thể thấy khóe miệng đang sưng và tím của Cố Nặc Nhất.

“Lần này thì em tin chưa?” Ánh mắt kiên định của Cố Nặc Nhất lặng yên xoáy sâu vào cô: “Chúng ta từng cược với nhau hai lần, nhưng em thua cả hai. Em ra đi anh không thấy hạnh phúc, mà anh xa em cũng không hạnh phúc. Từ trước tới giờ, em luôn tin vào sự thông minh của mình. Nhưng Diêm Tiểu Đóa à, em có biết rằng em là người ngốc nhất thế gian này không, xem trọng tất cả mọi chuyện, nhưng lại xem nhẹ chính mình.”

Diêm Tiểu Đóa không nói nổi một lời xin lỗi, vì cô đã nói quá nhiều, đến nỗi tự mình thấy hai từ “xin lỗi” đó thật rẻ mạt.

“Không cần biết mọi chuyện sau này sẽ ra sao, nhưng buổi livestream ngày hôm nay phải thành công mỹ mãn. Không chỉ vì chính em mà còn vì những người hâm mộ đang mỗi mòn mong chờ.”

Khóe mắt cô ươn ướt, cô hít một hơi thật sâu: “Em thực sự ngạc nhiên khi nhìn thấy anh đây.”

Cố Nặc Nhất cười mỉm, lấy tay xoa xoa đầu cô: “Trước giờ anh chưa từng nghĩ tới chuyện rút lui khi ở bên em, vì thế, cho dù có khó khăn hơn đi chăng nữa, anh vẫn muốn thử. Em cũng đừng có nói bậy bừa bình thường gì cả, mối quan hệ đó không hợp với chúng ta đâu.”

Sau một tiếng đồng hồ, chiếc xe đã đi vào sân vận động. Những nhân viên đón tiếp ngoài cổng nhìn thấy Diêm Tiểu Đóa cơ mặt mới dẫn ra. Tuy hai người đang trong tình trạng hơi hỗn loạn, nhưng bọn họ cũng không dám hỏi nhiều. Mặc trên người một bộ đồ hoàn toàn mới, cô đang đứng ở đường đi thông qua vũ đài nhìn ra bên ngoài, hai mươi nghìn chỗ ngồi đã chật kín, mọi người đang cầm trên tay đèn huỳnh quang cùng bảng đèn giao

lên. Giống y lời Tiểu Liên từng nói, đêm nay, nơi đây sẽ biến thành một đại dương màu hồng.

Đạo diễn đã bắt đầu làm nóng sân khấu, mọi người thỉnh thoảng lại hô lên. Tay cô toàn mồ hôi. Đôi lúc trong đầu cô lại lóe lên hình ảnh Hà Trục đang đứng bên tấm bia mộ. Cô nhắm mắt lại lắc lắc đầu. Cô mong chờ buổi liveshow này từ lâu lắm rồi, vì ý nguyện của Hà Phi, cũng vì chính mình, cô phải bình tĩnh trở lại, không được phân tâm.

“Diêm Tiểu Đóa, uống chút nước trấn tĩnh đi.”

Một nhân viên đưa cho cô một chai nước khoáng, Diêm Tiểu Đóa cầm lấy uống vài ngụm. Thảo nào Cố Nặc Nhất thích uống nước lạnh, hóa ra nó thực sự có tác dụng làm người ta bình tĩnh lại. Cô bị vỗ nhẹ vài cái vào vai, Diêm Tiểu Đóa quay đầu lại, Cố Nặc Nhất dùng bàn tay lau đi vết loang của mascara dưới đuôi mắt do trang điểm gấp: “Cố gắng thể hiện tốt nhé, anh vẫn sẽ hát cùng em bài “Ngọt ngào” đó.”

Tâm trạng rối bời của cô dường như được tiếp thêm một chút ánh sáng, có Cố Nặc Nhất yểm trợ, cô thấy ổn hơn nhiều. Diêm Tiểu Đóa đưa chai nước cho Cố Nặc Nhất: “Em biết rồi, anh cứ yên tâm, em sẽ không làm mọi người thất vọng đâu.”

Trước thời khắc bắt đầu, khán giả toàn bộ sân vận động đang đếm ngược từng giây. Không ai biết rằng mấy tiếng trước chuyện gì đã xảy ra. Khi mọi người đếm đến “Một”, vũ đài yên tĩnh ấy khổi phụt lên. Cùng với ánh đèn lấp lánh, là ánh mắt của hàng vạn khán giả đang hướng thẳng về trung tâm sân khấu, Tiểu Đóa hiện ra tựa như có phép thuật, bay lên sân khấu trong chùm hoa lửa lóe ra khắp nơi.

Bờ môi đỏ mọng bốc lửa, cùng với đôi mắt được trang điểm vô cùng sắc nét. Một năm trước mái tóc nâu ngang vai đã kịp dài tới ngang ngực. Diêm Tiểu Đóa chăm chú nhìn xuống phía dưới khán đài, cô chỉ nhìn thấy bảng điện huỳnh quang màu hồng. Âm nhạc sôi động vang lên, cô đỡ chiếc micro đeo tai lên miệng, lúc cô vừa hát câu đầu tiên của bài hát, tất cả như phát cuồng lên.

“Tiểu Nhất, Diêm Tiểu Đóa thành công thật rồi, con mắt của em cũng không tối vậy chứ. Chỉ có điều, chị thấy lo thay cho em.” Lạc Tịch và Cố Nặc Nhất đang đứng trong góc, nhìn cô biểu diễn trên màn hình lớn. Cố Nặc Nhất hiểu ý của Lạc Tịch, thế giới giải trí không giống những nơi khác, ở đây lao động một năm, bằng những người khác lao động cả mười năm ở một thế giới khác, cùng với những mối quan hệ xã hội phức tạp và mọi thứ tồi tệ cứ nối gót mà tới, làm người ta ứng phó không nổi, chỉ hơi sơ sẩy là bị sa lầy trong đó. Huống hồ, Diêm Tiểu Đóa và Cố Nặc Nhất đang nổi như cồn. Chuyện tình cảm đối với họ mà nói giờ giống như đang nâng chiếc bình thủy tinh trong tay, chỉ cần một người không cẩn thận, chiếc bình sẽ vỡ vụn.

Đứng từ góc độ này xem Diêm Tiểu Đóa, cô được ánh đèn dọi bao quanh người. Bài hát khá hoang dại mà nồng nhiệt, nhưng Cố Nặc Nhất biết rằng tự sâu thẳm trong mắt cô đang chất chứa bi thương: “Chị Lạc Tịch, em không muốn nghĩ quá nhiều, chỉ đi một bước tính một bước. Nếu giữa hai bọn em tồn tại khoảng cách, thì người bước nhanh hơn kia sẽ dừng lại một bước để đợi người còn lại. Em biết chị hiểu mà, trước giờ em cũng không muốn tìm quá nhiều con đường rút lui.”

Lạc Tịch mỉm cười: “Chị tin em. Vậy thì, quyết định mà em nói với chị lúc trước, thực sự thực hiện sao? Không chừng lại tìm được cách tốt hơn thì sao.”

Cố Nặc Nhất lắc lắc đầu: “Phải làm như vậy, em cũng không để cô ấy còn đường rút lui.”

Cô hát liền ba ca khúc, tiếp đó Lạc Tịch lên sân khấu với cương vị khách mời. Diêm Tiểu Đóa nhanh chóng thay trang phục phía trong hậu trường, Cố Nặc Nhất nhìn Diêm Tiểu Đóa thở hỏn hà hỏn hển, liền hỏi: “Hát những ba bài rồi mà em vẫn căng thẳng sao?”

Tay cô đặt lên ngực: “Có thể do lúc này em dùng lực quá nên bây giờ hơi căng họng, và nóng rất nữa.”

Cố Nặc Nhất thở dài: “Em không phải là người không có kinh nghiệm, hơn nữa hôm nay phải hát cả một buổi đó.”

Diêm Tiểu Đóa cười ngốc nghếch: “Em biết rồi, em biết rồi.”

Lột bỏ lớp trang phục khiêu gợi nóng bỏng, cô mặc một chiếc váy lông vũ dài thướt tha. Tiếp theo là những bài hát cũ kinh điển, cô không những hát những bài hát cũ, mà còn hát lại cả những bài hát đang thịnh hành. Sau đó, Cố Nặc Nhất sẽ hát cùng cô bài “Ngọt ngào”. Bây giờ Cố Nặc Nhất không chỉ là một sát thủ trái tim thiếu nữ, mà độ tuổi của các fan cũng dần dần mở rộng, sự xuất hiện của anh chín là quang cảnh tráng lệ nhất của buổi liveshow lần này.

Đứng ở hậu trường nghe Lạc Tịch hát, tự đáy lòng Diêm Tiểu Đóa cảm thán, cô còn xa mới bằng được Lạc Tịch. Phong cách biểu diễn không cần bất cứ nhóm múa phụ họa nào, dù có hát chay cũng vẫn làm hài lòng khán giả, đó là điều mà Diêm Tiểu Đóa cô cả đời này hướng tới.

“Bé Ngốc à, chút nữa cho dù có chuyện gì xảy ra, em cũng không được từ chối đâu đấy nhé.” Cố Nặc Nhất tỏ vẻ hết sức bí mật.

Diêm Tiểu Đóa như hiểu ý cười với anh: “ Vâng.”

Lại một lần nữa đứng trên sân khấu kia, tắt đi tất cả ánh sáng của các loại đèn khác, chỉ còn lại duy nhất ánh đèn chiếu laser. Cô đứng dưới ánh đèn đó, ở một nơi không rộng lắm, mọi thứ xung quanh đều tối mịt. Cô ngẩng đầu lên đỉnh nhìn những ngôi sao trên bầu trời, nhưng thật đáng tiếc khi đứng ở nơi sáng nhất thì không nhìn thấy ánh sáng trên bầu trời nữa. Lòng cô đau xót, cổ họng đau rát của cô càng nghẹn ngào. Diêm Tiểu Đóa trấn tĩnh lại, nhìn quanh hội trường: “Đã có một cậu thanh niên từng nói với tôi rằng, sau khi cậu ấy mất sẽ biến thành sao trên trời, nhưng cậu ấy lại sợ bóng tối, và chỉ muốn nhìn thấy tôi đứng ở nơi sáng nhất, thì cậu ấy sẽ không thấy sợ nữa. Giờ đây, cậu ấy đã biến thành ngôi sao lấp lánh, và tôi cũng phải mất rất nhiều năm mới được đứng ở đây. Bài hát này tuy giờ đã muộn nhưng vẫn dành tặng cậu, và cũng tặng tất cả những em bé sợ bóng tối.”

Đó là bài “Dòng thời gian”, tuy cô đã hát rất nhiều lần, nhưng chỉ có lần này, cô mới hát tới chua chát cả cõi lòng. Cô nhớ lại Hà Trục tặng cô một hộp đựng đầy những ngôi sao được gấp bằng giấy, lúc nhìn thấy tên của Hà Phi trong phòng tranh cô mới thực sự ngộ ra rằng, Hà Trục muốn cô nhìn thấy tấm lòng của Hà Phi, chứ không phải của anh. Nhưng trái tim trong sáng có chút điên cuồng kia, cô hiểu rõ từ bảy tám năm trước rồi, nhưng chỉ cất giấu trong trí nhớ. Tuy rằng cô đã từng là người đáng ghét và phản cảm, chỉ vì lỡ lời nói một câu mà thay đổi vòng luân hồi sinh mệnh của một con người. Sinh mệnh rất quan trọng, không thể bù đắp, nên lòng mới không cách nào giải thoát được.

Diêm Tiểu Đóa hát càng thấy mệt, họng cô đau rát, giọng khàn dần. Cô cố gắng hết sức để giọng hát hòa với nhạc đệm, cô cũng không biết mình bị sao nữa, giờ cô chỉ có thể kiên trì thêm một vài giây nữa thôi.

Bài hát “Dòng thời gian” kết thúc, tai cô ù ù, tiếng vỗ tay giống như tiếng máy bay nổ phát qua bên tai.

Cố Nặc Nhất và Lạc Tịch đứng dưới khán đài nhận ra có chút bất thường, Lạc Tịch lo lắng nhìn Diêm Tiểu Đóa đang đứng không vững: “Cô ấy sao vậy, vừa rồi vẫn bình thường cơ mà.”

Hai tay Diêm Tiểu Đóa túm lấy váy, nhưng đã xuất hiện những giọt mồ hôi nhỏ li ti trên trán rồi, nhìn lên màn hình lớn chỉ thấy cô cứ cúi đầu mãi. Qua chiếc micro nhỏ đeo bên tai, đạo diễn không ngừng gọi tên cô, nhưng âm thanh thoát ần thoát hiện nghe không rõ. Diêm Tiểu Đóa cố hết sức mới ngẩng đầu lên, cô nở nụ cười để trấn an rồi ngã gục xuống. Cả sân vận động bỗng lặng ngắt như tờ, không ai biết chuyện gì đang xảy ra.

Mọi thứ trước mắt cô trở nên mơ hồ, cô chỉ nhìn thấy bóng dáng quen thuộc chạy tới. Cuối cùng, không chịu đựng nổi, cô nhắm nghiền mắt lại.

Cố Nặc Nhất ôm Diêm Tiểu Đóa chạy về phía cửa ra. Để phòng trừ sự cố xảy ra nên đã có sẵn xe cứu thương đợi bên ngoài sân vận động, nhưng không ngờ bệnh nhân đầu tiên lại là Diêm Tiểu Đóa. Lúc này sân vận động trở nên hỗn loạn. Đây là liveshow đầu tiên của cô, cô muốn được giải quyết khúc mắc bấy lâu trong lòng, nhưng cuối cùng vẫn thất bại.

Lúc đó kim đồng hồ chỉ mười giờ mười phút, đối với Bắc Kinh mà nói, cuộc sống ban đêm mới chỉ đang bắt đầu, ở mỗi một nơi lại xảy ra những chuyện khác nhau. Chiếc Rolls Royce đỗ ở một nơi gần sân vận động, những cơn gió mùa hè thổi luôn vào trong cửa xe, thổi tung mái tóc màu hạt dẻ của Hà Trục; trợ lý đứng ngoài cửa xe nghe điện thoại rồi nói với Hà Trục rằng: “Buổi liveshow xảy ra sự cố, Diêm Tiểu Đóa bị ngất, hiện giờ đang rất hỗn loạn.”

Hà Trục nhắm mắt lại không nói lời nào, một hồi lâu sau mới dặn dò trợ lý: “Tất cả mọi chuyện ở đây giao cho cậu giải quyết, bán nhà càng sớm càng tốt, phòng tranh... cũng bán nốt đi, những bức tranh còn lại đốt hết đi.”

Anh ấn nút bấm, cửa sổ xe dần đi lên, không gian kín mít bên trong xe cách biệt với thế giới bên ngoài.

Lái xe ước hỏi anh: “Chúng ta rời khỏi đây được chưa? Nếu muộn thêm chút nữa sẽ bị lỡ chuyến bay”

Hà Trục khẽ nói: “Đi thôi... đi thôi.”

Chiếc xe quay đầu, rồi lao thẳng về phía sân bay. Hà Trục ngồi bần thần, cử động miệng vẫn thấy hơi đầu. Anh lấy điện thoại gửi đi một tin nhắn cuối cùng, rồi ném luôn điện thoại qua cửa sổ xe. Tất cả mọi chuyện, kể cả mới bắt đầu hay chưa bắt đầu đều đã kết thúc cả rồi. Quang cảnh ngày ra đi chẳng chút vui vẻ, lòng anh nặng nề, chỉ còn lại nỗi trống vắng thê lương. Lâu lắm rồi anh không trở về Mỹ, xem ra lần này quay lại rồi sẽ không rời đi nữa, bởi nơi đây chẳng còn gì để anh phải lưu luyến, cho dù là hận thù hay nỗi nhớ mong.

Nửa tiếng sau Diêm Tiểu Đóa mới tỉnh lại, nhưng cô phải nằm trong bệnh viện tĩnh dưỡng. Cô mất giọng hoàn toàn, những lời nói ra cứ tắc nghẹn nghe không rõ, về sau cô không muốn mở miệng nói nữa. Phòng bệnh cô nằm hướng về phía mặt trời, năm rưỡi sáng, ánh nắng ban mai đã chiếu rọi từ bên ngoài cửa sổ vào, mãi tới sáu giờ chiều mới tối dần. Phần lớn thời gian cô chỉ ngồi thần thờ bên cửa sổ, nhưng bên ngoài chỉ có một cây phong to, nhìn nhiều quá lại thấy lòng thêm phiền muộn.

Cố Nặc Nhất đứng giờ lại đến thăm cô, còn mang theo những món cô thích ăn. Anh cũng đón Bé Dưa về, thỉnh thoảng cũng lên đem Bé Dưa vào cho cô đỡ buồn, nhưng Diêm Tiểu Đóa vẫn không chịu mở miệng nói. Cố Nặc Nhất khuyên cô rất nhiều nhưng chẳng ích gì, anh không khỏi lo lắng: “Em phải mở miệng thử nói mới được, có như vậy mới mau khỏi bệnh.”

Lúc anh khuyên cô, cô chỉ mỉm cười coi như đáp lại. Điện thoại tuy đặt ở bên gối nhưng luôn ở chế độ tắt máy. Khi cô tỉnh dậy thì nhận được một tin nhắn, là Hà Trục gửi, từng câu từng chữ đều in đậm trong tâm trí cô: “Sự trừng phạt lớn nhất đối với một người không phải là cái chết, mà là cảnh rơi từ chín tầng mây xuống địa ngục. Diêm Tiểu Đóa, tôi không thể để cô thực

hiện lời hứa với Hà Phi một cách dễ dàng như vậy được, nếu vậy chẳng bao lâu cô sẽ quên đi. Chỉ có làm như thế này, cô mới mãi mãi nhớ tới nó.”

Thông qua điều tra, lúc trước nhân viên đưa bình nước khoáng cho cô có chứa thứ gì đó. Sau khi sự việc xảy ra, nhân viên đó biệt tăm mất tích. Cố Nặc Nhất muốn tố cáo, nhưng bị Diêm Tiểu Đóa ngăn lại.

Hóa ra đó chính là niềm vui bất ngờ mà Hà Trục dành tặng cô, mười lăm tuổi Hà Phi rời khỏi thế gian, cô cũng ký tên mười lăm lần vào tranh của anh, hóa ra tất cả chẳng qua chỉ để phục vụ cho tế lễ. Bây giờ nghĩ lại chuyện gặp mặt với Hà Trục, cho dù Diêm Tiểu Đóa có ở đâu đi chăng nữa anh vẫn dễ dàng tìm thấy cô, bởi không giờ phút nào anh ngừng theo dõi giám sát cô. Chỉ là cô không muốn nghĩ sâu nghĩ xa, nhất là sau khi nhìn thấy những thứ biểu đạt tâm ý của anh. Hà Trục sẽ không bao giờ bỏ qua cho cô, cô đã hủy hoại cả gia đình anh, tội nghiệt ấy, năm cú đâm làm sao bù đắp được?

Từ sau khi biết thân phận thực của Hà Trục, lòng cô chỉ còn lại một mảnh hoang tàn, ngay đến cả sự sợ hãi và phần nộ cũng không còn nữa. Sự ngang ngược tiếp cận của anh khiến cô cứ ngỡ anh chỉ là một người hâm mộ cuồng nhiệt. Vẻ đẹp trai hút hồn ấy cùng với nụ cười híp mí ấy luôn làm điên đảo lòng người. Tâm địa của anh thâm sâu, không tiếc đầu tư vào làng giải trí, thu nạp cô dưới trướng. Từng câu anh nói đều không phải nói đùa, anh ghét nhìn thấy cô được hạnh phúc, anh bảo rằng muốn cô đứng trên đỉnh cao nhất mà hận anh.

Hà Trục nói đúng, sự trừng phạt lớn nhất đối với một người không phải là cái chết, mà đó là đang đứng trên chín tầng mây lại rơi thẳng xuống địa ngục. Có thể do trải qua quá nhiều buồn vui, lại còn rơi từ nơi chói lọi kia xuống, giờ đây ngoài tĩnh lặng ra cô không còn quá nhiều cảm xúc. Cô

thường nghĩ, giả sử Hà Trục biết tâm trạng của cô lúc này, liệu có thất vọng không nhỉ?

A Hoa cũng thường đưa Tiểu Liên đến, thường thì cô chỉ vẫy vẫy tay, sau đó đuổi anh về, vì A Hoa luôn ca cẩm muốn ôm quả bom lao thẳng đến Mỹ thanh toán cái tên Hà Trục đã làm cho cô phiền não. Bác sĩ nói hòng cô sẽ bình phục trở lại, nhưng về sau có hát được hay không thì chưa chắc.

Cô chấp nhận điều trị một cách máy móc, nhưng thực ra trong lòng có chút kháng cự. Lúc không mở miệng nói chuyện, thính giác cô nhanh nhạy hơn bình thường. Cách đó một đoạn, cô đã nghe thấy tiếng vọng từ bên ngoài hành lang, tiếng bước chân đó hơi lạ, không phải tiếng bước chân của những người thường tới thăm cô. Cửa “cạch” một tiếng rồi mở ra, là Vi Vi.

Tâm trạng bình tĩnh của Diêm Tiểu Đóa bỗng dậy lên một gợn sóng, khiến cô không thể không dựng thẳng tám lưng mỏng manh lên, chiếc gối ôm trong tay bị siết chặt đến nhăn nhúm.

Vi Vi bỏ kính râm xuống, bà khoác trên người bộ quần áo trang trọng, bớt đi vài phần thời thượng và nhiều thêm vài phần mặn mà của tháng năm. Vi Vi không được như mấy năm trước, nếp nhăn ở đuôi mắt có phần sâu hơn, chỉ mới gần đây dấu hiệu tuổi tác của bà mới lộ rõ. Tiểu Đóa và bà có mối liên hệ với nhau vì Cố Nặc Nhất, Diêm Tiểu Đóa từng tưởng rằng họ sẽ hòa hợp với nhau, nhưng xem ra bây giờ im lặng mới là phương thức giao tiếp tốt nhất của hai người.

Vi Vi cũng không hỏi gì nhiều về bệnh tình của cô, khi mọi chuyện được làm sáng tỏ, họ cũng chẳng còn gì để nói. Bà chậm rãi bước đến bên cửa sổ, Nhược Lan đặt lẵng hoa quả được bọc tinh xảo đặt trên bàn rồi ra ngoài cửa đợi. Diêm Tiểu Đóa chỉ khẽ liếc mắt liền nhìn thấy tám thiệp “Chúc mau bình phục”.

Cuối cùng vẫn là Vi Vi mở lời, vẫn cách nói chuyện ngày xưa không kiêu ngạo cũng không nhún nhường: “Chị biết việc chị xuất hiện ở đây không thích hợp lắm, nhưng chị nợ em một lời giải thích. Lúc này chị đến là có lý do riêng, cổ họng em không khỏe, sẽ không nói những lời tàn nhẫn với chị.” Trước giờ khí chất của bà luôn rất mạnh mẽ, khí chất mà Diêm Tiểu Đóa và những người phụ nữ khác ở tuổi của cô không thể nào có được. Sau phút trầm lặng ngắn ngủi, ánh mắt Vi Vi cũng dần ảm đạm: “Chị là một người mẹ thất bại, cứ mãi đắm chìm trong thứ tình cảm tồi tệ của mình không tự thoát ra nổi, mãi tới lúc Bé Cung trưởng thành, dần dần xa cách, thì chị mới hiểu ra. Thời còn trẻ tính tình bốc đồng, hay tức giận, không lý trí trong chuyện tình cảm, còn làm chuyện rất điên rồ. Giới giải trí này chỉ có vẻ bề ngoài hào nhoáng mà thôi, thực ra một cuộc sống bình lặng lâu dài chân thực hơn những hư vinh kia rất nhiều.”

Vi Vi nói rất chậm, giống như đang hồi tưởng lại mọi chuyện, cũng giống như đang sắp xếp lại cảm xúc. Diêm Tiểu Đóa chỉ lặng lẽ ngồi nghe, cô lơ đãng ngẩng đầu lên đã thấy hàng mi dài của Vi Vi long lanh. Vi Vi thở dài một tiếng, rồi nói tiếp: “Tuy chị đã kết hôn với người chồng bây giờ, nhưng anh ấy có con rồi, muốn trở thành người một nhà cũng thật khó khăn. Chị chỉ muốn Bé Cung tha thứ cho mình, muốn một hạnh phúc đơn giản nhất nhưng thuộc về chính mình. Bé Cung từng nói nó chỉ muốn sự ấm áp, nhưng chị lại chưa bao giờ cho nổi.”

Đây là lần đầu tiên Diêm Tiểu Đóa thấy người đàn bà ấy yếu mềm, đứng trước giới truyền thông, bất cứ lúc nào Vi Vi cũng kiêu hãnh, sao có thể để người khác chê cười. Cô không biết làm sao để an ủi Vi Vi, chỉ đưa cho cô ấy khăn giấy. Nhưng Vi Vi lắc đầu không nhận.

“Chị làm như vậy không phải vì hai trăm triệu tiền thừa kế, có những thứ không mua được bằng tiền. Em nói chị ích kỷ cũng được, nói chị đê tiện cũng được, với tư cách là một người mẹ, chị không thấy mình sai. Chị chỉ

muốn người con mình yêu mãi mãi ở bên cạnh. Nhưng em lại là người duy nhất làm Bé Cung thấy âm áp. Chị càng không muốn nhìn thấy hai đứa giẫm vào vết xe đổ của chị và Cố Tây Lương.”

Diêm Tiểu Đóa cảm nhận được rất rõ, thời khắc Vi Vi nhắc tới tên Cố Tây Lương, giọng cô hơi nghẹn ngào. Năm đó hai người là nhân vật chính dư luận xôn xao bàn tán, nay đã có một người tan thành mây khói. Quá khứ mà chỉ những người trong cuộc mới thấu hiểu giờ cứ như thế bị vùi lấp trong dòng thời gian. Vi Vi hít một hơi thật sâu, rồi đeo kính lên: “Chị phải đi rồi, em tỉnh dưỡng cho tốt đi nhé.”

Diêm Tiểu Đóa mấp máy môi, giọng khàn đặc gọi Vi Vi đang đi đến bên cửa: “Chị Vi Vi, từ trước tới giờ... em chưa từng hận chị... Chính chị... làm em biết được... anh ấy... yêu em nhiều... đến mức nào.”

Vi Vi đứng lại một chút, nhưng rồi vẫn đi ra khỏi cửa, tiếng giày cao gót vẫn văng vẳng trên hành lang. Cầm chiếc hộp nhung trong tay, mà mắt cô ươn ướt. Rốt cuộc thì anh cần bao nhiêu sự âm áp? Cô chỉ cho anh một chút xú, nhưng anh đã đáp lại bằng cả biển lửa nóng rùng rục.

Trong thời gian Diêm Tiểu Đóa tĩnh dưỡng, có rất nhiều chuyện xảy ra, như việc công ty Kinh Kỳ đang quản lý Cố Nặc Nhất bị Phi Thiên Entertainment mua lại, hay tin đồn Vi An cặp với một đại gia, hay như công ty lại đình chỉ công việc của cô một lần nữa. Tất cả đều nằm trong dự kiến, buổi liveshow hôm đó sau đấy vẫn tiếp tục nhưng đều là do những vị khách mời chữa cháy, những fan bỏ giữa chừng chiếm tới hai phần ba. Có quá nhiều người đòi trả lại vé, công ty cùng các nhà tài trợ bồi thường tiền chứ không bắt cô chịu trách nhiệm.

Những ngày tháng tĩnh dưỡng trôi qua thật chậm, thông thường cứ đến ba giờ chiều Cố Nặc Nhất sẽ xuất hiện bên giường sau khi cô thức dậy.

Diêm Tiểu Đóa lơ lơ mở mắt, liền nhìn thấy má lúm đồng trinh bên môi Cố Nặc Nhất. Thấy cô tỉnh dậy, Cố Nặc Nhất liền gọi điện: “Chú đến đi ạ!”

Anh chỉ xoa xoa đầu cô, rồi đưa cho cô một quả lê: “Cái này tốt cho họng em, nên ăn nhiều một chút nhé.” Tiểu Đóa cắn một miếng liền đưa cho Cố Nặc Nhất. Anh lắc lắc đầu: “Em tự ăn đi, lúc đang yêu nhau không được ăn lê.”

Lúc này cô mới chợt nhớ ra cách nói “Phân ly”, hóa ra Cố Nặc Nhất cũng tin mấy cái này.

“Mấy ngày nữa mình xuất viện về nhà nhé, ở nhà tĩnh dưỡng thoải mái hơn. Anh cũng muốn bàn với em về chuyện của A Hoa. Công việc bây giờ của cậu ấy cũng không ổn định, nhưng cậu ấy là một người đàn ông phải nuôi gia đình. Anh định cho cậu ấy mượn vài trăm ngàn về quê nhà làm ăn, vài năm nữa con cái lớn lên, cậu ấy cũng không phải chạy đôn chạy đáo như thế này.”

Tuy Diêm Tiểu Đóa không nói gì nhưng trong lòng cô hiểu rõ. Đúng là yêu ai yêu cả đường đi, ghét ai ghét cả tông ti họ hàng. Ngày trước Cố Nặc Nhất ghét A Hoa đến vậy, mà bây giờ còn đón nhận được. Chỉ sau mười mấy phút, có một người đàn ông mặc âu phục chỉnh tề xuất hiện trong phòng bệnh. Người đàn ông ấy đeo chiếc kính gọng vàng, nhìn có vẻ rất nghiêm túc, cẩn thận tỉ mỉ. Cố Nặc Nhất gọi ông là luật sư Kiều.

Luật sư Kiều nhìn Diêm Tiểu Đóa, nói với Cố Nặc Nhất những lời từ tận đáy lòng: “Cháu định làm vậy thật à? Ngày trước bố cháu dặn dò chú rất nhiều lần, rằng nhất định phải giải quyết ổn thỏa phần của cháu.”

Diêm Tiểu Đóa thấp thỏm nhìn Cố Nặc Nhất, nhưng anh lại rất bình tĩnh: “Chú Kiều, do cháu tình nguyện từ bỏ, nhà họ Cố có nhiều người vậy,

hai trăm triệu tệ này để lại cho họ đi.”

Luật sư Kiều tỏ vẻ tiếc nuối, nhưng vẫn lấy tờ công văn từ trong túi ra: “Đây là tờ tuyên bố đã được chuẩn bị sẵn, cháu nhìn qua một lượt, nếu không có vấn đề gì thì ký vào đó.”

Cố Nặc Nhất không cần xem, mà đặt bút ký tên mình nơi cuối trang. Luật sư Kiều nhìn tờ tuyên bố, liền thở dài: “Bố con cháu đúng là bạc phận! Tuy mấy năm nay ít gặp nhau, nhưng Cố Tây Lương luôn nhắc tới cháu. Những đứa con khác của ông ấy tranh giành tài sản đến sứt đầu mẻ trán, duy có cháu cái gì cũng không cần.”

Luật sư Kiều rời đi, Cố Nặc Nhất nói với Diêm Tiểu Đóa vẫn đang thần thò: “Em thấy gì chưa? Anh vì em mà từ bỏ tất cả di sản và cổ phần. Diêm Tiểu Đóa, em nợ anh hai trăm triệu đó. Em phải nhớ cho kỹ vào, không còn đường rút lui đâu, chỉ có thể ở cạnh anh thôi.”

Đúng là cô nợ anh, trước giờ đều nợ rất nhiều, nợ anh tiền, nợ cả sự ấm áp. Cô thấy hơi mơ hồ, cô kéo lấy tay của anh, rồi đan chặt mười ngón tay vào tay anh: “Em... biết... rồi.”

Tuy cô nói không rõ, nhưng Cố Nặc Nhất không quan tâm, anh chỉ cần câu nói đó mà thôi. Cố Nặc Nhất lấy ra một chiếc nhẫn từ trong túi áo ra, đeo vào ngón áp út của cô: “Tặng ba lần rồi chiếc nhẫn này mới tới được tay em, anh cũng không cầu hôn với em đâu, vì lẽ ra em đã phải lấy anh từ trước rồi.”

“Ba lần sao?” Cô thì thào, nhưng Cố Nặc Nhất khẳng khẳng không chịu nói. Cô nào có biết, vào cái đêm đánh lộn hơn một năm trước, anh đã mua chiếc nhẫn này rồi, nhưng không khí lúc đó làm người ta ớn lạnh. Lần thứ hai là trong buổi liveshow, Cố Nặc Nhất tính sau khi hát xong bài “Ngọt

ngào” sẽ cầu hôn với cô, nhưng cô lại bị ngất. Người ta thường nói quá tam ba bận, vì vậy anh không thể thất bại trong lần thứ ba được, cho dù không lãng mạn chút nào.

Sáng ngày hôm sau, Cố Nặc Nhất bảo Tiểu Nhã mang tất cả báo thu thập được mang tới. Diêm Tiểu Đóa lật từng trang ra xem, dòng đầu tiên của báo giải trí ghi “Cố Nặc Nhất từ bỏ di sản vì Diêm Tiểu Đóa, hai người sắp kết hôn”. Quả nhiên, anh ép cô vào bước đường cùng, không còn cách nào quay đầu lại được, chỉ có thể tiếp tục ở bên anh.

Ở phòng bệnh thêm một tuần nữa, Cố Nặc Nhất liền đón Diêm Tiểu Đóa quay về ngôi biệt thự. Bé Dưa đang đợi sẵn ở cửa, Diêm Tiểu Đóa vừa bước vào, Bé Dưa đã lập tức dành cho cô lời chào mừng nồng nhiệt nhất. Diêm Tiểu Đóa tưởng rằng sẽ không bao giờ trở lại căn nhà này nữa, nhưng ngay cả đôi dép lê của cô, rồi quần áo ngủ, tất cả vật dụng đều được đặt ở vị trí cũ, như thể cô chưa từng rời khỏi đây vậy.

Căn biệt thự được dọn dẹp rất sạch sẽ, Diêm Tiểu Đóa dọc bước từ hành lang tầng một chậm rãi bước lên trên. Phong cảnh bên ngoài thật tuyệt, đằng trước biệt thự có một đường hành lang hoa mây tím, những cánh hoa tím thảnh thơi lại lả tả rơi. Cô bước vào phòng ngủ, tủ quần áo bị khóa ngày trước giờ lại mở ra được. Chiếc váy trắng liền thân của cô và chiếc sơ mi trắng của anh treo sát cạnh nhau. Cô nâng lên ngửi, vẫn là mùi xạ phòng thơm quen thuộc. Trong lúc hốt hoảng, vòng tay không gặp bấy lâu nay ôm choàng lấy cô.

:P©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>:P

Vòng ôm của anh lúc nào cũng làm cô thấy thật an tâm, Diêm Tiểu Đóa nhắm chặt mắt lại không dám mở ra, vì cô sợ chỉ một giây sau người ấy sẽ biến mất. Cầm anh chạm nhẹ lên cổ cô, hơi ngứa và hơi đau nữa. Nụ hôn

của anh nhẹ nhàng chạm trên trán cô, cảm giác đã lâu không thấy lại ủa về. Đầu óc cô trống rỗng, một giây sau cô đã ngã trên giường rồi. Anh cố gắng kìm nén sự nôn nóng trong lòng, hơi thở nặng nề cùng với những động tác chậm rãi không ăn nhập với nhau. Họ không nói chuyện gì nhiều, Diêm Tiểu Đóa chỉ lẳng lặng hưởng thụ, lồng ngực nóng hổi cùng sự uyển chuyển không ngừng nghỉ. Ánh nắng xuyên qua tấm rèm mỏng tuyệt đẹp, đang chiếu vào người họ, hiện ra một cảnh sắc tươi đẹp.

Mãi tới khi Cố Nặc Nhất dùng ngón tay lau đi những giọt nước mắt nơi khóe mắt cô, Diêm Tiểu Đóa mới biết mình đang khóc. Sắc trời đã tối, cô theo thói quen trốn vào trong chăn. Thực ra trời không lạnh chút nào, chỉ là cô muốn trốn vào một góc nào đó an toàn hơn, nhưng cuối cùng vẫn chui gọn vào lòng anh.

Họ không nói gì, cũng không nằm ngủ, chỉ nằm ôm nhau như vậy ngắm nhìn ánh trăng rơi khắp phòng. Diêm Tiểu Đóa ho nhẹ hai tiếng, sau đó cố hết sức hỏi anh: “Anh có đói không... em đi nấu cơm nhé...”

Cố Nặc Nhất ôm chặt lấy cô đang định lật chăn chui ra: “Em vẫn chưa khỏe mà, để đây anh làm cho.”

Nói đoạn Cố Nặc Nhất khoác áo ngủ đi ra ngoài. Diêm Tiểu Đóa cũng biết bệnh của mình, thực ra chẳng có vấn đề gì to tát cả, chỉ là họng không ỏn lểm, hơn nữa chỉ qua một thời gian lại có thể nói chuyện như người bình thường, chỉ có điều tiếp tục ca hát đã trở thành ước vọng xa vời. Diêm Tiểu Đóa không an tâm với tài nấu nướng của Cố Nặc Nhất cho lắm, cô cũng khoác áo ngủ chạy xuống bếp. Cố Nặc Nhất đeo tạp dề đang nấu bún tàu, chỉ sau mười phút là làm xong rồi. Nước bún thanh đậm, thêm chút rau xanh, cà chua và một quả trứng ốp la.

Diêm Tiểu Đóa thử một miếng, mùi vị cũng không tệ. Vốn dĩ cô không trong mong anh làm ra nổi món sơn hào hải vị nào cả, chỉ cần no bụng là được rồi. Cố Nặc Nhất vừa ăn vừa nói: “Tuy anh thích ăn trứng ốp la tái, nhưng khó làm quá, nên làm kiểu cũ vậy.” Diêm Tiểu Đóa mỉm cười, ăn luôn quả trứng ốp la chưa thành công kia.

“Bé Ngọc à, mình đi đăng ký kết hôn trước đi, rồi chọn ngày tổ chức đám cưới sau cũng được.”

Anh nói rất đơn giản, tất cả đều thuận theo tự nhiên, cô cũng chẳng có lý do nào để từ chối. Nhưng Diêm Tiểu Đóa cứ cảm thấy có thứ gì đó cô không buông ra được, nhưng ngẫm nghĩ mãi vẫn không nghĩ ra là thứ gì.

Cố Nặc Nhất đi chụp ảnh rồi, chỉ còn lại cô và Bé Dưa trong ngôi biệt thự. Diêm Tiểu Đóa nhận điện thoại của Nhược Lan, muốn cô tới công ty một chuyến. Từ sau khi Hà Trục rút cổ phần ra khỏi công ty, Vi Vi lại trở lại vị trí quản lý, nghe nói bà đã mua khoảng một nửa số cổ phần của anh.

Diêm Tiểu Đóa lái chiếc Land Rover tới Phi Thiên Entertainment. Chưa được nửa tháng, công ty đã ký thêm hợp đồng với nhiều nghệ sĩ mới rồi, họ chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi, vẻ mặt tràn ngập niềm vui và hứng khởi, tranh cãi ầm ĩ đi lướt qua cô. Diêm Tiểu Đóa bước vào phòng làm việc của Vi Vi, bà đang viết gì đó, thấy cô tới cũng không nói gì cả, chỉ bảo Nhược Lan đi lấy ít đồ.

Nhược Lan cầm bản hợp đồng của Diêm Tiểu Đóa tới. Cô còn chưa kịp phản ứng gì, bản hợp đồng đã biến thành đồng giấy vụn trước mặt Diêm Tiểu Đóa, Vi Vi đã xé nó. Diêm Tiểu Đóa chỉ biết ngẩn ra nhìn, không lên tiếng.

“Buổi livestream xảy ra sự cố, vốn dĩ chị định tổ chức lại một buổi để đền bù thiệt hại, nhưng cổ họng em thành ra vậy, nên cấp trên cũng bỏ cuộc rồi, quyết định tạm gác lại mọi chuyện để em tĩnh dưỡng. May mà chị ở công ty cũng nói được vài câu có trọng lượng, nên họ quyết định bỏ qua, để em ra đi.”

Có rất nhiều cách nói về việc sa thải một nghệ sĩ: tạm ngừng công việc, tạm nghỉ tĩnh dưỡng, cần học tập thêm, đều những lời lẽ hết sức dịu dàng. Nhưng những nghệ sĩ đều hiểu hàm ý đằng sau những câu nói đó. Thời gian trong hợp đồng của cô vẫn còn những bốn năm, trong thời gian này, cô không được tự ý tham gia bất kì hoạt động nào, như chim bị nhốt trong lồng vậy, muốn bay cũng không bay nổi. Liệu như vậy có tốt hơn không? Không sự nghiệp gì mà cứ bên Cố Nặc Nhất cả đời. Nhưng Vi Vi lại trả tự do cho cô.

Vi Vi bỏ đồng giấy vụn vào trong hộp giấy: “Bé Cung nói chị ích kỷ, nhưng lần này chị muốn cho nó thấy rằng, vì yêu và quan tâm đến nó nên những gì làm được chị đều làm.”

Diêm Tiểu Đóa chỉ chậm rãi nói câu “Cảm ơn”, rồi quay người ra khỏi phòng làm việc. Ra ngoài cửa, cô bị Nhược Lan cản lại: “Diêm Tiểu Đóa à, em tìm cơ hội để mẹ con họ làm lành đi nhé, dù sao cũng là một người mẹ, hai năm nay Vi Vi cũng không dễ dàng gì.”

Diêm Tiểu Đóa cố tình giả vờ như không nghe thấy gì, cô băng qua hành lang, đứng ở sảnh lớn của Phi Thiên Entertainment, liếc mắt là nhìn thấy con đường sao lóng lánh. Cô lảng lảng đứng đánh bóng bức chân dung lớn nơi cuối con đường. Chính vì bức ảnh này, mà cô mới một lần nữa trở lại với công chúng được, nhưng bây giờ xem ra nó chẳng còn ý nghĩa gì nữa rồi. Thực ra cô cũng biết rằng, Vi Vi tự tin rằng lần này cô khó mà vực

dậy được, thực ra chuyện có hay không có hợp đồng cũng không quan trọng nữa rồi.

Cô bước ra khỏi cửa chính của Phi Thiên Entertainment, trong lòng không chút tiếc nuối nào cả. Cứ vậy, thực sự giờ cô đã được tự do.

Giờ vẫn còn sớm, mà cô lại chả có việc gì để làm cả. Cô lái xe dạo phố, nhưng đang bị tắc đường, cô bị kẹt trong hàng dài không chuyển động nổi. Ban đầu cô vẫn thấy bình thường, nhưng sau một thời gian dài cũng mất dần kiên nhẫn. Lúc cô quay đầu ở ngã tư bên dưới, không cẩn thận va vào đuôi xe bên trên. Diêm Tiểu Đóa chưa từng gặp chuyện như thế này, cô liền gọi A Hoa tới, đưa chìa khóa cho anh rồi rời đi.

Cô đội mũ đeo kính râm đi dạo trên phố. Ở đây có khá nhiều ngõ nhỏ, cô vào bừa một ngõ, ở đó toàn người lạ, không ai biết chuyện vui buồn gì của cô cả, cũng không ai chú ý đến cô. Sau khi cô lơ đãng từ cuối một ngõ nhỏ đi ra, kiến trúc mà cô không muốn nhìn thấy lại hiển hiện ngay trước mắt. Ngõ này thông với ngôi nhà ba tầng kia. Cô đến đây tất cả ba lần, lần đầu tiên là chạy trốn, lần thứ hai là suýt chút nữa thì rơi từ tầng ba xuống, lần thứ ba là lần nhìn thấy ánh mắt u oán lạnh lẽo của người đàn ông đó.

Con đường trông đầy phong vẫn tĩnh mịch như trước, xuyên qua con đường rợp bóng mát, cô mới phát hiện một cánh cửa gỗ cũ nát khép hờ, nhìn qua khe cửa thấy có người đang dọn vệ sinh trong đó. Diêm Tiểu Đóa đẩy cửa vào, đi thẳng lên tầng ba, nhân viên dọn vệ sinh bận bịu không chú ý tới cô. Trong phòng tranh yên tĩnh đó, tất cả tranh đều bị vứt hỗn độn trên mặt đất. Cô nhặt tờ giấy trắng bên dưới chân lên, rồi phúi đi dấu vết chân trên giấy. Cô thử hỏi nhân viên dọn vệ sinh mới biết, tòa nhà này bị bán cho người trong trường nghệ thuật rồi, dọn dẹp xong sẽ sửa sang lại.

“VẬY NHỮNG BỨC TRANH NÀY... XỬ LÝ SAO Ạ?” Cả căn phòng khói bụi mù mịt làm cổ họng đang đau của Diêm Tiểu Đóa càng trở nên khó chịu hơn.

“KHÔNG AI CẦN THÌ CHẴNG PHẢI CHỈ LÀ ĐỒNG GIẤY VỤNG SAO? VỨT ĐI LÀ XONG ẤY MÀ.”

Câu trả lời thản nhiên của nhân viên dọn vệ sinh làm tim cô như thắt chặt lại. Cô không màng tới tro bụi bay đầy trời, cúi người xuống, tìm kiếm trong đồng giấy phế thải kia. Những bức tranh kia vẫn lưu tên của Hà Phi trên đó.

“DIÊM TIỂU ĐỎA, TÔI KHÔNG THỂ ĐỂ CÔ THỰC HIỆN LỜI HỨA VỚI HÀ PHI MỘT CÁCH DỄ DÀNG NHƯ THẾ ĐƯỢC, NẾU VẬY CHẴNG BAO LÂU CÔ SẼ QUÊN NGAY. CHỈ LÀM THẾ NÀY, CÔ MỚI MÃI MÃI NHỚ TỚI NÓ.”

Dòng tin nhắn của Hà Trục luôn hiện hữu trong tâm trí cô, trong con mắt của Hà Trục, cô là loại đàn bà chỉ biết đến hư vinh phù phiếm. Nhưng anh không biết rằng, Hà Phi sớm đã trở thành dấu ấn in đậm mãi mãi ở nơi yếu đuối nhất trong lòng cô, trở thành vết thương không bao giờ khép miệng.

Diêm Tiểu Đóa thả tay ra, bức họa trên tay liền rơi nhẹ xuống lớp tro tàn. Lúc trong tay chỉ còn lại một tờ, cô phát hiện trên đó có một câu nói được viết bằng bút chì.

Điện thoại trên người cô đang rung lên, cô nhấc máy, Cố Nặc Nhất nói ở đầu dây bên kia: “Bé Ngốc của anh à, tối nay anh trở về rồi!:

Diêm Tiểu Đóa lại thả tay, bức tranh cuối cùng cũng rơi xuống mặt đất: “Vâng, em biết rồi.”

Không đợi tới lúc muộn lắm, Cố Nặc Nhất đã trở về, Diêm Tiểu Đóa làm rất nhiều món ăn ngon, họ ngồi đối diện nhau, Diêm Tiểu Đóa vừa ăn vừa hỏi anh: “Anh trở về... có việc gì à?”

“Không có việc gì cả, chỉ lo cho em thôi. Bé Ngốc à, lần sau anh về mình đi làm giấy đăng ký kết hôn nhé.”

Diêm Tiểu Đóa chỉ “ừm” một tiếng coi như câu trả lời.

Sáng ngày hôm sau, Diêm Tiểu Đóa đưa Cố Nặc Nhất tới sân bay. Cô đứng thẩn người một lúc lâu, nhìn anh bước vào phòng chờ VIP.

Trong lúc thất thần, chuông điện thoại vang lên. Nhìn số điện thoại lạ, nhưng đây là chiếc điện thoại Cố Nặc Nhất mới tặng cô, cô còn chưa quen chạm vào màn hình, không may chạm vào phần “nhắc máy”. Điện thoại cứ thế được kết nối, điều làm cô không ngờ tới đó là, người gọi điện cho cô lại là trợ lý của Hà Trục.

“Chào cô, làm phiền cô một chút. Cô vẫn cầm sợi dây chuyền Miffy phải không ạ? Ông Hà bảo tôi tới lấy về.”

Diêm Tiểu Đóa ngẩn người ra: “Được, anh tới lấy đi.”

Trợ lý của Hà Trục đợi ngoài cổng ngôi biệt thự, Diêm Tiểu Đóa bỏ sợi dây chuyền vào chiếc hộp cô tự làm, rồi đưa cho anh trợ lý. Giữa cô và anh, ngoài hận thù ra liệu có còn gì nữa không.

“Cô có gì cần dặn dò hay nhắn nhủ với Hà Trục không?”

Diêm Tiểu Đóa lắc lắc đầu. Anh trợ lý mỉm cười rồi bước lên xe. Nhìn cửa xe chuẩn bị khép lại, cô vội bước lại nói một câu: “Xin hãy gửi lời tới

anh ấy rằng, cảm ơn sự khoan dung của anh ấy.”

Mọi thứ liên quan tới Hà Trục đều biến mất. Nhưng trong tâm trí của cô, đã từng có một người con trai tuấn tú đứng đợi cô rất lâu ở trong ngõ nhỏ cùng với mái tóc nâu nhuộm rực màu nắng.

Quay về ngôi biệt thự, cô không ngừng dọn dẹp vệ sinh, vì chỉ cần có thời gian rảnh là cô lại nghĩ lung tung. Cô ôm Bé Dưa ngồi trên ban công, đến mãi màn đêm buông xuống cô vẫn ngồi ở đó. Trên trời không có nhiều sao lắm, nhưng ngôi nào cũng sáng lấp lánh. Tất cả mọi chuyện đều kết thúc rồi, ân oán, sự nghiệp đều kết thúc, nhưng cô vẫn không bỏ lại được.

Suy nghĩ kỹ lưỡng cả một buổi tối, Diêm Tiểu Đóa gọi tới một số điện thoại đã từng gọi cho cô sau buổi liveshow: “Trưởng đoàn, tôi quyết định sẽ đi cùng các ông.”

Diêm Tiểu Đóa hiểu rằng, cô làm như vậy sẽ khiến Cố Nặc Nhất bị tổn thương. Nhưng lời nguyên của Hà Trục vẫn đang phát huy tác dụng, cho dù là với Hà Phi hay Cố Nặc Nhất, cô không thể nào thanh thản được. Không làm gì cả mà cứ vô dụng sống như vậy, cô nghĩ rằng, sớm muộn gì mình cũng phát điên mất.

Chương 9: Gột sạch đau thương bên nhau lần nữa

Một năm sau.

Ngày 20 tháng 11 năm 2010, tuyết rơi nhẹ nhẹ. Khi hoàng hôn buông xuống, những bông tuyết đã ngừng chao liệng. Dấu chân nồm nợp đã

phủ hàng hàng lồi lồi trên tấm thảm đỏ trải trước rạp chiếu phim. Hôm nay là buổi chiếu ra mắt bộ phim “Chuyện cũ thời dân quốc”, trong phòng chiếu không lớn lắm, các nhân vật trong giới diễn viên đã tề tựu đông đủ. Tác phẩm điện ảnh sẽ được công chiếu vào tháng 12 này có mức đầu tư lên tới hơn năm trăm triệu nên để đảm bảo doanh thu phòng vé, công tác tuyên truyền quảng cáo trên toàn quốc cực kỳ rầm rộ, và Bắc Kinh chính là điểm đến đầu tiên.

Tuy là diễn viên nam chính, nhưng Cố Nặc Nhất lại đứng ở một góc. Người dẫn chương trình đã cất công nhắc anh nên chuyển đến một vị trí bắt mắt hơn, nhưng chỉ được một lát anh lại ẩn mình phía sau đạo diễn và các diễn viên khác. Anh cứ bồn chồn mãi không yên, dường như đang chờ đợi một điều gì đó. Cuối cùng, di động trong túi cũng rung lên. Cố Nặc Nhất không nhấc máy mà lẳng lặng lên ra phía sau sân khấu, lĩnh ra ngoài từ cửa thoát hiểm. A Hoa đang đợi anh ở đó.

“Tìm thấy rồi ư?”

A Hoa gật gật đầu: “Tôi thấy giống lắm, nhưng không dám làm liều, sợ cô ấy lại chạy mất. Chẳng phải đã vội chạy đến báo cho cậu rồi đây sao?”

“Giờ cô ấy đang ở đâu?”

A Hoa nói địa chỉ, không ngờ thì ra đó lại là hội trường của một trường đại học. Cố Nặc Nhất cười nhạt, hai người bọn họ từ khi nào đã bắt đầu chơi trốn tìm rồi.

A Hoa thấy sắc mặt Cố Nặc Nhất không tốt lắm, vội vàng an ủi: “Cứ bình tĩnh, buổi chiếu ra mắt phim còn chưa kết thúc cơ mà, tôi sẽ giúp cậu trông nom bên đó.”

Cố Nặc Nhất thuận tay kéo nút thắt cà vạt: “Không cần đâu, tôi đi cùng anh kéo cô ấy lại chạy mất.”

Hai người vẫn còn chưa ra khỏi rạp, Vi Vi đã đuổi theo phía sau: “Con định đi đâu? Một ngày quan trọng thế này sao có thể về trước được.”

Cố Nặc Nhất thả chiếc cà vạt vào tay Vi Vi: “Còn chẳng phải là chuyện tốt do mẹ làm ra hay sao. Mẹ đưa hợp đồng cho cô ấy làm gì, để giờ cô ấy chạy trốn khắp thế giới, con muốn bắt về cũng không bắt nổi!”

Vi Vi cứng họng nhìn Cố Nặc Nhất khởi động xe rồi lái đi, lúc này Nhược Lan cũng đuổi ra đến nơi: “Chị Vi Vi, cứ để cho cậu ấy đi đi.”

Trong lòng Vi Vi có chút bức bối: “Con trai mình rút ruột đẻ ra cũng không dạy được, có tốt với nó bao nhiêu nó cũng chẳng thêm đôi sắc mặt, cứ mở miệng ra là oán trách mình.”

“Cậu ấy tham gia diễn bộ phim này đã là tốt lắm rồi, chặng đường sau này còn dài rộng, dù sao cũng là mẹ con, cũng có mối liên hệ không thể tách rời mà.”

Cố Nặc Nhất và A Hoa rẽ năm lần bảy lượt đường ngang ngõ dọc, lòng vòng một quãng rất dài, mất gần một tiếng mới đến được hội trường kia. Buổi biểu diễn ca vũ kịch đã bắt đầu, cả hội trường tối đen như mực. Hai người đẩy cửa bước vào, tìm đại một ghế trống ngồi xuống. Khán giả không đông lắm nên vẫn còn một phần ba ghế chưa có người ngồi. Cố Nặc Nhất chẳng còn lòng dạ nào mà xem biểu diễn. Ánh mắt anh ra sức kiếm tìm trên sân khấu hoa lệ. Chết nổi các diễn viên hóa trang nhìn giống nhau như đúc ra từ một khuôn, không thể phân biệt ra ai với ai.

A Hoa gãi gãi đầu ngó nghiêng tứ phía: “Rốt cuộc cô ấy ở đâu nhỉ? Vừa rồi lúc gặp cô ấy còn chưa hóa trang cơ mà.”

Lòng Cổ Nặc Nhất rối như tơ vò, anh kéo A Hoa rời khỏi hội trường. Khí trời sau khi đổ tuyết thật dễ chịu, đứng bên ngoài mát mẻ vô cùng. Tuyết đọng trên cây ngô đồng đã tan rồi, nước tuyết nhỏ xuống tẩm áo lông cừu trắng muốt của đất mẹ. Cổ Nặc Nhất dùng ngón tay khẽ gảy giọt nước vương trên bờ vai, khi ngẩng đầu lên lần nữa, bỗng thấy dáng hình bé nhỏ nơi cuối hành lang. Cô ăn mặc phong phanh, mái tóc đen xõa sau lưng, đang nhảy chân sáo, giống như một chú sóc nhỏ.

Cổ Nặc Nhất không hề do dự chút nào, ngay lập tức nhận ra cô. Diêm Tiểu Đóa không lên sân khấu, thảo nào anh không tìm thấy cô. Anh sai bước đuổi theo sau: “Diêm Tiểu Đóa!”

Nghe được giọng nói quen thuộc, bước chân Diêm Tiểu Đóa khựng lại. Thế nhưng không đợi Cổ Nặc Nhất kịp phản ứng, cô đã ba chân bốn cẳng bỏ chạy. Cổ Nặc Nhất sao có thể cho phép cô biến mất thêm lần nữa? Anh vội vàng đuổi theo, nào ngờ thân hình nhỏ nhắn kia lại chạy nhanh đến thế. Cổ Nặc Nhất đuổi theo thật quá vất vả: “Em chạy cái gì hả? Không muốn ở bên anh nữa thì cứ nói thẳng ra, sao lại phải chạy trốn?”

Lời trách móc khiến Diêm Tiểu Đóa không chạy nổi nữa, nhưng cô vẫn quay lưng về phía anh: “Anh đừng... đừng qua đây...”

Cổ Nặc Nhất ghét nhất là lúc Diêm Tiểu Đóa ngập ngừng thế này: “Em có gì xấu hổ mà không dám gặp ai chứ? Đến nhìn anh một cái cũng không dám hay sao?”

Diêm Tiểu Đóa khẽ nghiêng đầu, Cổ Nặc Nhất thấy cô đeo một chiếc khẩu trang màu trắng, che đi quá nửa gương mặt. Anh không hiểu rốt cuộc

cô đang làm gì. Khóe mắt Diêm Tiểu Đóa bỗng cong cong, hình như... cô đang cười: “Chuyện đó... em còn có chút việc, mấy ngày nữa em sẽ về nhà mà.”

“Diêm Tiểu Đóa, em đã dùng hết kiên nhẫn của anh dành cho em rồi. Anh thề, đây là lần cuối cùng anh đến tìm em.”

Dù Diêm Tiểu Đóa vẫn có thể nói chuyện bình thường, nhưng Cố Nặc Nhất vẫn nghe ra giọng cô khác rất nhiều so với trước đây. Cố Nặc Nhất đợi cô quay đầu lại, đợi cô xin lỗi. Diêm Tiểu Đóa vuốt khẩu trang, nhưng từ đầu tới cuối vẫn không quay người lại.

“Diêm Tiểu Đóa, cô làm cái trò gì thế hả? Có biết mọi người tìm cô lâu lắm rồi không?” A Hoa cũng đã từ hội trường nhỏ chạy đuổi theo tới nơi.

Diêm Tiểu Đóa vẫn cứ đứng đó, lặng yên như tượng, không phản bác, không biện bạch. Cứ giằng co như vậy đến mười mấy phút, cuối cùng lòng Cố Nặc Nhất cũng nguội lạnh, anh nhìn bóng hình thân quen kia lần cuối, rồi nói với A Hoa: “Chúng ta đi thôi.”

A Hoa muốn đuổi theo Diêm Tiểu Đóa, nhưng chỉ chớp mắt cô đã biệt tăm. A Hoa vội vàng đi theo Cố Nặc Nhất: “Tại sao lại thế? Tiểu Đóa thích cậu thế cơ mà, cô ấy làm chuyện gì đáng xấu hổ rồi sao?”

Cố Nặc Nhất lên xe: “Mai tôi đi Nam Kinh dự quảng cáo tuyên truyền, anh về biệt thự của tôi xử lý thu dọn đồ đạc của cô ấy đi.”

A Hoa sững sờ: “Đừng mà, có gì từ từ nói, cậu và Tiểu Đóa đều không dễ dàng gì. Nếu đã biết đoàn kịch của cô ấy là đoàn nào, tôi đi hỏi thăm trưởng đoàn tình hình của cô ấy xem sao.”

“Không cần đâu.”

A Hoa thấy có vẻ như anh đã hạ quyết tâm thì nhấp nhòm không yên: “Cậu cứ làm việc của cậu đi, anh đi tìm trưởng đoàn bọn họ ngay bây giờ đây.”

Cố Nặc Nhất nhìn theo dáng chạy xa dần của A Hoa từ kính chiếu hậu, trong lòng buồn bực cực điểm không sao bình tĩnh nổi. A Hoa chạy vội quá, để quên một bao thuốc trên ghế lái phụ. Cố Nặc Nhất cầm lên, rút ra một điếu. Điếu thuốc lập lòe trong đêm đen phát ra ánh lửa yếu ớt. Anh rít mạnh một hơi lại ho sặc sụa. Hết cách, anh quăng điếu thuốc ra khỏi cửa xe.

Buổi tối đường hơi tắc, Cố Nặc Nhất miên man suy nghĩ trong dòng xe dài dằng dặc. Diêm Tiểu Đóa đúng là đồ không có lương tâm, chỉ để lại cho anh một tin nhắn rồi cứ thế biến mất bất tăm bất tích. Lần này cô đi liền một năm. Anh tìm cô đến phát điên rồi, cuối cùng kết cục lại là thế này đây.

Nửa tiếng sau, A Hoa gọi điện thoại đến. Trong điện thoại, A Hoa cứ ngập ngừng muốn nói lại thôi: “Cố Nặc Nhất, cậu cứ yên tâm đi dự buổi tuyên truyền phim đi. Trưởng đoàn nói... Diêm Tiểu Đóa dạo này đang chữa bệnh. Chắc là cô ấy sợ lây bệnh cho cậu nên mới tránh cậu, sau... sau mấy ngày nữa cô ấy khỏi bệnh rồi sẽ về thôi.”

Sợ lây bệnh truyền nhiễm? Cuối cùng thì A Hoa và Diêm Tiểu Đóa cũng vẫn cùng một giuộc. Dù anh cho A Hoa vay tiền, nhưng rõ ràng anh ta vẫn về phe Diêm Tiểu Đóa. Cố Nặc Nhất cố gắng làm cho mình bình tĩnh trở lại, công việc đã bận rộn quá rồi, anh không muốn chuốc thêm phiền não nữa.

Những buổi tuyên truyền liên tiếp sau đó, anh phải đi khắp nơi, bất giác đã qua một tháng rồi. Mỗi ngày A Hoa đều gọi điện kể lể bênh vực Diêm

Tiểu Đóa, nhưng Cố Nặc Nhất cũng chỉ nghe cho có mà thôi. Người trong đoàn làm phim bận từ sáng tới tối, đến hôm đó mới coi như rảnh ra được một chút, mọi người bèn tụ tập cùng nhau đi bar xả hơi. Cố Nặc Nhất cực ghét vào bar, anh đối phó hai tiếng đồng hồ cho xong rồi thoát khỏi cái chốn đèn xanh đèn đỏ hơi rượu nồng nặc đó. Không ngờ chính ngay lúc này anh lại tình cờ gặp Vi An. Đã lâu lắm rồi Vi An không xuất hiện ở công ty Kinh Kỷ, xem ra cô nàng sống vẫn ổn lắm.

Vi An giờ đã hoàn toàn vứt bỏ hình tượng trong sáng trước giới truyền thông, cô nàng váy ngắn trễ ngực ôm sát vòng eo rần nước đi lướt qua người anh, trên người tỏa ra mùi nước hoa hỗn hợp nồng nặc: “Đây chẳng phải là anh Tiểu Nhất hay sao? Đạo này anh bận gì thế? Vẫn còn đang tìm Diêm Tiểu Đóa hả? Hí hí, sao anh cứ phải tìm cái con bé chẳng ra gì đó thế nhỉ!” Cô nàng vừa nói câu được câu chẳng với Cố Nặc Nhất, vừa lúc lắc chùm chìa khóa chiếc BMW.

Vi An luôn cảm thấy Phi Thiên Entertainment không trọng dụng cô ta, trong lòng chất chồng oán hận. Gần đây cô ta được một đại gia nâng đỡ nên đang đàm phán chấm dứt hợp đồng với Phi Thiên Entertainment. Cố Nặc Nhất thấy bộ dạng cô ta như vậy không khỏi khinh thường: “Vẫn đang theo cái lão già 60 tuổi ấy à?”

Vi An vừa nghe thấy liền dừng dừng nổi giận: “Ông ấy ngoài tuổi tác hơi lớn một chút thì cái gì cũng hơn anh! Đừng tưởng tôi vẫn còn thích anh nhé! Vị hôn phu của tôi đã nói rồi, sang năm sẽ đầu tư quay phim điện ảnh, cho tôi làm nữ chính.”

Những lời này dọa người ngoài còn được, chứ Cố Nặc Nhất thì hiểu rất rõ, lão già sáu mươi kia có vợ già có con cái cháu chắt, sao có thể cưới Vi An được? Cô ả chỉ là không muốn mất giá trước mặt anh nên mới cố tình nói vậy thôi. Anh nhìn đồng hồ, đã 11 giờ rồi, muốn về khách sạn nghỉ rồi.

Thái độ không thêm để ý chẳng buồn bận tâm của anh làm Vi An điên tiết: “Cố Nặc Nhất, đây chính là cái giá của việc không yêu tôi đấy anh thấy chưa! Giờ anh không hạnh phúc phải không? Anh có biết là trong lòng tôi thấy sung sướng thế nào không!”

Xét cho cùng, cuộc sống của Vi An cũng là một bi kịch đáng thương, để leo lên vị trí cao hơn liền bò lên giường của người khác. Cố Nặc Nhất liếc nhìn chiếc BMW của Vi An, lạnh nhạt nói: “Hạnh phúc không phải để khoe khoang cho người khác xem, cho nên tôi có hạnh phúc hay không cô sẽ chẳng bao giờ biết được đâu.”

Về đến khách sạn, Cố Nặc Nhất tắm rửa sạch sẽ. Thực ra anh đâu có bình thản như vẻ bề ngoài. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên anh bị người khác sỉ nhục ngay trước mặt. Diêm Tiểu Đóa đáng chết, hôm nay anh bị cười nhạo thế này cũng là hậu quả do cô gây ra cả. Trừ điện thoại của A Hoa ra, hai ngày trước Diêm Tiểu Đóa cũng bắt đầu liên lạc với anh. Cố Nặc Nhất hẹp hòi cho số điện thoại của cô vào danh sách đen, không muốn nhận điện thoại cũng không thêm trả lời tin nhắn của cô. Hạnh phúc không những không thể thêm khoe khoang mà còn là chuyện riêng của hai người mà thôi, thiếu một người thì không còn hạnh phúc nữa rồi. Một năm rồi, anh lao tâm khổ tứ đi tìm cô, nhưng Diêm Tiểu Đóa không hề động lòng. Giờ cô muốn cứu vãn anh lại lười không muốn hợp tác.

Cố Nặc Nhất không ngủ được, anh chong đèn nằm thao thức cho đến khi trời sáng. Đầu cứ ê ẩm đau. Một năm qua tuy không quá vất vả, nhưng do mất ngủ thường xuyên nên bệnh đau nửa đầu của Cố Nặc Nhất lại tái phát. Buổi họp báo hôm nay đến tối mới bắt đầu, anh uống một viên thuốc an thần, vừa định tắt đèn đi ngủ thì có tiếng gõ cửa. Âm thanh không to lắm, nhưng cứ liên tục không ngừng, tới mức khiến đầu Cố Nặc Nhất ong ong. Thuốc an thần đã dần phát huy tác dụng, nhưng anh vẫn giãy giụa cố đứng dậy mở cửa.

Vốn tưởng là nhân viên phục vụ thiếu hiểu biết nào, Cố Nặc Nhất đang sắp nổi cơn thì phát hiện ra người đến là Diêm Tiểu Đóa. Cô đeo khẩu trang màu đen đứng ngoài cửa, bởi vì quá gầy nên thân thể cứ lay lắt trong tấm áo lông vũ. Cố Nặc Nhất cứ tưởng mình đang bị ảo giác, anh lắc lắc đầu mấy lần, trước mắt thực sự chính là cô.

Cố Nặc Nhất không ngờ cô sẽ đến, anh cười lạnh: “Bệnh truyền nhiễm của em khỏi rồi hả? Chịu gặp anh rồi à? Nhưng tốt nhất là em đừng có lại gần anh, anh sợ lây bệnh lắm.”

Anh toan đóng cửa thì Diêm Tiểu Đóa đã chặn trước. Cô kéo khẩu trang màu đen to uych trên mặt xuống, ngẩng đầu lên nhìn anh, tặng cho Cố Nặc Nhất một nụ cười: “Anh có còn cần em nữa không?”

Không cần giải thích thêm nhiều nữa, chỉ còn câu hỏi bất ngờ đột ngột bật ra. Cố Nặc Nhất nhìn Diêm Tiểu Đóa trước mắt mình, một năm qua, ánh mắt cô bớt đi một chút âu lo hư ảo, nhiều thêm vài phần an tĩnh. Thế nhưng không chỉ nội tâm cô thay đổi, Cố Nặc Nhất vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. Đợi đến khi anh nhìn rõ, liền mất đi giọng điệu cay nghiệt vừa rồi: “Em...”

Diêm Tiểu Đóa đi gỡ bỏ chất độn trên mặt!

“Em... đã phẫu thuật lại lần nữa, nhưng cằm và mắt không thể trở lại như trước được nữa rồi. Anh vẫn chấp nhận em chứ?”

Môi Cố Nặc Nhất khẽ động, nhưng anh không thốt được nên lời. Diêm Tiểu Đóa tự động bước vào phòng, cô cởi áo khoác lông vũ ra, mở tấm rèm cửa sổ đang đóng kín. Cố Nặc Nhất phát hiện, ngực của Diêm Tiểu Đóa cũng nhỏ đi rất nhiều.

Cố Nặc Nhất đang ở phòng khép kín, không chỉ có phòng khách mà còn có cả một căn bếp nhỏ. Diêm Tiểu Đóa xắn tay áo lên lục lợi tủ lạnh một hồi: “Vẫn chưa ăn sáng phải không? Em làm nhé?”

“Có biết là em làm mất giấc ngủ của anh không hả? Giờ anh không muốn ăn sáng.”

Diêm Tiểu Đóa đóng cửa tủ lạnh, ngượng ngập cười: “Em không biết anh cần phải nghỉ ngơi. Vậy... anh ngủ đi, em đi siêu thị mua chút gì về ăn.”

Cô mặc lại áo, đeo lại khẩu trang, còn giúp Cố Nặc Nhất kéo rèm cửa sổ lại như cũ.

“Rốt cuộc em có ý gì? Chia tay thì phải làm cho triệt để, còn quay lại tìm anh làm gì?”

Diêm Tiểu Đóa không trả lời, chỉ nhẹ nhàng đóng cửa rồi đi. Đúng lúc này A Hoa gọi điện thoại tới. Cố Nặc Nhất biết chắc hai người này thông đồng với nhau. Anh nhắc máy, không khách sáo gì mà mỉa mai: “Sao hả? Anh muốn biết tin tôi từ chối cô ta thế nào chứ gì?”

A Hoa cười hớn hở: “Chắc cậu cũng biết rồi nhỉ, Tiểu Đóa đi làm phẫu thuật bỏ độn mắt. mấy hôm trước trốn không gặp cậu là vì mắt vẫn chưa hết sưng. Con gái sĩ diện mà! Giờ cô ấy đã đến tìm cậu rồi thì cậu cũng nên nguôi giận đi thôi.”

“Đừng nói nữa, giờ tôi phải ngủ đã. Anh bảo cô ấy về đi.”

Từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy cô như vậy, Cố Nặc Nhất cực kỳ chấn động. Thế nhưng vì thế mà có thể bỏ qua việc cô không từ mà biệt ư? Bởi

từng quá quan tâm, quá để ý mà giờ Cố Nặc Nhất anh không thể ngay lập tức tha thứ cho cô được.

Tác dụng của thuốc an thần kéo dài rất lâu, khi anh tỉnh dậy đã là năm giờ chiều, mà còn tỉnh dậy nhờ nhân viên trong đoàn gọi. Cố Nặc Nhất thay quần áo rồi ra ngoài, mới phát hiện Diêm Tiểu Đóa đang ngồi bó gối ngoài cửa. Thấy anh ra, Tiểu Đóa vội vàng xách đồ vừa mua được đứng lên.

“Sao em còn chưa đi?”

“Em đã bảo... sẽ nấu cơm cho anh mà...”

“Anh phải đi tham gia họp báo.”

“Vâng.”

Cố Nặc Nhất không nhìn nổi cảnh Diêm Tiểu Đóa ủ rũ tội nghiệp, bèn đưa thẻ phòng cho cô: “Em vào trong trước đi.”

Buổi họp báo buổi tối hôm nay Cố Nặc Nhất chẳng tập trung nổi. Đây là ngày cuối cùng ở Nam Kinh rồi, đoàn làm phim lại chuẩn bị đi bar, lần này Cố Nặc Nhất từ chối luôn. Khi nhân viên phục vụ mở cửa phòng giúp anh, thì Diêm Tiểu Đóa đang ngủ ngon lành trên ghế bành. Anh bật một ngọn đèn bàn, ánh đèn ấm áp phản chiếu trên gương mặt Diêm Tiểu Đóa. Cô bây giờ không đẹp bằng một năm về trước, nhưng nhìn vào thoải mái dễ chịu hơn nhiều.

Diêm Tiểu Đóa tỉnh giấc, cô hốt hoảng ngồi dậy, vuốt vội mái tóc rối: “Anh đói chưa, em nấu cơm nhé.”

Nói rồi cô toan đứng dậy vào bếp, lại bị Cố Nặc Nhất cản lại: “Rốt cuộc em muốn gì? Anh nói rồi, lần trước ở hội trường kia là cơ hội cuối cùng.”

Dù anh có nói vậy, nhưng Diêm Tiểu Đóa vẫn không để bụng: “Em biết rồi, đó là lần cuối anh tới tìm em, cho nên bây giờ là em tới tìm anh.”

Cố Nặc Nhất nói chuyện với cô như ông nói gà bà nói vịt, Diêm Tiểu Đóa cuối cùng vẫn vào bếp, 10 phút sau nấu xong bưng ra một bát mì Dương Xuân. Cố Nặc Nhất không cự tuyệt, chỉ cẩn thận từ tốn ngồi ăn. Diêm Tiểu Đóa ngồi đối diện với anh, chốc chốc lại nói chuyện: “Điểm tâm anh thích ăn nhất là trứng lòng đào nhỉ?”

“Giờ anh không thích ăn điểm tâm nữa rồi.”

Diêm Tiểu Đóa “à” một tiếng. Cố Nặc Nhất không ăn nổi nữa, nặng nề đặt đũa lên miệng bát: “Em đến chỉ để nấu cơm thôi phải không?”

Diêm Tiểu Đóa trầm mặc rất lâu, mới nói một câu: “Anh từng nói, chỉ cần em nắm được dạ dày của anh...”

“Vô ích thôi, anh đã không thích đồ ăn em nấu nữa rồi, cũng không muốn nhìn thấy mặt em nữa...” Cố Nặc Nhất ném một chùm chìa khóa trước mặt Diêm Tiểu Đóa: “Em về nhà em đi, đừng bám lấy anh nữa.”

Diêm Tiểu Đóa trân trối nhìn chùm chìa khóa, hết cách rồi, đành đứng dậy mặc áo khoác: “Thực ra ban đầu khi em để chìa khóa lại, cũng chính là muốn nói với anh, em không để cho mình một con đường lui nào cả, dù có đi đến đâu, cuối cùng em vẫn chỉ quay về bên anh mà thôi.”

Diêm Tiểu Đóa không còn y lại vào anh nữa, cô đi thật rồi, nhưng lòng Cố Nặc Nhất vẫn không thấy dễ chịu. Anh ngủ cả một ngày trời, buổi tối vô

cùng tỉnh táo. Anh vội vàng sắp xếp hành lý, tiện thể gọi điện thoại cho Vi Vi: “Con sắp về Bắc Kinh rồi, các hoạt động sau này sẽ không tham gia nữa... cũng không phải là không có con thì không được... con đã quyết định rồi, chỉ thông báo cho mẹ một tiếng vậy thôi.”

Vì Tiểu Nhã đang nghỉ kết hôn nên khi Cố Nặc Nhất về Bắc Kinh, người ra sân bay đón anh là A Hoa. Thấy anh về một mình, A Hoa ngạc nhiên lắm: “Sao lại có mình cậu? Tiểu Đóa đâu?”

Xem ra A Hoa không biết chuyện Tiểu Đóa đã đi trước: “Không biết, tôi với cô ấy chia tay rồi, chia tay triệt để rồi, sau này tôi không muốn gặp cô ấy nữa.”

A Hoa chật vật lắc đầu: “Cậu và Vi Vi đúng là mẹ con, đến tính khí cũng y chang nhau, lúc nào cũng cứng miệng đối lòng không tha ai, chẳng những làm cho người ta không yêu nổi, đến chính mình cũng chẳng có kết cục tốt đẹp.”

“Anh không yên lặng một lúc được à?”

A Hoa ngậm miệng luôn, yên lặng lái xe. Một lúc sau, bỗng nghe Cố Nặc Nhất tự lẩm bẩm: “Là cô ấy làm tổn thương tôi trước.”

“Tôi đã nói rồi mà, cô ấy chính hình xong sợ xấu, không có mặt mũi nào gặp cậu nên mới trốn. Sao cậu cứ không nghe ra thế nhỉ?”

Hai người về đến biệt thự của Cố Nặc Nhất. Anh ngồi trên ghế bành, bụng đói kêu inh ỏi: “A Hoa, làm chút gì ăn đi, đói chết được.”

“Ui chu choa, Cố đại gia ơi, tôi toàn phải nhờ vợ mới không chết đói thì làm sao nấu cho cậu ăn được?”

Cố Nặc Nhất lườm anh ta một cái, A Hoa không nói tiếp nữa. Cố Nặc Nhất anh một mình cũng không đói chết, sao giờ lại muốn có người hầu hạ thế này? Dù làm bầm oán trách nhưng A Hoa vẫn lếch thếch vào bếp. Anh ta vẫn đang nợ Cố Nặc Nhất hơn trăm ngàn tiền đặt cọc vào nghề, thôi thì đành chịu nhịn vậy.

A Hoa không biết cán mì nên đành nấu tạm một gói mì tôm, trứng lòng đào cũng biến thành trứng nát bét. Cố Nặc Nhất chỉ ăn được một miếng rồi bỏ cuộc. Thực ra không phải anh cố tình hành hạ A Hoa, chỉ là bởi quá nhớ bát mì Dương Xuân tối qua mà thôi.

“Tôi bảo này Cố đại gia, ngài vẫn nên đón Tiểu Đóa về thì hơn, nhà có phụ nữ ấm cúng sum vầy biết bao nhiêu. Có gì mà phải sĩ diện đâu nhỉ? Chuyện xảy ra đã một năm, ai cũng quên bống hết rồi mà cậu còn để tâm để bụng à?”

Mỗi khi A Hoa mà cần nhân thì còn khó đối phó hơn cả mấy bà tám ngoài chợ, Cố Nặc Nhất bị anh ta chì chiết đến đau cả đầu: “Thôi được rồi! Anh rảnh rồi thì đi thu dọn đồ của Diêm Tiểu Đóa luôn cho tôi.”

A Hoa không rên rỉ nữa mà viện cớ rời đi luôn. Trên đường đi anh chàng không quên gọi điện thoại cho Diêm Tiểu Đóa: “Chị em tốt ời, tôi đã cố hết sức rồi. Cô phải cố lên, đừng có giày vò bản thân nữa nhé.”

“Tôi biết rồi, cảm ơn anh, A Hoa.”

Diêm Tiểu Đóa vẫn đang ở ký túc xá của đoàn kịch, cô biết Cố Nặc Nhất vẫn còn giận, bản thân khó tránh khỏi bị anh mặt nặng mày nhẹ. Vốn đều là lỗi của cô, nên nếu anh không chịu giảng hòa thì cô chỉ còn mỗi một cách là miễn cưỡng chấp nhận sự thật mà thôi. Diêm Tiểu Đóa gói ghém

thu dọn hành lý rời khỏi ký túc xá, rời khỏi cái vỏ ốc có vên vện mấy chục mét vuông vốn là tất cả tài sản của cô đó. Liệu cô có nên ăn mừng vì chính mình đã vứt bỏ được cái vỏ ốc đó rồi hay không?

Mãi mới quay về được ngôi nhà đó, thế nhưng vừa mới mở cửa, Diêm Tiểu Đóa sững sờ thấy ghế bành, bàn uống trà của cô đều không cánh mà bay. Cô chạy đến phòng ngủ xem xét, trời ơi... cả giường và tủ quần áo đều biến mất. Trong căn phòng trống hoác chỉ còn có tiếng chân cô.

Diêm Tiểu Đóa tra hỏi A Hoa, ai ngờ A Hoa lại bảo chìa khóa lúc nào cũng do Cố Nặc Nhất giữ, anh ta cũng không rõ sự thể thế nào. Lòng Diêm Tiểu Đóa rối bời, vừa mới đây thôi cô bị Cố Nặc Nhất đuổi đi, giờ sao còn mặt mũi chạy đi tìm anh gạn hỏi. Diêm Tiểu Đóa thở dài, hoạt động gần đây nhất của đoàn ca múa nhạc đã kết thúc rồi, cô cũng có một đợt nghỉ ngắn ngày, ấy vậy mà bao nhiêu chuyện phiền não vẫn cứ tồn đọng mãi không giải quyết được. Cô biết mình không từ mà biệt khiến Cố Nặc Nhất tức giận, nhưng một năm này cô sống cũng đâu thoải mái dễ chịu gì.

Diêm Tiểu Đóa đến siêu thị mua một bộ chăn gối và một tấm thảm điện, rồi lót giấy báo trên sàn nhà, trải chăn ra nằm tạm một đêm. Cô nghĩ, đợi thêm mấy ngày nữa Cố Nặc Nhất nguôi giận rồi hẵng đi hỏi chuyện nhà cửa vậy. Chưa đóng tiền máy sưởi nên trong phòng rất lạnh, cô mặc nguyên quần áo cứ thế ngủ. Tỉnh mơ 5 giờ sáng, cô bị tiếng gõ cửa phòng đánh thức.

Diêm Tiểu Đóa lẩn lóc trong ổ mãi mới chịu dậy mở cửa, Cố Nặc Nhất đang lạnh lùng đứng tựa cửa. Trên mặt anh không lộ chút biểu cảm nào, nhìn chẳng khác gì một bức tượng nhân sư: “Có cơm không?”

Mới sáng sớm Cố Nặc Nhất đã đến, chỉ để đòi cơm ăn thôi sao? Diêm Tiểu Đóa phiền muộn nghĩ, trong nhà tổng không chỉ có bốn bức tường,

biết đi đâu tìm đồ ăn bây giờ. Cô dụi dụi đôi mắt còn đang díp lại vì ngái ngủ, lục lọi tìm kiếm trong góc nhà kho, lấy ra một quả trứng gà không được tươi cho lắm và một gói mì tôm.

Diêm Tiểu Đóa dùng tốc độ nhanh nhất nấu một bát mì ăn liền cho Cố Nặc Nhất. Anh không thèm cởi giày, cứ thế ngồi trên sàn nhà trải đầy báo của cô ăn ngon lành. Dù mì A Hoa nấu cũng là mì ăn liền, nhưng mì của A Hoa lại không có cảm giác nóng hổi ấm áp. Lúc ăn trứng lòng đào, Cố Nặc Nhất chau mày: “Sao lại chín thế này? Không biết anh thích ăn lòng đào à?”

Diêm Tiểu Đóa bị anh làm cho hồ đồ mất rồi, rõ ràng hôm qua anh còn nói không còn thích ăn trứng lòng đào nữa, cho nên hôm nay cô mới cố tình nấu chín một chút, vậy mà anh cũng không vừa ý. Cố Nặc Nhất không ăn hết, chỉ uống một ít nước, rồi để bát sang một bên.

“Không ăn nữa à?” Diêm Tiểu Đóa chỉ vào bát hỏi anh.

“Khó ăn lắm.”

Diêm Tiểu Đóa nghe anh nói vậy bèn bung bát lên ăn hết sạch chỗ còn lại. Giày vò cả một ngày trời, cô cũng đã đói lắm rồi. Diêm Tiểu Đóa uống nốt ngụm nước dùng cuối cùng mới nhớ ra chuyện đồ đạc trong nhà: “Đồ đạc trong nhà đâu hết rồi hả anh?”

Cố Nặc Nhất hừ giọng cười khẩy một tiếng: “Cứ nghĩ đến chuyện em ra đi không một lời từ biệt là anh lại ảm ức tủi hổ, nên mỗi lần nghĩ đến là lại bán đi một thứ. May mà em kịp quay về, chứ anh đang tính bán quyền tặng căn nhà này cho tổ chức từ thiện đấy.”

Diêm Tiểu Đóa bưng cái bát không nói: “Nặc Nhất, em xin lỗi anh, em muốn ở cùng một chỗ với anh... Em biết anh sẽ đợi em trở về mà.”

“Em cũng tự tin quá rồi đấy, từ trước tới giờ anh chưa bao giờ đợi em cả.”

“Nếu như anh không muốn đợi em, thì đã sớm thay khóa biệt thự rồi, nhưng anh lại không làm thế.”

Cố Nặc Nhất ghét nghe cô nói như vậy: “Có phải em quá đặc ý rồi không, đặc ý rằng tôi không quên được em, nên mới không thềm kiềng nể ra ra vào vào cái thế giới của tôi bất cứ lúc nào em muốn như thế.”

Diêm Tiểu Đóa mở cửa sổ, làn gió lạnh trong trẻo từ bên ngoài ùa vào, căn phòng lại càng lạnh hơn: “Chúng mình hãy nói chuyện nghiêm túc với nhau đi, cất giữ quá nhiều lời nói trong lòng khó chịu lắm. Dù anh không muốn ở bên em nữa, em cũng vẫn muốn anh hiểu được nỗi lòng em.”

Diêm Tiểu Đóa thực sự thay đổi rồi, cô điềm đạm hơn trước rất nhiều. Cố Nặc Nhất dần đổi lấy chăn của cô lau giày, ra vẻ bất cần bảo: “Vậy em nói đi.”

“Vốn dĩ một năm trước em cũng muốn kết hôn ngay lập tức, nhưng cứ luôn cảm thấy thiếu thiếu thứ gì đó. Sau đó em nghĩ mãi, thì ra là thiếu cảm giác an toàn. Từ trước đến giờ, ở bên anh em luôn cẩn thận từng li từng tí. Chúng mình ngồi ở hai đầu của chiếc cân đĩa, bên phía anh lúc nào cũng nặng hơn một chút, còn em lúc nào cũng ra sức tăng thêm trọng lượng của mình, hy vọng có một ngày được ngang hàng bình đẳng với anh. Em không có bằng cấp học hành gì, cũng chẳng có tài năng nổi trội, em mặt dày ở lại trong giới giải trí này, ngoài lý do vì lời hứa với Hà Phi ra, thực sự cũng là vì có thể kéo gần khoảng cách với anh. Nếu như rời khỏi nó, em không biết mình còn có thể làm gì nữa.”

Cố Nặc Nhất không dừng được lắc lắc đầu, tại sao những chuyện anh chẳng bao giờ để ý thì cô lại quan tâm đến thế: “Đến hôm nay anh mới phát hiện, thì ra em từ trong ra ngoài đều là đồ đầu đất.”

Diêm Tiểu Đóa không sợ những lời trách mắng hay châm chọc của Cố Nặc Nhất, cô chỉ sợ sự lạnh nhạt của anh mà thôi: “Hôm đó em tình cờ biết được tâm nguyện chưa hoàn thành của Hà Phi, nên nhân cơ hội đoàn ca múa nhạc đi lưu diễn mới theo cùng. Trong một năm này, sau khi thực hiện nguyện vọng của cậu ấy, em đã đi Hàn Quốc gỡ bỏ lớp cấy ghép.”

Hôm đó, Diêm Tiểu Đóa phát hiện ra một đoạn văn viết trên một tờ giấy giữa đồng lộn xộn: “Ba ngày sau mình sẽ cùng anh trai về Mỹ, dù thế nào ngày mai cũng phải gặp cô ấy, sau này e rằng sẽ rất khó đến thăm được. Mình sẽ không cho cô ấy biết chuyện về chiếc hộp sao đó, mình sẽ chôn nó ở khắp nơi trên thế giới này. Dù sau này chẳng còn cơ hội gặp gỡ nhau nhưng cả thế giới này cũng sẽ mang nỗi niềm nhung nhớ của mình.

Thì ra, bí mật của chiếc hộp sao đó sẽ phải vĩnh viễn chôn giấu tận đáy lòng. Nhờ bất ngờ ngoài ý muốn mà Diêm Tiểu Đóa mới may mắn biết được. Sau đó, nó trở thành chuyện mà Tiểu Đóa cứ canh cánh mãi trong lòng. Vừa nghe thấy Cố Nặc Nhất nói kết hôn, cô lại càng hoảng sợ, sợ cái ngày cô phải trở thành bà chủ gia đình, sợ trong cuộc sống của họ sẽ xuất hiện cô gái còn xuất sắc hơn cô. Bởi có Hà Phi mà cô tìm được lý do và quyết tâm để chạy trốn.

Cô đã đi khắp nơi trên thế giới, dù cùng đoàn ca múa nhạc lưu diễn ở đâu, cô cũng mang theo hộp sao đó bên người. Cô sợ hạnh phúc của mình chỉ là vay mượn, nên chỉ có thực hiện tâm nguyện của Hà Phi mới dám vọng tưởng được thanh thản yên bình. Những ngôi sao đã được chôn vùi giữa biển hoa tulip trên đất Hà Lan, trên cánh đồng hoa oải hương ở Provence, dưới những tán hoa anh đào ở Nhật Bản. Từ bán cầu Nam sang bán cầu Bắc, dù mỗi hành trình đều bận rộn vội vàng, nhưng Diêm Tiểu

Đóa vẫn dành thời gian để hoàn thành công việc đó. Đúng vào lúc đợt lưu diễn khép lại, cả những ngôi sao và chiếc hộp sắt kia đều đã được chôn vào lòng đất.

“Nặc Nhất, em không sợ bản thân mình không hạnh phúc, mà em sợ sau khi anh và em ở bên nhau, anh không hạnh phúc.” Lúc nói ra những lời này, ánh mắt Diêm Tiểu Đóa ảm đạm buồn bã vô cùng. Cô muốn ở bên anh đến thế, thế nhưng càng sát lại gần anh càng thấy bất an, rồi cứ thế vừa lại gần vừa lùi xa, không hề biết rằng phải tiến về phía trước.

Cố Nặc Nhất từ dưới đất đứng dậy, tiện thể đá lung tung chặn gỏi trên sàn nhà cô: “Quên mất không nói với em, ngôi nhà này anh đã quyên tặng mất rồi, giờ em đúng là chẳng còn đường lùi nữa đâu.”

Diêm Tiểu Đóa cứ tưởng anh đùa, nhưng vẻ mặt anh lại cực kỳ nghiêm túc. “Thật... thật ạ?”

“Diêm Tiểu Đóa, có dám đánh cược một đời này với anh không? Có giỏi thì bây giờ chúng ta đi đăng ký ngay lập tức, để tất cả người trong thiên hạ đều thấy chúng ta ở bên nhau, sau đó nói cho họ biết chúng ta có hạnh phúc hay không.”

Cô chu môi, không dám lập tức hưởng ứng: “Sổ... sổ hộ khẩu của em mất rồi, sao... sao mà đăng ký được? Chắc chắn là lúc anh bán đồ đạc trong nhà đã vứt... vứt đi rồi.”

“Bé Ngốc, anh đã thu dọn giúp em xong từ lâu rồi.”

Diêm Tiểu Đóa ngẩn người, trong tay liền xuất hiện hai cuốn sổ hộ khẩu. Hai cuốn sổ mỏng chẳng nặng là bao cứ phát phơ trong tay ấy đang gánh vác tất cả những gì mà cô mơ ước.

Anh và cô ở bên nhau, cả hai người cứ luôn giống như đang nâng niu một chiếc bình pha lê, cô muốn nâng lên cao một chút, như thế mới cân bằng; còn anh lại muốn đặt thấp xuống một chút, như thế cô mới không phải kiễng chân lên. Tình yêu làm gì có xứng hay không xứng, cô không biết rằng những điều làm cô bận tâm, anh không hề để ý chút nào. Thế nên mỗi bước đi của hai người đều rất gian nan, bước nào cũng như mỗi lúc một xa. Thế nhưng chiếc bình pha lê ấy đâu thể tặng lại cho ai khác, chỉ khi anh và cô ở bên nhau, cùng nâng đỡ, mới có được những ấm áp ngọt ngào trong chiếc bình ấy mà thôi.

Ngoại truyện

Nụ hôn đầu

Cố Nặc Nhất còn nhớ trong một cuốn sách gối đầu giường của Vi Vi có kẹp một tấm ảnh, đó là tấm ảnh chụp chung duy nhất của Vi Vi và Cố Tây Lương. Dù chỉ là một tấm ảnh trên phim, Vi Vi cũng nâng niu suốt bao nhiêu năm ròng. Trong ảnh, Vi Vi và Cố Tây Lương tựa đầu vào nhau, dịu dàng trao nhau nụ hôn trong ánh chiều tà nhẹ nhẹ.

Vi Vi nói với Cố Nặc Nhất mới chỉ hai tuổi rằng hôn tượng trưng cho sự ấm áp, hôn tượng trưng cho thích và yêu.

Năm đó Vi Vi mới 16 tuổi, là người mẫu trẻ mới vào nghề, nhờ một bộ phim điện ảnh mà quen biết với người đàn ông được mệnh danh là “người tình trong mộng của nữ giới”. Dù hai người cách nhau đến 20 tuổi, nhưng cô vẫn liều mình yêu ông. Vi Vi dù chỉ đóng vai khách mời trong phim điện ảnh nhưng lại có được mối tình mà bao người ngưỡng mộ.

Là người đàn ông 36 tuổi, Cố Tây Lương đã kinh qua giới giải trí và thương trường bao nhiêu năm. Trong cuộc đời Cố Tây Lương đã có biết bao bóng hồng, bao danh vọng, cũng đã kết thúc hai cuộc hôn nhân thất bại. Ông ta đã rong chơi dưới biết bao ánh đèn xanh đỏ, gặp gỡ biết bao má phấn môi hồng. Còn Vi Vi chỉ như hạt sương đọng trên bãi cỏ xanh, trong suốt sạch sẽ, vẫn còn vương mùi sữa.

Khi đó hai người thực sự rất ân ái, sự ân cần và ngây thơ của Vi Vi đã làm rung động nơi mềm yếu trong trái tim Cố Tây Lương. Hai người họ suốt ngày ở cùng nhau trong biệt thự bên bờ biển, cùng hóng gió trên quốc lộ Hoàn Sơn. Cố Tây Lương làm tiệc sinh nhật cho Vi Vi, cùng cô lên mái nhà ngắm sao trời. Cố Tây Lương chỉ ít hơn cha Vi Vi vài tuổi, nhưng cô không để tâm, khi đó Cố Tây Lương là trời của Vi Vi, nên khi cô biết tin mình có thai, trong lòng ngập tràn hạnh phúc ngọt ngào. Cô bỏ qua cơ hội được thăng tiến trong sự nghiệp, bất chấp lời đàm tiếu của người đời, chỉ yên phận làm vợ bé của ông. Cô sống trong biệt thự Cố Tây Lương tặng chờ ngày sinh nở, mỗi ngày đều hát cho Bé Cưng chưa chào đời trong bụng nghe.

Vi Vi cứ tưởng rằng mình sẽ hạnh phúc như thế cả đời, thế nhưng cô quên mất rằng mình chỉ là một người mẹ đơn thân, còn Cố Tây Lương là người đàn ông hoàn hảo đẹp trai phong độ ngời ngời. Cố Tây Lương cũng tưởng rằng cô bé mà mình thích sẽ chẳng bao giờ lớn, ông lo là những điều hoàn mỹ mà những cô thiếu nữ mới lớn đặt trọn tâm tư theo đuổi, bao gồm cả tình yêu.

Lần đầu họ cãi nhau là vì Vi Vi nhìn thấy Cố Tây Lương đưa bạn gái cũ xuất hiện trong sự kiện thuộc hoạt động kinh doanh trên truyền hình. Người phụ nữ kia đứng bên ông ngẩng đầu cười kiêu ngạo. Vi Vi uất ức, cô bất chấp mình đang mang thai, vác vật nặng ném hồng ti vi mấy chục ngàn tệ. Nhìn những mảnh vỡ vung vãi khắp phòng, Cố Tây Lương lần đầu tiên

chau mày với Vi Vi. Dù có tranh cãi thế nào, Cố Tây Lương cũng kéo Vi Vi mắt đóng đầy nước vào lòng. Ông nghĩ, cô ấy vẫn là một cô bé, rồi sẽ có một ngày cô lớn lên cô sẽ hiểu, giới giải trí có rất nhiều vở kịch, tình yêu không phải là tất cả của cuộc đời.

Từ đó về sau, Vi Vi trở nên rất nhạy cảm, cô cẩn thận hỏi han lịch trình hàng ngày của Cố Tây Lương, rồi sau đó mặt lạnh như tiền vác bụng to xuất hiện trước ống kính, hoặc bất ngờ đột kích công ty của Cố Tây Lương. Tuy Cố Tây Lương không nói gì, nhưng từ những nghi ngờ và suy đoán. Vi Vi có thể cảm thấy tro tàn tình yêu càng lúc càng xa. Cô không chịu nổi tất cả những người phụ nữ xuất hiện phía sau Cố Tây Lương, kể cả cô thư ký và nữ nhân viên. Cứ hết lần này đến lần khác, trong cuộc đấu bảo vệ tình yêu, hai người đều mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần. Vi Vi nhiều lần có dấu hiệu sảy thai, thường xuyên phải nhập viện. Cố Tây Lương không thấy có hy vọng gì vào tương lai của hai người, ông cũng không an ủi cô nhiều quá, chỉ để lại cho Vi Vi đang nằm trên giường bệnh một câu, nếu không còn con nữa, thì hai người họ cũng kết thúc.

Quả nhiên Vi Vi không còn gây gổ nữa, cô trở nên yên lặng hơn rất nhiều. Cố Tây Lương không phải là không có cô thì không được, còn cô nếu không có Cố Tây Lương, thì cả thế giới này đều sụp đổ.

Ngày Cố Nặc Nhất ra đời, Cố Tây Lương đang họp ở Hongkong. Trong khoảng khắc nghe thấy tiếng khóc của con, Vi Vi trên bàn mổ rơi nước mắt. Vi Vi phải mổ để lấy con ra, vết rạch trên cơ thể không đau bằng vết thương trong tim. Vi Vi nằm phòng VIP trong bệnh viện, có y tá cao cấp chăm sóc, nhưng cô không ngủ được, cô mở mắt trằn trối chờ Cố Tây Lương. Cô chờ đến sau nửa đêm mới nghe tiếng bước chân vội vã của cha đưa bé.

Dù Cố Tây Lương đã có hai đứa con, nhưng đây là đứa con trai đầu tiên của ông ta. Ông dịu dàng gọi đứa bé hai tiếng “cục cưng”. Sự ra đời

của đứa bé phá tan mối ngăn cách ảm đạm giữa hai người, Cố Tây Lương đặt tên cho cục cưng là Cố Nặc Nhất, hứa hẹn với Vi Vi và cục cưng rằng đời này họ là những người ông yêu nhất.

Nhờ có Cố Nặc Nhất, sau khi ra viện Vi Vi có ngay một chi phiếu năm triệu tệ vào tài khoản cùng với hai ngôi nhà và cả chiếc nhẫn kim cương cô ao ước từ lâu. Cô giữ gìn những thứ Cố Tây Lương tặng mình, ảo tưởng một ngày được gả vào nhà họ Cố. Thế nhưng Cố Tây Lương càng ngày càng bận rộn, cơ hội gặp ông của Vi Vi càng lúc càng ít. Cố Nặc Nhất đang bi bô tập nói chỉ biết gọi mẹ, Vi Vi dạy cậu gọi bố rất nhiều lần mà cậu vẫn không học được. Khi Cố Nặc Nhất mơ mơ hồ hồ gọi được tiếng “bố” thì Vi Vi vội vàng gọi điện ngay cho Cố Tây Lương. Thế nhưng Cố Tây Lương chỉ mết mồm nói với cô rằng, ông còn phải quay phim, phải quản lý công ty, khi nào rảnh sẽ về nhà thăm hai mẹ con họ.

Vi Vi mười tám tuổi dẫu theo con nhỏ, muốn trở về làm người mẫu khó càng thêm khó, cô ở cùng với hai ba người giúp việc trong ngôi biệt thự rộng lớn, cuộc sống của cô cứ nhàm chán đơn điệu như thế, trong khi trên ti vi, đài báo, khắp nơi đều thấy đăng bài đăng ảnh đưa tin về Cố Tây Lương.

So với việc vò võ phòng không, việc làm Vi Vi không thể chịu đựng nổi hơn nữa thực sự chính là những scandal không ngừng của Cố Tây Lương. Dẫu loại nữ minh tinh lũ lượt xuất hiện, thổ lộ trực tiếp ngấm ngấm đưa tình đều có cả, khiến Vi Vi cực kỳ bất lực. Rất lâu rồi cô không gặp ông, chỉ cần gọi điện thoại nhắc đến những việc này với Cố Tây Lương, là y như rằng hai người cãi vã. Cố Tây Lương chán ghét cô không tin cậy ông, còn Vi Vi không tin bất cứ lời nào ông nói.

Cô chi tiêu hoang phí tiền của Cố Tây Lương, cô mua quần áo đắt tiền, mua trang sức giá trên trời, nhưng ăn ngon mặc đẹp cũng không bù đắp

được khoảng trống trong tim. Dù cô có làm thế nào cũng không thu hút được sự chú ý của ông nữa, ông đã hứa sẽ cưới cô, nhưng đã nửa năm trôi qua, Cố Tây Lương vẫn chưa thực hiện lời hứa ban đầu. Vì tức giận, cô bỏ tiền thuê một người mẫu nam cùng chụp một bức ảnh rất ám muội gửi cho Cố Tây Lương. Cô tưởng rằng Cố Tây Lương sẽ nổi cơn ghen tưởng rằng Cố Tây Lương sẽ lo lắng cô bỏ đi. Nhưng không, cái gì cũng không. Nửa tháng sau, Vi Vi gặp được Cố Tây Lương, nhưng tất cả đã không như cô tưởng nữa.

“Vốn tưởng rằng em ngây thơ đáng yêu, nửa đời sau này cùng sống với em cũng không tệ, thế nhưng anh đã quên mất rằng em đang ở tuổi thanh xuân, ở bên một gã đàn ông sắp bốn mươi như anh thật không công bằng, em có quyền theo đuổi hạnh phúc của chính mình.”

Vi Vi ngây người, chẳng qua cô chỉ giận dỗi ông một chút thôi, nào ngờ lại bị hiểu lầm. Nhưng tính cách cô quật cường như thế, sao có thể cho phép bản thân mình trở thành kẻ thua cuộc trước mặt ông được: “Cố Tây Lương, anh nào có vì hạnh phúc của tôi, chính là tôi trói buộc anh mua vui hưởng lạc thì đúng hơn nhỉ?”

Không ai ngờ được rằng không khí hòa hoãn bỗng chốc đóng băng, lại dấy lên những trận cãi vã triền miên. Họ cãi nhau mệt rồi, Vi Vi ngồi trên ghế bành khóc trong bất lực: “Cố Tây Lương, tôi chỉ hy vọng được ở bên anh mà thôi, tại sao lại khó đến vậy?”

Tại sao lại khó đến vậy? Cố Tây Lương cũng không biết, những cảm giác đẹp đẽ ban đầu đâu cả rồi? Họ yêu nhau như thế mà sao không thể cùng nhau đi hết con đường.

Cuối cùng Cố Tây Lương cũng ra đi, Vi Vi cho người giúp việc nghỉ hết, một mình trong căn biệt thự trống không, từ sáng tới tối cô ôm Cố Nặc Nhất

khóc. Cô ăn uống không điều độ nên không đủ sữa, Cố Nặc Nhất thường xuyên ăn không đủ no. Cục cưng dần lớn lên trong cuộc chiến giằng co giữa hai người. Trong ký ức của cục cưng, cái nhà này có mẹ mà thôi.

Vi Vi tưởng rằng hai người chiến tranh lạnh vài ngày sẽ trở lại như lúc ban đầu, nhưng những gì cô đợi được chỉ là luật sư của Cố Tây Lương cùng với một bản thỏa thuận chia tay trong hòa bình, mười triệu tệ tiền chia tay, cộng thêm chi phí nuôi dưỡng Cố Nặc Nhất, những điều khoản dày đặc dài dằng dặc. Thế nhưng Vi Vi cảm thấy bản thân mình thật thất bại, đối với cô mà nói, thua mất tình yêu là thua mất tất cả. Vi Vi không cam lòng, tại sao đứng trước tình yêu cô điên cuồng bất lực, còn Cố Tây Lương vĩnh viễn vẫn luôn thản nhiên bình tĩnh?

Vi Vi không muốn cứ thế kết thúc, cô muốn cố gắng thêm một lần cuối cùng. Vi Vi cố ý khoe khoang trước báo chí truyền thông chiếc nhẫn kim cương khổng lồ kia, bất ngờ đem tin tức mình sắp kết hôn với Cố Tây Lương tung ra trước công chúng. Cô nghĩ Cố Tây Lương cực kỳ giữ thể diện, một khi cô đã công khai chuyện này trước truyền thông, ông có thể không lấy cô hay sao? Thế nhưng cô đã nhầm, đàn ông sợ nhất là người phụ nữ vì yêu mà điên cuồng.

“Vi Vi, tôi sắp không nhận ra em được nữa rồi, tại sao em lại cực đoan như vậy? Em làm thế, sau này, chúng ta sẽ thành người xa lạ.”

Điều còn làm Vi Vi không thể chịu nổi hơn nữa chính là Cố Tây Lương đã đính hôn với một cô gái con nhà giàu có, đến ảnh cưới cũng đã chụp xong xuôi cả rồi. Cô gái nhà giàu đó không trẻ bằng cô, không đẹp bằng cô, nhưng cô ta lại có được thứ mà cô khao khát nhất.

Cố Tây Lương trước kia tình sâu nghĩa nặng giờ đã thành kẻ phụ tình, ấy thế mà cô còn sinh con cho cái kẻ phụ tình ấy. Thấy ảnh cưới của họ trên

tạp chí, Vi Vi cứ hết lần này đến lần khác chất vấn Cố Tây Lương: “Tại sao lại kết hôn với người khác? Anh đã tặng em nhẫn kim cương, còn đặt tên cho con là Nặc Nhất, anh quên cả rồi sao? Anh từng nói, cả đời này sẽ chỉ yêu em và con thôi mà.”

Cố Tây Lương chỉ nói: “Nhẫn kim cương chẳng có nghĩa lý gì cả, anh rất yêu em và cực cưng, nhưng cuộc sống bên các người quá mệt mỏi, anh không thể lấy em được.”

Cố Tây Lương giải thích đơn giản ngắn gọn khiến trong nháy mắt lòng Vi Vi tan nát, cô không chịu nổi cảnh Cố Tây Lương cùng người phụ nữ khác kết hôn. Cô ôm Cố Nặc Nhất đi làm chương trình, quay tiết mục, cô cố ý không hóa trang để bản thân mình trông thật yếu ớt tiều tụy.

“Mẹ ơi, mình về nhà được không, Bé Cưng không cần bố, Bé Cưng chỉ cần mẹ thôi.” Dường như cậu bé linh cảm thấy có chuyện không hay sắp xảy ra, nên năn nỉ khuyên Vi Vi.

Vi Vi chưa đầy hai mươi tuổi ôm chặt lấy con trai: “Tại sao lại không cần? Mẹ phải cho người trong cả thiên hạ này biết rằng con là con trai của Cố Tây Lương.”

Chương trình lần đó tựa như một quả bom nổ tung trong giới giải trí. Người trong ngoài giới đều thảng thốt bất ngờ. Vi Vi trong chương trình rơi nước mắt khóc kể chuyện Cố Tây Lương vứt bỏ vợ con, đây cũng là lần đầu tiên Cố Nặc Nhất xuất hiện trước giới truyền thông.

Bởi Vi Vi quyết liệt như thế nên chuyện tình của Vi Vi và Cố Tây Lương gây sóng gió khắp cả thành phố. Đối mặt với giới truyền thông, Cố Tây Lương giữ im lặng, cũng không hề biện bạch câu nào đối với những lời buộc tội chì chiết của Vi Vi. Vi Vi trở thành người mẹ đơn thân đáng thương

trong mắt công chúng, chỉ có điều lần cáo buộc này không khiến cho Cố Tây Lương thân bại danh liệt mà chỉ thành đề tài bàn tán trong lúc trà dư tửu hậu mà thôi.

Vi Vi không cứu vãn được tình yêu của Cố Tây Lương, chỉ trong một đêm cô từ người phụ nữ hạnh phúc nhất trở thành người phụ nữ nức cười nhất. Cô đến quán rượu tìm say, say rồi lại quán quýt cùng những người đàn ông khác. Cô buông thả họ nồng nhiệt, muốn tìm được cảm giác dựa dẫm quen thuộc lúc xưa, nhưng ngoài một đêm say sưa chìm đắm thì chẳng còn chút gì lưu lại.

Những hành vi trụy lạc của Vi Vi cuối cùng cũng khiến Cố Tây Lương có phản ứng. Thông qua luật sư, ông tuyên bố với báo giới thừa nhận thân phận con riêng của Cố Nặc Nhất, thế nhưng không thể trở lại như cũ với Vi Vi. Tuyên bố rất chính thức, cũng rất vô tình.

“Em là phụ nữ, mang theo con nhỏ sẽ khó lấy chồng, huống hồ Bé Cưng là cốt nhục của nhà họ Cố, dĩ nhiên phải để Cố Tây Lương tôi nuôi dưỡng.”

Vi Vi lạnh lùng cười khẩy: “Chẳng lẽ anh muốn tôi đưa Bé Cưng cho anh để nó chịu sự ngược đãi hành hạ của vợ anh chắc? Tục ngữ nói, chẳng thà theo mẹ ăn mày, còn hơn dựa dẫm người cha có tiền.”

“Vi Vi, có phải tôi nói hơi uyển chuyển nhẹ nhàng nên em coi thường không? Làm sao Bé Cưng có thể sống cùng với một người mẹ chẳng biết liêm sỉ như em? Máy tấm ảnh kia của em tung đầy trên báo, em muốn Bé Cưng không thể ngẩng mặt làm người hay sao?”

Thì ra là sợ cô làm hư Bé Cưng. Họ từng yêu thương nhau biết bao, vậy mà giờ đây lại dùng lời nói tổn thương lẫn nhau. Bởi Vi Vi cứ nhất quyết

không chịu, nên Cố Tây Lương không đạt được ý nguyện đưa Cố Nặc Nhất đi.

Khi ấy Cố Nặc Nhất trốn trong phòng ở tầng ba, trông thấy Cố Tây Lương lái xe xa xỉ đến rồi lại đi, cha cậu chẳng hề nói với cậu một lời.

Lần xuất hiện trên truyền hình đó khiến dáng vẻ đáng yêu của cậu bé Cố Nặc Nhất lọt vào mắt xanh bao người. Từ đó những lời mời quảng cáo tới tấp bay đến liên tục. Vì Vi Vi biết Cố Tây Lương không muốn Cố Nặc Nhất xuất hiện trong giới giải trí, nhưng cô cứ cố tình nhận lời cho Cố Nặc Nhất đóng quảng cáo.

“Mẹ ơi, con không thích đóng quảng cáo đâu, con không thích diễn kịch, con chỉ muốn đi khu vui chơi thôi.”

“Bé Cung, chỉ có lên ti vi cha con mới nhìn thấy con, cha con nhìn thấy rồi sẽ về nhà.”

Từ đó, Cố Nặc Nhất không còn náo loạn nữa, cậu nở nụ cười khiến ai nhìn cũng yêu quý, cố gắng làm cho mọi người vui vẻ. Các bạn nhỏ ở nhà trẻ đều có cha, cậu cũng muốn được giống các bạn ấy, cậu cũng muốn có cha.

Cố gắng của Cố Nặc Nhất cuối cùng cũng được đền đáp, Cố Tây Lương đặc biệt sắp xếp tới thăm cậu, nhưng đều chọn lúc Vi Vi không ở bên cạnh mới đến. Rót cuộc cậu có thể nhìn thấy Cố Tây Lương ở khoảng cách gần, thì ra cha của cậu cao lớn đẹp đẽ đến vậy. Cố Tây Lương hỏi Cố Nặc Nhất: “Con có muốn sống cùng cha không? Nhà của cha rất lớn, cha có rất nhiều đồ chơi.”

“Cha có thể sống cùng với mẹ con con không? Các bạn nhỏ khác đều sống cùng cả cha và mẹ.”

Cố Tây Lương mỉm cười không đáp, ông xoa đầu Cố Nặc Nhất, rút từ túi trong người ra mấy phong sô cô la: “Cha đến vội vàng, quà cho con đây, lần sau cha đưa con đi công viên Disney chơi nhé.”

Thế nhưng từ đó về sau, Cố Tây Lương rất ít khi xuất hiện, Vi Vi nói với Cố Nặc Nhất: “Cha con lại có con trai rồi, ông ấy không cần con nữa đâu.”

Cố Nặc Nhất tưởng rằng Cố Tây Lương thực sự không cần cậu nữa, cậu không biết rằng vì oán hận nên Vi Vi không cho hai cha con họ gặp nhau. Cố Nặc Nhất lại càng ra sức làm vẻ mặt đáng yêu trước ống kính. Cố Nặc Nhất bé bỏng tin rằng chỉ có như vậy cha cậu mới lại thích cậu, lại cần cậu. Năng lực diễn xuất của cậu mang đến cơ hội làm DJ nhỏ trên truyền hình. Cũng vào lúc này, Cố Nặc Nhất tình cờ gặp được Diêm Tiểu Đóa.

♥©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>♥

Cố Nặc Nhất đợi mãi mà không thấy cha tới, khi không có ai chỉ biết trốn vào một góc lẳng lặng rơi lệ. Diêm Tiểu Đóa khi ấy luôn vừa ăn đồ ăn vặt vừa nói: “Bé Cung đừng khóc nữa, cứ coi như cha cậu cũng giống như cha tớ, đã qua đời rồi đi... sao cậu cứ khóc mãi thế, còn khóc nữa thì đồ ăn vặt sẽ bị tớ ăn hết đấy nhé.” Cô sẽ đưa kẹo đến tận miệng cậu, cô sẽ dùng chiếc khăn xinh đẹp sạch sẽ lau hết nước mắt và nước mũi cho cậu.

Vi Vi nói, nụ hôn tượng trưng cho sự ảm áp, nụ hôn tượng trưng cho thích và yêu. Cậu thích Diêm Tiểu Đóa xinh đẹp như búp bê tây, cậu đem tất cả sô cô la của mình tặng cho Diêm Tiểu Đóa, cậu thom vào má cô bé búp bê tây ấy. Hai đứa trẻ làm việc cùng nhau gần một năm, rồi sau đó tách ra. Mới đầu cô bé và cậu bé còn thỉnh thoảng gọi điện thoại, sau đó thì mất

liên lạc. Thế nhưng Cố Nặc Nhất luôn cất giữ cả một hộp đựng đầy ảnh chụp chung của cậu với Diêm Tiểu Đóa.

Vì thích cô, cậu hỏi thăm tin tức của cô khắp nơi, biết được cô không còn xinh đẹp như khi còn nhỏ nữa, kết quả học tập của cô rất kém, mẹ cô cũng đã qua đời. Cô bé âm ỉ dần dần chìm ngấm trong giới giải trí, còn cậu, vì thân phận đặc biệt, vẫn cứ nổi như cồn trước màn ảnh rộng. Vì Vi nghe nói Cố Tây Lương cho đưa con trai nhỏ đi học trường quý tộc, cũng bỏ ra một khoản tiền lớn cho Cố Nặc Nhất vào học trường quý tộc. Cô muốn cho Cố Tây Lương thấy đứa con mình nuôi dưỡng ưu tú đến chừng nào. Lũ trẻ học trường quý tộc đều rất kiêu ngạo, chẳng đứa nào vừa mắt đứa nào.

“Cố Nặc Nhất, mẹ mày là đồ giẻ rách, mẹ mày là xe buýt công cộng, mẹ mày là người phụ nữ bẩn thỉu nhất trên thế giới.”

Ngày đầu tiên đi học Cố Nặc Nhất đã đánh nhau với bạn cùng bàn. Cậu bạn cùng bàn không phục, hôm sau đi học đã mang ảnh tải về từ trên mạng quảng lên bàn học của Cố Nặc Nhất. Cố Nặc Nhất không dám tin người đàn bà lẳng lơ trong ảnh là mẹ của mình. Tiếng bạn cùng lớp cười nhạo đến rát tai, lần đầu tiên cậu bé trốn học, cậu chạy về nhà nhưng không tìm thấy Vi Vi. Cậu ngồi trên ghế bành trong biệt thự đợi, đợi mãi, cho đến hai giờ sáng mới thấy Vi Vi say khướt được một người đàn ông lạ mặt dìu vào nhà.

Người đàn ông lạ mặt đó nhìn Cố Nặc Nhất, nói một câu: “Thật mất hứng” rồi đi mất. Cố Nặc Nhất rót một ly trà giải rượu cho Vi Vi, Vi Vi không uống, cô say đến bất tỉnh nhân sự. Vi Vi dựa vào ghế bành ngủ thiếp đi, trên người thoang thoảng mùi thuốc lá. Khi tỉnh dậy, Vi Vi mới phát hiện ra Cố Nặc Nhất đã về nhà: “Sao con lại không ở trường? Mẹ cứ tưởng thứ sau con mới về cơ mà.”

“Mẹ, hôn một người, rốt cuộc là tượng trưng cho điều gì?”

Vi Vi sững sờ, vắng đến tiếng cười thê lương: “Hôn à? Có lẽ là tình yêu chẳng? Cũng có thể... chẳng là gì cả.”

Cố Nặc Nhất ném mấy bức ảnh trước mặt Vi Vi: “Mẹ từng nói, nụ hôn tượng trưng cho sự ấm áp, nụ hôn tượng trưng cho thích và yêu. Vậy những thứ này là gì?! Thì ra tình yêu của mẹ lại tùy tiện như vậy, tình yêu của mẹ rẻ rúng như vậy!”

Vi Vi không thể chịu nổi sự sỉ nhục của con trai, cô tát Cố Nặc Nhất một cái: “Có khó coi hơn nữa thì mẹ cũng là mẹ của con, con không có quyền trách móc mẹ.”

“Con cứ tưởng là cha có lỗi, giờ mới hiểu thực ra nguyên nhân là do mẹ! Mẹ khiến cho con cảm thấy nhục nhã, con không muốn nhìn thấy mẹ nữa!”

Cố Nặc Nhất lao ra khỏi cửa, lòng bàn tay Vi Vi nóng như lửa đốt, những bức ảnh rơi đầy trên đất thật nhức mắt. Chỉ vì Cố Tây Lương tuyệt tình nên mới khiến cuộc đời cô trở nên tan nát thế này. Cô nhặt nhanh những bức ảnh, xé tan từng bức một. Trên ảnh, cô điên cuồng ôm hôn những người đàn ông khác nhau, mỗi bức đều chẳng khác gì hình chụp trong phim cấp ba.

Nụ hôn tượng trưng cho điều gì ư? Hẳn là oán hận và phóng túng. Từ trước tới giờ cô chưa từng cảm nhận được sự ấm áp giữa môi và răng. Ban đầu cô dây dưa với những người đàn ông đủ loại, chỉ là để chọc tức Cố Tây Lương, về sau mới phát hiện ra rằng cô đã đánh mất chính mình. Cô muốn tìm kiếm cảm giác yên lòng trong năm xưa từ những nụ hôn khác nhau, nhưng không hề, không hề thấy, chỉ để lại những tiếng xấu không thể xóa mờ.

Cô cố gắng bùng bít tin tức với Cố Nặc Nhất, tưởng rằng cô không nói thì cậu sẽ chẳng bao giờ biết. Thế nhưng cô sai lầm rồi, những hình ảnh xấu xí của mình ào ạt xuất hiện trước mặt con trai, cô trở thành người khiến con trai cảm thấy nhục nhã nhất.

Từ đó về sau Cố Nặc Nhất trở nên lạnh lùng, cậu không thích tiếp xúc với người khác, ngoại trừ đi học thì là quay phim, quay quảng cáo. Cậu âm thầm liên lạc với Cố Tây Lương, cũng gặp lại cha mình. Cố Tây Lương vẫn phong lưu hào hoa như trước, có chăng chỉ thêm vài sợi tóc bạc trên đầu. Cố Nặc Nhất từng đến làm khách ở nhà họ Cố. Trong ngôi nhà xa lạ, cậu cảm nhận được sự khó chịu và đề phòng từ những em trai em gái cùng cha khác mẹ. Cuối cùng Cố Nặc Nhất đã hiểu, từ trước tới giờ cậu luôn nằm mơ, một giấc mơ không thể thành hiện thực, cha không bao giờ thuộc về cậu, thân phận của cậu vĩnh viễn chỉ là con ngoài giá thú.

Cố Tây Lương muốn đưa cậu về nhà họ Cố sinh sống, nhưng Cố Nặc Nhất từ chối. Nếu đi đến đâu cũng phải ngụy trang, thì chẳng thà một thân một mình còn được tự do tự tại.

Vi Vi vẫn cứ thay đàn ông như thay áo hồng tìm kiếm hơi ấm năm nào, Cố Nặc Nhất vẫn cứ chịu đựng những lời đàm tiếu của bạn học cũ. Năm 18 tuổi, Cố Tây Lương hỏi cậu có muốn ra nước ngoài du học hay không, Cố Nặc Nhất nhận lời.

Học tập nơi đất khách quê người khiến cậu tạm thời rời xa được được chốn thị phi ồn ã. Bốn năm sau, cậu về lại Bắc Kinh giờ đã trở nên hơi xa lạ. Cố Tây Lương không mong muốn con trai mình ở lại trong giới giải trí, nhưng Cố Nặc Nhất rất ghét người chưa từng quan tâm đến cậu can thiệp vào cuộc đời cậu, thế nên cậu cứ cãi lại, chọn lựa ở lại trong giới giải trí đó. Lấy hình tượng sát thủ trái tim thiếu nữ xuất hiện chói lọi, Cố Nặc Nhất có góc khuất trái tim mà không ai tiếp cận nổi. Anh ghét diễn cảnh hôn với bạn diễn nữ, thà bỏ diễn chứ nhất định không chịu thỏa hiệp. Bởi vì mỗi lần

như thế, anh đều nhớ đến hình ảnh khó coi của Vi Vi trong những bức ảnh kia. Anh cảm thấy những nụ hôn đó thật kinh tởm.

Sau đó, cuối cùng Vi Vi cũng ngừng công cuộc kiếm tìm truy lục của mình, năm 40 tuổi bà kết hôn. Dù Cố Nặc Nhất không nói gì, nhưng anh cũng thở phào nhẹ nhõm. Vi Vi là mẹ của mình, dù có oán hận cũng không muốn nửa đời sau của bà phải cô độc thê lương. Ân oán của họ đã kết thúc khi xảy ra cái chết ngoài ý muốn của Cố Tây Lương.

Cố Nặc Nhất cứ tưởng Vi Vi sẽ đặc chí vui mừng, nhưng không, cứ mỗi buổi hoàng hôn khi ánh chiều tàn bị đêm đen xâm lấn, Vi Vi luôn ngồi trong phòng thần thờ: “Nếu khi ấy mẹ không cứng đầu, không bất an như thế, có lẽ giờ đã hạnh phúc.”

Tang lễ của Cố Tây Lương rất long trọng, năm người con trai con gái của ông đều có mặt trong đám tang, nhưng chỉ có Cố Nặc Nhất là thu hút sự chú ý của mọi người nhất. Bởi vì chỉ có anh là con ngoài giá thú. Hai trăm triệu di sản là một con số không nhỏ, nhưng điều kiện kèm theo di sản là anh không được cưới người phụ nữ làm việc trong giới giải trí. Anh hiểu ý của Cố Tây Lương, ông hy vọng anh có thể có một hạnh phúc bình dị và đơn giản.

Sau tang lễ, rõ ràng tinh thần Vi Vi cực kỳ đi xuống. Cố Nặc Nhất bao lần bắt gặp bà cầm bức ảnh năm xưa, ngắm mãi ngắm mãi rồi khóc. Thì ra mẹ anh vẫn còn yêu người được gọi là cha anh kia, cho đến khi Cố Tây Lương chết, Vi Vi mới tháo bỏ lớp ngụy trang. Cố Nặc Nhất lưu giữ hình ảnh ấy vào trong mắt. Anh tự cảnh cáo mình rằng, nếu thích ai thì phải cố gắng giữ lấy, không được hoài nghi, không được yếu hèn.

Cố Nặc Nhất bỏ qua di sản hai trăm triệu rồi kết hôn. Không có số tài sản đó anh vẫn sống rất hạnh phúc. Cho dù đến năm gần 30 tuổi trở thành

ngôi sao điện ảnh, anh vẫn không nhận diễn cảnh hôn. Đến tận bây giờ, anh cũng chỉ hôn người thân mà thôi.

Trong mắt Cố Nặc Nhất, hôn là một sự chia sẻ, dù là diễn kịch, đóng phim cũng không thể. Thuở ban đầu của hôn bao giờ cũng là ảm áp, thuở ban đầu của hôn là thích, là yêu.

Nhớ mãi không quên

Mùa xuân ở Washington rất đẹp, mỗi năm khi tháng tư về lại đến mùa ngắm hoa anh đào. Dù Hà Trục sống ở đây, nhưng anh chưa từng tham gia lễ hội hoa anh đào nào cả.

Sóng xô bờ bãi, hoa nở khắp trời, những cánh hoa bay bay trong không trung rơi vào lòng bàn tay, long lanh đến trong suốt. Hà Trục đưa một cô gái tên là Masako đi chơi cả một ngày, đã mệt lắm rồi. Thế nhưng Masako là người bạn mà cha mời đến, anh không dám sơ suất. Ăn tối xong, cuối cùng cũng đưa Masako về khách sạn, xong xuôi Hà Trục về nhà. Anh mệt mỏi nằm lăn ra giường, lại trần trọc lẫn lóc khó ngủ. Về Mỹ đã hai năm, cuộc sống mỗi ngày của anh cứ khô khan tẻ nhạt. Công ty, yến tiệc thượng lưu, nhà, ba điểm thành một đường thẳng nhất quán, anh thấy bản thân mình như rơi vào một cái bình mãi không thoát ra nổi.

Hà Trục uống mấy ly rượu nho mới yên ổn say giấc. Sáng ra khi tỉnh dậy người làm vào báo tiểu thư Masako đã tới. Anh ăn mặc chỉnh tề xuống lầu, Masako đang đứng bên chiếc bàn dài nhìn anh: “Trục, em mang bữa sáng đến, cùng ăn được không?”

Masako là một cô gái hiền thực và hiểu biết, cô làm một hộp đầy sushi.

“Có ngon không?”

Hà Trục ném qua vài miếng, rồi lịch sự gật đầu.

“Ngày mai em phải về Nhật Bản rồi, có thể mời em đến phòng ngủ của anh làm khách được không?”

Cô gái dịu dàng này thế mà có lúc cũng thật bạo dạn, Hà Trục không từ chối. Masako theo Hà Trục lên lầu, Hà Trục rót cho cô một ly trà hoa hồng. Cô bung chén trà tinh xảo, quan sát ngắm nghía xung quanh: “Em thích phòng của anh, thích hương vị ánh nắng tràn ngập nơi này. Em biết anh là một họa sĩ rất nổi tiếng, có thể vẽ tặng em một bức tranh không?”

Hà Trục nhú mày: “Xin lỗi, tôi đã không còn vẽ nữa rồi.”

“Tiếc quá, tại sao anh lại không vẽ nữa vậy?”

“Chẳng có tại sao, chỉ là cảm thấy chẳng có gì có thể đáng để vẽ nữa thôi.”

“Trục, anh có thể vẽ một bức chân dung của em không? Em muốn đem về Nhật, anh phá lệ một lần này thôi được không?”

Hà Trục hơi có chút kháng cự, nhưng rồi cũng sai người làm chuẩn bị đầy đủ mọi thứ. Nhìn trang giấy trắng trải rộng trên giá vẽ, Hà Trục chân chừ không đặt bút xuống nổi. Masako không nhận ra vẻ khác thường của anh, cô hào hứng nói: “Em sẽ ngồi yên, sẽ làm một người mẫu nghiệp dư nhé.”

Hà Trục máy móc cử động cổ tay, phác họa ra từng nét gấp khúc. Anh nheo mắt nhìn Masako đang ngồi dưới nắng, gương mặt cô trắng ngần tinh khôi, nụ cười ngọt ngào rung động lòng người, cô có đôi mắt lấp lánh ánh sáng.

“Trục, trước kia anh có người yêu không?”

Những ngón tay thon dài của anh khẽ ngưng lại: “Không có.”

Masako mừng rỡ vỗ tay: “Vậy thì tốt quá rồi, em cũng không có. Ồi! Quên mất, em không được động đây.” Cô thu tay về duỗi ngay ngắn ở bên người.

Hà Trục vẽ rất lâu, Masako làm người mẫu đã ngủ mất rồi, anh vẫn còn chưa vẽ xong. Cô hắt xì hơi một cái rồi tỉnh dậy, phát hiện Hà Trục đang thần thờ. Cô khẽ khàng bước ra phía sau anh để ngắm bức tranh một chút, trang giấy vẫn trắng tinh, chỉ có một đôi mắt, lông mày như bướm bướm lấp lánh những tia sáng. Masako lắc đầu: “Người anh vẽ không phải là em, khóe mắt em không có nốt ruồi.”

Hà Trục hoàn hồn trở lại, anh nhìn bức tranh của mình, xé xuống vo thành một cục tròn vứt vào thùng giấy: “Xin lỗi, hôm nay không được ổn lắm.”

Masako vờ tức giận: “Thế thì anh phải đền cho em đi.”

“Tất nhiên là được, đền cái gì tùy em đây.”

Masako chỉ vào chiếc hộp thủy tinh ở đầu giường: “Em muốn sợi dây chuyền Miffy trong hộp kia.”

“Xin lỗi, cái đó không được.”

Masako hơi sượng sùng, nụ cười trên mặt tan biến. Hà Trục không muốn làm cô mất hứng: “Tôi đưa em đi hóng gió nhé!”

Khi lấy chiếc Harley đang phủ vải chống bụi trong gara ra, người làm lau chùi từng bộ phận một cho đến khi sáng bóng lên. Masako quen ngồi limousine, đây là lần đầu tiên cô ngồi mô tô.

Trong tiếng gầm rú của động cơ Harley, hai người rời khỏi biệt thự vườn hoa. Masako ôm chặt eo Hà Trục, áp đầu vào sau lưng anh. Trên người anh có mùi thuốc lá nhàn nhạt, Masako rất thích mùi này.

Bao nhiêu cảnh đẹp lướt qua, cuối cùng chiếc Harley dừng lại bên một hồ nước. Họ ngồi trên bãi cỏ ngắm mặt hồ long lanh sóng nước. Dù không nói chuyện nhưng Masako thấy thật thỏa mãn. Hai người cứ ngồi thế cho đến khi màn đêm buông xuống, mặt hồ phản chiếu cả một bầu trời đầy sao.

“Để tôi đưa em về, ngày mai về Nhật rồi, hôm nay nên nghỉ sớm một chút.”

“Trục, em thích anh, em muốn ở lại cùng anh.”

Hà Trục biết Masako là người rất e thẹn, nói ra được những lời này hẳn là phải hạ quyết tâm rất lớn: “Giờ tôi vẫn chưa trưởng thành lắm, không thể chịu trách nhiệm với tình yêu của em được.”

Masako xấu hổ đỏ mặt, đàn ông theo đuổi cô rất nhiều, đây là lần đầu tiên cô nói ra tâm ý của mình: “Tại sao lại không thích em? Là em không xinh đẹp, hay là sushi em làm không ngon?”

Hà Trục lắc đầu: “Sushi rất ngon, nhưng tôi thích bánh canh sủi cảo hải sản hơn.”

Masako hơi tủi thân: “Em nghĩ chắc chắn là anh đã thích cô gái có nốt ruồi ở khóe mắt đó rồi, sợi dây chuyền Miffy kia có liên quan đến cô ấy phải không?”

Hà Trục kéo Masako đứng lên khỏi bãi cỏ, đội mũ bảo hiểm lên đầu cho cô: “Không, không phải, tôi không thích ai cả.”

Trong tiếng gió vi vu, Hà Trục nghe thấy lời bày tỏ của Masako: “Em sẽ học làm bánh canh sủi cải, ba tháng, anh đợi em ba tháng thôi.”

Hà Trục đích thân đưa Masako đến sân bay, nhìn thấy lưu luyến không rời trong ánh mắt cô gái. Anh ghét bản thân mình lúc này, không biết mình muốn gì cả.

Hà Trục không về nhà mà sai tài xế đưa anh đến một khu điều dưỡng. Mỗi mùa xuân đến, bệnh của mẹ anh lại tái phát, theo tuổi tác tăng dần, mẹ của anh càng ngày càng hồ đồ.

Hà Trục đẩy xe lăn đưa mẹ đi tản bộ trên một bãi cỏ nở đầy những bông hoa bé xinh: “Mẹ, ngày mai con phải rời khỏi đây rồi, một thời gian nữa con sẽ về.”

Mẹ anh nắm tay anh, xoa nhẹ: “Con định đi đâu? Đi tìm Hà Phi phải không? Con làm anh phải khuyên nó, bảo nó nhanh chóng về nhà, mẹ nhớ nó rồi.”

Hà Trục thấy lòng đau nhói, vuốt nhẹ mái tóc điểm bạc của mẹ: “Được rồi, mẹ cứ yên tâm.”

Sắp xếp xong xuôi công việc công ty, một mình anh thu dọn hành lý, vốn không muốn kinh động đến cha nhưng cuối cùng vẫn bị cha anh biết được.

“Lại sắp đi đâu hả? Con định lúc nào mới ổn định đây? Chắc, lại định bỏ lại mình lão già này hay sao.”

Hà Trục lặng thinh một lúc lâu rồi mới nói: “Cha, con xin lỗi, Masako là một cô gái rất tốt, chỉ là không phù hợp lắm với con mà thôi. Con sẽ sớm ổn định thôi ạ.”

“Hà Trục, có phải con thích cô gái khác rồi không? Tương mạo gia thế đều không quan trọng, chỉ cần tốt với con là được rồi. Nhà chúng ta lạnh lẽo cô quạnh nhiều năm rồi, cũng nên nhận nhip một chút.”

“Không có ạ, sao con lại thích ai được cơ chứ. Lần này con đi vẽ tranh phong cảnh rồi về, sau này con không đi đâu nữa, tiện thể đưa con dâu tương lai về ra mắt cha luôn.”

Ông Hà lộ rõ vẻ hoài nghi: “Lại lừa cha hả.”

“Lần này con không lừa mà.”

Cuối cùng Hà Trục cũng lên đường, chỉ cưỡi chiếc Harley đi du lịch mà thôi, một cuốn ký họa và một va li hành lý là tất cả những gì anh mang theo. Bảo rằng đi vẽ tranh phong cảnh nhưng cuốn ký họa của anh sạch như ly như lau, anh vẫn không thể vẽ ra bức tranh nào. Vốn anh cũng chỉ vì thực hiện nguyện vọng của Hà Phi mới học vẽ tranh, khi ấy Hà Phi hấp hối nằm trong bệnh viện, hiếm hoi lắm mới tỉnh táo, Hà Phi bảo anh: “Anh đừng nói với cha mẹ chuyện của Diêm Tiểu Đóa, là do em tự chuốc lấy mà thôi.”

Hà Trục hận Hà Phi cứ mãi mê mờ không chịu tỉnh ngộ: “Sao em lại ngốc như thế hả?”

“Đều tại em theo đuổi quá gấp gáp, tại em quá yêu. Anh trai, nếu... em chết rồi, anh có thể thay em tiếp tục vẽ Diêm Tiểu Đóa không?”

Hà Trục không đáp lời Hà Phi, trong lòng anh chỉ có thù hận, chẳng còn thứ gì khác. Hai người họ nhân kỳ nghỉ ở trường về Trung Quốc thăm bà nội, nào ngờ chỉ trong ba tháng ngắn ngủi đã xảy ra biết bao nhiêu sự việc không thể cứu vãn nổi. Sau khi xảy ra chuyện, cô gái mà Hà Phi nhung nhớ mãi ấy không xuất hiện thêm một lần nào nữa. Thế nhưng anh không hề biết rằng, Diêm Tiểu Đóa luôn nhân lúc không có mặt anh mà đến thăm Hà Phi.

Khi ông bà Hà vội vàng tới Bắc Kinh thì Hà Phi đã đi rồi, trước lúc lâm chung trên môi cậu vẫn nở nụ cười. Hà Phi nói cậu rất mãn nguyện, nếu đã biến thành sao trên trời, thì sẽ không bao giờ sợ đêm tối nữa.

Hà Trục mang theo tro cốt Hà Phi về Mỹ. Từ đó trạng thái tinh thần của bà Hà xấu đi trầm trọng, cả ngày chỉ khóc lóc, rồi nói năng lộn xộn, sức khỏe mỗi ngày một yếu.

Mỗi lần nhớ tới Diêm Tiểu Đóa kia là Hà Trục lại oán hận ngút trời. Cô ta đã hủy hoại gia đình anh, tại sao lại có thể bình an vô sự thản nhiên sống trên đời này? Anh phải để cho cô ả ham hư vinh kia chịu sự trừng phạt thích đáng nhất.

Anh lên một kế hoạch tỉ mỉ, chỉ để cho Diêm Tiểu Đóa phải sống không bằng chết. Hà Trục xâm nhập vào giới giải trí, từng bước từng bước kéo cô vào cạm bẫy mà anh đã thiết kế. Thế nhưng sau mấy năm tiếp xúc, trái tim Hà Trục luôn chịu thử thách, sự đáng yêu, ầm áp và kiên trì của cô cùng với sự giả tạo, tham lam trong ấn tượng của anh cứ đan xen vào nhau, khiến anh không phân biệt rõ đâu là sự thật.

Trong lúc bơ vơ, con người ta không thể kiểm soát được cảm xúc của chính mình. Biết cô mất tích, anh không tìm được phái người đi tìm; thấy cô hết lần này đến lần khác đến cạnh mình, lòng anh dao động... Hà Trục không còn sự quyết tuyệt ban đầu nữa, nhưng việc đã đến nước này, anh nhất định phải báo thù cho Hà Phi.

Nhớ lại ngày xưa, Hà Trục không vui vẻ chút nào, cuối cùng anh cũng trả thù được cô, Diêm Tiểu Đóa vĩnh viễn không thể trở lại sân khấu mà cô yêu thích được nữa.

Hà Trục quấn sợi dây chuyền vàng Miffy lên cổ tay, dưới ánh mặt trời rực rỡ, những viên kim cương lấp lánh đến chói mắt. Anh sai trợ lý lấy sợi dây chuyền này về, chỉ có sợi dây chuyền Miffy này mới lưu lại hương thơm thoang thoảng của cô. Anh mắng Hà Phi là đồ ngốc, thích một người không đáng để thích, nhưng chính anh thì cũng có hơn gì, chẳng phải cũng đắm chìm hết như thế đấy ư?

Nhận xét của Hà Phi về anh thật chính xác, anh là một cơn gió, gió thổi tan hương hoa, thổi tan bốn mùa, nhưng lại chẳng thể nắm bắt được tình yêu.

Hà Trục ném điếu thuốc mới hút được một nửa đi, lại khởi động Harley. Giữa mặt đất mênh mang chỉ có tiếng động cơ Harley gầm thét. Có lẽ kết cục như vậy là tốt nhất, cứ để cho hận thù trở thành lý do hoang đường có chấp, để cô ngang nhiên ở lại trong trái tim. Chưa từng là người yêu, chưa từng yêu thương nhau, nhưng sẽ ở lại trong lòng nhau, mãi mãi không bao giờ quên...

Ebook phi lợi nhuận được làm bởi DTV Forum. Để download thêm các ebook truyện ngôn tình khác, hãy truy cập:
<http://www.dtv-ebook.com>